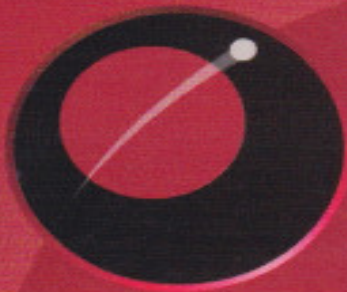

Великолепно съчетание
от Военна фантастика и космическа опера

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ДЖОН ЛАВ

ВЯРА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

ДЖОН ЛАВ ВЯРА

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Вяра е името, което човечеството е дало на един непознат, вероятно неуязвим чуждоземен кораб, който тероризира колониите на новосъздадената човешка Федерация.

„Аутсайдер“ е един от деветте свръхмощни, свръхмодерни бойни кораби на Федерацията. Стройни, сребристи машини за убиване, чиито екипажи са съставени от хора, надарени с уникални способности, но същевременно са социопати или психопати. Аутсайдерите са „заченати“ в „задните улички“ на цивилизацията, построени в дълбока тайна и изпратени в Космоса без церемонии. Със своя екипаж от социопати и престъпници командир Фуурд очаква неизбежната среща, надявайки се да постигне това, което не е могъл нито един човек преди него — да унищожи Вяра!

Великолепно съчетание от военна фантастика и космическа опера!

ПЪРВА ЧАСТ

Той изплува от безсъзнанието, раздиран от мъчителните спазми на бременността. Бяха по-силни и по-настойчиви. Бълнуването му по-рано бе придружено от несекващо капене на кръв от нещо в противоускорителния хамак над него, което вече дори не беше труп. Държеше дясната си ръка пред лицето, вадеше и прибираще нокти и се насилваше да брои от единия палец през четирите пръста до другия. Спазмите утигнаха и той се отпусна.

Когато се пробуди отново, главата му се бе прояснила, но не усещаше друго освен нея. Беше само очи и уши, нос и уста, загърнат дълбоко в противоускорителния хамак: наблюдаваше, слушаше, душеше и вкусваше пораженията в спасителния катер около него. Вероятно бяха минали часове от катастрофата и въпреки това краят ѝ още не беше настъпил. Силите, противосилите, скърцанията и вибрациите от сблъсъка щяха да продължават, докато корпусът се успокои.

Спазмите се появиха отново и той използва болката, за да си възвърне контрола над тялото. Осезанието се възстановяваше в низходящ ред, първо в раменете и гърдите, после в корема и краката и той се опипа внимателно за увреждания. Усещаше тъпа пулсираща болка отстрани, съвсем различна от пронизващата болка на спазмите. Предвид на това, което предстоеше да направи, както тъпата болка, така и спазмите от бременността щяха да са сериозна пречка. Мисълта, че смъртта му в хамака може да се окаже още по-голяма пречка, го забавлява с иронията си, но не за дълго. Дори плодът в него не беше толкова важен, колкото необходимостта да се измъкне от мястото на катастрофата и да *съобщи* на някого. Докато предъвкваше тази мисъл, той отново се унесе в сън.

Когато се събуди, беше пладне. Корпусът на спасителния катер все още пукаше и стенеше, припомняйки си миговете на стълкновението, както старец повтаря подробности от хирургична операция. Той стана, протегна се и отдели няколко скъпоценни мига за

задача, която не можеше да не изпълни, преди да тръгне, макар да знаеше какъв ще е резултатът. Другите не само бяха мъртви — всичките седем човеци, които бе успял да вкара в спасителния катер, преди корабът да бъде разрушен — те бяха *сврѣхмъртви*. Бяха събрали достатъчно безжизненост за седемнайсет души.

Той продължи с огледа на корпуса. Нито един от уредите за комуникация не беше в изправност. Обмисли дали да претърси отломките за оръжие, но реши, че ще е загуба на време — знаеше за пустинните хищници на Баст 3, но в края на краищата той беше сакхранец и не би трябвало да се нуждае от оръжие. Един глас вътре в него, вероятно гласът на плода, каза: *Ти си бременен сакхранец и не си създаден за пустинята*. Той го игнорира. Времето напредваше твърде бързо.

Нямаше кой знае какъв план, но и положението не беше чак толкова комплицирано. Спасителният катер се бе разбил в пустинята, която се простираше най-малко на деветдесет мили във всички посоки, той разполагаше с ограничени запаси от храна и вода и бременността затрудняваше способностите му да ловува. Освен това в пустинята нямаше селища или бази на Федерацията.

Значи му предстоеше да върви.

Ако спазва права линия, избягва каменистите хълмове и стои на открито, вероятно ще го забележи някой патрул, прелитащ над пустинята. Планът не беше кой знае какъв, но да оцелее след падане в пустинята и да не успее да се добере до помощ би било немислимо. Той начерта голяма стрела в пясъка, сочеща в избраната посока, и направи последна проверка на припасите. После тръгна. След няколко минути четири сенки се отделиха от сумрака около близките скали и го последваха.

Веднага щом се отдалечи от мястото на катастрофата, пясъкът под отломките сякаш закипя. Както на много други планети със сурови условия нищо на Баст 3 не оставаше неизползвано.

Казваше се Сарабт. Беше сакхранец, напоследък жител на Хриссирх в Ирсирихските хълмове на Сакхра и още по-скоро (допреди няколко часа) оръжеен офицер на „Палас“, крайцер от клас 091 и охранителен кораб в системата Баст. Той беше единият от двамата

сакхранци, получили офицерски чин на федеративни кораби, другият се казваше Тахл, също от Хриссихр, макар че Сарабт не го познаваше добре.

Баст беше седмата слънчева система на Федерацията, навестявана от неидентифицирания кораб, наречен от сакхранците Вяра. Но по-важното беше, че тя бе първата от доскоро принадлежащи на сакхранците слънчеви системи, които Федерацията бе приобщила, като останалите съответно бяха Хор, Анубис и Изис. Хор беше най-богатата и най-голяма система на Федерацията. Открай време притежаваше могъщи охранителни сили, но напоследък се говореше за нови стъпки, предприемани срещу евентуално нападение на Вяра. Носеха се слухове, че един аутсайдерски крайцер, най-могъщият клас кораби във Федерацията, летял към Блентпорт на Сакхра.

Аутсайдерите бяха девет на брой. Един от тях беше „Чарлз Мансън“, командван от Арон Фуурд с първи офицер Тахл.

Сарабт погледна назад. Беше изминал значително разстояние и останките на спасителния катер вече бяха доста оглозгани. Стрелата, която бе начертал, беше изчезнала, замечена от пясъка и движенията на онова, което живееше в него. Скоро нищо нямаше да може да се различава от въздуха дори ако патрулът прелетеше директно отгоре. Трябваше да остане на открито, но това означаваше, че ще го виждат не само патрулите, а и хищниците. Бяха ги инструктирали за хищниците на Баст 3. При обикновени обстоятелства не би трябвало да се безпокои от тях.

Баст беше най-малката и най-бедната от всички бивши сакхрански системи. Планетата Баст 3 бе почти незаселена, с изключение на няколко спуснати по въздуха федеративни бази и три-четири незначителни миннодобивни инсталации. Баст 4 беше по-голяма планета и с по-благоприятен климат и бе побрала преобладаващата част от населението на региона, но като цяло системата Баст едва ли можеше да се сметне за голяма придобивка. „Палас“ бе единственият военен кораб, дислоциран в системата. Всички предполагаха, че Вяра ще нападне първо Хор или може би някоя от другите две системи. Вместо това жертвата се оказа Баст и „Палас“ нямаше никакви шансове.

Сблъсъкът бе съвсем кратък. Беше чул някой в спасителния катер да подхвърля, че дори оргазмът може да е по-дълъг, макар че изходът

от него не бил тъй сигурен. Бяха успели да мернат само за миг неидентифицирания кораб, но за Сарабт и това бе достатъчно.

Преди триста години същият неидентифициран кораб бе посетил Сакхра и бе оставил след себе си разруха. Тогава един сакхранец бе познал истинската същност на кораба и написа Книгата на Срахр, а след като я прочетоха, всички сакхранци се отдръпнаха един от друг. Сакхранската империя навлезе в бавен, но необратим процес на упадък и по-късно бе погълната от Федерацията. В преобладаващата си част сакхранците бяха агностици и в пристъп на самоирония нарекоха кораба Вяра. Вяра бе нещо, което те нито разбираха, нито желаеха, тя се бе появила в живота им внезапно и без покана, не можеше да бъде отхвърлена, а когато си тръгна, което стори също толкова внезапно, колкото и се появи, остави ги да тънат в упадък. Така и не успяха да се възстановят.

Така че, погледнато по този начин, Вяра бе подходящо име.

В началото Федерацията използваше термина „неидентифициран кораб“, но после също премина на Вяра, по съвсем различни причини. Корабът често беше забулен, но когато ставаше видим, оцелелите разправяха, че имало нещо във вида му, което записващите устройства не съумявали да предадат. Само женско име би било подходящо, с всички придружаващи го женски атрибути. И така от „неидентифициран кораб“ се получи „то“, после Вяра и накрая просто Тя.

Сакхранците знаеха какво е Тя, Федерацията не знаеше. Федерацията знаеше, че Тя навестява цивилизации и ги оставя в разруха и упадък, но не знаеше защо — а *защо* бе продукт на това *какво е Тя*. Сарабт го знаеше дори по-добре от повечето сакхранци по две причини: беше прочел Книгата и съвсем скоро Я бе видял с очите си. Трябваше да оцелее, за да помогне Тя да бъде спряна и да не стори на Федерацията това, което бе причинила на Сакхра преди триста години.

Обречена амбиция. Не очакваше, че той самият би могъл да Я спре, нито да спаси Федерацията. Дори не изпитваше никакви особени чувства на привързаност към Федерацията. Тя притежаваше черти, които не му се нравеха, но не беше никаква войнстваща зла империя, славеше се с известен толеранс, беше му осигурила добра кариера и само от време на време показваше неприятни страни или стигаше до

крайности. Така че ние трябва да Я спрем този път, помисли си той, да не й позволим да причини на Федерацията това, което причини на нас. Типична мисъл за сакхранец, поне за някого, роден след Срахр. Никой не знаеше докъде може да доведе това.

Но поне му даваше мотив да се бори. Трябваше да се свърже с Тахл. Да разбере дали Тахл някога е бил спохождан от подобни мисли.

Бяха четири, всеки с неговите размери и тегло. Влечуги, продълговати, с по шест къси крачета, яка мускулатура. Петнистата им кожа беше в цвят на непрано бельо — цвета на пустинята. Пълзяха мълчаливо около него. Лицата им бяха безизразни. Също и неговото.

Всеки път, когато усещаше поредния спазъм и те скъсяваха дистанцията, се стараяше да го прикрие с внезапно изваждане на ноктите, което караше четирите хищника да нарушават формацията. Но при всеки такъв опит му трябваша няколко секунди повече, за да се откъсне, и прегрупиращият се противник се приближаваше още повече. Докато слънцето се издигаше в мътнокафявото небе и денят ставаше също толкова горещ, колкото бе студена нощта, той все повече си даваше сметка, че те са част от това място, че са пригодени да живеят в него, а той не е.

Вървял бе из пустинята част от вчерашния ден, цялата нощ и част от днешния. Болката в лявата страна, тъпата болка, ясно различима от спазмите, не отслабваше и го преследваше като хищниците. Опита се да я диагностицира, доколкото това бе възможно, докато подтичваше и накуцваше, и предположи, че е разкъсване в малкото сърце. Това означаваше, че без квалифицирана хирургическа помощ ще е мъртъв до двацет и четири часа, но въпреки това можеше да я категоризира като второстепенна опасност, защото си даваше сметка, че ще умре от преждевременно раждане след дванайсет или вероятно ще бъде убит от хищниците след шест. Ако не беше бременен, вероятно би могъл да ги надбяга, но пък ако не беше бременен, нямаше да му се наложи да го прави.

Всъщност дори не трябваше да е тук: съгласно разпоредбите беше докладвал за забременяването си на капитан Матуб от „Палас“. Матуб би могъл да го отстрани от екипажа, но познавайки

способностите му, го помоли да се качи на кораба за това, което се оказа последният му полет.

Той сви рамене. Сакхранците не си губят времето в съжаление по неосъществени възможности. Вместо това, докато продължаваше да пристъпва, следван наблизко от хищниците, му хрумна идея, която би могла да му е от полза. На Сакхра той бе живял на Ирсирахските хълмове, нито веднъж не бе оставал за дълго в Блентпорт или в някой от равнинните градове на Федерацията и по тази причина не се бе налагало да му премахват отровните жлези в ръцете и краката. Факт, който би могъл да има съществено значение. Способността да усили ударната мощ на ноктите си с отрова щеше да му осигури цял допълнителен час.

Ноктите. Той ги извади отново и за пореден път хищниците изсъскаха и се отдръпнаха. И той им изсъска. Вътрешността на устите им бе яркорозова, неговата — тъмночервена. Те се върнаха към досегашната си формация, около и зад него. Изглежда не се затрудняваха толкова да поддържат темпото, колкото той — да го налага. Изминаха още два часа.

Слънцето продължаваше да се издига, разпалвайки отразени светлини из оголените жили на кварца в скалите и каменните хълмове, които напоследък зачестяваха. Така изминаха още два часа. Не усещаше никаква промяна в драматичността на обстановката и вероятно тъкмо това, а не влошаващото му се състояние го накара да осъзнае, че преценката му е невярна и атаката ще започне всеки момент.

Той забави ход, закуцука към близката скала, опря гръб в нея и зачака. Колкото и да бе странно, те приклегнаха в полукръг около него, наблюдавайки го с нескрит интерес. Около половин минута не се случи нищо и той овладя внезапно споходилото го желание да им заговори, сякаш са на събрание, и тогава този, който беше отляво, го нападна. Почти изпита съжаление към него, докато протягаше крак, оставяйки успоредни отровни дири върху муцуната му, защото, като го гледаше как се отпуска назад, изхвърляйки бълвоч, той осъзна, че хищниците притежават същия недостатък, какъвто и сакхранците: социалната им организация беше твърде слаба. Нямаше какво да ги държи заедно.

„Също като нас — рече си той и заби ръка в окото на този, който се бе опитал да изкатери канарата зад него, — когато се съберат, винаги са по-малко от сумата на отделните части.“ Той посегна назад, сграбчи отровения и ослепен хищник и го хвърли върху трупа на първия. Глупава постъпка, жест, несъобразен с увреденото му състояние, и това предизвика нов и още по-мъчителен пристъп на спазми, който го накара да се превие. Двата останали хищника, започнали да отстъпват, внезапно го погледнаха с пробуден интерес, докато той се олюля и падна на колене, притиснал корема си с ръце. И в този момент — точно сега, когато най-малко трябваше — го изпълни смесица от учудване и гняв към онова нещо, което бе *отделно от него* и помръдваше вътре в тялото му.

Ала преценката му се оказа погрешна, помисли той с раздражение, всички преценки бяха погрешни, атаката започна по-рано, отколкото очакваше, учестените спазми бяха по-труднопоносими, отколкото предполагаше, и *ако не станеш и не опреш гръб в скалата, ако не успееш да си отдъхнеш поне малко, ще изгубиш детето и ще носиш в утробата си мъртъв плод.*

Погледът му се замъгли, но успя да различи двете фигури, които го приближаваха. Устите им бяха розови, те се отваряха и затваряха в унисон — в невероятен унисон. Той поклати глава и двойният образ изчезна, пред него остана само една зинала паст и в същия миг усети как нещо се забива и разкъсва гръба му. Той падна възник, посрещайки почти с облекчение промененото средоточие на болка. Вторият хищник се присъедини към първия. Лицето му бе притиснато в пясъка и той усети как го разкъсват методично, вече не го нападаха, а просто ядяха от него.

На Сакхра бе наблюдавал подобни сцени — как някой едър, но изтощен от преследването хищник позволява да късат от плътта му, макар още да е на крака. Сарабт взе решение. Имаше две възможности, и двете включваха смъртта му, но само едната изискваше това да стане сега. Нямахше да умре по този начин, щеше да е позорно.

Той напрегна мускулите на ръцете и краката си, нададе вик, граничещ с мъчителен писък, и се преобърна по гръб. Двата хищника или отскочиха от него, или бяха отхвърлени, защото ги видя да се търкалят назад. Той се изправи, усещайки прах и пясък върху откритите си рани, и докато разперваше ръце, забеляза, че са покрити с

бълвоч. Негова ли беше? Кога бе повърнал? Реши засега да прогони тези въпроси.

Двата хищника бяха приклекли на местата, където паднаха, загледани в него с ококорени очи. Той извади и прибра ноктите. Облиза устни с език. Затвори отровните жлези в ръцете и краката си. Засега нямаше да се нуждае от тях.

Едва когато приключи, се зае да анализира мотивите си. Причината не беше във факта, че без отрова убийството ще е по-бавно и по-мъчително, а по-скоро в търсенето на определено равновесие. Без отрова рискът за него щеше да е по-голям, но съвсем малко. Ала дори тази разлика щеше да е проява на непочтителност към детето, което бе допуснал да издъхне в него.

Той се изтегна по гръб, разтвори крака, погледна към мръснобежовото небе и тласна. Това не беше акт на раждане, а по-скоро изхвърляне на фекалии. Зарови мъртвия плод в плитко гробче и се отдалечи забързано, преди пясъкът да загъмжи от гадини.

Десет часа по-късно стоеше неуверено на ниския хребет, от който се виждаше плитка прашна долина. Стоеше, защото повече не можеше да върви, но знаеше, че ако легне или падне, никога вече няма да стане. Съзерцаваше това, което бе долу, със смесица от изумление и забавление.

Бяха го учили, че животът, какъвто и да е той, няма определен смисъл. Смисълът се придаваше по-късно от други, но животът, докато си вървеше, бе само поредица от случайни събития, всяко от тях действащо на двоичния принцип „включено-изключено“ или *това* или *онова*, за да се поддържа определена посока, но не и с някаква конкретна цел. И сега *това*.

Той преразгледа желанията си. Бяха ограничени и причината за това бе в самия него. Вече нямаше значение дали ще живее достатъчно дълго, за да Я види отново и да помогне на други да Я видят. Искаше само да разбере дали Тахл има сходни желания. Ако успее да издържи достатъчно дълго, за да го засече някой безпилотен патрул, може би ще има време да се свърже с Тахл.

Раните на гърба му и гнойната секреция от разкъсванията при раждането в долната част на корема му привличаха облаци от мухи, но

той вече нямаше достатъчно сила да ги пропъжда. Понасяше ги с търпението на хищник, премигвайки от време на време хоризонтално с вторичните си клепащи. Дребно многокрако животинче изскочи изпод камъка в краката му и изприпка да се скрие под друг камък, но застина, когато ноктите му изскочиха рефлексивно и се забиха като камък в калта. Скалите около него сякаш пееха под ярката светлина. Въздухът трептеше. Изминаха няколко минути. Отброяваше ги бавно, разсъждавайки върху ироничната страна на двойствените инциденти — единствените променящи живота сили, които разбираше и признаваше. Сакхранците ги наричаха Двойните порти и обичаха да ги възпяват. Нещо като предизвикателство към присъщата им ироничност.

Първо, Тя бе избрала Баст пред Хор или някоя от останалите сакхрански системи. Второ, единственият кораб на Баст, способен да ѝ се противопостави, беше „Палас“, на който той бе офицер — един от двамата сакхрански офицери във Федерацията. Трето, когато корабът му бе разрушен — това не беше инцидент, а нещо неизбежно — той бе единственият достатъчно опитен и квалифициран да натовари оцелелите на борда на спасителния катер и да отлети. Четвърто, спасителният катер катастрофира и всички на борда загинаха. Пето, той остана жив. Шесто, не разполагаше с радиостанция и можеше само да се скита из пустинята в търсене на преден пост или малка база, докато очаква да бъде забелязан от летящи патрули или хищници и същевременно е в напреднала бременност, с травматично разкъсване на малкото сърце. Седмо, успя да преживее две от изброените опасности. Осмо, третата — сърцето — все още отброяваше, неравномерно, но неумолимо, времето, което му оставаше.

Тук им изгуби бройката. Не, реши той, във всичко това няма никакъв скрит обединяващ смисъл. Никога няма, когато сведеш събитията до елементарни съвпадения. Нещата се случват, шансовете са на една или на друга страна, врати се отварят тук, за да се затворят там, но няма скрити сили, които да движат всичко това в определена посока. Никой не му помогна да оцелее от катастрофата и хищниците. Нямаше никаква тайнствена и зла сила, чиято воля да следва дори ако рухне и умре още сега. Ако умре, това ще означава само, че жизнените му сили са били дотук.

Но той продължаваше да се поклаща на хълма, слаб черен силует, докато се питаше дали всичко, на което са го учили, не е

погрешно. Защото в пясъчната котловина под него се намираше деветата и последна проява на ирония. Нямахте представа, че ще е там, докато се катереше нагоре по склона, дори в началото смяташе да го заобиколи, ала някакъв необясним импулс на упорство го подкани да продължи в същата посока, което означаваше нагоре.

И ето че сега, в сянката под него и почти на един вик разстояние, бе съгледал федеративен команден пост. Продължаваше да стои горе, неспособен да помръдне. Изминаха още няколко минути.

— Мамка му — изруга незлобиво сержант Мадсън. Произнесени така, без чувство и почти нечленоразделно, думите прозвучаха като някаква кратка молитва.

Говореше на разглобената сонда, положена на скамейката до него. Работеше над нея вече четири часа и все не успяваше да включи оптичната функция. Сарабт никога нямаше да узнае, че това е десетата и вероятно последна ирония. Ако сондата бе поправена преди четири часа, щеше да кръжи над района, където бе катастрофирал, и със сигурност щеше да го забележи.

Мадсън бе на път да се откаже. Оптичната система не се поддаваше на никакви усилия за поправка. Той се облегна назад и се заслуша във вятъра, блъскащ външната врата.

Само сакхранец би бил толкова учтив, че да го нарече команден пост. Всъщност бяха три паянтови постройки, едната от които външна тоалетна, до която Мадсън и другите двама ходеха с верижния всъдеход. Единствените постройки в близост до района на предполагаемата катастрофа на спасителния катер. Беше им наредено да изградят команден пост и да претърсят пустинята наоколо за оцелели с помощта на безпилотни сонди. Без никакъв успех. Сондата, която им се падна, беше евтина изработка, с малък обхват и нискочувствителна оптична система. По някаква странна ирония (дали Сарабт щеше да я сметне за единайсетата?) тя бе конструирана в сакхранска работилница, като част от провалил се федеративен проект за наемане на работна ръка.

Всъщност щеше да е много по-бързо и ефикасно, ако бяха претърсили пустинята с флаери. Ала всички пилотирани флаери (Баст

З не разполагаше с много) бяха реквизирани. В случай — казаха му — че Тя се върне обратно.

Хинд надзърна откъм вратата.

— Някакъв напредък, сержант?

Мадсън поклати глава.

— Не тръгва. Отказах се. Къде е Стоктън?

— В кенефа — рече Хинд и добави: — Мастурбира до забрава.

Мадсън изсумтя, не от отвращение, а защото предпочиташе да сумти, вместо да си издухва носа, и отново се наведе над сондата. Беше я разхвърлял върху пейката като някакъв подложен на дисекция прилеп. Нагъна платнените крила, прибра навътре съчлененията и когато се опита да напъха всичко това в корпуса, установи, че не влиза.

— Нека той се оправя с тая кутия. Ние по-добре да идем за друга сонда.

— Трябваше да вземем две — промърмори Хинд и затвори вратата зад себе си, но Мадсън го чу.

— Три — извика той към вратата. — И онзи, дето ги е правил.

Изсумтя отново по същата причина, както и преди. Личната му хигиена не бе на особено високо ниво. Докато чакаше да се появи Стоктън, Мадсън си спомни, че го сърби темето. Почеса се, от кожата му се вдигнаха бели пращинки и паднаха като ситен сняг на пейката.

Приблужи се Стоктън, като още си закопчаваше ципа, и след кимване на Мадсън в посока към сондата се зае да я сглобява. Също като Хинд той бе среден на ръст с обикновени, незапомнящи се черти, но имаше нещо в него, което сякаш не беше съвсем наред. Предпочитания, които избягваше да споделя с другите и които пазеше за себе си, както и тези чести посещения на тоалетната. Колегите му понякога казваха, че може да е заради аутсайдерски материал. Странни отклонения в поведението, склонност към усамотение — само дето му липсваше дарбата.

При втория опит сондата отново не се поддаде на усилията да бъде сглобена. Част от носа с повредената оптика — ако беше прилеп, това щеше да е част от главата с увиснало ляво око — отказваше да влезе в корпуса. Стоктън се канеше да започне отначало, но Мадсън не можеше да издържа повече.

— О, зарежи я. Кажи на Хинд да вземе всъдехода и да докара друга... Не, кажи му да докара още три.

— Още три, сержант?

— Той ще разбере.

Стоктън излезе. Върна се след малко!

— Сержант, най-добре ела да видиш това.

Той се надигна уморено, после, като видя лицето на Стоктън, се изправи и забърза към вратата и там спря заедно с Хинд и Стоктън, тримата зяпнали към фигурата, която се препъваше надолу по склона към тях. Слаба черна фигура.

— Май има нужда от помощ — произнесе Стоктън.

— О, така ли смяташ?! — изрева Мадсън и хукна към фигурата, а другите двама го последваха. Фигурата се блъсна във всъдехода, изпречен на пътя ѝ — опитвайки се да върви по права линия. После спря пред непреодолимата преграда и остана там, поклащайки се.

Сарабт все още беше облечен в своята федеративна офицерска униформа, но само в горната ѝ половина. От пояса надолу беше гол. Мадсън първо подуши, после видя кървавите останки, полюшващи се между краката му.

— Ах, нещастно копеле — произнесе той, — бил си бременен, нали? — Той улови Сарабт за раменете и му помогна внимателно да легне на земята. Вторият чифт клепачи трепкаха хоризонтално и устата му помръдваше беззвучно, но измършавялото лице оставаше безизразно.

— Ммммммммм — произнесе Сарабт. — Ссссссссссс.

— По-късно — отвърна Мадсън. — Сега си почивай. Така е най-добре. — Той се обърна към Стоктън, който вече бързаше към бунгалото, и му извика: — Обади се на командването и им кажи да пратят медицински екип веднага! Сакхранец, оцелял от „Палас“, преждевременно раждане, не може да бъде транспортиран.

Вонята, лъхаша измежду краката на Сарабт, беше непоносима дори за Мадсън, но той остана с него. „Изгубил го е — помисли си той. — Умряло е. Вероятно го е заровил някъде там, така правят, когато ги загубят, заравят ги веднага. Заедно с имената, миналото и бъдещето им.“

Сега, когато Сарабт бе престанал да се движи, мухите се бяха събрали на гъсти облаци между краката му. Мадсън понечи да го завие с якето си, но размисли — по-добре да не докосва раните, преди да дойде помощ. Вместо това размаха ръце към насекомите, колкото да ги

пропъди. Помисли си колко ще е странна тази гледка за Стоктън, когато се върне.

Стоктън наистина се появи точно в този момент, но беше твърде погълнат от задачата си, за да забележи.

— Идват насам — докладва. Мадсън кимна.

Стоктън носеше чаша с вода. Мадсън нагласи Сарабт в прегръдката си, за да може да пие. Пострадалият кимна с благодарност, сетне едва не разля всичката вода — чашата бе твърде голяма за тясната му хищна уста.

Изглежда се чувстваше по-добре в ръцете на Мадсън и той продължи да го държи, а другите двама седнаха около тях на пясъка. Подредени така, останаха да чакат пристигането на помощта. Вонята ставаше все по-неприятна — мирисът на сакхранска кръв бе непоносим за хората — но въпреки това тримата не помръдваха.

Медицинският екип пристигна с два флаера, които се приземиха вертикално наблизко, но имаше още осем и те продължиха навътре в пустинята, в посоката, от която бе дошъл Сарабт. Мадсън си спомни за сондата и размени уморен поглед с Хинд.

Час по-късно пострадалият заговори, но никой освен сакхранските доктори от екипа не можеше да го разбере. Един от тях се обърна към Мадсън.

— Сержант, той настоява да го свържете с Тахл.

— Попитайте къде е. Стоктън ще го уреди, нали Стоктън?

— Той има предвид — обясни сакхранецът — първия офицер на „Чарлз Мансън“.

— О, мамка му.

Дори редови боен кораб не би приел цивилни обаждания по време на мисия, правилата го забраняваха категорично. Но кораб от аутсайдерски клас като „Чарлз Мансън“ бе практически недостижим. Официално той дори не съществуваше.

— Аз ще го уредя, сержант — рече тихо Стоктън. — Ще се свържа от негово име с „Чарлз Мансън“.

И по някакъв начин той успя.

— Капитане — рече Тахл, — предадох ми, че има спешно лично повикване за мен. Може ли да го приема?

Фуурд повдигна вежда — жест, който повечето на мостика не забелязаха заради сумрака, но не и Тахл — и каза:

— Да, разбира се. Искате ли да говорите насаме?

— Не, капитане, благодаря ви. Ще разговарям тук.

Той произнесе няколко тихи думи в микрофона, кимна и зачака. Никакъв сигнал. Изминаха няколко минути. Мекото осветление сякаш стана още по-приглушено, като че ли на мостика се възцаряваше изкуствен здрач.

По краищата се мяркаха движещи се тела, чуваха се тихи гласове.

Обаждането така и не дойде. Сарабт бе издъхнал, преди да го свържат.

ВТОРА ЧАСТ

— Няма да се случи отново — повтори водачът на конвоя. —
Вероятно.

— Какво го е предизвикало? — попита Копланд.

— Повреда в системата за дистанционно управление.

— Не съм питал какво е станало. Попитах какво го е причинило.

— Капитане, тези повреди са доста чести на шлеповете.

— Ще опитам пак. *Какво го е причинило?*

Пауза.

— Не зная.

— Но не може да сте сигурен, че не е Тя.

Водачът на конвоя мълчеше.

„Хайде — помисли си Копланд, — това са само две отрицания.“

Но не настоя за отговор.

Тя е била.

В конвой от трийсет и един безпилотни шлепа номер двайсет и девет внезапно бе напуснал колоната и бе скитал на своя воля близо три минути преди да се върне отново на мястото си. И друг път се бе случвало неуправляеми кораби да напускат формацията и сетне да се завръщат, реагирайки безупречно на подаваните команди. Нямахше абсолютно никакви доказателства за намеса на външна сила. Но по настояване на Копланд те провериха, сетне провериха още веднъж и още веднъж.

Той знаеше, че е била Тя.

— Не може да сте сигурен, че не е била Тя! „Вероятно няма да се случи отново“ не е отговор, който ме задоволява!

Лицето на водача на конвоя, трепкащо на малкото екранче върху страничната облегалка на креслото на Копланд, не показваше признаци на тревога заради внезапното избухване. В края на краищата той беше цивилен служител и не бе на подчинение на военните.

Копланд вече си бе имал работа с цивилни пилоти и също си даваше сметка, че не са хора, които ще се огънат пред него. Той

замълча, без да сваля поглед от екранчето. Най-сетне водачът на конвоя не издържа на втренчения му поглед.

— Капитане, аз...

— Докато не ме убедите в обратното — прекъсна го Копланд с мек глас, — ще смятам, че е била Тя. Това означава, че корабът ми ще остане в пълна бойна готовност и ако някой друг шлеп напусне колоната отново, ще наредя да бъде унищожен. Това включва и пилотирания транспорт. *Вашият* пилотиран транспортен кораб.

— Капитане, аз...

— Останете на връзка, още не съм приключил.

Копланд беше едър и пълен мъж, истинско бреме за креслото, в което седеше, макар да бе подсилено. Лицето му бе в цвета на не сварено свинско, а очите му приличаха на затъкнати вътре личица на ларви. Погледът му се стрелна внезапно към главния екран на мостика, където керванът от шлепове, общо трийсет и един безмозъчни безпилотни съда, плюс един, управляван от идиот, се простираха на много мили — еднакви носове зад еднакви опашки. Те продължаваха да се поклащат привидно необезпокоени, а Копланд продължаваше да се поклаща в креслото, видимо обезпокоен. Измъчвах го съмнения. Инстинктите му, по природа песимистични, обикновено не го лъжеха.

Той втренчи поглед в офицерите на мостика, тъмни силуети на фона на главния екран, и изля:

— Докладвайте обстановката!

— Скенерите не засичат нищо. Остават в готовност.

— Оръжия: всички оръжейни системи заредени и готови за незабавен огън.

— Машинно: всички двигатели в готовност за максимален режим.

— Комуникации: поддържаеме постоянен канал с Анупис 3 и 4. Те не засичат други кораби. — Пауза. — Капитане, водачът на конвоя очаква да докладва.

Лицето на екранчето изглеждаше намръщено. Но по-добре да внимава. Повечето корабни капитани изискваха доклад за обстановката на по-голям интервал, отколкото искаше Копланд. За него период от трийсет-четирийсет минути бе напълно разумен.

Водачът на конвоя провери данните от своите прибори.

— Пристигаме на Аноубис 4 след два часа и дванайсет минути. Навигационната система е в изправност. Няма нови инциденти. Но...

— Слушам.

— С най-голямо уважение ще ви помоля да приближите кораба си до нас. Настояваме за *истински* ескорт.

— С най-голямо уважение отказвам.

— Капитане, Аноубис 4 се нуждае спешно от този конвой.

— Бъдете по-точен. Конвойт лети към луната на Аноубис 4. И там се нуждаят от този конвой също толкова спешно или недотам спешно, колкото и от предишните.

— Предишните конвои достигнаха целта, преди Тя да се появи отново. Трябва ли да ви припомням, че вие доброволно предложихте услугите си за наш ескорт?

— Предложих, защото е политически неосъществимо да се нареди на по-малък кораб да се заеме с това. — А и нито един друг кораб не би имал шанс, ако Тя се появи тук, добави той мислено. Не бих пратил други на сигурна смърт, ако мога вместо тях да ида аз — добре де, не чак толкова сигурна.

— Капитане, ако не осъществите близък ескорт, ще бъда принуден да предположа, че ни използвате като примамка! Че очаквате да бъдем нападнати.

Той изключи връзката, преди водачът на конвоя да прочете на лицето му онова, което блесна като искра. Да, така е. Докато малкото екранче потъмняваше, извърна очи към офицерите на мостика за реакция, но те усетиха погледа му с гърбовете си и останаха загледани в екраните.

— Пилот, той каза два часа и дванайсет минути до Аноубис 4. Това вярно ли е?

— Да, капитане.

— Твърде много е.

— Такива са възможностите на конвоя, капитане.

Копланд изсумтя толкова силно, че цялото му тяло се разтресе и в отговор креслото изскърца жалостиво и се килна на една страна. През последните няколко часа поскърцването на това кресло бе приело характера на втори глас, който сякаш предугаждаше и отразяваше промените в настроението му като събеседник, който го познава добре. Офицерите на мостика се напрягаха, когато го чуваха, сетне се

успокояваха временно, напрягаха се още повече, в случай че забележи напрежението им, преди да го овладеят. Процес, който почти бе достигнал вечно движение.

Някои членове на екипажа си мислеха, че мозъкът на Копланд е дребен в противовес на възедротото тяло, други пък го смятаха за жив и подвижен — компенсация на тромавото туловище. Той знаеше за тези две мнения и ги игнорираше.

Анубис и Изис бяха бивши сакхрански системи, много по-големи от почти занемарената Баст, но по-малки от Хор, родната система на сакхранците.

Баст, където бе унищожен „Палас“, се намиреше на светлинни години. Федерацията обхващаше двайсет и девет слънчеви системи, но ТПД — телепортиращият двигател, открит почти случайно преди триста години — свиваше пространството между слънчевите системи до несъществуващи величини и премахваше като с вълшебна пръчица разстоянията. Ето защо, когато останалите двайсет и осем системи получиха вестта за случилото се на Баст, сякаш чуха приглушени звуци от съседна стая в потънала в мрак къща.

Новината достигна „Волф“, кораба на Копланд, точно когато премина междинната точка от Анубис 3, главната планета на системата, до луната на Анубис 4. Копланд незабавно настръхна, напусна конвоя и зачака за еквивалента на стъпки в хола и натискане дръжката на вратата.

Той знаеше, че е Тя.

Знаеше, че Тя е в системата. Още преди да чуе за случилото се на Баст, беше сигурен, че Тя идва, не само в системата, но идва за *този* конвой. Затова наруши обичайния протокол и прехвърли задачата за ескорт от малкия клас 072, който обичайно я поемаше, на своя собствен кораб. „Волф“ беше крайцер от клас 095, най-мощният кораб в малкия Анубийски флот, и досега бе повече от достатъчен за охрана на системата. Сребриста игла с дължина петдесет метра, дребна и с хищен вид, сравнена с шлеповете, тя напомняше на сакхранци, преследващи стадо тревопасни. Притежаваше три процента разум.

„Волф“ се държеше на постоянна дистанция от шлеповете, достатъчна за да не бъде забелязан и да изглежда сякаш едновременно

ги пази, преследва или си играе с тях. Копланд искаше Нея. Може би силите им щяха да са равни. Петдесет метра бе и Нейната предполагаема дължина, Тя имаше необикновени способности, но пък той притежаваше необичайно изострени инстинкти.

Копланд командваше „Волф“ от години. Спокойно би могъл да заяви, че е най-големият авторитет в региона в конструирането на кораби и тяхното управление. Това беше неговият кораб, двамата се бяха слели дотолкова, че ако въобще беше възможно, трябваше отдавна да е заприличал на него.

Брат му, с петнайсет години по-млад, бе приел наскоро командването на един клас 097 в огромния Хорски флот, той бе първият от фамилията, напуснал Анубис от векове насам, но Копланд не хранеше завист. Хорският флот си имаше свои проблеми. Един чужд кораб. Два чужди кораба, първият аутсайдер, пратен от Земята да преследва втория, пратен на свой ред незнайно от кого. Но Тя не бе отишла на Хор засега, Тя щеше да се появи първо тук, или поне така му подсказваше инстинктът.

Как ще съобщи за себе си? Огневата ѝ мощ и маневреността ѝ се равняваха с тези на аутайдера. И тъй като никой не знаеше откъде е дошла или какво представлява, съществуваха и други фактори и възможности, за които можеха само да гадаят: маскировка, комуникации, безпрецедентна тактическа подвижност. Как би могла да съобщи за себе си в *тази* система, когато нападне *този* конвой?

Анубис 4, най-външната планета на системата, беше газов гигант. Необичайно тя имаше само една луна: лишена от атмосфера и еднообразна, но с огромни залежи от боксит и полезни минерали. Този конвой, подобно на предишните три, трябваше да се приземи на луната, където товарът му, както и самите шлепове да бъдат използвани за построяването на голям миннодобивен комплекс. Конструкцията вече беше в ход, когато бъде завършена, щяха да му дадат свястно име като на град, но засега го наричаха просто Хан, на името на геофизика, който го бе основал.

Шлеповете, също като тези преди тях, щяха да бъдат разглобени и употребени като строителен материал за комплекса и никога вече нямаше да напуснат луната.

От време на време връзката прекъсваше от статично прашене. Копланд, вече завладян изцяло от присъщата си подозрителност, почти

настръхна, когато номер двайсет и девет показа навигационен дефект. Твърдяха, че подобни отклонения могат да се причиняват от електрически разриви на Анубис 4, които се смятаха нормални за газовите гиганти и би трябвало да се учестят с приближаването. Но дори това не разсея подозренията му, вече нищо не можеше да го успокои. След поредица от доста продължителни и силни смущения той даже реши, че съществува някаква връзка между тях и странните атмосферни турбуленции в един облак над Анубис 4. Приемаше обясненията на другите, но следеше внимателно облака, почти уверен, че Тя го използва за прикритие.

Беше сигурен, че Тя е там. Знаеше, че ще ги нападне. Нямаше представа какво точно ще предприеме, би могло да е и най-неочакваното. Тя бе като осиротяло отроче на Моби Дик и Кафка — невидима и странна.

— Вашите заповеди, капитане?

— Тя е някъде там. Безпокоя се.

През следващите няколко часа офицерите следяха всяка негова дума и жест. От своите гробове в лицето очите му следяха без почивка екрана. От време на време на мостика идваха и други служители, но те получаваха или предаваха съобщенията си шепнешком и почти без да го погледнат — доказателство, че настроенятия са заразни. Дори по време на официално обявена тревога мостикът на военен кораб оставаше достъпен за обикновени служители, изпълняващи разни задачи — с изключение, разбира се, на аутсайдерските кораби. Мостикът на „Волф“ без изрична заповед на Копланд беше като мостика на аутсайдер: тих, откъснат, място, където присъстващите общуваха рядко и приглушено.

Часът се проточи. Инстинктите му бяха причина за възцарилото се настроение и нарастващото безпокойство, но въпреки това хората му вярваха — доверие, което се оправда, когато тъкмо при изтичането на този час той задейства алармите и извика да преминат в пълна бойна готовност. И това — миг преди екранът да покаже разпадащият се конвой.

— Шлепове двайсет, двайсет и четири и двайсет и девет вече не отговарят на позивните! — извика водачът на конвоя. — Това не е като

предния път. Те не се връщат. Системите им за дистанционно управление са повредени напълно.

— Досуц като предишния път е — отвърна Копланд, — защото вие отново не знаете какво го е предизвикало и откъде се е взело. Нали така?

— Така е, капитане, но заповядах на хората ми да поемат ръчното им управление.

— Отменете тази заповед.

— Но...

— Поемам лично командването на тези три шлепа. Преустройте конвоя си без тях и продължете по маршрута.

Копланд прекъсна връзката и се загледа към предния екран, на който керванът от конвои напредваше бавно. Автоматичните филтри на екрана заглушаваха мигновените ярки проблясъвания на техните примитивни химични двигатели. Трите шлепа, напуснали по-рано колоната, оставаха на местата си като точки от въпросителен знак.

Сякаш някой бе направил съвсем преднамерен жест и Копланд знаеше кой: не къде, защо или как, а определено кой.

— Комуникационно, очаквам отговор.

— Току-що го получих, капитане. Анубис 4 са направили проверка на своите спътници около луната и планетата. Твърдят, че там няма нищо — също и в системата. Освен нас и конвоя.

— Скенери.

— Нищо във вътрешната система, капитане. Трафикът е бил преустановен веднага щом излетяхме — точно както наредихте.

— А конвоят?

— Нищо за докладване, капитане. Няма данни от мониторите откъсването на трите шлепа да е предизвикано от външен сигнал.

— Ясно. Поддържайте пълна бойна готовност. Пилот, промяна на текущия курс и скорост, върнете се на предишната дистанция зад конвоя.

Той се отпусна уморено в креслото. Докато поскърцваше под него, добави:

— И Оръжейно: унищожете тези три шлепа.

„Вижда му се краят — мислеше си Копланд. — Или нещо, което наподобява край. Най-уязвими сме, когато смятаме, че сме успели.“

— Е?

— Изглежда успяхме, капитане. Скенерите все още не засичат други летателни съдове.

— Добре. Свържете ме с „Хан“.

Водачът на конвоя до „Волф“ — изписука екранчето на облегалката на креслото.

— Да?

— Капитане, конвоят е готов да заеме формация за приземяване.

На предния екран се появи водещият шлеп и двайсет и осемте оцелели роботизирани транспортни кораба, проточили се в дълъг няколко мили керван. Зад тях се виждаше сивкавата повърхност на луната на Анупис 4, на чиято повърхност „Хан“ грееше като изпусната монета. Още по-нататък сияеше самата планета, гигант с атмосфера в охра и оранжево. Като повечето газови гиганти обвивката му изглеждаше размазана, сякаш не е на фокус.

— Капитане, конвоят е готов да заеме формация за кацане.

Креслото на Копланд изскърца. Умората от последните няколко часа напомняше за себе си.

— Благодаря. Ще ви кажа кога.

— Капитане, имам връзка с „Хан“. Отсреща е самата госпожа Хан.

— *Доктор Хан.*

— Простете, капитане. Свързвам ви с нея.

— Капитан Копланд, позволете да ви посрещна с добре дошъл...

Статични смущения. Копланд беше разтревожен, но не каза нищо.

— ... дочух, че полетът ви не е бил лишен от прекеждия.

— Да, изгубихме три шлепа и изглежда, още не е приключило. Докторе, простете ако ви прозвучи неучтиво, но бих искал първо да приземя останалите кораби и тогава да говорим. Съгласна ли сте?

— Разбира се. Ще инструктирам хората си да установят директна връзка с водача на конвоя. Надявам се да се видим по-късно.

— Да, аз също.

Копланд затвори канала и огледа неподвижните силуети на офицерите.

— Едва ли трябва да ви напомням — напомни им той, — че още не е приключило. Нещо е предизвикало тези смущения. Аз вярвам, че е Тя. Все още сме в бойна готовност. Ако Тя предприеме нещо, ще е сега.

Нова вълна от статични смущения.

— Комуникационно, това какво е?

— Вероятно електрически изригвания в атмосферата на планетата, капитане.

— Толкова силни?

— Да, капитане.

— Водачът на конвоя до „Волф“. Водачът на конвоя до „Волф“.

Копланд осъзна, че не е забелязал кога се е включило екранчето на облегалката.

— Да, какво има?

— Получих разрешение за кацане от екипа на доктор Хан. Имам нужда от вашето разрешение, за да прегрупирам конвоя и да започна процедурата по снижаване към повърхността.

— Действайте. Ще останем тук, докато и последният шлеп се приземи.

— Имам ли разрешение да започна?

— Току-що ви го дадох.

Нова вълна от смущения.

— Значи имам вашето разрешение за кацане?

Копланд измърмори недоволно и посегна да прекъсне връзката. Напомняйки си да запази за малко спокойствие, той запази за малко спокойствие и вдигна поглед към предния екран. Бавно и тържествено — толкова тържествено, колкото могат да действат само лишени от разум предмети — двайсет и осемте шлепа се подреждаха в изопната линия по невидимата команда на водещия транспортен кораб. Изминаха няколко минути, белязани единствено от статични изригвания и един смразяващо учтив спор между водача на конвоя и екипа на Хан относно продължителността на интервалите между кацането на отделните шлепове. Това беше нещо, което Копланд беше очаквал, защото се бе случило с всички предишни конвои. Шлеповете бяха толкова големи, че преди приземяването на следващия земята около тях трябваше да се почиства, тъй като веднъж озовали се на повърхността, те нямаше да полетят отново. Поуспокоен от

монотонния спор, Копланд взе да си мисли неща като „тази Хан звучи доста приятно, а никога не сме се срещали, ще ми е интересно да се запозная с нея“. Ето защо отначало не забеляза, че нещо не е наред.

Пропусна например да отбележи, че на водача на конвоя му бяха нужни седем минути, за да подреди шлеповете във формация за кацане, когато бяха достатъчни не повече от пет. Не обърна внимание на нарастващите смущения, които от спорадични станаха преобладаващи. Забеляза го едва когато навигационната система на шлеповете отказа за трети път.

И този път отказа при всички. Цялата формация се разпадна и шлеповете се разпръснаха тържествено по екрана, сякаш се отдалечаваха от епицентъра на невидима експлозия.

— Капитане — обадиха се от Комуникационното, — имаме...

— Водач на конвоя до „Волф“! Водач на конвоя вика „Волф“!

— ... силен заглушаващ сигнал. Отрязва връзката ни с шлеповете.

Идва от...

— Хан до Копланд. Капитане, регистрираме заплаха.

— Откъде идва? От планетата?

— Не, капитане, от луната. Страната ѝ откъм планетата.

Копланд изруга и задейства алармата.

— Водач на конвоя до „Волф“? Водач на конвоя вика „Волф“!

— Някой да го изключи... Оръжейно, готови за стрелба. Скенери, локализирайте източника на сигнала. Пилот и Машинно, пригответе се за незабавна маневра.

— Хан до Копланд. Капитане, потвърдете, че получихте предупреждението за регистрирана заплаха.

— Докторе, това е Тя. Заплаха и още как. Най-голямата заплаха, за която съм чувал.

— Но как? Откъде?

— Точно над вашия хоризонт. Как, не зная. Това ще дойде покъсно. Вашите хора са Я пропуснали, както и ние — до този момент.

— Капитане, не знам как ще се оправяте, но тези шлепове ми трябват.

— Била е тук през цялото време... Маскировката ѝ е перфектна, когато не се движи. Никакви емисии от двигателите — мърмореше си

Копланд. — Скенери, очаквам да ми локализирате сигнала! Оръжейно, пилот, Машинно, искам незабавно...

— Капитане — извика някой на мостика, — *погледнете на екрана!*

— Водач на конвоя до „Волф“! Водач на конвоя вика „Волф“!

И сякаш всичко свърши — също така ненадейно, както беше започнало. Двайсет и осемте шлепа се бяха прегрупирани в класическа формация за кацане. И действията също така прецизно и безпогрешно, както преди.

Копланд изпъшка. Креслото му проскърца.

— Водач на конвоя до „Волф“.

— Говори Копланд. Защо не ме потърсихте?

— Капитане...

— Няма значение. Искам да знам какво беше това? И ако пак кажете, че е смущение...

— *Капитане* — прекъсна го водачът на конвоя, — *не аз съм човекът*, подготвящ този конвой за кацане.

На екрана прегрупирането продължаваше, бързо и с невероятна прецизност.

Копланд едва не изгуби самообладание. „Нали се питаше как Тя ще го направи — рече си той. — И ето, че ти показа.“ Вече виждаше три хода напред. На лицето му като сенки на облаци върху повърхността на Аноубис 4 се изписа ужас от предстоящото.

— Капитане, тук скенери. Не можем да прекъснем заглушаващия сигнал. Източникът е 02-05-03.

— Така. По-близо е, отколкото си мислех.

— Точно под хоризонта. Ще Я нападнем ли веднага?

— Разбира се, че не! Още ли не сте проумели? Копланд до Хан. Копланд до Хан.

— Да, капитане?

— Доктор Хан, чухте ли последния ми разговор с водача на конвоя?

— Чух го. Изглежда в края на краищата ще си получим шлеповете.

„Наистина ще ми е приятно да се запозная с нея — помисли си Копланд. — Ще ми се да имах повече време.“

На предния екран конвоят се бе подредил в безупречна линия. Копланд осъзна, че се възхищава на Нейните действия.

— Докторе, трябва да знам, но много бързо, с какви защитни средства разполагате.

— Капитане, достатъчно е да ви кажа, че тук нямаме никакви защитни средства, които са в състояние да попречат на двайсет и осем шлепа да се стоварят върху нас.

— Тогава трябва да...

— Не, капитане, нямаме време за евакуация, нито къде да идем.

Първият шлеп се отдели и започна снижаване. Вторият се придвижи напред, за да го последва. Останалите не се откъсваха от формацията. „Един по един — помисли си Копланд. — Тя държи да наблюдава падането им с всички подробности.“

— Докторе, изглежда нямаме никакъв избор.

— Изглежда никога не сме имали, капитане. Хайде. Направете каквото Тя иска.

— Копланд до водач на конвой. Изоставете конвой. Изведете кораба си от района на действие. Имате десет секунди. — Десет секунди, през които Копланд се замисли за това колко е бавен, колко неадекватни са скенерите му и как инстинктът му бе подсказал, че Тя ще се появи тук, но не и по какъв начин ще го стори.

— Водач на конвой, потвърдете за напускане на района.

— Потвърждавам, но...

Копланд прекъсна връзката. Пое си дълбоко въздух.

— Оръжейно, унищожете шлеповете. Един по един, веднага щом се отделят от формацията.

Първият шлеп вече бе започнал да се снижава, когато разрушителният лъч от борда на „Волф“ го откри и превърна в облак прах. Филтърът на екрана се задейства за миг. Фокусът се измести. Вторият шлеп тъкмо се отделяше от формацията и отново лъчът го прониза, екранът филтрира ослепителния блясък и рефокусира, за да не покаже нищо — нямаше и следа от шлепа. Третият се придвижи напред и лъчът се протегна към него, блясък, филтриране, рефокусиране — и нищо. Това се превръщаше в ритъм, безстрастният ритъм на кланица.

Копланд не знаеше как да нарече случващото се. От пустото пространство на екрана, където бяха изчезнали третият и четвъртият и

накъдето се отправяха петият и шестият... погледът му се премести към една точка, която не можеше да види, точно под хоризонта на единствената луна на Аноубис 4. Опитва се да си Я представи там и най-вече, опита се да си представи Нейния капитан — защото несъмнено, която и да бе Тя и откъдето и да идваше, вътре в нея трябваше да има нещо като командир — някой, който да извърши *това*.

Би могла с лекота да атакува целия конвой. Би могла да разруши „Волф“ — макар че той никога не би го признал пред когото и да било — и след това да довърши конвоя. Но в действията ѝ имаше такова изящество, такава аристократичност — да ги накара да го правят вместо Нея, докато Тя добросъвестно осъществява процедурата по приземяване, която те се бяха опитали да отменят. Нямаше думи, с които да го опише. „Фуурд — рече си той, — ако е вярно, че те пращат да се изправиш срещу Нея на Хор, надявам се да си достатъчно откачен. Аз не съм.“

Нов блясък на унищожителния лъч. И отново. Отново. Седми, осми, девети шлеп. Кораби без екипаж и оръжие, което някак си правеше ситуацията още по-неприятна. Филтрираният район на разрушението на екрана, тъмният участък, откъдето лъчът очакваше безстрастно следващата си жертва, сякаш притаен зад дръпнатата завеса.

Десети. Единайсети. И тогава на мостика се чу оглушителен рев и нещо се издигна над хоризонта.

Беше петно от празен космос. Също като празния космос около него, но нещо не беше наред. Това беше като петно празен космос от друг ден, или видяно под различен ъгъл. Беше различно и се движеше.

Копланд изкрещя, когато предният екран изригна в светлина и остави върху ретините му виолетови следи — като от парче нагорещено желязо. Когато зрението му се възстанови, екранът бе закрит от местещи се филтри и „Волф“ бе останал да се поклаща в килватерната струя на това, което бе профучало покрай него. Екранът се проясни, от говорителите долетяха развълнувани гласове и постепенно всичко запълзя обратно към нормалното положение. Смущението беше невероятно по сила, но бе продължило не повече от миг. Първи дойде на себе си оръжейният офицер и без да докладва, продължи с унищожаването на шлеповете. Дванайсети. Тринайсети. Филтърът отново възобнови предишния си ритъм. След това, което току-що бе преминало край тях, не беше трудно.

— Хан вика Копланд.

— Машинно! Искам доклад за повредите! Скенери! Докладвайте...

— Хан вика Копланд!

— Момент, докторе. Скенери, искам...

— Да, капитане, засякохме го. Неидентифициран кораб с размери, еквивалентни на голям крайцер, замаскиран, но можем да проследим емисиите от двигателя. Появи се откъм планетарната страна на луната и се движи на йонни двигатели, мощност около седемдесет процента.

Четиринайсети. Петнайсети.

— Навлиза в системата.

— Да, капитане.

— Към Анубис 3?

— Да, капитане. И Тя все още излъчва заглушаващ сигнал.

Главата на Копланд се проясни, но беше твърде късно. Изведнъж решението се оказа лесно.

— Капитане, докладът за повредите е готов.

— Нямам време. Пилот, Машинно, започнете преследване в посока излъчваните емисии. — Той задейства алармите. — Комуникационно, предайте на Анубис 3 за случилото се и им кажете какво се задава. Оръжейно, прекратете унищожаването на шлеповете. Копланд вика Хан.

— Капитане, тези шлепове ще паднат върху тях!

— Казах да прекратите! Докторе, чухте ли това?

— Капитане, Анубис 3 има свои защиты. Аз нямам. Тук долу отговарям за две хиляди души.

— Докторе, ще ми се да бяхме долу при вас, това е най-безопасното място сега. Ако... — Копланд изпъшка, когато противоускорителният хамак внезапно се стегна около тялото му. Алармите се повдигнаха с половин тон и на екраните и мониторите засия в червено „Последно предупреждение“. На предния екран шестнайсетият шлеп се готвеше за спускане, седемнайсетият го следваше, а осемнайсетият заемаше позиция зад тях.

— Ако не сте видели какво прави Тя, сега не е време да ви обяснявам.

— *Две хиляди души, капитане.*

— Съжалявам. Нямам време.

Маневрените двигатели изпуснаха пламъци. „Волф“ се завъртя на сто и осемдесет градуса за разстояние, малко по-голямо от дължината му, но още преди да се намесят йонните двигатели, той вече се движеше твърде бързо за гравикомпенсаторите. Силата на завоя притисна Копланд в креслото, рукналата от ноздрите му кръв потече *нагоре* по лицето, острата болка в ушите му прерасна в рев от двигателите, заглушени на свой ред от воя на алармите, погледът му се люшкеше наляво-надясно-наляво, докато рояк незакрепени предмети се удряха в противоположните стени със синхрона наменящ посоката си рибен пасаж.

Корабът излезе от завоя, йонният двигател пое тягата и „Волф“ се понесе към Анубис 3. Алармите утихнаха. Мостикът бе покрит с отломки. Някой бе включил задния екран, но Копланд не погледна към него, защото — както беше очаквал — шестнайсетият шлеп внезапно се отдели от курса и се понесе към открития космос. Седемнайсетият направи същото. И осемнайсетият.

— И това — рече им Копланд — ще се случи и с останалите шлепове от конвоя. Тя никога не атакува цивилни цели, нали не сте забравили?

Йонният двигател на „Волф“ достигна и задържа осемдесет процента от тягата си. Беше достатъчно бързо, та звездното поле на предния екран да се превърне в тунел, после филтрите се намесиха и нагласиха спектралния обхват. „Тя ни показва само частица от себе си — помисли си кисело той, — като grosмайстор, разиграващ едновременно сто партии. Видяхме само част от Нея.“

— Някой да почисти тази бъркотия. После ще приема доклада за щетите. Имаме ли визуална връзка с Нея?

— Не, капитане. Все още е замаскирана. Но скоростта ѝ леко падна.

— Поддържайте нашата скорост на осемдесет процента. Оставаме в пълна бойна готовност.

— Капитане, Комуникационно. Анубис 3 отговори. И имаме съобщение от доктор Хан. „Благодаря ви, сега вече разбрах.“

Копланд се разсмя тихо. Жалко, че нямаше време.

— Пилот, поддържайте скоростта на осемдесет процента. Продължаваме да Я преследваме.

- Колко дълго, капитане?
- Докато Тя ни улови.

Изминаха няколко минути. Времето им изтичаше.

- Е? — попита Копланд.
- Както предполагайте, капитане. Тя забавя.
- Все още ли е замаскирана?
- Да, капитане.

— Добре, слушайте. Тя ще се обърне с лице към нас. Когато го направи, ще свали маскировката. Ако успеете да Я заснемете, пратете изображението на Анубис 3, може по-късно да им помогне. Кажете им да не предприемат офанзивни действия. След като се срещне с нас, съществува възможност Тя само да премине през системата, правила го е и преди. И без това, като се справи с нас, на тях няма да им остане нищо.

Жалко, че нямаше време. За да се срещне с Хан.

— Капитане, Тя спря.

— Снизете скоростта на трийсет процента. Пълна бойна готовност. Имаме малко време да си поемем дъх.

Той се облегна назад в креслото, което изскърца силно, и зачака изображението ѝ да изплува на предния екран. Докато гледаше нататък, помисли си за Божествения лик...

ТРЕТА ЧАСТ

Тахл произнесе няколко думи тихо в комуникатора и кимна. Фуурд повдигна вежди.

— Нещо ново?

— Боя се, че да, капитане.

— Боиш се?

— Анзах, капитане. Процесът ѝ е приключил.

Фуурд премълча, опитвайки се да прикрие чувствата си.

— Съжалявам, капитане — добави Тахл. Не разбираше добре динамиката на човешките чувства, но за времето, прекарано на борда на „Чарлз Мансън“, се бе научил да разгадава неизказаните неща. Знаеше, че някога Анзах е значела нещо за Фуурд, но не беше сигурен какво точно.

Меката светлина сякаш попритъмня, като че ли на мостика се беше възцарила изкуствена лятна вечер. Стана здрачно. По периферията се мяркаха силуети, чуваха се приглушени гласове.

— Има още нещо, капитане — добави Тахл. — Наредиха ни да се отправим към Хор. Да пресрещнем Вяра, когато се появи там. Пратили са запечатани заповеди за вас.

Фуурд се надигна и се обърна към него.

— Оставям кораба на теб. Ще ида да прочета заповедите в кабинета си.

Никога не я наричаше каюта, а кабинет. Беше голям и просторен като апартамента, който държеше на Земята, и заедно с мостика бе единственото непренаселено място на кораба. Навсякъде другаде функционалността се бореше с пространството.

Без да му бъде наредено, екранът в кабинета му показва съобщението с неговите заповеди и инструкции и той прегледа и двете без особена изненада. Откри, както и очакваше, че не бяха повторили грешката, която направиха на Изис. На Хор — слънчевата система на Сакхра, родната планета на Тахл — щеше да е различно. Там щеше да се изправи срещу Нея сам, както винаги бе настоявал.

Знаеше какво се е случило с „Палас“ при Баст, с Копландовия „Волф“ на Анупис и съвсем скоро, далеч по-драматично — на Изис, където бяха пратили Анзах. Сега тя щеше да се превърне в тяхната изкупителна жертва, той знаеше какъв ще е изходът от съдебния процес, усещаше го в гласа на Тахл, нашепваше му го и инстинктът. „Винаги когато установя някаква връзка с други хора, те ме напускат, по един или друг начин.“ Той остави сърцето си да скърби още пет минути в усамотението на личния си кабинет, после включи интеркома.

— Тахл, имаш ли стенограма от процеса срещу Анзах?

— Да, капитане.

— Прати ми я на екрана, ако обичаш. Благодаря ти.

Докато думите се редяха на екрана, той се опита да ги замести с образи, да си представи какво ли означава това за нея. Съдилищата на Изис бяха със строг режим и не се допускаха адвокати. Сигурно стоеше срещу тях, завъртяла леко глава на една страна, както обикновено гледаше, когато усещаше заплахата.

Тя ги гледаше, завъртяла леко глава на една страна. После си наля чаша ароматен чай от безупречния порцеланов сервиз, поставен пред нея — не беше лесно, имайки пред вид белезниците, макар че този път бяха съвсем леки, от сребрист метал. Опита се да проточи това действие и председателят бе принуден да повтори въпроса си.

— Капитан Анзах, нека бъде записано за протокола, че ви предоставям втора възможност да използвате правата си. Помислете внимателно. Обвинена сте в дезертъорство и малодушие. В резултат на тези деяния...

— На тези предполагаеми деяния — поправи го един от членовете на съдебния състав.

— ... предполагаеми деяния, този град бе подложен на безпрецедентна и унижителна атака. Изгубихме кораби. Загинаха екипажи. Известна сте за наказанието, в случай че бъде доказана вината ви. Имате право да откажете съдебен процес тук, ако се съмнявате, че съдът е предубеден, и да бъдете изпратена на Земята. Изглежда не смятате това за важно, но аз не мисля така. Тъй като

според мен е по-важно дори от достойнството на съдебния състав, ще ви попитам отново: предпочитате ли да бъдете съдена на Земята?

— Не ме интересува къде ще се проведе процесът.

— Освен ако изрично не поискате да е на Земята, ще бъде тук.

Анзах сви рамене. Председателят кимна и се облегна назад.

На следващия ден Анзах отново бе доведена в същото помещение. Беше просторно, почти колкото бална зала, изглеждаше официално — паркет на геометрични фигури, мебели от червен махагон и плюш и копринени тапети по стените. Както и преди, настаниха я в удобно кресло зад полукръгла маса, на която вече бе поставен неизменният порцеланов сервиз. Беше обърната към извития панорамен прозорец, през който струеше слънчева светлина и очертаваше насядалите срещу нея фигури. Предишния път, когато я доведоха тук, те се наричаха Предварителен съдебен състав. Онези шестима присъстваха и сега, но към тях бяха добавени още шест и вече се наричаха Върховен съд. *Върховният* съд.

Процесът щеше да се проведе при закрити врата, за да се избегне очакваната обществена реакция, изглежда дори бяха скрили новината, че Анзах е на планетата. Корабът ѝ се бе завърнал на Земята с обяснението, че тя е задържана в арест на борда. Нямаше представители на медиите, нито скамейки за посетители — само шепа охранители. На Анзах бяха отделили личен телохранител, който не беше въоръжен, но той беше сакхранец.

Всички тези процедурни особености бяха уредени още по време на предварителното прослушване. Останалите детайли обаче щяха да са в строго съответствие с процесуалния кодекс на Изис: съдебният процес щеше да се провежда под формата на разпит без присъствието на адвокат, присъдата трябваше да бъде подкрепена от минимум три четвърти от дванайсетте съдии и едва след това записите от процеса и стенограмата на разпитите щяха да бъдат предоставени на обществеността. Нямаше да има обжалване.

Председателят прочете част от тези разпоредби, колкото за да ги чуе Анзах, толкова и за протокола. След това ѝ съобщи името си и това на останалите единайсет съдии. Както и предишния ден, тя не се

постара да ги запомни и вместо това за пред себе си ги нарече Първи глас. Втори глас и прочее.

Анзах се пресегна и си наля чай. Без да иска разрешение, сакхранският телохранител застана до нея и ѝ разкопча белезниците. Тя му се усмихна с благодарност и той ѝ отвърна с усмивка. Зъбите му бяха ужасно остри. Вътрешността на устата му бе тъмночервена.

Някой започна да изрежда обвиненията. Слънцето на Изис се издигна още по-високо в лявата страна на огромния панорамен прозорец, превръщайки фигурите зад масата в неясни трепкащи силуети. Анзах не държеше особено да различава ясно лицата им. Със своите полутонове и нюанси гласовете можеха да ѝ казват също толкова, колкото и лицата — на кораба бе придобила умение да анализира гласовете.

Заговори Трети глас:

— Капитан Анзах, ще бъдете ли така добра да ни съобщите какъв е вашият пост?

— Командир на федеративен кораб „Сирхан“.

— И от какъв тип е вашият кораб?

— Аутсайдерски крайцер.

— Това не е обикновен кораб, нали?

— Не. Смятат ги за най-могъщото оръжие на Федерацията.

— Колко аутсайдерски кораба има сега на служба?

— Девет.

— И тези девет кораба са във военната структура, нали?

— Да. Те се отчитат директно пред Министерството на административните дела на Земята, а не пред военните служби. Но не по тази причина ги наричат аутсайдери.

— Това ми е известно, капитане, но ще се върнем пак към въпроса... Кажете ми какъв е вашият ранг. Вие сте командир, не капитан. Можете ли да го обясните?

— Това е само символично, нищо повече — усмихна се тя.

— Символично?

— Министерството обича да подчертава, че всъщност *то* е капитан на всеки от деветте кораба. Тези, които командват на борда, са заместник-капитани или командири.

— Значи символично се набляга на нещо. На командирите се напомня два пъти, че тези необикновени кораби са... инструменти на

Министерството?

— Да. Министерството дори използва този термин. Инструменти.

— Необичайна дума. Това означава ли, че всеки от тези девет кораба е задължен да спазва и изпълнява стриктно заповедите на Министерството, до последната буква?

Тя си позволи още една вяла усмивка.

— Виждам накъде биете.

— Отговорете на въпроса, моля ви.

— Извинете. Отговорът е „да“.

— Командире — това беше друг глас. За днес вече ставаха три, включително и този на председателя. Вчера бе чула шест гласа, между които и днешните три, затова го нарече Седмия глас и се постара да го запомни.

— Командир Анзах, какво доведе кораб като „Сирхан“ на Изис?

— Вяра.

— Моля отговорете по-подробно, командире. За протокола.

— Един неидентифициран кораб с необикновени способности, който извърши на пръв поглед случайни и без обяснима цел, но успешни нападения върху няколко федеративни системи... Това достатъчно ли е?

— Да, благодаря ви, командире, беше напълно достатъчно. А сега отново — какво доведе кораба ви на Изис?

— Вяра е извършила осем нападения срещу Федерацията досега. Последните две бяха срещу бившите сакхрански системи Баст и Анубис, затова сметнахме, че Изис и Хор ще са следващите. Министерството прати по един аутсайдер до всяка от тях. Аз получих Изис.

— Или ние получихме вас... Благодаря ви, командире.

Споглеждания, шум от прелиствани документи. Слънцето на Изис струеше през широкия прозорец. Прозорец, зад който се виждаше градът отвън — невероятно красивият град. Благодарение на климатичната система проникваше съвсем слаба миризма отвън.

— Командир Анзах. — Това беше Вторият глас от вчера. — Министерството на административните дела... Това евфемизъм ли е?

— Това е почти пълно описание на Министерството. — Произнасяше внимателно думите, по начин, по който би го правил

политик или адвокат. Това предизвика няколко усмивки откъм масата.

— Вашите заповеди от Министерството... Те дават ли ви абсолютна свобода за вземане на решения по време на битка?

— Знаете, че не ми дават, иначе нищо от това нямаше да се случи. И най-вече, градът отвън нямаше да мирише така. — Тя се опита да говори напълно безизразно.

— Просто отговорете на въпроса, ако обичате.

— Не, заповедите ми не ми дават пълна свобода за вземане на решения по време на битка. Нито каквато и да било свобода за действие.

— И ние знаем, че сте абсолютно...

— Абсолютно обвързана с духа и буквата на тези заповеди, до последната подробност. Това вече го чухте.

— Вашият кораб получи ли назначение да се присъедини към експедиционния корпус от пет изиски кораба?

— Да.

— Какви бяха тези кораби?

— Те бяха четири тежки крайцера и...

— Продължавайте, командире. Кажете го. И?

— И линеен кораб „Томас Кромвел“.

— Да. Това е купчината радиоактивни отпадъци, която все още е на орбита над нас и отрязва линиите ни за комуникация, нали?

— Над двеста души загинаха на този кораб. Смятам — добави внимателно Анзах, — че не сте искали да прозвучите толкова пренебрежително.

— Командире, имам приятели и колеги сред тези двеста души.

— Ако позволите да изразя мнението си — намеси се председателят, — моментът е подходящ да обявим обедна почивка. Сутринта беше дълга и натоварена. Предлагам да се оттеглим за деветдесет минути.

Стържене на столове по паркета и отдалечаващи се гласове.

Председателят остана още известно време на мястото си. Мислеше за обвиненията срещу Анзах и видимото й безразличие към процеса. Обвиненията бяха подготвени много точно и внимателно. Що се отнася до безразличието й относно мястото на провеждане на

процеса, в началото той мислеше, че тя само театралничи, но сега вече не беше сигурен.

Дезертърство и малодушие. Докато четеше пледоариите, случаят му се струваше съвсем лесен и това би трябвало да го накара да бъде нащрек. Беше се научил, че много неща не са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

Откараха я с лишен от опознавателни знаци флаер до хълмовете Де Вере, на няколко мили северно от града. Думата хълмове беше малко пресилена, това бяха поредица ниски голи възвишения, но осигуряваха нелоша гледка към Де Вере и заобикалящата ги равнина. Приземиха се в парка „Мерлин“, общинска градинка, достатъчно далече от хълмовете, за да е малка вероятността да има и други дошли на излет. Анзах се разходи наоколо, наслаждавайки се на гледката, докато сакхранецът поддържаше дискретна дистанция.

Де Вере беше малък елегантен град с красива архитектура, площади, колони и много градини. Градът беше политическият и финансов център на Изис 2 и на цялата система Изис. Не беше голям, но бе наистина много красив, макар че същото можеше да се каже за по-голямата част от Изис 2. Хълмовете бяха достатъчно далече от града, за да осигуряват чудесна гледка, без да се забелязват петната върху сградите и да се усеща вонята.

Сакхранецът извади своя обяд: изсушено месо в кожена кесия. Застигна я и ѝ предложи от него. Имаше неприятен вкус, както беше очаквала, но въпреки това тя се усмихна и благодари. Какви красиви ръце, рече си, загледана в него.

Трийсет секунди по-късно все още дъвчеше месото. Помисли си дали да не го изплюе незабелязано, кога го сакхранецът не я гледа, но се взе в ръце и го преглътна. После кимна още веднъж и се отдалечи.

Малко по-нататък срещна две семейства — четирима възрастни и две деца — излезли на пикник под ниските дръвчета. Двата сакхранци мигновено застанаха нащрек, но никой не поглеждаше към Анзах, нито даде признаци да я е познал. Нищо чудно. Аутсайдерските офицери се стараят да останат встрани от публичния интерес, а и във всеки случай Анзах трябваше да е на път към Земята.

Тя изпитваше искрено безразличие към съдебния процес. Изходът му беше неизбежен, също като глупавата схватка, преди която петте глупави кораба си мислеха, че могат да се изправят срещу Нея. Тези пет кораба бяха повече от експедиционен корпус, всъщност това беше гръбнакът на Изиския флот, доста мощна група, имайки пред вид размера на Изис, но това бе отражение на богатството и политическите връзки на водачите на системата. Изис привличаше подобен тип хора.

Една от най-характерните черти на Федерацията бяха постоянните размирици, в които флотите играеха централна роля. Нейните двайсет и девет слънчеви системи бяха белязани с всички възможни видове конфликти: политически, религиозни, културни, исторически и икономически. Последният вид, изглежда, бе в основата на предишните четири, заради което търговските войни между системите често прерастаха в истински войни. Затова флотите бяха финансирани отчасти от системите и отчасти от Земята. Самата Земя използваше финансите си, за да възнагражда послушните, да впримчва с дългове и да настройва една система срещу друга.

По-голямата част от богатствата на Изис 2 идваха от финансовите къщи и банките. От четирите бивши сакхрански системи във Федерацията Изис имаше най-голям приход на глава от населението и най-висок стандарт на живот, ако се изключеха от правилото самите сакхранци. И това си личеше дори тук, от гледката към Де Вере, на която Анзах се любуваше.

Изключението със сакхранците потвърждаваше правилото — за разлика от другите бивши сакхрански системи, Изис почти бе натикала в гета своите сакхранци, настанявайки ги в резервати извън градовете. По ирония на съдбата самите те предпочитаха да живеят отделно. Властите имаха свои преференции: те нямаха нищо против относителната бедност на сакхранците и техните грозни функционални домове, но ги държаха на дистанция. Обвиненията в расизъм, идващи редовно от други федеративни системи, бяха по правило оправдани.

По правило, но не напълно. Много неща на този свят, мислеше си Анзах, не са такива, когато ги разгледаш отблизо. Беше научила това по времето, прекарано на „Сирхин“. Когато разгледаш нещата отблизо, те сякаш излизат от фокус и се разпадат на „ако“ и „обаче“.

Имаше усещането, че председателят също го знае, долавяше го в нюансите на гласа му, в тона, в езика на тялото...

Не, стига за това. Изходът от процеса е неизбежен.

Подозираше, че Министерството вече е забравило Изис и се е съсредоточило върху отбраната на Хор, където Тя вероятно щеше да се появи. Носеха се слухове, че пращат там Фуурд. Имаше логика: Фуурд бе следващият най-добър от деветте. Първи естествено беше Ануар Каал, който командваше „Албер Камю“, флагман от аутсайдерски клас, но него държаха в резерва — ако Фуурд се провали на Хор, следващата цел щеше да е Земята.

Навремето Анзах имаше връзка с Фуурд. Имайки пред вид характерите на двамата, бе потръгнало доста добре, със съвсем редки изблици на агресия от някоя от страните. Фуурд, въпреки маниите и пристрастията си, я бе дарил с нещо, което ценеше: кроткото приятелство на равни. Анзах бе чула, че оттогава не е имал връзка, вероятно интересите му бяха насочени другаде. Жалко: точно сега имаше нужда от малко от онова кротко приятелство.

Пилотът се подаде от флаера и им махна да се връщат. Тя кимна. Никой от тях — пилотът, сакхранецът или Анзах — не бе промълвил и дума на останалите.

Този път разпитът поде Вторият глас.

— Командире, казахте, че вашият кораб е бил назначен в експедиционен корпус от четири тежки крайцера и линейния кораб „Томас Кромуел“. „Томас Кромуел“ беше разрушен, както вече знаем. Какво се случи с останалите?

— Те се върнаха, но всички имат повреди и дадоха жертви.

— Бихте ли казали „тежки“ жертви, командире?

— Сравнени с какво? — трябваше й малко време, преди да осъзнае накъде я водят.

— Сравнени с *вашия* кораб, командире! Но всъщност вашият кораб не беше активен участник в събитията, нали?

Анзах не отговори и Вторият глас продължи:

— Командире, да се върнем към заповедите от Министерството. Корабът ви е бил поставен под командването на Изиския флот, нали?

— Да. Заповедта беше изрична.

— И там също се казва, че ако в системата Изис се появи неидентифициран кораб, експедиционният корпус трябва да го доближи и нападне, командван и предвождан от „Томас Кромуел“. Прав ли съм?

— Да.

— И какво се случи, когато неидентифицираният кораб бе засечен в системата Изис?

— Експедиционният корпус се приближи и го нападна, командван и предвождан от „Томас Кромуел“. Четири часа по-късно Вярa приключи с атаката си, а пет от изиските кораби бяха унищожени или повредени.

— А вашият кораб? „Сирхан“?

— Той се върна без повреди, без жертви, след като прибра оцелелите от „Томас Кромуел“.

— Върна се с приборите на борда оцелели, след като вие му заповядахте да напусне бойното поле. Вие дезертирахте, командире! Вие избягахте! Вярно ли е това?

— Всичко, с изключение на думите „дезертирахте“ и „избяхте“.

— А как бихте нарекли действията си?

— Мога да отговоря само като се върна към заповедите си. Бих искала да кажа няколко думи за тях.

— Всяко нещо с времето си, командире. Засега да се съсредоточим върху това, което сте направили. Искам да изясним въпроса. Ако никога не сте дезертирали и никога не сте бягали, как бихте характеризирали поведението си?

— Момент, моля — обърна се председателят към Втория глас. — Ще се върнем към това. Нека първо я чуем. Командире, искахте да кажете нещо за заповедите си?

Тя помисли, преди да отговори.

— Министерството взе глупаво решение. Заповедите му унищожиха почти целия флот. Аутсайдерите се сражават най-добре, когато са сами. — Тя забеляза, че силуетите се размърдват и започват да шепнат. — Ние сме като сакхранците. Не работим добре в група.

— Командире, ако е било глупаво...

— Такова беше. Обзалагам се, че няма да го повторят на Хор.

— ... ако е било глупаво, защо Министерството е настояло да бъдете под командването на Изиския флот?

— Не зная. Може би някои от по-изтъкнатите ви граждани са прибегнали до политически връзки.

Отново заговори Вторият глас:

— Командире, вие сте тази, която е изправена на съд. Става въпрос за живота ви. Да се върнем към обсъждания въпрос. Ако никога не сте дезертирали, или бягали, как бихте характеризирали постъпката си?

— Като грижа за моя кораб. И подобрени шансове за следващия аутсайдер, който се изправи срещу Нея.

— Командире...

— Не, оставете я да продължи — намеси се председателят. — Искам да бъде записано в протокола.

— По време на битката осъзнах, че Тя не може да бъде спряна от обикновени хора в обикновени кораби. Може да я победим само ако един аутсайдерски кораб я нападне сам, без ограничения като тези, които ми бяха наложени. Не зная коя е Тя, нито откъде е дошла или защо го прави, но съм сигурна, че само аутсайдер може да я спре.

Тя млъкна почти засрамена, това беше една от най-дългите ѝ речи пред съда и прозвуча като опит за защита, макар да нямаше такова намерение.

Зад прозореца Изис вече се готвеше да залезе. Над Де Вере се спускаха розови и тъмночервени сенки, вечерната светлина падаше косо през големия панорамен прозорец. Това и тишината, възцарила се след разпалената ѝ реч, я накараха да си спомни мостика на борда на „Сирхан“.

— Командире, утре ще обсъдим подробно тази тема — произнесе с равен глас председателят. — Имаме доста въпроси относно сражението.

— Както и за това, което направи Тя след сражението — допълни Анзах.

Председателят я изгледа строго.

— И това също — рече троснато. — Съдът се разпуска.

На следващата сутрин бяха изслушани показанията на оцелелите офицери и членове на екипажите на „Томас Кромуел“ и четирите крайцера. Те описаха подробно сражението и как „Сирхан“ ги е

изоставил. Като цяло говореха правдиво и след като го заяви, Анзах се съгласи мнението ѝ да бъде отбелязано в протокола. Съдът я попита дали би желала да промени позицията си, но тя отказа.

— И това ли е всичко, командире? — попита Четвъртият глас.

— Съжалявам — отвърна тя, искрено обърквана от въпроса. — Кое всичко?

— Което искате да кажете относно подробностите около сражението?

— О, разбирам... само потвърждавам достоверността на дадените показания. Трябва ли да добавя още нещо?

— Например нещо в своя защита?

— Без риторика, ако обичате — намеси се отново председателят.

— Значи сте съгласна с показанията на оцелелите свидетели и не отричате вчерашните си признания. А по-точно, че сте получили заповед да изпълнявате нарежданията на нашите кораби и да се опитате да Я спрете в битка. Така ли е? Смятате ли, че казаното от вас е достатъчно?

— Да.

— Само че не е, командире. Честно казано, тази история мирише.

— Напоследък имахте възможност да разширите познанията си относно миризмите.

Настъпи тишина.

— Може би трябваше да помислите, преди да кажете това, командире — заяви председателят.

— Не, господин председателю — обади се Четвъртият глас. — Няма нищо. Нека ни се подиграва.

След битката с петте изиски кораба, която Тя бе спечелила брилянтно и разтърсващо, и след напускането на сцената от страна на „Сирхан“, задържал се само колкото да прибере оцелелите, нищо не можеше да ѝ попречи да се насочи към Де Вере. И Тя така направи.

От събраните досега сведения се знаеше, че Тя никога не напада незащитени цивилни обекти. Този път обаче нападна цивилен обект, но по най-неочакван начин.

Насочи се първо към един от най-бедните крайни квартали, състоящ се предимно от сакхрански гета, където увисна без никаква видима цел в продължение на няколко минути над определен район,

после се върна над центъра на града. По-късно стана ясно, че е засмукала фекални маси — човешки и сакхрански — от завода за преработка на отпадъчни води. Събрала достатъчно количество, Тя бе отнесла товара си над Де Вере, където го бе изпуснала под огромно налягане като ситен дъждец над града. После бе напуснала системата.

Резултатът беше непредвидим. Освен това бе — както го описа председателят — безпрецедентен и унизителен. И доста уместен, имайки пред вид, че на Изис бяха крайно чувствителни относно красотата на своите градове и техните жители. Историята за случилото се достигна светкавично останалите двайсет и осем системи. Изис и Де Вере щяха завинаги да бъдат запомнени като местата, където Тя бе направила това.

Миризмата и петната бяха изключително трудни за премахване. Сакхранските фекалии вонят много повече от човешките, а петната по фасадите и колонадите на сградите в Де Вере се поддаваха само на крайно интензивни мерки за почистване. Прочутите градски градини също пострадаха — сакхранските изпражнения не само наторяват, но и убиват.

Това беше първото Нейно дело, в което можеше да се търси някакъв мотив. А може би не, защото никой не знаеше нищо за Нея и Тя нито веднъж не бе отговаряла на опитите да се установи връзка. И въпреки това жителите на Федерацията бяха смаяни от безупречно осъществения ѝ план — при това на точното място. Щяха и да са възхитени, ако не беше споменът за петте изиски кораби и техните екипажи.

— Не, господин председател — рече Четвъртият глас. — Няма нищо. Нека ни се подиграва. Командире, не мога да не отбележа, че отношението ви към съдебния процес е най-малкото неуважително. Не пожелахте да повикате свидетели във ваша защита, отказахте да проведете кръстосан разпит на призованите от нас свидетели, отговаряте частично и непълно на въпросите и когато го правите, се държите така, сякаш ни оказвате голяма услуга. Или се откажете от процеса — и ние ви съветваме да го сторите — или участвайте в него, без да ни обиждате. Стигат ни оскърбленията и загадките на загадъчния неидентифициран кораб.

— Съжалявам — рече Анзах, — ако отношението ми към съда по някакъв начин ви обижда. Честно казано, процесът не върви в

посоката, която очаквах.

— Не сте първият обвиняем, който е на подобно мнение.

— Имах предвид посоката, която аз искам. Процесът е прекалено обвързан с моята вина или моята невинност.

— Според мен тъкмо това е целта на всеки процес, командире.

— Не. Ако отсъдите, че съм виновна, ще сгрешите. Ще сгрешите и ако сметнете, че съм невинна.

Неясните очертания зад масата отново се раздвижиха и зашепнаха. Анзах си представяше изразенията им и си спомни изразите, които Фуурд използваше за хора в подобно положение: клиторни лица с големи срамни устни. Тя почака малко, сетне си пое дъх и произнесе отчетливо:

— Разклонения.

Неколцина от тях подскочиха.

— Какво беше това, командире?

— Разклонения. Път с две продължения. Сакхранците ги наричат Двоични врати. Две алтернативи, едната за виновните, другата за невинните. Но аз взех по-ранни решения — на по-ранни разклонения. Разклонението, пред което съм изправена сега, на този процес, е далеч по-надолу по пътя, който трябва да измина, и то няма да промени генералната посока.

— Значи вие не сте нито виновна, нито невинна. Каква сте тогава?

— Когато ме пратиха на Изис, получих запечатани заповеди за тази мисия. Щом реших да ги отворя, бях наясно, че рано или късно това мое действие ще ме погуби. Както знаете, тези заповеди поставяха моя кораб под командването на Изиския флот, в случай че влезем в сражения с Нея. Бих могла да откажа да им се подчинявам и да загина още там. Можех да ги приема, да се присъединя към вашия флот и да участвам в сражение, което беше обречено на провал, и да загина в него. Или да се оттегля с моя кораб, знаейки, че ще бъда изправена пред съд и ще умра тук.

— Да не искате да кажете на съда, командире, че този процес е нещо като забавление за вас?

Анзах си позволи една лека усмивка.

— Съжалявам. Бях се обзаложила със себе си, че ако някой произнесе думите „да не искате да кажете на съда“, това ще сте точно

вие.

— Ще го използвам отново — тросна се Четвъртият глас. — Да не искате да кажете на съда, че когато един линеен кораб от клас 101 и четири тежки крайцера от клас 097 — да оставим засега вашия кораб настрана, тъй като това направихте и вие — та когато тези пет кораба нападнат единичен противник, не само не съществуват никакви възможности за победа, но и поражението им е предрешено?

— Да. И това стана.

— Командире, слушайте ме внимателно. Това е съдебен процес, който засяга вашия живот. Защо оставихте тези кораби на Нея?

Архан се замисли.

— Те нямаха никакъв шанс и аз им го казах. Има го в записите. Помолих ги да се отстранят и да ме оставят сама да Я напада, но те отказаха. Това също е записано. Не можеха да преглътнат факта, че се изправят срещу невидим противник. Не можеха да преглътнат идеята да оставят един аутсайдер да реши въпроса — нещо напълно неприемливо за тях — да приемат, че той е тяхното спасение. Затова изгубиха. И това също е записано.

Последваха няколко секунди тишина. После се намеси нов глас, който тя нарече Деветия.

— Командир Анзах, бих искал да ви попитам за вашия кораб. Както чухме, „Сирхан“ е крайцер от аутсайдерски клас. Доколкото ми е известно, смята се, че аутсайдерските кораби биха могли да се равняват по маневреност и огнева мощ с този неидентифициран кораб. Прав ли съм?

— В настоящия момент се смята така.

— В такъв случай не мислите ли, че един такъв кораб би бил решаващ аргумент по време на подобна схватка, особено ако се добави към пет други? Защо да е по-вероятно да се провали, когато действа заедно с тях?

— Както по-рано казах, има девет аутсайдерски кораба.

— Да.

— Знаете ли колко струва всеки един?

— Вероятно смятате, че сумата е достатъчно обяснение, но ще ви кажа — цената на целия Изиски флот плюс годишния брутен продукт на Баст. Или нещо подобно.

— И това стига. А известен ли ви е техният политически статус?

— Мисля, че вече ни казахте, командире... освен това, струва ми се, че аз трябваше да ви задавам въпросите.

— Ами тогава, ако обичате, попитайте ме. Защото е важно.

Пауза.

— Командире, какъв е политическият статус на деветте аутсайдера?

— Те са инструменти на Федерацията вън от нормалните военни структури. Отчитат се пряко пред Министерството на административните дела. Сражават се сами, никога в група.

— Да, знаем това, вече ни го казахте. Защо е толкова важно?

— Някои хора... — Анзах се спря, после започна отначало. — Някои хора смятат, че ако Тя може да бъде спряна единствено от аутсайдер, тогава е по-добре да не бъде спирана.

— От лични наблюдения ли го знаете, командире?

— Сблъсквам се често с подобно отношение. Сякаш сме заразни. Аутсайдерите имат определена репутация. Не отговарят пред никого и летят по маршрути, които не се използват от обикновените военни. Така че хората се отнасят към тях като към кораби на пришълци, с екипажи от пришълци.

— Какво искате да кажете с това „екипажи от пришълци“?

— Хора с необичайни способности, в противен случай нямаше да са там. Но и хора, които не биха могли да се впишат в обикновена йерархическа структура, защото са твърде амбициозни или неамбициозни, прекалено политични или аполитични, невероятно уравновесени или неуравновесени. Повечето от тях са социопати, мнозина са психопати. Почти всички са вършили ужасни неща.

— Това ли е истинската причина да ги наричат аутсайдери?

— Да.

Силуетите отпред се раздвижиха, но не казаха нищо. За да запълни тишината, Анзах добави:

— И никога няма да са повече от девет. Те са скъпи, но Федерацията може да си позволи и петдесет.

— Тогава защо са само девет?

— Би ли могла една разумна система доброволно да си инжектира заразни вируси? Девет е бройката, с която Федерацията би могла да се справи. Те са заченати в задни улички, създадени в тайни лаборатории, изстреляни с чувство за вина и назначени на служба без

пищни церемонии. Затова и имената им са на убийци и самотници: „Сирхан“, „Джеймс Ърл Рей“, „Чарлз Мансън“. Те са като някаква срамна болест. И въпреки това са единствените федеративни кораби, които биха могли да Я победят.

— И единственият случай... — добави Деветият глас — единственият случай, когато аутсайдер се изправи срещу Нея, беше тук, в нашата система. И вие побягнахте.

— Да.

— Не мислите ли, че е време да ни разкажете какво си спомняте от сблъсъка? Не официални доклади и записи, а вашите впечатления.

— Помня, когато Я видях за първи път. Вярно е това, което казват — че няма нищо общо със снимките ѝ. Когато Тя сваля камуфлажа, има нещо в Нея, което не можеш да забравиш. По-дребна е от аутсайдерски кораб, но с подобни очертания — тънък сребрист делтовиден корпус. Само че при Нея дори очертанията изглеждат различни. Сякаш Тя е само видимата част на нещо много по-голямо. Спомням си как нападаше другите един по един. Беше отвратително, те нямаха никакъв шанс. Помня как молах „Кромуюел“ отново и отново да оттегли тези смешни сили и да ме остави да се сражавам сама с Нея. Но молбите ми бяха отхвърлени и всичко това е записано. Помня, помислих си, че тя би могла да унищожи тези крайцери, но вместо това само ги повреди. Имаше жертви, но имаше и оцелели. Помня, че през цялото време на сражението тя държеше „Сирхан“ под активно наблюдение. Не предприе нищо срещу нас, както и ние срещу нея, но ни наблюдаваше внимателно, а сондите ѝ са далеч по-силни от нашите. Защото нашите не засичаха нищо. И помня „Томас Кромуюел“, защото с него дойде краят. „Кромуюел“ се опитваше да я държи на разстояние и да използва лъчевите си оръжия, но тя се завъртя внезапно и за по-малко от наносекунда се стрелна право към него — твърде бърза, за да може електрониката му да рефокусира. За първи път виждах кораб да извършва нещо по време на битка, което е едновременно разумно и импулсивно. Стана толкова внезапно, че изпревари дори компютрите. Изглеждаше инстинктивно, ала същевременно напълно логично и тя го осъществи перфектно. Помня още нещо. Тя би могла да използва своите лъчеви оръжия и да изпепели „Кромуюел“, но вместо това го обстреля с конвенционални оръдия за близък бой. Затова имаше

оцелели. Не зная дали беше преднамерено. Не разбирам мотивите й. Никой не ги разбира. Тя никога не отговаря на повикванията.

— И така, командире, стигнахме до момента, когато сте отстъпили.

— Да, отстъпих. Прибрах оцелелите от „Кромуюел“, вместо да Я преследвам, защото знаех...

— Момент, командире. Казвате, че тя се е насочила насам и вие не сте Я последвали?

— Да. Но знаех, че Тя никога не напада цивилни цели. И че на „Кромуюел“ имаше хора, които трябваше и можех да спася. Дори ако знаех какво смята да стори с вашия град, пак щях да постъпя по този начин.

Анзах си припомни как, докато беше на мостика на „Сирхан“, Тя се появи първо на скенерите: премигвания и симулация, очертаваща самотен кораб с размери, сходни на тези на „Сирхан“. А след това свали маскировката.

Анзах я гледаше невярващо, докато Тя се движеше между тях, сякаш е живо същество. Точно както в представите на Анзах изглеждаше „Сирхан“ сред други кораби. Но в присъствието на Вярa дори „Сирхан“ изглеждаше обикновен кораб. Сякаш мястото й бе в космоса, сякаш в действителност Тя бе неразделна част от пустото пространство, солидна и видима частица. Докато останалото от Нея присъстваше наоколо, невидимо.

Златният часовник в ъгъла издаде мелодичен звън. Свечеряваше се. Заради късния час поднесоха чай. В тишината се чуваше звънът на порцелановия сервиз и шумът от местещите се около масата фигури. Миризмата на фекалии проникваше дори тук.

— Благодаря ви, командире — обяви председателят. — Мисля, че никой от нас не усети колко късно е станало. Съдът се разпуска до утре сутринта.

Процесът продължи още няколко дена, но това бе последната глава. Един следобед, след около седмица, когато всички изявления и свидетелства бяха прочетени и обсъдени, всички записи проиграни и изучени, всички теории за природата на Вярa премерени и всички

записи на Анзах прегледани, председателят обяви, че е готов да сложи край на процеса.

— Командир Анзах.

Тя се изправи и се обърна към него. Председателят я изучаваше на златистата светлина на залязващото слънце. Тя беше красива жена, висока и елегантна. Беше командир на аутсайдерски кораб и той знаеше, че е вършила ужасни неща, беше го прочел в досието ѝ. Но същевременно тя внушаваше симпатия, дори тук, на процеса, където не пропускаше да се самоиронизира и да проявява чувство за хумор. Кога ли бе успяла да изгради кариера? И да извърши всички тези неща?

— Командир Анзах, с това съдебният процес приключи. Съдът ще се оттегли, за да обсъди присъдата по двете обвинения срещу вас: за малодушие и дезертъорство.

Той осъзна едва след като каза всичко това, че последните думи, които ще чуе Анзах, ще бъдат точно тези: малодушие и дезертъорство.

Председателят почувства нарастващо безпокойство. Той знаеше, че предстои да бъде извършена несправедливост, но не виждаше как това може да бъде поправено, а и дори в несправедливостта имаше известни следи от справедливост. Нищо не беше просто.

Изходът беше неизбежен като съдбата на онези пет изиски кораба и тя го знаеше. Но имаше нещо, което все още би могъл да направи за нея.

— Ибъл Анзах, ако обичате, станете. Съдът взе следното решение — поде председателят три дни по-късно. — По обвиненията в малодушие ви намираме за невинна. По обвиненията в дезертъорство — виновна. Единайсет срещу един гласа.

Анзах го гледаше без видими чувства. Това беше успял да направи за нея председателят. В продължение на три дена бе възразявал срещу обвиненията в малодушие, настоявайки да бъдат свалени от нея. Опозицията беше яростна, но той не се предаде. Усещайки настроенятията му, някои от другите се опитаха да постигнат компромис с присъда „недоказана вина“, но той не се поддаде. И така, „невинна по обвиненията в малодушие“ беше всичко, което той успя

да постигне, но „виновна в дезертъорство“ бе неизбежно. Дори тя го знаеше.

— Командире, чухте присъдата.

— Да — отвърна Анзах. — Ще помоля съда да ми позволи да я изпълня сама, съобразно военния обичай.

— Това, разбира се, ще ви бъде разрешено. Имате време до полунощ. Съдебният секретар ще ви донесе нужните вещества.

— Благодаря ви.

— Командире — рече председателят, — желаете ли да ви осигурим придружител?

— Да. Бих искала да е моят телохранител, ако той се съгласи. — Тя се обърна към сакхранеца. — Готов ли сте?

— Разбира се — отвърна той. Това беше първият път, в който двамата разговаряха.

Образите в съзнанието на Фуурд избледняха, сетне изчезнаха и думите от екрана. Той се обърна. Мъката му по Анзах се бе появила, усилила и утихнала, както бе станало и с връзката им. Остана само усещането, че тя вече не е част от тази вселена. Но той знаеше, че мисълта за това ще промени живота му. Останалата част от живота му, онази, която не бе посветена на Вяра. „Ние сме създадени един за друг. Ние си принадлежим.“

Той си припомни още веднъж инструктажа на мисията, получен от Министерството. Досаден документ, натруфен и претенциозен (Министерството винаги знаеше повече, отколкото разкриваше, или поне така смяташе) и напълно непригоден за него. „Всеки иска да знае какво представлява Тя и откъде е дошла. Само аз се интересувам от това, което е направила. Изучавам делата ѝ и зная как да Я победя.“

— Тахл.

— Командире?

— Ако обичате, поемете курс към Блентпорт на Сакхра.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1.

Беше късен есенен следобед и слънцето на Хор се процеждаше през облачната завеса. Фуурд пристигна сам, уморен и схванат от дългото пътуване. Беше разочарован, но не и изненадан, когато те не излязоха да го посрещнат.

Малко преди да слезе, сахранската наземна колесница, която го бе докарала, трополеше назад към низините, а кочияшът ѝ съскаше и шибаше с камшик впрегатните животни. Той вдигна очи към Хриссихр и видя голям черен диск върху повърхността му. Това беше срахр: спомни си, че бе чел за него в инструктажа за мисията си.

„Срахрът (за разлика от историческата личност не се изписва с главно С) е повтарящ се елемент в сакхранската култура. Това е беззвучната гласна в тяхната азбука, символ на нулата и безкрайността в математиката. В легендите им тя бележи апокалипсиса, а в съвременните писания означава неидентифициран кораб, което е причината да го нарекат Вяра. Корабът се е появил преди триста години и те са знаели, че пак ще дойде. Ти не си единственият посетител, когото очакват.“

Фуурд разглеждаше с мрачно изражение черния диск, давайки си сметка, че други ще следят неговата реакция. После насочи вниманието си към масивния хълм, отбелязвайки подробностите с тренираното око на военен командир. Излезе вятър и той усети, че очите му се навлажняват, а носът му започва да тече.

Хриссихр се издигаше пред него като юмрук на заровена под земята ръка. Фуурд отброи мислено една минута, реши, че сакхранците няма да излязат, и прекоси предния двор. От него се отваряха няколко врати — знаеше го от инструктажа — към отделните сакхрански апартаменти. Хриссихр изглеждаше като замък на някакъв самотен абсолютен господар, но не беше това. Тук живееха няколко семейства, макар че като истински сакхранци, те избягваха да общуват помежду си и почти не се срещаха. Тази вечер щеше да е изключение, вечерята в рядко използваната централна зала бе в чест на пристигането му.

По стените на двора висяха метални свещници, някои от тях бълваха огънове, когато минаваше край тях, други бяха потъмнели, знак за напусналите сакхрански семейства, отправили се към федеративните низини или към други хълмове, по-високи и по-надалече. Вятърът откъм хълмовете на Ирфирха носеше изсъхнали листа и караше вратите да тропат. Той вдигна едно, беше тъмносиво, с изсъхнали жилки и чупливо. Хвърли го настрани и вятърът го отнесе.

Сулху избра този момент, за да се появи.

— Командир Фуурд! Позвовете да ви посрещна с добре дошъл!

Двамата прекосиха заедно двора, като Фуурд стъпваше шумно върху листата, а сакхранецът ги избягваше внимателно. Отвориха се няколко врати, други сакхранци надзърнаха загрижено от апартаментите си, сякаш се опасяваха, че Фуурд би могъл да носи със себе си някаква болест. Сулху обаче се отнасяше с него дружелюбно, като че се познаваха от години и това не бе първият път, в който се срещат. Той улови Фуурд за ръката и докато крачеха, го поглеждаше и се усмихваше, разговаряйки на отличен и доста прецизен федеративен език.

— Надявам се, пътуването не беше изморително? Очаквах тази среща. Синът ми Тахл ми е разказвал за вас. Радвам се, че намерихте време да ни посетите тук, докато корабът ви е на Сакхра. Влизайте, влизайте...

— Командир Фуурд, имам чувството, че тази вечер не успяхте да се отпуснете. Надявам се, причината не е била в храната.

— Храната беше чудесна, благодарая ви. Истината е, че рядко ме канят някъде два пъти. Не ставам за гостенин.

— Да, синът ми Тахл ми каза, че го наричате социална непохватност. А да не забравяме и дългото пътуване, както и възраженията на директор Суон за посещението ви тук. Поканата ми беше добронамерена, но вероятно не и правилно преценена.

— Тя беше и двете и аз съм ви много благодарен. Освен това посещението ми тук ще припомни на директора, че не получавам заповедите си от него. — Суон беше директор на Хорския флот, обикновен военен, и очевидно смяташе за дълбоко оскърбление присъствието на аутсайдерски кораб в Блентпорт.

Тишината се проточи. Зениците на Сулху потрепваха под вторичните клепачи. Издълженото му лице, обикновено неподвижно като камък, сега сякаш помръдваше на светлината от огъня.

— Добре, командире. Прекарахте цяла вечер в празни приказки с моите съседи. Няма смисъл да продължаваме това. Можем ли да разговаряме свободно? Вън от протокола, както се досещате.

Повечето сакхранци бяха лингвисти по природа, но Фуурд намираше за смущаващ безупречния език на Сулху, сякаш той познаваше не само тънкостите на изказа, а и самата човешка душевност.

— Да говорим свободно за това, което правя тук?

— Всички знаят какво правите тук, командире. Най-вече аз. Синът ми Тахл ми описа накратко вашите заповеди.

Синът му Тахл седеше смълчан отстрани, скрит в сенките. Вечерята, посветена на Фуурд, бе приключила и останалите гости се бяха оттеглили, затваряйки тихо вратите на своите апартаменти. Имаше много неща от последните няколко часа — тихият говор на присъстващите, приглушената светлина, понякога недоразбрана реплика — които напомняха на Фуурд за „Чарлз Мансън“.

Той се обърна и погледна втренчено Тахл, който не показваше никакви признаци на смущение. Изящният стол от сакхранско тъмно дърво, на който седеше Фуурд, бе далеч по-як, отколкото изглеждаше, защото не изскърца, докато се извъръщаше.

— Освен че е ваш син, Тахл е и офицер на моя кораб. Тези разпореждания са поверителни. Или поне бяха.

— Той ми ги обрисова в най-общ характер, командире. Така, както са запознати и останалите. И в моя случай федеративните закони не изискват да се опазват тайни вътре в сакхранско семейство.

Тъй като сакхранците се размножаваха безполово, веднъж или два пъти в живота, връзката баща-син бе невероятно силна. Всъщност това беше единствената родствена връзка, след като останалите бяха отслабнали през изминалите триста години. Хълмови замъци като Хриссихр осигуряваха само минимални условия за живот и побираха едно-две семейства, понякога три, които дори рядко се хранеха заедно. Бащите умираха, синовете израстваха с почти същата идентичност и се възпроизвеждаха, после умираха, техните синове приемаха същата

идентичност и се възпроизвеждаха, за да умрат. Сакхранското общество бе консервативно и ограничено в растежа си.

Фуурд знаеше всичко това от дългото си съжителство с Тахл, но беше забравил за тези подробности от федеративния закон.

— Разбира се — побърза да вметне той. — Моите извинения.

Сулху кимна навъсено.

— Вие не сте най-добрият гостенин. Повече няма да каня социално непохватни хора.

Вечерта отмина, но Фуурд продължаваше да говори. Въпреки неловкото начало и допуснатите грешки той установи, че му е приятно. Бащата на Тахл беше добра компания. Самият Тахл почти не отрони дума, очевидно решил да остави двамата да общуват.

— Разбира се, че ви наблюдавах, когато видяхте срахра — казваше Сулху. — А по-късно ви гледах и докато изучавахте мъртвото листо. Напоследък имаме доста такива. Запасени сме добре за зимата, но дали вашите хора са се погрижили за провизиите си?

— Какво ви кара да ме питате това?

— Слушам федеративните предавания, командире. И чета федеративни журнали. Те всички споменават Вяра, сякаш е далечна буря. Намекват обаче, че всички системи, включително и тази, могат да пострадат, когато Тя дойде. Аз съм стар, болен и скоро ще умра, така че малко неща ме безпокоят — с изключение на това.

Високи тесни прозорци бяха издълбани с огън на една от стените на залата, отстрани наподобяваха драскотини от гигантски нокти. Фуурд се изправи, протегна се и отиде да надзърне през тях, а токовете му потракваха върху мраморните плочи. Беше едър мускулест мъж с черна коса и брада, четвърто поколение обитател на една от тежкогравитационните планети на Федерацията. Изпускаше мускусен мирис, като на лъв от джунглата. Когато го срещаша за първи път, хората се изненадваха от мълчаливото му поведение, сякаш очакваха да бъде по-агресивен.

— И защо това ви безпокои?

Сакхранецът се изсмя суховато.

— Защото са пратили *вас* тук. Перспективата да съм близо до вас, когато вие се срещнете с Нея, не е особено привлекателна.

— Но вие сте стар и болен и скоро ще умрете.

Сулху наведе глава по начин, подсказващ, че приема удара. Фуурд си помисли:

„Сигурно е заради времето, прекарано с Тахл. Започвам да се уча на ироничност.“

— Може би става въпрос и за факта, че синът ми е на вашия кораб — рече Сулху.

— Не. Нещо друго ви безпокои. Нещо, което още не сте ми казали. — Фуурд се сепна, осъзнал, че това би могло да се възприеме като обвинение в лъжа. — Но мисля, че ще го кажете, когато намерите подходящата форма.

Той продължаваше да гледа през остъклените прозорци към студеното сияние на Блентпорт и заобикалящите го градове, които се простираха далече под него, към корабите, кацащи и излитащи, за да се присъединят към обръча около Сакхра. Под нощното сакхранско небе космопортът изглеждаше едновременно могъщ и уязвим като излязъл на брега кит, чиито размери допринасят за неговата безпомощност.

— Впечатляващ космопорт — отбеляза Сулху. — Далеч по-впечатляващ от всичко наоколо. Но знаете ли как е получил названието си? Когато преди двеста години Сакхра е била погълната, или по-скоро „поканена да се присъедини към Федерацията“... — В гласа на Сулху прозвуча отчетлива ирония. — Тогава ние сме посочили Гроба на Срахр и сме помолили нито един човек да не отива там без покана, за да чете Книгата. Ала въпреки това един човек на име Риккард Блент го сторил. Сакхранците го заловили, преди да влезе, и по-късно върнали още живото му тяло в низината. Федерацията не посмяла да реагира. Освен — доста несправедливо, ако питате мен — като кръстила Блентпорт на него.

Сулху спря да си поеме дъх. Когато продължи, иронията бе изчезнала от гласа му.

— Да нарекат най-големия космопорт на един глупав човек, който смятал, че може просто така да дойде тук и да прочете Книгата на Срахр. Командире, Срахр е най-великият сакхранец. Поет, философ, воин, учен и за съжаление — писател. Така и не успяхме да се съвземем заради литературната му кариера... Трябва ли да се връщате утре заранта, командире?

— Мисля, че да. Преоборудването ще е завършило.

— Ако можете да останете още един следобед, ще ви изведе на лов.

Фуурд се усмихна:

— Кир щеше да хареса това.

— Той е вашият оръжеен офицер, нали?

— Тя.

— О. Разкажете ми за хората на вашия кораб.

Фуурд му разказа.

— Но ако са извършили всички тези неща, защо не са мъртви? Или в затвора?

— Защото са твърде ценни. И аз съм вършил подобни неща.

— Виждате ли, командире — продължи Сулху, — има нещо погрешно в тази ваша мисия. — Той повдигна леко ръце от скута си, само колкото да даде знак на Фуурд да не бърза с отговора. — Нека обмисля как най-добре да го кажа.

Не за първи път откъм космопорта долетя рев на военни кораби. Фуурд изведнъж осъзна, че трепери, и се доближи към огъня.

— Да — рече Сулху веднага щом ревят утихна. — Ето нещо, което не научих от сина си. Имаше го в новините — че на Хорския флот е било наредено да образува защитен обръч около Сакхра и че ако Тя се появи в системата, вие ще трябва да Я нападнете сам, а те да държат позиция.

— Да, Министерството допусна ужасна грешка на Изис. Настояваха „Сирхан“ да се присъедини към редовните сили, а не да Я атакува сам. Не искат да повторят грешката си тук. Но изглежда, са стигнали до противоположната крайност.

— Но Хорският флот е най-големият в цялата Федерация, като изключим Земята. Да не би хората, които ви дават заповеди, да смятат, че целият флот не може да се сравнява с Нея?

— Може би смятат, че Тя не може да се сравнява с мен.

— Бях в Блентпорт преди няколко дена и гледах кораба ви да каца. — На лицето на Сулху изгря хищна усмивка. — Не мога да си представя нещо, което да се мери с него. Но друго исках да ви попитам: какво ще стане, след като Я унищожите?

Фуурд не успя да скрие изненадата си.

— Не мога да кажа. Нямам заповеди за това.

— Не какво ще стане по-нататък, какво ще се случи? Това е въпрос, който ме измъчва от доста време. — Тахл, който бе мълчал през цялата вечер, се размърда смутено, но Сулху продължи: — Защо Федерацията се разширява?

За втори път Фуурд не успя да скрие изненадата си.

— Това ли обмисляхте как да формулирате?

— И все пак?

— Ами... Има очевидни причини: икономически, политически, военни, вероятно точно в този ред.

— Не съм съгласен. Икономически Федерацията разполага с излишък от неизползвани ресурси, политически системите ѝ са дори по-разделени, отколкото преди да ги приобщи, във военен аспект досега не се е появил достатъчно силен противник, който да изисква разрастването ѝ, макар че това може да се промени сега.

Фуурд усети, че е уморен, и си припомни, че на следващия ден го чака дълго пътуване.

— Може да не е нито една от изброените причини. Освен чисто културната — интерес към новото.

— Това е по-добре, но все още обяснява процеса сам по себе си. Новите системи се приобщават, защото са там. — Този път тонът бе леко подигравателен.

— В такъв случай — заяви Фуурд, — след като очевидно сте мислили по въпроса, какъв е вашият отговор?

— Много е странно, командире. Изучавал съм култури като Федерацията. Изглежда те се разширяват без видими причини, или поне без такива, които да бъдат осъзнавани от самите тях. Сякаш ги тласка нещо отвън.

— Какво е накарало Сакхранската империя да преустанови разширяването си преди триста години?

— Две неща, командире. Вярата и Книгата на Срахр. И тя не само е преустановила разширяването си, а е започнал упадък. Като гледате всичко това — той махна с ръка около себе си — трудно ще повярвате, че и ние някога сме строили кораби, макар и не като вашите, разбира се, нито като Нея...

Сулху извърна поглед към прозореца. Фуурд разчете правилно жеста. Темата е важна, но едва са се допрели до нея, необходим е цял нов разговор, а е твърде късно. Той се надигна.

— За мен беше удоволствие. Благодаря ви за гостоприемството.

Сулху се усмихна и наклони глава. Очите му бяха тъмни като бездънни кладенци.

— За мен също. Надявам се някой ден пак да ви поканя, командире.

Отвън вятърът от Ирсирха виеше в пустите крила на Хриссихр. В двора огньовете в свещниците загасваха един по един и техният далечен братовчед, огнището в залата, също започна да притихва.

2.

Отвътре сакхранската наземна колесница беше тъмна и мръсна, възтясна дори за самите сакхранци. Облегалката едва стигаше до средата на гърба на Фуурд, а седалката беше твърда. Тъй като нямаше желание да сложи крака на отсрещната седалка (макар че едва ли можеше да стане по-мръсна от това), наложи се през цялото пътуване да гледа Тахл между щръкналите си колене.

Лицето на Тахл бе издължено и бледо, с изопната върху мускулите плът. Всъщност навсякъде по тялото му кожата бе изопната върху мускулите. Тя имаше сивкав оттенък и бе покрита с многоъгълни люспи, които се местеха при движението на мускулатурата под тях. При това те заемаха различни ъгли, отразяваха светлината по различен начин и всичко това приличаше на слънчева игра върху водна повърхност. Нямаше нищо, поне на външен вид, което да разграничава млад сакхранец като Тахл от по-възрастен като Сулху.

Пътуването едва бе започнало, а Фуурд вече се чувстваше неудобно, беше му студено, но когато си спомни прикрития гняв на Суон по повод посещението му в Хриссихра, реши, че си е заслужавало.

— Колко време ще отнеме обратният път, Тахл?

— Колкото и пътуването ви дотук, командире, тъй като пак е с наземна колесница и по същия маршрут.

— Аха.

— Разбира се, по-голямата част от обратния път ще е надолу, така че би трябвало да е по-бързо. Докато, от друга страна — продължи Тахл с безизразно лице, — трафикът към Блентпорт е далеч по-натоварен от този към Хриссихр...

Фуурд въздъхна. Понякога сакхранците бяха толкова досадни.

Нямаше нищо интересно за гледане. Пътят от Хриссихр бе прорязан в скала и докато от едната страна се виждаше само сива скална стена, от другата, където трябваше да е гледката, бе увиснала сивата пелена на мъглата.

Фуурд насочи вниманието си към паяжината, увиснала в долния край на един от прозорците. В нея се подрусваше изсъхналата черупка на нещо, наподобяващо муха, подскачащо при всяко движение на наземната колесница. Фуурд изстърга малко от боята на тавана и наблюдава с интерес как паяжината се сви около падналите в нея парченца, а върху тях заблещукаха капчици смилателен сок.

Пътят се виеше напред и назад по стената на Ирфирха. Наземната колесница потракваше, чуваше се скърцане на кожа и звън на метални части, от време на време кочияшът подканяше с проклетия химерата и тогава те се люшваха рязко назад. Фуурд се прозя, не беше спал добре през нощта. Бяха го настанили в апартамент в едно от пустеещите крила на Хриссирх, но леглата им, както и мебелите, не бяха пригодени за хора с неговото телосложение. Той се унесе в дрямка.

На рамото му кацна паяк. Фуурд се опита да го прогони с рязък жест, но не успя. Беше ръката на Тахл, която леко го побутваше.

— Прощавайте командире, но е време за връзка.

— Да, разбира се. Благодаря ти. — Той включи ръчния интерком.

— Да, какво има? — обади се Смитсън.

— Фуурд на линия.

— Аз съм на мостика. Какво искаш?

— Проверка. Връщаме се от Хриссирх.

— Знаем това. Навигационната система на интеркома ти ни извести.

Фуурд въздъхна.

— След три часа сме при вас.

— Едва ли. Ще се забавите. Всички пътища към Блентпорт и градовете са задръстени. Изглежда всички са решили да слязат в низините. Да не би да има нещо, което не знаем?

Фуурд погледна въпросително Тахл, който сви рамене — жест, който не беше сакхрански, а чисто човешки.

— Смитсън, как върви преоборудването?

— Вече потръгна. Суон се съгласи, че сме по-важни от всичко останало, и нареди на хората си да работят без почивка.

— Как стана това? Когато го видях, той заяви, че никога няма да допусне преоборудването да изпревари по приоритет отбранителния

обръч. Каза аутсайдерите да си чакат реда. Едва не ме сръга с пръст в гърдите.

— Да, с мен постъпи по същия начин. Но аз му помогнах да види нещата от другата им страна. — Смитсън млъкна, сякаш очакваше похвала, за да може да я приеме надменно. Това беше част от неговия личен ритуал. Фуурд осъзнаваше това и реши да го подмине.

— Какво свършиха дотук?

— Всички двигатели и оръжейни системи бяха демонтирани и подложени на тест. Сега откараха за диагностика скенерите и вторичните системи. В момента гледам как товарят на борда две ракети.

— Провери ли дали са изработени точно според моите изисквания?

— Да.

— Точно?

— Да... командире, какво си мислиш? Защо въобще трябваше да вземаме на борда толкова примитивни оръжия?

— Имам нещо наум. Една идея, която може да се окаже вярна.

— Аз пък мисля, че може да е само запълване на необходимо товарно пространство.

Фуурд пропусна това покрай ушите си.

— Как са връзките с Блентпорт?

— Как са връзките с всеки порт, в който кацаме?

— Попитах те за Блентпорт.

— Започнаха зле и се влошиха още повече покрай преоборудването. Хората на Суон получиха нареждане да изпълняват първо нашите поръчки, но истината е, че никак не ме харесват. — От време на време, както сега, Смитсън изпадаше в драматично самосъжаление. Всъщност самооценката му бе доста точна. — Защо не ги интересуват моите чувства? Защо не проявят елементарна учтивост? Искам да кажа...

Пътят се виеше напред-назад по стената на Ирфирха като откъс от ироничен сакхрански разговор. От едната страна все още се виждаше скалната стена, но от другата, след като мъглата се бе разсеяла, се показа стръмна клисура, обрасла с гора: огромни дървета със сивкавозелени листа, плътни като козина, хвърляха тъмни сенки.

Тъй като се намираха над тях, беше трудно да се прецени височината им, но очевидно не беше никак малка: поне шестстотин стъпки.

От време на време гората се разцепваше от просека и там се мяркаха корита на пълноводни реки или други хълмови замъци, по-малки от Хриссихр. Всъщност Хриссихр бе единственият голям замък толкова близо до низините и Блентпорт, другите бяха доста по-нататък, високо в далечните планински вериги, пред които Ирсирха беше просто хълм. Носеха се слухове, че в онези планини имало дървета, достигащи хиляда стъпки височина.

Нямаше други превозни средства: щяха да се появят едва когато се спуснат в низината и наближат федеративните градове. Кочияшът — Фуурд досега познаваше само люспестия му гръб — съскаше, кълнеше и шибаше с камшик животните.

— Тахл — рече Фуурд, — пропусна да добавиш в изчисленията си, че тази наземна колесница има шест химери, а не четири като другата, с която пристигнах.

— И мислите, че това ще повлияе на времето за пътуване? Само че животните не са отпочинали, за разлика от онези, които ви докараха. След час-два кочияшът ще трябва да спре, за да им осигури отдих и да им даде вода.

— О — въздъхна потиснато Фуурд.

Ритуали. Тахл поне си позволяваше тази тънка насмешка насаме, никога пред други или за сериозни неща. Смитсън го правеше открито, когато и където пожелаеше.

Фуурд командваше един от деветте най-страховити кораба на Федерацията с екипаж от невероятно талантиливи и същевременно опасни индивиди и всеки от тях имаше свой ритуал, чрез който се опитваше да му въздейства. Понякога изменяха правилата както им хрумне, опирайки се на древната мъдрост, че промяната на правилата също е част от правилото. Фуурд се опитваше да ги търпи, поне повечето от тях. Той беше не само техен командир, но и един от тях. И той като своите хора бе вършил ужасни неща. С изключение, разбира се, на Тахл. Доколкото Фуурд знаеше, Тахл не беше сторил нищо лошо на друг сакхранец, по местните представи той не беше нито психотичен, нито непригоден за обществото. Просто бе завършил всички необходими офицерски курсове, подреждайки се обикновено

сред първите петима по успех, и накрая специално бе поискал да бъде назначен на аутсайдерски кораб. Само това и нищо друго.

„Министерството смята за полезно, че прие на борда сакхрански офицер. Засега, макар да си мислим, че знаем много за тях, едва ли ги познаваме достатъчно добре. Корабният кодекс съдържа известна информация, но може би ще предпочетеш това кратко резюме.

Сакхранците притежават характеристики на бозайници и влечуги, както и някои други, все още неквалифицирани черти. Те се възпроизвеждат безполово, но културните ни представи все още ни карат да ги квалифицираме като мъжки екземпляри.

Имат привидно крехко телосложение, но притежават необикновени физически възможности и всъщност са най-смъртоносните хуманоиди, които познаваме. В процеса на еволюцията си са се конкурирали с други забележителни по възможности хищници: ангели, спирали, диамантени лица и дори страховития Крачещ въздух. Сакхранците могат да ги надвият с лекота.

Невронните им синапен и метаболизъм, мускулатурата и рефлексите им са уникални. Костите, ноктите и зъбите им са яки като титан. Тахл е по-дребен от теб, но много по-бърз и по-силен. Истината е, че не би издържал и десет секунди срещу него. Макар и това да звучи твърде оптимистично.

Но те действат най-добре като отделни индивиди, а не в група.

Въпреки че съвместната ти работа със сакхранец продължава от доста време, може никога да не научиш един важен факт за сакхранците. Те не са били такива, каквито са сега. Обществото им, управленските структури, тяхната империя, дори техническите им достижения — всичко това е преживяло бърз упадък. Не става дума за внезапен срив, а за спад в продължение на триста години след първото посещение на неидентифицирания кораб и написването на Книгата на Срахр. Не познаваме друга цивилизация, която да е претърпяла подобен упадък. Това едва ли ще повлияе на служебните ти взаимоотношения с Тахл, които, изглежда, се развиват добре, но може да е от значение при контакти с други сакхранци.“

Наземната колесница се разтrese.

— Тахл — поде Фуурд, — съжалявам, че не видях баща ти, преди да потеглим. Да не е неразположен?

— Не повече от обичайното, командире. Той е стар, болен е и скоро ще умре, разбира се, но не затова не се появи. Според мен се опасяваше, че ако се срещнете отново, може да ви задържи с продължение на снощния разговор.

— Беше ми приятно да разговарям с него. Той задава много интересни въпроси.

— Всъщност е доста невеж.

Изминаха няколко мили в мълчание. После Тахл добави, сякаш не бе имало пауза в разговора:

— Командире, баща ми ме помоли да ви предам нещо. Първо, да ви благодаря за посещението. И второ, каквото и да се случи, той смята да ви покани отново.

Все още бяха в Ирфирха, но вече бяха напуснали високите склонове и пътят не се извиваше толкова много, имаше прави участъци между гористи хълмове. Гледката също не беше толкова впечатляваща. Тук гората бе по-разредена, достатъчно, за да може да се прецени размерът на дърветата, които се издигаха четиристотин стъпки над пътя, събрани на групички от по три-четири, сякаш разговаряха помежду си. Понякога създаваха около себе си атмосфера като в катедрала.

Бяха разположени достатъчно далече, за да се видят тъмнозелените сенки, които хвърляха по земята, дебелите листа в подножието им и тъмните усти на хралупите в змиевидните им коренища. На Сакхра имаше доста дървесни видове, но сакхранците притежаваха една обща дума за високите дървета: наричаха ги шадант, или изправени реки.

Наклонът осезаемо намаля. Пътят се разшири, но все още имаше доста камънак и кални локви и не се виждаха никакви знаци и табели. Дърветата от двете страни не бяха по-високи от преди, но растяха по-далече от пътя и бяха покрити със сребристите точици на остролисти плевели. Докато следваха поредния завой, срещнаха първата кола за тази сутрин — беше друга наземна колесница, която се носеше право към тях. Двете превозни средства заковаха рязко и кочияшите размениха няколко лаконични, но изпълнени със злоба думи — поне

така изглеждаше на Фуурд, преди да размахат камшици и другата колесница да се отдалечи с трополене.

Те останаха на място.

Без да се обръща, кочияшът подхвърли нещо. Тахл се наведе през прозореца и последва дълъг разговор. Когато приключи, двамата потънаха в мълчание, достатъчно продължително, за да може Фуурд да чуе шумовете на гората, сетне камшикът на кочияша изплющя над шестте огромни чудовища и те продължиха напред.

— За какво беше това?

— Може да не е важно, командире. Кочияшът каза, че дочул нещо... Мога ли да ви помоля да проверите отново?

— Тахл, какво е станало? Има ли връзка с кораба?

— Нищо такова, командире. Слухове за местна евакуация. Но може да повлияе на пътуването ни, така че ще ви помоля да проверявате от време на време.

Фуурд включи интеркома.

— Да? — обади се Смитсън. — Какво искаш?

— Докладвай за преоборудването, ако обичаш.

— Приключихме с теста на скенерите. Сега проверяваме вторичните системи.

— Може да се забавим при връщането.

— Сигурно, командире. Движението е доста натоварено...

— Не — прекъсна го Фуурд, — говоря за тук горе. Може да има забавяне сред хълмовете.

— Защо да не пратим един от корабните флаери да ви прибере? Или по-добре да накараме Суон да прати флаер от Блентпорт?

— Не. Това вече го минахме. Казах ти, че държа да извърша това пътуване с наземна колесница.

Отговорът, който дойде от интеркома на Смитсън, беше отвратително джвакане. В жест, характерен за неговата раса, Смитсън бе пхнал ръка, а заедно с нея и интеркома, в един от долните отвори на своя корем.

— Добре, командире, когато и ако въобще стигнете дотук, ние ще сме завършили преоборудването, приключили с тестовете и готови за излитане. Всъщност това ще е след четири часа.

— Четири часа? — Фуурд и Тахл се спогледаха. Дори Тахл изглеждаше изненадан.

— Да. Защо да не са четири часа? Какво не ви харесва?

— Очаквах да кажеш най-малко осем.

— Да. Но са четири.

Отново, следвайки своя ритуал, Смитсън направи пауза, през която Фуурд би трябвало да изрази своето задоволство. Но този път нямаше как да се подмине фактът.

— Снощи в Хриссирх си мислех, че ще ти трябва цял ден да приключиш. Не съм очаквал да тръгнем толкова скоро. Благодаря ти.

— С неприятностите, които назряват тук, може и да не ни позволят да излетим.

— Неприятности? — попита внимателно Фуурд. — Какви неприятности?

— Случка в бара с двама от нашия екипаж. Кир се оправя с това. Винаги трябва да стане нещо в бар, нали?

— Къде е тя сега?

— В канцеларията на Суон.

— Каж ми какво знаеш.

— Двама от хората ни били наругани в бара. Сбили се, нахалниците пострадали, а Кир прибрала нашите на борда и не иска да ги пусне. Все така става, нали, командире?

— Нека ми се обади веднага щом се върне от Суон. Ако не я чуя до трийсет минути, сам ще се обадя.

Трополене, съскане и мучене, докато две други колесници ги задминаваха. Ужасно тракане, когато пропаднаха в дупка. Кочияшът изруга, камшикът изплющя като електрически разряд и те се стрелнаха напред.

— Защо спряхме?

Беше минал един час. Пътят тук беше по-широк, наклонът бе намалял, сакхранските колесници, отправящи се към Ирфирха, се срещаха по-често. Гората все още се издигаше над пътя от двете страни и не бяха срещали други същества освен сакхранци.

— Защо...

— Животните трябва да си починат и да бъдат напоени, командире.

— Добре, да излезем.

- Ще спрем само за няколко минути.
- По-рано каза половин час.
- Не, ще тръгнем по-скоро.
- Въпреки това искам да изляза.
- Не бих ви посъветвал да го правите, командире.
- Защо?
- Може да си имаме неприятности тук.
- Ще ми разкажеш за това, когато излезем.

Те се измъкнаха и се озоваха на просторна горска поляна, където пътят от Ирсирха се пресичаше с два други. Беше пълно с наземни колесници, със съскащи сакхранци и мучащи химери, джвакащи в калта колела, дим от лагерни огньовете и мекото шляпане на платнени чергила.

Техният кочияш вече бе отпуснал поводите на животните и бе приседнал на един повален дънер. Той показа нокти на друг сакхранец, който не му беше сторил нищо друго, освен че минаваше наблизко.

— Какво всъщност е това място? — попита Фуурд.

— Последно сборище преди низината, командире.

— Сборище? Сборище на сакхранци? — Фуурд бе изненадан. Все още беше схванат от пътуването и го измъчваше главоболие.

— Това са ловни дружини, командире. От Хриссирх и от други, по-малки поселения надолу. Дошли са да обменят новини и да разменят трупове на животни.

— Изглежда правят по малко от двете. И като че ли не се понасят особено. А химерите им направо се мразят.

— Значи са дошли да затвърдят взаимната си неприязън.

Прекосиха поляната между групички сакхранци с безизразни лица, покрай чергила и огньовете, разпрегнати колесници и завързани едри химери. От забити в земята колове висяха животински трупове с провиснали глави, други бяха захвърлени направо на калната земя. Повечето бяха с прерязани гърла. Някои частично изядени.

— Тахл, нещо тук да ти напомня за „Чарлз Мансън“?

— Не съм сигурен, че ви разбирам, командире.

— О, нали знаеш... говоря за другарството — Фуурд беше изненадан от собствената си раздражителност, — за неповторимата атмосфера на социално общуване.

Тахл го погледна, но не отговори.

Двамата приседнаха на един дънер. Главоболието на Фуурд се влошаваше.

— Какво ще стане тук, Тахл? Защо не ме предупреди по-рано?

— Заподозрях, че нещо не е наред, едва когато пристигнахме, командире.

Пулсациите в слепоочията му се усилваха. Бяха като далечен тътнеж.

Тахл се изправи. Така направиха и повечето сакхранци. Изглеждаха така, сякаш душат въздуха, но по позата им Фуурд позна, че се слушват.

Той едва сега осъзна, че всъщност туптенето идва отвън.

— Тахл, какво става? Какво е това...

Тахл видимо се отпусна, обърна се и изгледа безизразно Фуурд.

— Вече зная какво става, командире. Но е твърде късно да си тръгнем и все още може да е опасно. Моля ви, останете близо до мен.

На площадката се появиха три военни машини. Те спряха с ръмжене на двигателите и отвътре изскочиха двајсетина войници, които се заеха да избутват сакхранците от средата на полянката: Носеха само пистолети и се държаха с необичайна учтивост. Бяха средни на ръст, старяха се с нищо да не проявяват агресивност и със сигурност не бяха от специалните части, които Фуурд беше виждал в Блентпорт.

В другия край на поляната, в покрайнините на гората, се появил източникът на неприятния шум: три верижни машини, натоварени с достатъчно екипировка, за да построят добре оборудван сканиращ пост и няколко лъчеви и ракетни установки. Пулсациите произхождаха от тежките мощни двигатели, машините прекосиха поляната и се отправиха право към очистения център.

— Тахл! Не каза ли, че военните никога не се качват сред хълмовете? Тук ще има кървава баня.

— Не мисля, командире. Но моля ви, останете близо до мен.

Бавно и внимателно войниците продължаваха да разширяват разчистения участък. Търпението и дипломатичността им бяха забележителни, те изтикваха сакхранците назад с усмивки на лицата, молеха ги с жестове да се отдръпнат, говореха тихо и любезно, сякаш си имаха работа с натрошени стъкла. Бяха не повече от двајсетина, всеки от сакхранците — въоръжен или не — би могъл с лекота да убие

пет или шест от тях, а тук сигурно имаше към седемдесет сакхранци. Но заедно сакхранците всъщност бяха по-слаби, отколкото всеки от тях сам. Фуурд беше чел доста за това, но за първи път го виждаше с очите си и бе изумен. Той погледна към Тахл и си помисли: „Това ли е, което сте изгубили? Нима една книга ви е направила такива?“

Всичко приключи за няколко минути. Двайсет мъже, избрани много внимателно от някого, накараха седемдесет сакхранци да се отдръпнат и да позволят на Федерацията след двеста години да изгради първия си военен пост в Сакхранските хълмове.

Сакхранците стояха поединично, на двойки или тройки и гледаха как машините маневрират на поляната. Фуурд въздъхна облекчено и се върна при колесницата, следван от Тахл, който махна на кочияша. Докато се настанят вътре, по-голямата част от главния пост вече беше издигната и разтоварваха ракетните установки. Дори Смитсън не би се справил по-добре.

— Много ги бива — отбеляза Фуурд.

— Да, командире. Боях се, че може да пострадате, но те се справиха отлично.

Фуурд погледна косо Тахл, жест, който бе научил от самия него.

— Не биваше толкова да се безпокоиш.

— Безпокойството те пази жив, командире... мисля, че ще станем свидетели на още подобни сцени, докато се спускаме в низините. Май вече се досещам защо бяха тези слухове за евакуация.

— Защо?

— Защото военните смятат да се настанят трайно сред хълмовете. А след това да изтикат цивилното население в низините.

— Не разбирам.

Тахл изчака търпеливо, докато Фуурд обмисляше думите му.

— Според теб те предполагат, че ако Тя ни победи и пристигне на Сакхра, няма да нападне градовете, ако са били превърнати в цивилни обекти?

— Да, командире.

Фуурд изруга.

— Мисля — добави Тахл, — че пътуването ни няма да е особено приятно.

Камшикът на кочияша изплющя и колесницата се понесе с трополене към низината.

3.

Настроението в колесницата беше потиснато. Сякаш и химерите го бяха доловили, защото не издаваха никакви звуци.

Подминаха първия пътен знак. Беше килнат на една страна и на бял фон с едри черни букви бе изписано „БЛЕНТПОРТ (Пиндар, Фрамсден, Кромер, Медон)“.

Фуурд го мерна от прозорчето на колесницата и се надвеси да го погледне. Обратната му страна беше празна.

Пътят се бе разширил, заобиколен от мочурлива трева, теренът бе по-равен и не толкова горист, сякаш пресичаха неясно очертана граница между предпланините и низината. Напредваха доста добре, но Фуурд оставаше нащрек и се озърташе за признаци за неприятности.

Започна се още когато напуснаха поляната. Докато се спускаха надолу, гората се разреде и дръвчетата станаха по-ниски и сгърбени. Между тях започнаха да се мяркат обработваеми площи. Нивите, разбира се, не бяха на сакхранци — сакхранците не се занимаваха със земеделие, макар че доста от тях се наемаха да работят във ферми на хора. В подножието на хълмовете Фуурд зърна доста къщи със селскостопански машини около тях и дим от комините, ала и те бяха в процес на евакуация. От прозорците и вратите изнасяха мебели и покъщнина и ги трупаша отпред.

Имаше и други участници в събитията. На всеки няколко мили срещаха военна машина, обикновено малка кола с двама войници. Те сякаш носеха послание: евакуирайте се незабавно в низината, оставете ние да пазим къщите ви, тръгвайте *незабавно*, назрява опасност, ако заминете *незабавно*, ще разположим постове срещу крадците.

Диаметърът на Сакхра е един път и половина по-голям от земния, доста голям за планета от земен тип. Атмосферата, гравитацията и продължителността на деня са доста сходни с тези на Земята. Най-големият континент, на име Шалуум, почти покрива едната хемисфера и средата му е заета от огромна низина, наричана Централна равнинна котловина.

За Котловината се смятало, че е останала от сблъсъка с огромен метеорит, но тази теория вече е отхвърлена — всяко нещо, способно да остави кратер с подобни размери, би разрушило цялата планета.

Напречният разрез на Котловината би бил неравен, на места плитък, на други дълбок. Повечето федеративни заселници на Сакхра живеят тук. Някои сакхранци също работят и живеят в Котловината, но повечето остават в традиционните хълмови замъци.

Другата полусфера на Сакхра е покрита с океан и притежава огромни природни ресурси: подводни минерални залежи и скъпоценни метали в планините на големите острови. Главната икономическа активност на Федерацията е добивът на суровини и техният транспорт до Блентпорт.

На всеки няколко минути се разминаваха с наземни колесници, насочили се към планините. Освен тях в същата посока и на същия интервал от време пътуваха нови и нови военни машини в колони от по девет-десет, всичките тежковъоръжени, повечето на шест колела. Куполите им бяха извърнати надолу по пътя, в посока към низината и движението от тази страна. Това едва ли беше случайно.

Интеркомът на Фуурд избръмча. Той го включи.

— Аз съм — обади се Смитсън. — Чуваш ли ме?

— Смитсън, къде е Кир? Защо не се обажда?

— Все още е при Суон. И изминаха четирийсет минути, откакто каза, че ще се обадиш след трийсет.

— Зная, че се забавихме... Движението се усили, но все още се надяваме да сме при вас след два часа.

Звукът, който долетя от интеркома, беше или от пусната в тоалетна вода, или от смеха на Смитсън.

— Съмнявам се, командире. С приближаването ще става още по-зле. Няма да повярваш какво е тук долу.

— Поне работата върви ли по график?

— Да, ще свършим след три часа. Осигуриха ни пълен приоритет. Поне девет кораба, включително три от клас 097, не могат да помръднат оттук, защото чакат да приключат с нас — заяви той гордо. — Всичко върви добре. Но дали ще излетим след три часа или след дванайсет, зависи от Кир. И от теб.

— Смитсън, щом сме готови да излетим след три часа, ще излетим след три часа! Разбра ли ме?

Смитсън мразеше да го питат дали е разбрал, приемаше го като лична обида и Фуурд добре знаеше това.

— А сега се обади на Кир — добави той и й кажи, че искам подробности за инцидента. И в никакъв случай да не предава хората ни на Суон! Дори и Хор да не залезе тази вечер, две неща са сигурни: потегляме веднага щом приключи преоборудването, и няма да оставим никого от екипажа.

Фуурд едва се сдържа да не добави „разбираш ли“, но реши, че ще е прекалено. Вместо това изключи интеркома.

Близо до Пиндар евакуацията вече беше в разгара си. Фуурд надзърна от колесницата, докато свиваха в един завой и изруга. Пиндар беше последното селище, през което бе минал вчера на път за Хриссихр и първото по обратния маршрут: малък пазарен град с дълги тесни улички, обрамчени от сгради и магазини, всичките скромни на вид и доста занемарени. Щеше да понесе по-добре пряка бомбардировка, отколкото евакуацията.

Веднага попаднаха в задръстване. Повечето камиони и всъдеходи бяха спрели, някои от тях ги бяха задминали по-нагоре по пътя, подканяйки ги с клаксоните си. Но сега мълчаха. В градчето цареше зловеща тишина.

На равни разстояния по главната улица бяха разположени военни машини, превръщайки я в еднолентов път. Приличаха на зъби, щръкнали около хранителен отвор, в който бяха спрели цивилните коли.

Изглежда все пак по-голямата част от Пиндар беше евакуирана. Главната улица приличаше на маса, върху която са изсипали съдържанието на къщите. За да ги съберат по-късно, помисли си Фуурд, като че ли това би имало някакво значение.

Тахл беше прав. И това, помисли си Фуурд, се случва навсякъде по края на Котловината. Макар тук задръстването да изглеждаше сериозно, все още бе с малки мащаби, само едно скромно градче в подножието на хълмовете. По-нататък ще става все по-страшно.

„Няма да успеят навреме — реши Фуурд. — Не могат да превърнат цялата низина в демилитаризирана цивилна зона!“

Можеха и щяха да го сторят, не напълно, но достатъчно.

Фуурд включи интеркома, програмира го да търси местна станция и се заслуша.

В предаването се говореше за хотели и обществени сгради, реквизирани навсякъде из Котловината. За лагери, вдигнати между градовете. За мобилизация на болници и социални служби, за внезапен прилив на хора. За специални канали, на които тези, които са изгубили връзка с близките си, могат да ги потърсят. За това как фермерите да се грижат за посевите и животните.

Информацията изглеждаше достоверна, но оскъдна. Споменаваше се, че Тя би могла да се появи на Хор и че преместват хората от пограничните райони навътре за тяхна собствена защита. Подчертаваше се, че е временно, докато „Чарлз Мансън“ напусне космопорта, за да Я пресрещне.

Водещите на предаването се опитваха да поддържат известна спонтанност и непосредственост, да вмъкват репортажи и обаждания. Въпреки това Фуурд забелязваше едни и същи фрази, повтаряни от различни гласове. Най-честите бяха НАЛАГА СЕ ДА ВИ ОТВЕДЕМ НА МЯСТО, КЪДЕТО МОЖЕМ ДА ВИ ЗАЩИТАВАМЕ. Веднъж или два пъти дочу фразата ДА ПОДРЕДИМ ФУРГОНИТЕ В КРЪГ. Съмняваше се, че всичко е част от добре обмислен план, по-скоро се действаше хаотично, под влияние на отчаянието. Но все пак хората отсреща не бяха глупаци.

Съобщаваше се за военни части, разположени в населените места, за да попречат на кражбите и разграбването. Но не казваха, че други военни формирования се придвижват към планините, за да създадат впечатлението, че в низината няма войска. Разбира се, Фуурд не си правеше илюзията, че е възможно всички части да бъдат предислоцирани толкова бързо. Искаха да преместят само по-известните гарнизони. Отбраната около Блентпорт щеше да остане, макар и по-незабележима.

Той остави интеркома на говорител. Докато местеше станциите, получаваше горе-долу идентична информация. С Тахл слушаха

смълчани, а колесницата се клатушкаше бавно по централната улица на Пиндар. Паяжината на прозорчето продължаваше да отделя слюнка.

— Тахл, това е всичко, което могат да направят. Още дори не сме излетели, за да се срещнем с Нея. Няма и следа от Нея край Хор. Уплашени са, че ако ни победи, ще се спусне над Сакхра, и затова се опитват да я отклонят от низината.

Гласът от интеркома продължаваше да шепне: ТРЯБВА ДА ВИ ОТКАРАМЕ НА МЯСТО, КЪДЕТО ЩЕ МОЖЕМ ДА ВИ ЗАЩИТАВАМЕ.

— Може да не е много, командире, но все пак се опитват да направят нещо. Корабите им не могат да се сравняват с Нея и затова им е наредено да поддържат отбранителен обръч, докато ние Я пресрещнем. Ако дойде тук, това ще значи, че ни е унищожила и е пробила обръча. И тогава ще настъпи развързката, каквато и да е тя.

Фуурд не бързаше да отговаря. Накрая каза:

— Точно от теб не го очаквах. Мислех, че ще си ядосан, задето военните се качват в планините.

— Командире, от моята гледна точка те се опитват да Я примамят встрани от градовете. Ако Тя дойде, няма да имат никакви шансове срещу нея в планините.

Интеркомът избръмча.

— Фуурд.

— Тук Кир, командире. Току-що излизам от кабинета на директор Суон.

— И той продължава да настоява да му предадем нашите хора?

— Не, командире. — Тя се изсмя с неприятен глас. — Почти ме разочарова. Задръжте си ги при вас, каза, и си вървете. Искане да се махнем час по-скоро от Сакхра.

— Чудесно. Има ли друго около тази история?

— Нищо кой знае колко важно, командире.

Разговаряха по открит канал и Кир, естествено, беше внимателна. По принцип към аутсайдерите винаги се отнасяха като към заразносни — особено важеше това за военните. Всички знаеха, че Министерството наема повечето аутсайдери от затворите, психиатричните клиники и сиропиталищата: психопати и социопати, които никога не биха могли да работят с нормални хора. И когато някой от тях влизаше в бар или се появяваше на обществено място,

резултатът бе предсказуем. Макар че хората на Фуурд не се държаха агресивно или предизвикателно и предпочитаха да стоят кротко настрана. В този случай двамата били предизвикани от четирима от крайцер на Хорския флот.

— Има ли жертви?

— Не, командире. Двамата наши са се прибрали незабавно на кораба. Отказах да ги предам на Суон и той вече не настоява. Другите четирима са ранени, единият от тях тежко, но ще се оправи — проверих в болницата.

— Добре, Кир, благодаря ти... чакай, тук става нещо.

Мълчанието пред тях внезапно бе нарушено. Фуурд чуваше клаксони и сирени, войници викаха от машините и местеха превозните средства на тротоара. Нещо едрогабаритно идваше отсреща.

Фуурд трябваше да се досети от ниския тътен на двигателите, както и от очертанията на сянката, която хвърляше върху тях, че това е тежкотоварен влекач като тези, които бе видял на поляната по-рано, но още по-голям. Имаше и други зад него. Караха още ракетни и лъчеви установки и части от скенери и естествено, пълзяха в посока към планините. Влекачът бе толкова дълъг, че измина доста време, докато подмине колесницата. Ала зад него следваше втори, после трети, създавайки илюзорната представа, че това е някаква невероятно голяма машина: като цял град, който се движи край тях.

— Какъв е този шум, командире? Имате ли проблеми?

— Всичко е наред, Кир, подминаваме военен конвой. Остани на връзка, ще продължим разговора, когато стане по-тихо.

Влекачите продължаваха да се низят край тях, бяха общо седем на брой, следвани от още камиони с по шест колела. Когато отминаха и ревът им отшумя, колите се върнаха на опразнения път и продължиха бавно надолу. Сирените утихнаха. Неестествената тишина се възцари отново.

— Кир.

— Командире?

— Като гледах този конвой, хрумна ми една идея. Кир, смятам да пътувам до кораба с тази колесница. Ако обичаш, свържи се със Суон. Кажу ми къде сме и поискай от него да ни осигури военен ескорт по пътя. Напомни му за приоритета и прочее.

Кир не бързаше да отговаря.

— Кир? Смяташ ли, че твърде много го притискаме?

— Не, командире. — Фуурд изведнъж осъзна, че тя се смее тихо. — Мисля, че ще направи всичко, което поискаме. Веднага му се обаждам. Представям си какво му е.

Фуурд изключи интеркома и си помисли: „Това е като някой от онези смешни стари филми, в които непрестанно млатят по главата някой нещастник. Интересно, тя така и не ме попита защо държа да се върна с колесницата“. Истината беше, че той също не знаеше отговора. Инстинктът му подсказваше, че така ще е най-правилно. Би могъл да го обясни с проява на уважение към Тахл, но знаеше, че не е това. Тахл вече му бе заявил с внимателен тон, че намира идеята за твърде рискована, ако не и за провокация към Суон.

Фуурд го погледна крадешком. Той се поклащаше мълчаливо, с безизразно лице. Вероятно обаче вътрешно се забавляваше с неприятното положение на Суон. Сакхранското чувство за хумор понякога си съперничи само със склонността им към агресия.

Фуурд погледна над главата на Тахл към кочияша. Досега не бе виждал нечий гръб да излъчва толкова много стаен гняв. Кочияшът не бе промълвил нито дума, откакто напуснаха полянката, извърнатият му гръб пращаше далеч по-силни послания от лицето на Тахл.

Когато най-сетне излязоха от Пиндар и пътят се разшири, движението се увеличи, но и стана по-бързо. Два постоянни потока — един към планините, от военни машини, другият, от цивилни и военни, обратно към низината. Кир се обади отново да докладва за Суон, който, макар и разгневен, че Фуурд е решил да влезе в Блентпорт с колесница, се бе съгласил, че един военен ескорт ще ускори завръщането му и следователно тяхното заминаване. Кир каза, че ще ги чака специална група, която да ги съпроводи надолу по пътя.

Вече бяха в полето и от двете страни имаше ниви със златиста царевица, както и пустеещи къщи. Над разораните участъци кръжаха птици, огласящи околностите с крясъците си. И навсякъде из полето ята от гигантски сакхрански пеперуди, сияещовиолетови и пурпурни, кръжаха над купчините с животински екскременти.

Небето все още бе изпълнено с кораби, които се спускаха и издигаха от Блентпорт. Когато над тях профучаха два кораба — твърде ниско и твърде шумно — изглеждаше, сякаш ще продължават да висят

там вечно. Малко след това ги пресрещна ескортът. Суон не си беше губил времето.

Две изящни продълговати военни машини с надути сирени се изравниха с тях, застигайки ги откъм хълмовете, задминаха ги и им дадоха знак да спрат. Колесницата закова със стържене и недоволен тропот от копитата на химерите. От всяка от колите слязоха по трима войници. Бяха от тежкогравитационни планети, по-едри от Фуурд, и носеха тъмносините униформи на специалните части.

— Командир Фуурд и офицер Тахл?

— Да.

— Аз съм Кудроу, майор Майлс Кудроу. — Говореше един от мъжете с гъста черна коса и брада. Петимата зад него не бяха нито по-дребни, нито по-малко впечатляващи. — Беше ми наредено от директор Суон да ви ескортирам до вашия кораб.

— Благодаря ви, майоре. Не ви очаквахме толкова скоро.

Кудроу кимна учтиво.

— Командире, заповедта е да ви ескортирам в тази колесница.

— Съвсем вярно.

— Мога ли да ви предложа да се преместите в някоя от колите? Ще се придвижим далеч по-бързо.

— Благодаря ви, майоре, но държа да завърша пътуването си с колесница.

— Разбира се, командире. Ще ви откараме там колкото се може по-бързо. Една кола отпред, втора отзад, с пуснати сирени и светлини. Вече се обадохме напред да разчистят пътя, когато излезем на магистралата.

— Благодаря ви, майоре.

Кудроу включи интеркома и заговори в него. В същия миг забръмча и интеркомът на Фуурд.

— Запазих номера ви, командире. Свържете се с мен, ако смятате, че се движим твърде бързо или прекалено бавно. Ще се видим в Блентпорт.

Продължиха по пътя, една полицейска кола отпред, втора отзад, с все така пуснати сирени и светлини. Повечето превозни средства се отдръпваха встрани, тези, които не го правеха, бяха подканяни любезно да се подчинят. Кудроу, изглежда, бе уцелил точно скоростта

на колесницата. Движеха се с добро темпо, без да изморяват химерите, но използвайки възможностите им докрай.

Пътят беше широк, все още от павета и кал, но тук-там се виждаше и по-равно покритие. Районът бе предимно земеделски, но в полетата се виждаха и цветни лехи с черни лалета и сини рози. Очевидно фермите тук печелеха добре: минаха през няколко пазарни градчета с добре поддържани големи къщи. Градчетата си имаха имена: Фрамсен, Кромер, Медон.

След двайсет минути интеркомът на Фуурд забръмча.

— Командире, говори Кудроу. След половин миля ще направим ляв завой.

— Проблеми?

— Не, командире. Обадох се напред, има обходен път, по който ще поемем, за да стигнем магистралата. Хората ни ще са там, за да регулират движението.

След няколко минути стигнаха малко кръстовище, охранявано от шестколесна машина. Колата на Кудроу даде сигнал и зави, озарявайки околността със светлините си. Колесницата и втората кола я последваха.

Но това не беше път, нито дори проход между нивите. Колата на Кудроу закова толкова рязко, че поднесе и се завъртя към тях. С невероятна бързина и точност майорът и двамата му помощници изскочиха навън, застанаха откъм страната на Фуурд и насочиха пистолети към него. Фуурд дори успя да прочете имената върху табелките на другите двама: Лили и Астин. Пистолетите не помръдваха, бяха разположени с такава геометрична точност, че дулата им представляваха идеални кръгове. Не бяха дори овали.

— Излезте, ако обичате. И двамата.

През цялата сутрин Тахл се бе поклащал на седалката отсреща със сънлив вид, но сега мястото му беше празно, вратата на колесницата зееше отворена — *кога се бе случило това?* Фуурд нито бе видял, нито бе чул някакво движение — и докато слизаше, погледът му се спря на втората кола, която бе запречила пътя зад тях. Той махна отчаяно на тримата вътре, но те избягваха погледа му.

Времето сякаш изгуби последователност. Фуурд видя резултатите от това, което Тахл бе направил, *преди да види* как го прави. Събитията трябваше да следват хронологичния си ред, но

бързината на сакхранеца ги превръщаше в накъсани епизоди и когато Фуурд се опита да ги подреди, те вече не си пасваха едно с друго. Сякаш си ги спомняше още преди да са станали.

Оръжията бяха насочени към лицето му. Кудроу обясняваше, че не могат да позволят на един аутсайдер да компрометира отбраната на Сакхра и няма да разчитат на аутсайдер да ги защитава от Нея, че това е немислимо и единственият начин да го спрат е този.

Фуурд погледна към тримата във втората кола и реши, че се опитват да се дистанцират от случващото се. Не можеше да си спомни дали е стигнал до този извод, преди да заговори Кудроу.

Пистолетите, насочени към лицето му, изведнъж вече бяха на земята, защото Тахл беше счупил ръцете на Лили и Астин. Явно не бе използвал отровата си, защото те все още бяха живи и докато падаха, крещяха. Виковете им заглушиха гласа на майора, който все още обясняваше защо трябва да убие Фуурд. Не, това беше по-късно. Гласът, заглушен от писъците, беше този на Тахл. Той казваше на Кудроу: „Моля те, недей. Знаеш, че нямаш никакъв шанс. Не ме карай да го правя, просто си върви. Остави оръжието и си тръгвай“.

Майорът посегна към пистолета в кобура. „Не — повтори Тахл, — моля те, недей.“ После дръпна пистолета на Кудроу, неизмеримо по-бърз от неговия притежател, и го метна настрана. Фуурд забеляза, че откъснатата ръка на Кудроу все още стиска дръжката и че той крещи от болка, така че може би виковете му *сега* заглушаваха гласа *отпреди*.

Би трябвало все пак нещата да притежават известна последователност — бърза, размазана — но все пак последователност. Ала скоростта на Тахл унищожаваше всяка възможност. Фуурд го беше виждал в битка и преди, но не беше като сега. Сега всичко се случваше светкавично, поредица от несвързани картини, сякаш Тахл бе отворил кутията си с вълшебни трикове, беше го заслепил и пак я бе затворил.

Времето се забави и сцените се подредиха. Тахл бе изритал оръжията встрани от тримата на земята. Кудроу все още крещеше. Другите бяха в безсъзнание. После майорът замлъкна. Фуурд усети в устата си горчилка от върнат стомашен сок — това не беше реакция на насилието, а на странния начин, по който бе станало.

И един последен детайл: кочияшът не бе промълвил нито дума по време на инцидента. Седеше където беше и преди, пошляпваше

химерите с камшика и чакаше да му кажат, че може да продължи по пътя.

Когато най-сетне се съвзе от изненадата, Фуурд доближи втората кола. Тахл го следваше на известна дистанция.

Тримата вътре, изглежда, не бяха имали време дори да отворят вратите.

По някакъв начин Фуурд позна кой е старшият.

— Директор Суон знае ли нещо за това?

— Не, командире.

— А вие само стояхте и гледахте.

— Да. Казахме на майор Кудроу, че не желаем да участваме. А той отвърна: ами правете се, че не виждате.

— Името ви?

— Лейтенант Траори, командире.

Фуурд се обърна към Тахл и погледите им се срещнаха. Командирът поклати леко глава, после пак се обърна към колата. Те очевидно бяха проследили размяната на сигнали между двамата и се надяваха, че са ги разчели правилно.

— Добре. Лейтенант, ако обичате, свържете се с директор Суон и му докладвайте за станалото. Кажете му, че ще продължим към Блентпорт с колесницата и очаквам от него да се погрижи да разчистят пътищата. Разбрахте ли ме?

— Да, командире.

— Потегляме веднага щом го уредите. Вие и колегите ви не излизайте от колата. И повикайте медицинска помощ.

Той се изправи, докато ги чуваше как търсят Суон, и се обърна към Тахл.

— Откъде знаеше, че те...

— Не забравяйте, че съм войник, командире.

Фуурд кимна уморено. Тихото приятелство и умерената ирония на Тахл бяха като антисептик на смъдяща рана. Какво пък, ще трябва да свикне с това.

4.

Пътуването ставаше все по-трескаво. Пътят се бе разраснал до шестлентова магистрала, средната и крайните две ленти бяха запушени от спрели превозни средства, които военните се опитваха да изтикат встрани. Отсрещните три ленти бяха изпълнени с пълзящи военни машини — камиони, тежкотоварни влекачи, всеки от тях оборудван с нужното количество сирени и сигнални светлини. Недалеч отпред над пътя бе увиснал вертолет, който очевидно се опитваше да им осигури по-добра проходимост.

Намираха се в плоска равнина, простираща се до самия ръб на Котловината. Тук освен ниви имаше и индустриални участъци, мяркаха се заводи, работилници и складове, между тях жилищни блокове. Някои от сградите все още бяха в строеж.

Интеркомът на Фуурд избръмча.

— Командире, говори Кир. Имаме проблем.

— Проблем?

— Става въпрос за екипажите на Хорския флот. Тъй като няма какво да правят, докато приключи нашето преоборудване, те се събират наоколо. Засега само зяпат. Но когато отказах да предам нашите двама герои на Суон, взеха да прииждат и цивилни. Все още изглеждат така, сякаш не знаят какво искат, но Суон отказа да им нареди да се разпръснат, защото твърди, че настроенятията им са непредсказуеми и не може да предвиди какви може да са последствията. А сега и новината за това, което е направил Тахл... Колко време ви остава дотук, командире?

— Около деветдесет минути.

— Положението може да се влоши. Когато пристигнете, ще се наложи да излезем навън, за да ви посрещнем. Не бихте ли преосмисляли идеята да пристигнете с наземна колесница?

— Не и сега.

— Командире, само за момент, ако обичате... Смитсън казва, че има идея какво да направим, когато пристигнете. Ще ви се обадя пак.

— Благодаря ти, Кир.

Колесницата ускори ход. Равнината от двете страни се гушеше под сивкаво небе, сякаш се намираха на брега на океан.

Сега, когато приближаваха ръба на Централната котловина, пейзажът взе да придобива странен вид. Теренът не беше чак толкова гладък, че да видят ръба, докато не стигнат до него, но по някакъв начин предусещаха какво приближават. Корабите, които се спускаха и издигаха от Блентпорт, изглеждаха така, сякаш потъват или излитат от земята, и всичко това създаваше усещането, че малко по-нататък, отвъд хоризонта, няма друга земя, а само пропаст. Беше като онази неуловима разлика в гледката, която се забелязва над края на висок морски бряг. Освен това в небето отвъд ръба се рееха ята от бели създания, които сякаш следваха възходящите течения. Не бяха птици, но имаха криле по трийсетина стъпки. Ангели.

„Блентпорт е разположен в Централната равнинна котловина. Там е щабът на Хорския флот, най-големият космопорт във от Земята за бойни кораби, транспортни шлепове и лайнери: девет големи и десет малки площадки, всяка от тях оборудвана за ремонт, преустройство и преоборудване на кораби.

Федеративните градове в Котловината растат бързо. Блентпорт също нараства с бързи темпове, защото Хорският флот е натоварен да охранява природните богатства на системата. Ще трябва да се консултираш с корабната система относно Блентпорт. Но запомни следното:

Първо, как е получил името си.

Второ, неговото уникално разположение в «центъра на града». Населението в Котловината расте бързо и това неминуемо ще оказва политически и социален натиск върху космопорта.

Трето, неговият капацитет. Макар да е в състояние едновременно да ремонтира половината от корабите в Хорския флот, ситуацията, в която ще го завариш, когато пристигнеш там, няма да е в твоя полза. Принудителното разполагане на Хорския флот около Сакхра ще породни сериозни разногласия, най-вече защото ще натовари капацитета на космопорта докрай.

Твоят кораб ще има пълен приоритет, но обстановката ще бъде крайно напрегната. Всяка твоя погрешна стъпка може да доведе до непредсказуеми резултати.“

Почти бяха увиснали над ръба и Фуурд застина. Движението се възобнови и колесницата продължи напред, поемайки по дългата спирала, следваща стените на Котловината. Веднага щом се спуснаха под ръба, Котловината сякаш изчезна, сливайки се с извивката на планетата.

Местността на места бе хълмиста, на други съвсем равна. Пътят ту ставаше стръмен, ту почти хоризонтален. Имаше кръстовища и разклонения, водещи към вътрешността на Котловината, едни издигнати на колони, други върху самия терен.

Над всичко това доминираше Котловинният метрополис. Той нямаше обединяващо име, хората предпочитаха да се придържат към имената на отделните градчета и квартали, може би защото окончателният конгломерат беше твърде голям, за да бъде назован с едно име. Градовете и кварталите не изпълваха равномерно дъното на Котловината, на места дори пълзяха по стените ѝ. Някои квартали изглеждаха съвсем обикновени, каквито са навсякъде по света: училища, жилищни блокове, развлекателни центрове, авторемонтни работилници (включително и такива за наземни колесници).

Трафикът тук беше още по-натоварен, с изключение на тяхната лента, която се разчистваше от полицията. Но сега, когато навлязоха в Котловината, имаше повече разклонения и завои. Стигнаха един голям кръстопът, забавиха, сетне свиха в по-тесен път.

— Тахл, кочияшът... — поде Фуурд.

— Какво за него, командире?

— Защо е толкова ядосан? Усещам гнева да извира от него на вълни.

Тахл се замисли.

— Командире, когато решихте да се върнете в Блентпорт с колесница, смятахте ли това за важно?

— Да, исках да натрия носа на Суон, разбира се, но беше важно и за мен. Защо питаш?

— Кочияшът смята, че е важно за вас. Затова се съгласи да ви докара.

— Не разбирам.

Тахл изчака любезно Фуурд сам да се досети.

— Искаш да кажеш, че заради евакуацията нямаше да му позволят да напусне... и ако се наложи да остане, ще трябва да му премахнат отровните жлези?

— Да, командире, напълно възможно.

— Той знае ли?

— Да, командире. Обсъждахме го с него на поляната. Каза, че е съгласен да те докара.

— Тахл, трябва да спрем това. Нямах представа. Ще се обадя на Суон и ще му кажа да прати флаер...

— Не бих го препоръчал, командире. Не се опитвайте да го спрете. По-скоро би ви убил, отколкото да се остави да го убедят да не ви кара там.

Фуурд включи интеркома.

— Да, командире?

— Кир, стигнахме Котловината. До час ще сме при кораба. Как е обстановката там?

— Преоборудването почти приключи, но в момента сме напълно обкръжени. Площадката е претъпкана с хора от други кораби, задържани тук заради нас. Има и персонал от порта. И войници, които би трябвало да ги разгонят, но не го правят. Непрестанно прииждат.

— Нещо друго?

— Да. Суон дойде при кораба. Иска да се качи на борда.

— Защо, по дяволите... — Фуурд рядко ругаеше на глас, това му беше квотата за цял ден. — Защо, по дяволите, ще се качва на кораба?

— Това бяха точно думите, които произнесе и Смитсън.

— И какво иска?

— Каза, че настроенията на хората на площадката са тревожни и не би искал да се опитва да ги разгони, преди да потърси по-добър начин.

— По-добър начин? Мислех, че Смитсън има идея за това.

— Точно същото казваше и той. Смитсън помоли Суон да поиска помощ от полковник Бусейд, комендант на Блентпортския гарнизон. Смитсън се срещна с Бусейд в една от канцелариите на Суон малко след като кацнахме...

— И какво?

— Смитсън бил много впечатлен от него.

— Смитсън впечатлен?

— Да, каза, че Бусейд бил един от малкото истински хора в Блентпорт. Както и да е, Суон каза, че ще поиска от Бусейд помощ, когато вие се върнете. Това е всичко.

— Значи Смитсън иска от Бусейд помощ, Суон се появява лично, за да каже „да“, и Смитсън...

— Именно, командире. Смитсън му каза да върви на майната си. — Тя се разсмя. Имаше красив дрезгав глас. — Ама че работа, а?

Фуурд знаеше, че Тахл се усмихва, макар да не си личеше нито по устата, нито по очите му. Той се пресегна и изключи интеркома.

Колесницата продължаваше да се поклаща.

— Тахл, вече е късно, нали?

— Късно, командире?

— За кочияша. След като слязохме в Котловината.

— Да, командире.

— Сигурен ли си? — попита след малко Фуурд. — Мога да притисна Суон, да му напомня за нашия приоритет...

— И какво? Да откажете да излетите?

За Тахл „сигурен ли си“ беше като „разбираш ли“ за Смитсън.

— Командире, този закон със сигурност скоро ще бъде отхвърлен. Повечето хора тук го смятат за грешка.

Продължиха по пътя. Кир не се обади. Кочияшът мълчеше. Тахл също не каза почти нищо. В прозорчето мрежата не спираше да се поклаща, за нея вероятно това пътуване бе като апокалиптично събитие.

Пътуване, което придобиваше все по-мрачни измерения.

Следваха странични пътища, което означаваше, че минават през жилищни райони. От време на време се издигаха на мостове, от които виждаха покривите на сградите или ширнали се затревени равнини. И навсякъде белези за икономическо процъфтяване.

Но прекосиха и един квартал с опразнени блокове и затворени магазини. С пазар с ръждясали и изгнили сергии, където животът бе замрял. С надписи над кръчми като „Дивата химера“, „Убит от сакхранец“ или „Свеж ангелски полъх“. Минаха през политически и финансови региони, където хората по-скоро се срещаха, отколкото работеха, безделничеха в крайпътни барове или се хранеха в луксозни

ресторанти без имена, в чиито менюта имаше ястия от ангелско и химерско, но не беше проява на добър вкус да бъдат отбелязвани цените. Прекосиха централни райони с масивни обществени сгради, някои толкова надупчени, че пропускаха светлината като през решетка, и други, проектирани така, че да изглеждат не построени от разумна ръка, а резултат от метаморфозата на причудлива по-низша гигантска форма. Заобикаляха квартали, толкова странни, като че ли не от тази планета, всички обаче органично свързани в един организъм с останалите.

Понякога трескаво забавяне следваше трескавата бързина на места, където разклоненията наподобяваха архипелази и полицейският ескорт не успяваше веднага да разчисти пътя. В такива моменти атмосферата ставаше толкова гъста, че пълзящите по пътя машини изглеждаха като сенки, хвърляни от далечни обекти върху океанско дъно.

Дори когато се движеха с добра скорост, им се струваше, че колесницата е спряла, а градовете и кварталите наоколо се местят, сменят се, опитват различни дрехи, преустройват се неспокойно и неуморно, неспособни да решат какво представляват. Пътят и движението върху него бяха като поток от антитета, търсещи източника на инфекция.

5.

Полицията следваше строго инструкциите на Суон и продължаваше да ги води по тесни пътища и скоростни магистрали право към Блентпорт. След около половин час се изравниха с висока трийсетина стъпки ограда — външния периметър на космопорта. Пътят отдясно бе задръстен от тежък трафик, над тях непрестанно прелитаха машини. А те продължаваха да се клатушкат под тях.

Малко след това забръмча интеркомът.

— Командир Фуурд?

— Кой се обажда?

— Халил Бусейд. *Полковник Халил Бусейд*, комендант на това, което остана от гарнизона на Блентпорт. Повечето от хората ми се отправиха към хълмовете.

— Благодаря ви, че се обадохте, полковник. Смитсън заяви, че сте единственият истински човек, когото бил срещнал в космопорта.

Бусейд се засмя.

— Сигурно има пред вид сега, след като повечето хора са заминали... Командире, тук положението е доста сериозно и бих искал да се върнете на кораба, преди някой да е пострадал. Очаквам ви при Портал 14. Ще трябва да продължите още дванайсет мили покрай периметъра...

— *Дванайсет мили?*

— Командире, Блентпорт е голямо място. И моля ви, побързайте. Обстановката тук се влошава.

— Благодаря ви, полковник.

Оградата отляво продължаваше. Беше окичена с електронни монитори, оборудвана с автоматични оръдия и пропукваше от високоволтажен ток, а това бе само външна ограда — двете вътрешни бяха още по-укрепени. За централните градове Блентпорт бе като бавно туптящо сърце, заобиколено от бързонарастващи органи, то ограничаваше техния растеж и същевременно го подхранваше. Може би така гледаше Федерацията на Земята.

От краткия поглед към Блентпорт, докато се приземяваха, Фуурд помнеше голяма жълтеникава равнина, заобиколена от градове, с три концентрични огради, наподобяващи клетъчни стени, които сякаш пазеха и нея, и околните градове от инфектиране. Тук, на приземно равнище, изглеждаше като единственото обитаемо място в Котловината. Отгоре портите бяха разположени на равни разстояния, но докато следваха оградата, тези разстояния се оказаха далеч по-големи.

Колесницата ускори ход. Все по-често се срещаха барикади, но войниците им махаха да преминават. Другите машини, с които делиаха пътя, бяха предимно товарни камиони.

В далечината се чуваха сирени от полицейски коли и линейки, но вече не бяха така интензивни, вероятно защото в този район евакуацията бе подминала своя пик. „Евакуацията“ — помисли си мрачно Фуурд. Сакхра притежаваше втория по големина флот във Федерацията и почти целият бе разположен в защитен обръч срещу един-единствен кораб. Евакуацията беше техният начин да кажат, че очакват Тя да победи кораба на Фуурд и да пробие обръча.

Един камион ги подмина и Фуурд не чу шума от двигателите му. Миг по-късно осъзна, че е бил заглушен отляво, където кораб от Хорския флот, вероятно 087, се издигна над далечната част на Блентпорт. Набираше бавно височина, сякаш беше претоварен или недоремонтиран. Очевидно преоборудването на „Чарлз Мансън“ бе към своя край и Блентпорт се връщаше към нормалната си дейност.

В оградата малко пред тях имаше отвор, водещ към метална порта.

— Това е! — извика по интеркома Бусейд. — Портал 14! Вашият!

Те свиха към него. Същото направиха и няколко по-малки и по-бавни коли, скупчени зад тях на вътрешната лента. Отпред долетя вой на сирени и три шестколесни машини се стрелнаха да запречат пътя. Колесницата успя да спре на няколко крачки от масивните им брони. Колите отзад също спряха, а тези, които бяха по-далече, не можеха да видят каква е причината за задръстването и надуха клаксони.

Сирените утихнаха. Клаксоните отзад продължаваха. Чуваха се гневни викове на шофьори. Разпратата бързо достигна кулминацията си и сетне също така бързо утихна, когато един от войниците стреля —

Фуурд се надяваше, че е било във въздуха. Кратката тишина бе нарушена от рев на мотори и свистене на гуми, докато колите отзад обръщаха, за да се върнат. Малко след това колесницата остана сама, изправена срещу шестколесните машини и въоръжените войници с равнодушни лица. Вятърът разлюля тревата на Блентпорт. Шумът от движението утихваше зад тях.

— Тук Бусейд, командире. Те знаят кой сте. Следвайте ги до средния портал, очакват ви.

Сакхранският кочияш, който досега с нищо не бе издал, че говори федеративен, но разбираше добре езика на насочените оръжия, не почака за нови инструкции. Той пришпори животните напред миг след като една от шестколесните машини се отмести встрани.

Около половин миля пътуваха в почти пълна тишина, ако се изключеше тихото свистене на въртящите се автоматични оръдия. Тревата на Блентпортската равнина изглеждаше така, сякаш всеки момент ще плъзне по платното и ще го окупира. Доближиха нова, още по-висока ограда и портал, зад който имаше нов отряд военни машини. Пропуснаха ги бързо и любезно и ги ескортираха още половин миля до трети портал. Оградата тук достигаше височина трийсет стъпки, с основа от зид. Съдейки по броя на видимите средства за защита, като въртящи се оръдейни кули, сензори за движение, лазери и прожектори, Фуурд можеше да си представи какво още е скрито вътре, забулено под маскировка или твърде миниатюрно, за да се види с просто око.

Тук всичко бе по-голямо: порталът, конструкцията, каменният зид, военните машини и дори самите войници.

Бусейд обаче не беше едър, на височина беше колкото Тахл, олисял и пълничък. Стоеше сам при портала на третата ограда.

— Командир Фуурд! Добре дошъл при нас.

Около тях всичко беше светлини и сирени, сновящи напред-назад войници, военни машини със запалени ревящи двигатели, заповеди, издавани на висок глас. Ала и без да се напъва, гласът на Бусейд стигаше надалече. Фуурд слезе, следван от Тахл, и отиде при него, за да се здрависат. Лицето на Бусейд бе открито и приятно и при други обстоятелства би събудило подозрения у Фуурд.

— Единственият истински човек в Блентпорт. Наистина ли Смитсън го е казал?

— Така ми предадоха. Освен това каза, че ще можете да ни ескортирате до кораба? Ще успеете ли?

— Разбира се, командире.

— А наземната колесница?

— Можете да пътувате с нея дотам... ако желаете. Но първо — той посочи портала, — да се разходим нататък и да обсъдим някои неща. Трябва да ви запозная с обстановката. Държа в едно от караулните малка стая за подобни случаи. Елате, заповядайте...

Караулната беше двуетажна къща със солидни каменни стени, ниска и яка, напомняща донякъде сакхранска къща. Докато я приближаваха, Фуурд не пропусна да забележи, че строгият ѝ вид е смекчен от пълзящите по стените ѝ растения и окачените кошници с цветя. Едра кафеникава котка се бе изтегнала при вратата в компанията на две мяукащи котенца. Прекосиха тясното преддверие и се озоваха в неголяма канцелария.

— Котенцата се казват Долоп и Глобул. Още не съм измислил име на майка им.

— Фундаментална частица? — попита Тахл.

— Добра идея, но не е подходящо име за котка. Мога да ви изнеса цяла дисертация на тема котешки имена. Може би когато се върнете...

— Може би — съгласи се Тахл.

— Всички караулки ли имат саксии с цветя и котки?

— Повечето държат котки, командире. Войниците се привързват към тях. Но виж, саксиите и украсата са само там, където имам канцелария.

Мебелировката беше оскъдна — бюро и няколко стола. Документите на бюрото бяха прилежно подравнени и сортирани по цветове. Почеркът на Бусейд върху тях беше старомоден, функционален, лишен от излишни заврънкулки. Фуурд реши, че Бусейд ще му хареса.

Освен документите и радиостанцията единственият предмет в стаята бе снимка в простичка дървена рамка на жена и две деца — и тримата с пухкави, усмихнати лица. Бусейд изчака Фуурд да я разгледа, преди да заговори.

— Командире, някога виждали ли сте хора след истински сериозно сбиване?

— О, не, полковник, никога. Когато слезем в някой космопорт, хората са самата любезност.

— Обикновено — продължи Бусейд, сякаш не го беше чул — последствията тук са доста сериозни. Строшени глави и счупени носове, кръв, избити зъби, тела, насинени от главата до петите.

Усмивката на Фуурд се появи тъкмо когато тази на Бусейд изчезна.

— Но не и този път, командире. Току-що навестих неколцина от хората, участвали в сбиването с вашите. Всичките са сериозно наранени, един е в тежко състояние. Очаквах го, естествено. Това, което не очаквах, е начинът, по който са пострадали. Методично, преднамерено и ожесточено, с цел да се постигне максимална вреда. И напълно несъответстващо на ситуацията. — Той премести поглед от Фуурд към Тахл. — Сякаш сте ги нападнали вие, като изключим „ожесточено“ и „несъответстващо“.

Колкото и да бе необичайно за Тахл, този път го свариха неподготвен. Изведнъж той придоби вид, сякаш е изцяло погълнат от индикаторното табло на стената: деветнайсет светлини, по една на клетка.

— Или сякаш — продължаваше Бусейд — Вяра вече е била тук, дегизирана като двамата членове на вашия екипаж. Толкова чисто е пипано.

Шестнайсет от светлинките, отбеляза Тахл, мигат в червено, показвайки кацнали кораби. Това включваше и девета площадка, където се намираше „Чарлз Мансън“.

Тахл забеляза, че Фуурд и Бусейд са срещнали погледи и известно време се измерват с очи, без да проговорят. Накрая Бусейд извърна глава. Той включи интеркома си и каза:

— Потвърдено. Започваме сега. — Изключи го, обърна се и отново погледна Фуурд. — Командире, току-що дадох заповед за една малка операция.

Преди Фуурд да успее да отговори, забеляза, че една от червените светлини на таблото угасва, обозначавайки старта на кораб.

Интеркомът му избръмча.

— Командире, по-добре отговорете. Има връзка с моето обаждане.

Фуурд включи интеркома.

— Командире, говори Кир. Току-що получих обаждане от хора на коменданта на гарнизона със заповед, която според тях вие сте одобрили.

— Каква заповед?

— Да се подготвим за вашето пристигане след трийсет минути, както и за бронирано затваряне от този момент до появата ви тук. Потвърждавате ли заповедта?

Дори Тахл вече не можеше да се преструва, че таблото му е интересно. Бронирано затваряне беше последната защита на приземен кораб, подложен на тежка атака, то го превръщаше в непроницаема, но и неподвижна крепост. Доколкото Фуурд знаеше, нито един федеративен кораб досега не бе прибягвал до него, дори и аутсайдерски.

Той стрелна с очи Бусейд.

— Да — рече. — Потвърждавам.

— Командире, надявам се, че Бусейд знае какво прави.

— Аз съм с него в момента — отвърна Фуурд суховато. — И мисля, че знае.

Той изключи бавно и замислено интеркома. В далечината още един кораб се издигна към небето и поредната светлинка угасна. Този беше тежък, вероятно клас 097. През първите няколко метра се издигаше безшумно, на магнитен двигател, после атмосферните ускорители се задействаха, оставяйки зад себе си огнени дири, които озариха сивкавото небе. Фуурд почака, докато намалее шумът.

— Бронирано затваряне, полковник?

— Възможно е да се стигне и до него. А може би не, трудно е да се прецени... Извинете. — Той включи радиостанцията на бюрото и заговори в нея, без да задейства екранчето. — Той е тук, можете да прехвърлите данните насам, искам сам да види... Благодаря ви. — Бусейд включи екрана и го завъртя към Фуурд със същото безизразно лице.

— Камерата, предполагам, е на някой от кръжащите над порта вертолетите?

— Да, в този момент над девета площадка има четири такива.

Изражението на Тахл също не се промени, но само защото така беше възпитан. Когато видя сребристия делтовиден кораб на площадката, нещо се сви вътре в него. Сякаш доскоро беше смятал, че

може никога вече да не го види. Гласът на Фуурд го върна към действителността.

— Кои са хората на площадката?

— По-голямата част са цивилни от Блентпорт. Плюс екипажи от Хорския флот, очакващи да се присъединят към обръча. Има и мои хора.

Екранът изведнъж угасна. Бусейд не го включи отново.

— Това е. Още нищо не е станало, но може да се случи какво ли не. И вероятно аз съм единственият човек в космопорта, който би се опитал да го предотврати.

— Казахте, че можете да ме върнете на кораба. Как?

— Командире, преди два часа пратих голям отряд от останалото от моя гарнизон да разчисти девета площадка.

— И?

— Както ви казах, те са още там, сред тълпата. Докладвах, че обстановката е твърде напрегната, за да се опитат да разпръснат хората. И че ако не им наредя да се оттеглят, ще продължават да стоят там, да поддържат дискретно присъствие и да уталожват страстите. Одобрех. — Той млъкна и се изсмя тихо — Станали са като хората, които ги пратих да разгонят. Питате как ще ви върна на кораба, при положение че по-голямата част от гарнизона ми е сред хълмовете и последното, от което имам нужда, е дори и намек за метеж? А на всичко отгоре вие настоявахте да се приберете с наземна колесница. — Бусейд се изсмя отново. — Командире, вие може би вече ни защитихте от Нея. Защото с всяка изминала минута, през която корабът ви е тук, Блентпорт става все по-малко примамлива цел за Вяра.

Фуурд забеляза с крайчеца на око си, че Тахл се усмихва. Сакхранецът си мислеше: „Харесва ми как полковникът гледа на нещата. Олитсън беше прав. Той винаги е прав“.

Още един кораб изрева в небето. Още една светлинка угасна.

— Опитах се да премахна опасността, като ускоря старта на корабите от Хорския флот, но твърде много от тях са на земята. Обаждането преди малко задейства план да бъдете отведен — заедно с колесницата — с въоръжен ескорт до вашия кораб на девета площадка и да бъдете прехвърлен без инциденти — вие и Тахл — на борда. Аз ще поведе ескорта и остатъка от моя гарнизон.

— Как смятате да ни качите на борда?

— Може да ви се стори нелепо и смешно, а и няма време да го обсъждаме сега. Наречете го последното хвърляне на зара. Просто следвайте събитията.

— Добре, полковник. — Фуурд също си бе спомнил за думите на Смитсън. — Благодаря ви.

— И още нещо, преди да потеглим, полковник. Когато стигнем девета площадка и видите какво се случва там, може да подложите на съмнение идеята ми. Затова ето какво искам да запомните. Аз смятам, че е неизбежно и почти сигурно някои от хората ми да загинат, преди да успеем да ви качим днес на кораба.

6.

Никой не мразеше Фуурд освен Другите. Никой никога не би му отказал съдействие (вярно, че оставени на произвола, те щяха да струпат всичко върху него) освен Другите. Все трябваше да се съобразява с тях. Другите, които страдаха от своите предразсъдъци, които имаха свои възгледи за света и които, казано накратко, го ненавиждаха и се подиграваха на онези, които се отнасяха с него добре. Другите ненавиждаха дори формата на един аутсайдер, защото това не бяха обикновени кораби — имаха делтовидна форма и изящна сребриста обшивка.

Винаги и всичко опираше до Другите. Другите винаги цитираха Други, които пък цитираха Други, и така всеки път, когато „Чарлз Мансън“ кацнеше и се налагаше да си има работа с тях, Фуурд се озоваваше в офиси и хангари, където разговорите замлъкваха, щом влезеше, и се възобновяваха веднага щом излезеше. Там бяха Другите, онези, които го мразят, които току-що са станали от стола и той е още топъл, чиито цигари още димят в пепелниците. Той знаеше, че когато излезе, те ще се върнат и ще почнат да коментират колко много го мразят някои Други.

Когато двамата с Тахл напуснаха караулката и се отправиха към колесницата, тя беше заобиколена от тежковъоръжени войници, чиито оръжия сочеха във всички посоки. Една от шестколесните машини имаше едрокалибрена картучница на купола си, малко по-нататък два бронетранспортъора бяха оборудвани със скорострелни оръдия. Всички очакваха Фуурд, за да го ескортират до девета площадка, където пък, изглежда, по-голямата част от населението на Блентпорт чакаше, за да го види как се връща на „Чарлз Мансън“. Или как ще се опита да се върне.

Откъм говорителите долетя отривиста заповед и няколко войници скочиха от машините и засноваха около тях. Нов сигнал и те мигом се прибраха вътре, сякаш нещо ги всмука. При третия сигнал вътрешната порта се отмести, оказа се, че е голяма секция от стената. Над портала засия табела с надпис ВЛИЗАНЕТО РАЗРЕШЕНО.

Кочияшът размаха камшик, химерите размърдаха едрите си бутове и затеглиха колесницата към портата. Десетте бронирани машини ги наобиколиха в плътен кордон, сякаш покриваха проникнала в раната инфекция, и цялата кавалкада, подобна на дръгливо куче, ескортирано от десет слона — потегли надолу по дългото широко шосе към сърцето на Блентпорт. Същият бавен механизъм, който отвори вратата, я затвори зад тях и шумът от плъзгането ѝ вдигна ята от птици.

Роботизираните оръдия на оградата от двете страни на пътя ги следяха чак докато се отдалечат, а след около десет минути стигнаха нов портал, над който бе изписано ВЛИЗАТЕ В ЗОНАТА НА ПЛОЩАДКИТЕ.

— Деветнайсета площадка — обяви Бусейд по интеркома и малко след това подминаха разклонение със същия надпис. — Една от малките външни площадки. На около петнайсет минути от вашия кораб, освен ако не срещнем нещо по пътя.

— Изглежда вече срещнахме — отвърна Фуурд, забелязал, че вертолетът, реещ се над тях, внезапно се стрелна напред и увисна на стотина метра по-нататък.

Когато Бусейд не отговори, Фуурд се провикна над шума на придружаващите ги машини:

— Вие ли пратихте там вертолета?

— Да, командире. Той е част от нашия ескорт.

Деветнайсета площадка остана зад тях. Беше покрита с бетонни плоскости и опасана с метални конструкции, широка около четиристотин стъпки и пресичана отгоре от множество метални пътеки. Над площадката като хирурзи над операционна бяха надвиснали кранове и мощни повдигачи. Отвън площадката бе опасана от широк път, зад който имаше ниски сгради и инженерни съоръжения. Площадка с подобни размери вероятно бе предназначена да обслужва кораби от клас 079 и 080, но нищо по-голямо.

Беше почти пуста. Не само че нямаше кораб, но и не се виждаха никакви хора — освен неколцина, които надзъртаха от прозорците, докато Фуурд преминаваше с колесницата, и говореха по своите интеркоми.

На четиринайсета площадка се разполагаше лек крайцер от клас 047. Докато Фуурд го разглеждаше от издигнатия над площадката път и забеляза, че тя се опразва от всичко освен от машините, той вече се досещаше какво ще последва. Миг по-късно завиха сирени и Бусейд извика по интеркома да намерят прикритие.

— Полковник, да не искате да пропълзим под колесницата?

— Корабът се издига и нямам никаква представа какво може да стане!

— Не трябваше ли да сте наясно поне с това?

Бусейд прекъсна връзката.

Отвън сирените бяха достигнали неистова сила и бронираните машини се бяха притиснали към колесницата, която подскачаше, дърпана от изплашените химери. Два вертолета набраха височина и заеха позиции от двете страни на пътя.

— Командире — поде Тахл, — може би трябва...

— Няма време. Този кораб е само 047, но реши ли да ни нападне, с нас е свършено. И сто бронираните машини не могат да го спрат.

Но Фуурд вече знаеше какво ще направи корабът. Той се издигна безшумно на магнитните си двигатели и доближи бавно пътя. Ескортиращите машини затегнаха още повече обръча около колесницата. Въпреки солидните си размери изглеждаха като детски играчки, подредени на пътя от гигантска невидима ръка — същата тази ръка, която сега бе вдигнала над тях сребрист нож.

Корабът забави ход. Увисна за миг, вдигнал прахоляк под себе си, и сетне започна да се снижава в пълна тишина, нарушена единствено от рева на химерите. Беше само 047, ала дългият му плосък корпус сякаш щеше да се изнизва край тях вечно. Химерите ревяха не от страх, а защото бяха разгневени от беззвучното му преминаване край тях. Корабът предизвика не по-голямо раздвижване във въздуха от отваряща се безкрайно дълго невидима врата.

По-късно Фуурд узна, че четиримата ранени при сбиването били от екипажа на същия кораб.

Той помнеше този 047 далеч по-ясно, отколкото финалните събития, предхождащи излитането на „Чарлз Мансън“ от девета площадка, не защото се бе оказал прав за намеренията му — в края на краищата това бе само жест към него, действителна атака беше невъзможна — а защото доказваше нещо друго, нещо, което той

винаги беше разбирал с интелекта си, но не бе виждал да се демонстрира в реалния живот.

Този кораб беше само 047, но Фуурд не преувеличаваше като каза, че и сто ескортиращи машини не биха могли да го спрат, но пък и сто такива кораба не биха могли да спрат „Чарлз Мансън“. Просто мащабите бяха различни.

Той седеше в наземната колесница под безкрайната сянка на 047 и разсъждаваше върху тези неща.

Корабът най-сетне премина над тях, продължи още няколко метра и после се издигна нагоре. Би могъл да стартира право от четиринайсета площадка, но жестът си е жест. Фуурд включи интеркома и също направи жест, доста рядък за него.

— Полковник Бусейд?

— Да, да, зная, че с вас всичко е наред, той не ни нападна.

— Дълга ви извинение. И двамата знаехме, че няма да ни нападне, но вие командвахте ескорт, а аз не. Само един от нас можеше да си позволи да бъде предвидлив и да разчита на собствените си предположения. Съжалявам.

— Благодаря ви, командире, това беше много любезно. Но още не сме свършили. Тепърва предстои да участваме в голямата игра.

Различни мащаби, припомни си Фуурд. Ескортът им бе като камъчета пред скала, сравнен с излитащия 047. От своя страна „Чарлз Мансън“ щеше да е скалата, а 047 — камъчето, ако трябваше да бъдат сравнявани.

А там някъде беше и Вяра. А вярата — припомни си той това, което му бяха втъпявали в сиропиталището — може да мести планини.

7.

Девета площадка се показва под тях и Фуурд видя кораба си за пръв път от два дена насам. И тъй като формата му бе символ, залегнал дълбоко в него, символ, издигащ се на всяко кръстовище в личната му пътна карта, тъй като съединяваше линии, които за други хора щяха да са съединени от символи като семейство и приятели, за един кратък миг той видя само кораба си, но не и това, което се случваше около него.

Девета площадка бе изпълнена до пръсване. Имаше няколко десетки коли на службите по снабдяване и поддръжка, големи и малки, повикани тук от целия Блентпорт, за да ускорят преоборудването, и зарязани там, след като бяха приключили със задачите си. Имаше хиляди — може би пет или шест хиляди души — стоящи, седящи и сновящи по девета площадка и затревените хълмове около нея. Бяха се събрали тук още щом се бе разнесла новината, че „Чарлз Мансън“ е получил приоритет в снабдяването и преоборудването си, а после се бе разпространила и вестта за среднощната случка в бара. Имаше работници от космопорта, офицери и членове на екипажи от Хорския флот, но се виждаха и сивкавите униформи на блентпортския гарнизон, пратени по-рано от Бусейд, които не бяха се разбунтували, но и не се бяха върнали, както им бе наредено.

Офицери, войници, работници, служители: всеки от тях имаше свои мотиви да е тук и както можеха да се обърнат един срещу друг, така биха могли и да се обединят срещу „Чарлз Мансън“. Неяснотата в поведението и възможните им постъпки бе увиснала като мрачен облак над площадката. Сякаш бяха спрели само на крачка от открита проява на враждебност и бяха готови във всеки момент да преминат нататък.

И в средата на всичко това беше „Чарлз Мансън“. Невероятно красивият кораб с изящен сребрист корпус, дълъг хиляда и шестстотин стъпки^[1], широк триста в кърмата, където се виждаха издутините на главните двигатели, и заострен в носа до връх, на който човек би могъл да си убоде пръста. Изглеждаше непоклатим и изразителен като

изписано върху лист хартия съществително, а разпръснатите наоколо хора и машини бяха само предлози.

— Скоро всичко ще приключи — обади се Бусейд по интеркома. Фуурд долови в гласа му напрежение или може би умора.

Конвойт достигна отбивката за девета площадка и там спря. Една по една ескортиращите машини гасяха двигатели. Шумът им затихваше и глъчката на тълпата се усили. Неопределен звук — като мотивите, които бяха довели тези хора тук.

Двата вертолета, които ги бяха придружили дотук, се отдалечиха, за да се присъединят към другите пет — не четири, вече бяха пет, отбеляза мислено Фуурд — увиснали директно над „Чарлз Мансън“ по причини, за които само можеше да гадае.

Хората на площадката и поляната се надигнаха, извърнали глави към конвой, сетне отново погледнаха към кораба. Ропотът се усилваше, превръщайки се в един общ тътен. Настроенията на хората бяха неразгадаеми. „Чарлз Мансън“ стоеше смълчан, със затворени люкове и дюзи.

Двигателите на ескортиращите изреваха отново и те, заедно с колесницата, се спуснаха по тесния път.

„Чарлз Мансън“ носеше много ракети във всякакви форми, размери и конструкции. Последните петдесет, включително и двете необичайни, изработени по указания на Фуурд, бяха натоварени едва тази сутрин. Специалният камион, който ги бе докарал, стоеше изоставен в началото на отбивката за площадката. Така че вместо да навлезе драматично на площадката, конвойт бе принуден да спре. Войниците наслязоха от машините и се заеха да почистват периметъра под виковете и подигравките на тълпата. Един ефрейтор се насочи решително към камиона, очевидно с идеята да го измести встрани. Покатери се по стълбичката и хлътна в кабината. Известно време не се случваше нищо.

— Защо се бавиш? — извика му друг сержант.

— Не иска да ми каже кода за стартиране.

Откъм тълпата, събрала се наоколо, долетя смях. Той се усили, когато вторият сержант вдигна мегафон и нареди шофьорът на камиона да се яви незабавно. Смяхът поутихна, когато се появи човек,

твърдящ, че знае как да се преодолее кодът. Той също се покатери в кабината и изчезна вътре. Смехът се усили и започна да се разпространява към централната част на площадката. Миг по-късно двигателят на камиона изрева и той подскочи напред. Сетне се вряза в борда на една роботизирана товарителна машина и я повлече пред себе си, а тя заразмахва ръце, опитвайки се да се вкопчи в предницата. Хитро, помисли си Фуурд, и напълно неочаквано. Но и доста рисковано.

А междувременно фиаското продължаваше. Осем от десетте ескортиращи машини потеглиха напред и оформиха полукръг на мястото, където отбивката се сливаше с девета площадка. Полукръг, в който допуснаха само колесницата, след което я заобиколиха. По такъв начин тя най-сетне се озова на самата площадка и в мига, когато стана това, полукръгът се превърна в кръг, тъй като останалите машини се приближиха и затвориха прохода зад нея.

Пред тях имаше съвсем малка тълпа, повечето хора все още стояха в центъра и около кораба. Тези наблизко, които бяха видели колесницата и вероятно седящите вътре Фуурд и Тахл, се отдръпнаха. В същия миг от машините наскачаха войници, които ги избутаха назад. Конвоят, все още поддържащ обръч около колесницата, се придвижи към „Чарлз Мансън“ и центъра на площадката. „Само не преигравай — помисли си Фуурд, разговаряйки мислено с Бусейд. — Внимавай, не показвай излишна самоувереност.“

Ала конвоят измина само петдесетина метра и спря пред поредната барикада от изоставени товарни машини, около които имаше разпръснати групички от зяпачи. Войниците, които подтичваха отзад, се изравниха с него и тъй като имаха заповед да разчистват пътя, се заеха да го правят. Този път не си направиха труда да питат дали някой от присъстващите отговаря за изоставените машини. След кратко обсъждане бе решено да ги избутат встрани.

Централната част от импровизираната барикада се заемаше от товарен камион. Той не беше толкова тежък, колкото предишния и не можа да удържи на натиска на бронетранспортъора. Преобърна се на една страна и сетне избухна в пламъци. Оказа се пожарна кола.

Зазвучаха сирени, гъсти черни облаци дим се вдигнаха към небето, бавно, сякаш някой подреждаше една върху друга черни тухли. Фуурд бе обхванат от внезапното съмнение, че в края на краищата

Бусейд е допуснал грешка. Но ескортиращите машини бяха оборудвани с пожарогасители и успяха да изгасят камиона за секунди. Пяната погълна дима. Стълбът от черен пушек секна внезапно и над тях остана да виси само извит като въпросителна тъмен облак, който бавно се разсейваше. Тълпата отново избухна в иронични подвиквания, но не от всички присъстващи — някои бяха забелязали бързината и ефикасността, с която конвойт бе навлязъл на площадката.

Машините продължиха напред, следвани от подтичващите войници, оставяйки зад себе си черна диря и разрушение. Фуурд се свърза с Бусейд, за да го поздрави за успеха, ала разговорът им бе кратък. Бусейд, изглежда, все още бе погълнат от опасения за непредвидените неща, които можеха да се случат.

Когато видяха приближаващия се конвой, хората от краищата на площадката започнаха да се местят към центъра и кораба. Докато конвойт се доближи на петдесетина метра, тук вече имаше тълпа от няколкостотин души. Настроението им не беше открито враждебно, мнозина от тях все още се смееха.

Конвойт спря. По време на кратката пауза шест вертолета увиснаха отгоре, толкова ниско, че опорите им се поклащаха едва на няколко метра над гръбнака на кораба. Сякаш не хората се събираха около кораба, а той ги теглеше към себе си с невидими нишки. Това впечатление се запази дори когато привидното спокойствие бе заменено от първите тревожни шумове на назряващо насилие.

Докато войниците от спрелите машини заобикаляха колесницата и се придвижваха напред, Фуурд усети, че този път настроението е различно и напрежението обхваща и двете участващи страни. Първите гневни сблъсъци с тълпата бяха изолирани, но за броени секунди те прераснаха в истински бунт. Петдесет метра преди финала планът на Бусейд, изглежда, се бе изчерпал.

Във въздуха отекнаха единични изстрели и тълпата се люшна назад. В същия миг машините от ескорта напуснаха кръга и се придвижиха към „Чарлз Мансън“, като внимаваха да не блъснат някого от изпречилите се на пътя. Скоро достигнаха до самия корпус, някъде по средата, където Фуурд им бе казал, че се намира главният люк,

макар че на пръв поглед не се виждаше никакъв отвор или цепнатина върху обшивката.

Корабът, в сравнение с който всичко на площадката изглеждаше нищожно малко, все още оставаше във от вниманието на тълпата.

Войниците се промушиха в пролуките между машините и корпуса, очевидно без да получат заповеди за това. Тропотът на ботушите им и дрънкането на оръжие утихна, последвано от кратък рев на ескортиращите машини, преди да угаснат. Дори отделните викове откъм тълпата замряха.

Войниците вече не предизвикваха. За по-малко от половин минута и без да преобръщат каквото и да било или да подпалват огньовете, те бяха определили окончателната си позиция — защитен кордон между колесницата и „Чарлз Мансън“, петдесетметрова алея, опасана дебело от двете страни с машини и въоръжени мъже, така че да скрива тълпата отвъд нея. Случайно или не, но в тези последни мигове на изпълняваната от тях задача имаше почти толкова обърнати навътре дула, колкото и навън.

Бездействието на „Чарлз Мансън“ би трябвало да има заплашителен ефект, но мълчанието и неподвижността на кораба бяха толкова дълбоки, че сякаш идваха отвътре, като че ли обитателите му са били покосени от някаква смъртоносна болест. Досега корабът не бе предприел нищо, макар бунтът отвън да набираше мощ. Не предприе нищо, докато се оформяше бронираният кордон от ескортиращи машини. Не направи нищо, докато Бусейд, който пръв изскочи от двете водещи машини, нареди на хората си да се съберат при главния шлюз и да го охраняват. Фуурд забеляза, че насочените към люка на шлюза оръжия са почти толкова, колкото и тези към тълпата. Той включи интеркома.

— Не ми казахте, че ще охранявате и шлюза. Предполагам, че го правите за пред тълпата.

— Погледнете ги, командире. Ходът е нож с две остриета.

Фуурд изключи интеркома, намръщи се от думите на Бусейд и надзърна през предното прозорче. Кочияшът помръдна леко рамене — този път не използва камшика, а само поводите — и химерите задърпаха бавно напред колесницата. През цялото време и до този момент, отбеляза мислено Фуурд, той беше действал с абсолютна прецизност.

Колесницата се запромъква напред през кордона, поскърцвайки във внезапно настъпилата тишина. Зад себе си оставяше кална диря. Хората зад кордона надигаха глави да видят какво става. Химерите дишаха тежко и ритмично като мастурбиращи динозаври, за тях поне това беше последният етап от дългото пътуване.

А люкът на „Чарлз Мансън“ продължаваше да е затворен. Корпусът му бе надвиснал отгоре като сребриста скална козирка. Въпреки огромните му размери, заради тишината и неподвижността му на моменти Фуурд се питаше дали въобще е на площадката. Колесницата стигна до кораба и спря. Фуурд хвърли последен поглед към паяжината в ъгъла на прозорчето — нямаше начин да разбере дали и тя поглежда към него — и вдигна очи към Тахл, който кимна.

Пръв навън се подаде той. Помогна на Фуурд да слезе и пое след него.

Бусейд вече се бе отделил от групата при люка и вървеше към тях, но спря по знак на Фуурд, който се обърна и погледна сакхранския кочияш.

— Командире, недейте — обади се Тахл. — Не е необходимо.

Но Фуурд го игнорира.

— Доколкото разбрах, не говорите федеративен — обърна се той към кочияша.

Онзи го гледаше с безизразно лице и очевидно потвърди думите му, като не отговори.

Спрял на място, Тахл наблюдаваше Бусейд (който отстъпи назад, за да се присъедини към групата, охраняваща шлюза). Беше погълнат от мислени изчисления за относителните ъгли между себе си, Фуурд, Бусейд, шлюза и двете редици на кордона. Знаеше, че Фуурд все още говори на кочияша, но не го слушаше, думите не го интересуваха.

— Аз говоря достатъчно добре сакхрански — продължи Фуурд, — за да мога да ви кажа благодаря, но не мисля, че ще е достатъчно. Ето защо...

Кочияшът не отвори уста дори за да плюе, но погледът му не се откъсваше от лицето на Фуурд. Вторият му чифт клепащи примигна хоризонтално. Химерите се размърдаха неспокойно. Една от тях се изпърдя.

Три крачки по-назад Тахл приключи с изчисленията.

— Ето защо...

Фуурд се поколеба, думите просто не му идваха на езика. И докато ги търсеше, кочияшът умря. Една сребриста стоманена игла от нечий игломет — беше невъзможно да се определи от чий точно, тъй като иглометите стреляха безшумно и бяха стандартно въоръжение както за екипажите на Хорския флот, така и за Блентпортския гарнизон — щръкна зловещо от гърлото му, той се преобърна назад и се свлече като чувал в краката на Тахл, който прескочи трупа, без дори да го поглежда, и се втурна право към Бусейд.

Разликата между Тахл и всички останали беше по-малко от секунда. Докато първата дълга секунда след изстрела все още започваше и докато реакциите на всички останали стартираха заедно с нея, Тахл се стрелна между все още нераздвижилите се тела като котка между кофи за смет и достигна Бусейд. Времето възстанови нормалния си темп. В центъра на групата, покриваща шлюза, бяха Бусейд и Тахл. Бусейд беше паднал на колене и Тахл стоеше зад него, теглейки с лявата си ръка главата му назад за косата, докато извадените нокти на дясната вече докосваха, но все още не бяха пронизали гърлото. Ако двамата войници, които стояха най-близо до Бусейд и можеха до му се притекат на помощ, биха могли да се овладеят, докато ноктите бяха извадени, щяха да го сторят, но те бяха обучавани по същите принципи, по които и Фуурд, и инерцията им бе необратима. Те приближиха Тахл отзад. Той ги повали и двамата, единия с петата на десния си крак, втория с левия си лакът, без дори да се извъръща към тях и без да изпуска от хватката си Бусейд, към когото насочи пълното си внимание, преди още двамата да са тупнали на земята. Сигурно си даваше сметка, че в края на краищата нападателите му щяха да се откажат и да се отдръпнат, без да се опитат да го убият.

Тахл знаеше — защото го бе изчислил — че едва ли разполага с повече от двайсет секунди живот. От всички страни към него бяха насочени оръжия — войниците около него и Бусейд бяха обърнали гърбове на шлюза и мъжете от кордона бързо последваха примера им. Той се приготви за последствията от своята постъпка, преценявайки обърканите мотиви на хората, стискащи оръжията.

Беше невъзможно, а и нито за миг не бе имал намерение да се прикрива зад Бусейд. Сега беше лишена от прикритие цел. Все още никой не бе натиснал спусъка, тъй като ноктите му опираха в гърлото на Бусейд с точността и сигурността на микроманипулатори, но не

всички присъстващи смятаха за приоритетно завръщането на Фуурд или оцеляването на Бусейд. След като им хрумнеше тази мисъл, някой от тях — вероятно този, който бе застрелял кочияша — щеше да насочи оръжието си към Тахл или към Фуурд, който стоеше сам, засега забравен, близо до колесницата, а може би към самия Бусейд. Тахл бе изчислил, че за това ще са нужни два̀сет секунди. (Фуурд пресметна, че не са повече от десет-петнайсет, тъй като от мястото си виждаше нещо, което Тахл не забелязваше: някакво странно умиротворение на лицето на Бусейд, сякаш от самото начало бе знаел, че ще трябва да загине, за да им помогне да преодолеят тези последни няколко метра до кораба. Фуурд си припомни снимката в канцеларията и сърцето му се сви мъчително.)

И в този момент, най-сетне, „Чарлз Мансън“ се пробуди.

Имаше нещо неземно във внезапния преход на кораба от пълно мълчание към екстремно действие. Мащабите му не можеха да се сравнят с каквото и да било от случващото се отвън, това действие не се градеше върху предварителни по-умерени стъпки, които поне биха могли да бъдат възприети като реакция или предупреждение. Беше мигновено и мълниеносно, като атака на тарантула.

Корпусът на „Чарлз Мансън“ вече не беше гладък и смълчан. Озарен от святкащи светлини и огласян от сирени, пулсиращ, сякаш се е разболял от странна болест, той заизпуска мехури, които се подуваха и разцепваха, за да се покажат под тях гърлата, устните и отворенията на оръжията за близък бой. Никой не си бе направил труда да им зададе определени цели. Някои от тях се въртяха напред-назад или нагоре-надолу, други бяха прицелени право в площадката, останалите стърчаха към небето. Това нямаше значение. Имаше лазерни картечници, спирални оръдия, къ̀лбомети, дружествени канонири, дисруптори, дъ̀хосеквачи, хармонични оръдия, мотиволъчи и други, чието използване в затворено пространство на планетна повърхност щеше да е прекомерно дори ако „Чарлз Мансън“ беше под директната атака на целия Хорски флот. Те стърчаха от кораба, управлявани от бойци, които бяха изгубили или никога не бяха имали подбудите на обикновените хора. Тахл бе обмислил атаката над Бусейд с цел да спечели определен период от време — период, който бе изчислил с точност до секунда, а сега, изглежда, имаше време колкото си поиска.

Ирисът на главния люк се разшири. Единична рампа се протегна като изплезен език и опря в пода. Също като Фуурд повечето членове на екипажа на „Чарлз Мансън“ бяха преминали обучение в специалните части и сега десет от тях се спуснаха бързо, но предпазливо по рампата и заобиколиха групата около входния люк — група, в центъра на която бяха Тахл и Бусейд. Зад тях, в горния край на рампата, стоеше Кир, красива и мрачна, стиснала пистолет, с който махна на Фуурд да се качи на борда, а зад нея се издигаше „Чарлз Мансън“, масивен и неподвижен, заплашващ всичко наоколо, без нищо да обяснява.

Един по един мъжете, обкръжили Тахл, положиха оръжия. Някои от войниците от кордона направиха същото, но други продължаваха да ги държат насочени към Тахл или ги извърнаха към Фуурд, когато той се раздвижи. Тахл прецени внимателно позите им, припомняйки си, че не говорят същото, както при сакхранците, и опитвайки се да предугади кой от тях е готов да открие огън и по кого. Нито за миг не изпускаше Бусейд от хватката си.

Докато крачеше към кораба — само няколко метра го деляха от платформата, последните от това дълго и крайно неприятно пътуване — Фуурд се опитваше да предугади същото. Ако някой натисне спусъка, реши той, ще е от тези в кордона. Можеше да е изстрел в гърба — в такъв случай не би могъл да предприеме нищо — но това бе риск, на който трябваше да се реши. Почти усещаше с кожата на лицето си хладината, лъхаща от насочените от двете страни към него оръжия.

Изчисленията му не бяха толкова точни като тези на Тахл, но все пак беше познал. Когато това се случи, дойде отстрани, от някого, когото току-що бе подминал. Всичко мина свършено гладко — усети една фигура в кордона да се напърга, видя дулото да се извъръща към него и далеч преди да е изложен на опасност, Фуурд се завъртя, извади своя пистолет и втренчи поглед в очите на младия войник — толкова млад, че още имаше акне — който вече изглеждаше ужасен от собствената си постъпка. Пръстът на Фуурд замря неподвижно на спусъка. Дотук добре, рефлексите му оставаха на нивото на ситуацията, не беше необходимо да стреля и знаеше, че Тахл е стигнал до същото решение. После, за своя крайна изненада, той установи, че зад цевта на своя пистолет вижда само половин лице. Опитваше се да

реши дали тази половинка все още носи изплашеното изражение, след като другата е изчезнала.

Изстрелът бе долетял откъм „Чарлз Мансън“. От Кир, застанала при люка в горния край на рампата.

Фуурд беше толкова втрещен, че за момент не можа да помръдне. Без дори да осъзнава, че все още държи насочен пистолет, той проследи как тялото на младия войник се издига във въздуха и се премията назад в лениво салто, разперило ръце, но не за да омекоти удара, а мъжете наоколо бавно извързваха очи към него. Той знаеше, че няма какво да им каже. Обърна се и отново закрачи към кораба, без да е сигурен дали въобще ще го достигне, макар да е само на ръка разстояние, но осъзнаващ, че няма какво друго да направи. „Не беше нужно — мина му през ума. — Въобще не беше нужно.“ Думи, които само разпалиха гнева му.

Опитваше се да не изглежда изплашен или виновен, а като човек, който просто бърза да изпълни досадна задача. Вървеше решително (не трябваше да тича, това щеше да е фатално), докато около него всичко, което Бусейд бе успявал да удържи досега, започна да се случва. Откъм тълпата екнаха призови за мъст, не толкова горчиви, колкото импулсивни. Вертолетите се снижиха над „Чарлз Мансън“ и насочиха оръдията си към люка. Войниците, които бяха положили оръжия, се наведоха да ги вземат. Фуурд продължаваше да върви.

Когато зад гърба му отекнаха първите изстрели, той не се напрегна, нито се затича и тъй като изстрелите продължаваха, предположи, че стрелят в химерите и вероятно са надупчили колесницата и трупа на кочияша. Не без усилие прогони тази мисъл от главата си, дори спомена за паяжината на прозореца, и продължи да върви. Нито ускори, нито забави ход. С периферното си зрение следеше двете редици на кордона, които сякаш се опитваха да запълнят вакуума, породен от неговото преминаване. Беше едва на няколко крачки от кораба, но вече знаеше, че редиците ще се разреждат, преди да го стигне, и той ще загине.

Хората от неговия екипаж започнаха да се отдръпват назад. Бавно и предпазливо, все още с насочени встрани оръжия, те се изкачваха заднишком по рампата. За пръв път видя лицата им и вътрешно се зарадва, че е сред познати. Забеляза със задоволство, нелепо при тези обстоятелства, че бяха допуснали очевидната грешка

— да се опитат да го приближат и обградят, която само щеше да ускори неизбежното. Тахл не се присъедини към отстъпващите, оставаше изправен над Бусейд, а Кир все още стоеше при шлюзовия люк. Фуурд избягваше да поглежда към двамата. Вероятно отново бе настъпила тишина, защото той внезапно долови тих, но неприятен звук — бръмченето на ръчния си интерком. Игнорира го — макар че част от него се опитваше да прецени как ще изглежда, ако го включи — и продължи да върви. Оставаше съвсем малко.

Предвидил, че кордонът ще се разпадне, преди да се озове на борда, той все още се надяваше преценката му да е погрешна. Поредна проява на иронията, чиято способност да се обръща срещу себе си бе започнал да разбира досущ като сакхранец. Така или иначе, до рампата оставаха само няколко крачки, когато кордонът наистина се разпадна с оглушителен рев на тълпата. Едва тогава успя да погледне за последен път Тахл. И иронията отново се обърна срещу себе си.

Тахл се приведе напред и каза на Бусейд:

— Съжалявам, полковник.

И докато Фуурд го подмина, като започна да се изкачва по рампата, Тахл прокара ноктите на дясната си ръка през гърлото на Бусейд, после вдигна тялото му и го захвърли, все още гърчещо се в агония, на пътя на войниците, които тичаха след Фуурд. Преднамерената жестокост на постъпката му ги накара да се спрат достатъчно дълго, за да успее сакхранецът да последва командира нагоре по рампата и през шлюза, който незабавно се затвори зад тях. Миг преди това обаче Фуурд погледна през рамо. Няколко медици от ескортиращите машини вече се бяха надвесили над Бусейд, чуваше се и сирената на снижаващия се вертолет линейка, ала Фуурд знаеше, че вече е късно, защото антидотът за сакхранската отрова действаше само ако е инжектиран в първите няколко секунди.

— Не беше нужно — рече той тихо на Кир, докато вървяха по тесния коридор към мостика. — Зная колко си точна с pistolетите и с което и да било оръжие. Можеше само да го раниш. Не беше необходимо.

— Но Тахл... — поде Кир.

— Това, което Тахл направи — продължи все така тихо Фуурд, — беше неизбежно. Твоето беше неоправдано.

След няколко минути, макар че това все още не бе станало достояние на хората от „Чарлз Мансън“, иронията се обърна срещу себе си за трети път.

Тахл не беше имал намерение да убива Бусейд, не използва отрова, а само се престори, че го прави, за да създаде нужната суматоха, докато отстъпват към кораба. Това беше неговото последно хвърляне на зара, ноктите му проникнаха в плътта, без да инжектират отрова. Но той не знаеше, че Бусейд има болно сърце. Шокът и бързината от атаката му предизвикаха масивен сърдечен пристъп, от който полковникът почина.

„Чарлз Мансън“ остана още известно време на девета площадка, чужд и непроницаем, като самотно отрицание на всичко около него. Сетне, тихо и без да иска разрешение от Блентпорт, включи магнитните си двигатели и се издигна. Никой не се опита да го спре. На необходимата височина той превключи от магнитен на йонен двигател, напусна сакхранската атмосфера и премина без церемонии и опити за връзка между сребристите редици на Хорския флот. Докато лекарите около Бусейд осъзнаят, че проблемът не е в сакхранската отрова, а в инфаркта, Хорският флот бе затворил обръча зад „Чарлз Мансън“ като блудница, оправила намачканата си рокля след поредния клиент, напуснал апартамента ѝ.

---

[1] Една стъпка е равна на 30,48 см. — Б.ред. ↑

ПЕТА ЧАСТ

1.

Фуурд се огледа на мостика. Един по един присъстващите утихваха.

— След *това* — той махна с ръка към подредената на масата храна — ще сме само на таблетки и свръхконцентрат. Последното свястно ядене, докато не приключи мисията.

— А преди да приключи мисията — обади се Смитсън, както винаги нетактичен, — един от нас ще те предаде.

Смитсън беше смес от влечуго и мекотело и още няколко неподлежащи на класификация категории, всичко това в хуманоидна форма. За чуждоземец, посетил малко места от Федерацията, той познаваше смайващо добре човешката култура и религии.

„Току-що ни се надсмя за пореден път“ — помисли си Фуурд, докато го разглеждаше с любопитство. Смитсън отвърна на погледа му така, сякаш знаеше съвсем точно какво си мисли, което не беше изключено. Той беше висок, сивкав на цвят, с влажна кожа и очите му сякаш не пропускаха нищо — големи интелигентни очи, топли и златисти като урина.

След няколко секунди сви рамене. За Смитсън свиването на рамене беше свързано с краткотрайно изваждане и прибиране на втори крайник от гръдния кош. Фуурд реши да определи жеста като опит за помирение.

Последната им вечеря заедно започна без церемонии и премина в приглушени разговори, не по-силни от дрънченето на съдовете и приборите. Тахл все още се хранеше, когато другите приключиха, но те го бяха виждали да яде и преди и се стараеха да не реагират. Храната не беше живо месо, а сурогат, приготвен от корабния биосинтезатор и поднесен с телесна температура. Имаше достатъчно нервни окончания, за да симулира известни двигателни функции. Тахл винаги внимаваше да го изяжда по-бавно и по-чисто, отколкото ако беше жива плячка.

Смитсън, вече привършил с вечерята, беше заклет вегетарианец. Хранеше се с концентрати от зеленчуково желе, които поглъщаше с

повърхността на тялото си. Абсорбираше го на субатомно ниво, също толкова ефикасно, както месоядните извличаха хранителни вещества от месото. Можеше да се храни и като месояден, бързо и с ужасяващи звуци, и дори да ги гледа предизвикателно, докато го прави.

По идея на Фуурд в редките случаи, когато разчитаха на прясна храна, те се хранеха заедно на мостика. Колкото и да беше странно, решението му не предизвика отпора на човешкия екипаж, а на Тахл и Смитсън: двамата намираха за крайно неприятни хранителните навици на хората и по различни причини предпочитаха да ядат сами.

Мостикът представляваше овално помещение, разположено дълбоко в централната част на кораба. Вахтените офицери седяха зад пултове, подредени в кръг и следващи извивката на стената. Всички стени се заемаха от един екран, толкова тънък, че сякаш бе изрисуван върху тях. На него се виждаше синхронизирана проекция от външните датчици, разположени на хиляди места по корпуса. Обикновено показваше образа в човешки спектър на възприятие, но картината можеше да се увеличава, филтрира или променя по дължина на вълната, за да се включи целият електромагнитен спектър. Самото интегриране на безкрайно променящата се 360-градусова картина на стената на мостика беше задача с невероятна сложност, изискваща компютър с размери почти колкото палеца на Фуурд.

Екранът на мостика бе онова място на „Чарлз Мансън“, където деветте процента корабен разум най-често общуваха с екипажа. Случваше се — като добре обучен иконом — корабът да предугади нарежданията им, преди да са ги произнесли, и да даде локално увеличение. Или със собствения си еквивалент на вежливо покашляне да изобрази нещо, което не са му поискали, но е сметнал за важно. Обикновено не грешеше в предположенията си. Доста рядко се налагаше Фуурд да се намесва.

Вечерята приключи така тихо, както беше започнала. Постепенно разговорът им се насочи към неща, свързани с мисията. Откъм командните постове се чуваха тихи гласове и сигнали. Мостикът бе смълчан и потънал в сумрак, офицерите зад пултовете се бяха надвесили като хирурзи над операционна маса. След събитията на Сакхра Фуурд се чувстваше уютно, сякаш си беше у дома. Корабът бе неговият свят в много по-голяма степен, отколкото което и да било друго място на света. На планетите, сред обикновените хора, той се

чувстваше необичайно уязвим и често се налагаше да му се притичват на помощ колеги като Тахл, Кир или Смитсън. Но на кораба беше истински командващ. Той беше негов дом далеч повече отколкото скучният апартамент на Земята и много повече отколкото родната му планета, където отдавна вече не беше добре дошъл.

Намираха се на петдесет минути полет от Сакхра, с курс към Хор 5, външната планета на системата, където се очакваше да се появи Тя.

Фуурд огледа мостика. Присъстващите замлъкнаха един по един.

— Докладвайте обстановката, ако обичате — рече той тихо.

— Командире, от Сакхра предадох, че засега не засичат нищо необичайно — отвърна Тахл, седнал вляво от Фуурд.

— А твоето мнение?

— Вероятно са прави. Ако Тя е навлязла в системата, без да бъде засечена, досега приборите ни щяха да са доловили остатъчни смущения, а всички показват нормален фон.

— Директор Суон обаждал ли се е? — попита Фуурд, намеквайки за инцидента на площадката.

— Досега не, командире.

Фуурд се обърна към Джосър, седнал вляво от Тахл. Джосър беше среден на ръст, с приятни, открити черти. Напомняше на Фуурд за свещениците в сиропиталището.

— Възможно ли е да сме я пропуснали?

— И друг път се е случвало да се промуши покрай приборите ни, командире, но сега са далеч по-чувствителни. Така че по мое мнение — не.

— Благодаря ти.

— Освен това количеството енергия, отделено от кораб, излизащ от телепортиращ скок в периферията на слънчева система, е толкова голямо...

— Да, благодаря ти. — Фуурд плъзна поглед по овалния пулт към следващия в редицата.

— Оръжейните системи — докладва Кир — са в пълна готовност. Стига — тя метна поглед на Джосър — да успеем да Я засечем. Може вече да сме Я пропуснали.

— Сигнатурата на кораб, излизащ от телепортиращ скок в слънчева система, е толкова голяма, че...

— Че щяхте да Я засечете. Но не си сигурен — Кир го гледаше безизразно.

Фуурд повдигна вежди.

— Докладът за обстановката — произнесе той, като въртеше бавно глава — трябва да се ограничава с фактите, освен ако не попитам за лично мнение. И да бъде адресиран до мен.

Напрежението внезапно се разсея. Фуурд умееше да разрежда атмосферата на кораба, особено когато между хората възникнеха дразги. Повдигната вежда на „Чарлз Мансън“ бе като размахан юмрук другаде.

Кир отметна дългата си коса, засмя се и произнесе с официален тон:

— Добре, командире. Приемете извиненията ми. — Тя вдигна три пръста с маникюр, задържа ги достатъчно, за да подчертае жеста, и започна да отброява: — Първо, дългобойните оръжия. Второ, оръжията за среден обхват. Трето, оръжията за близък бой, включително двете ракети, конструирани по ваши указания. Споменах ги накуп преди малко, защото резултатът е същият: всички са в идеално състояние и готови за употреба.

Фуурд кимна в знак на благодарност и добави:

— Искам много да се внимава с тези две ракети.

— Не беше нужно — бе казал преди петдесет минути Фуурд на Кир, докато двамата крачеха по тесния коридор към мостика. — Знаем колко те бива с пистолета. — Можеше само да го раниш. *Не беше необходимо.*

Десет минути по-късно тя се яви в каютата му.

— Искали сте да ме видите, командире.

— Влизай. Затвори вратата, ако обичаш.

Тя изпълни нареждането и остана права.

На екипажите на аутсайдерските кораби бе позволена известна волност в униформите. Кир носеше тъмносиня куртка и дълга до коленете пола, а отдолу беше с бяла риза. Имаше няколко подобни униформи, всичките ушити по поръчка. Носеше ги, защото знаеше, че

възбуждат Фуурд. Напомняха му за униформите на момичетата в сиропиталището, едно от които беше изнасиллил.

— Знаеш защо си тук. — Фуурд не го превърна във въпрос, нито пък тя отговори. Просто стоеше и го гледаше.

Фуурд често се питаше каква част от нея е човешка. Със сигурност обвивката — тя бе дори повече от човешка — но отвътре изглеждаше сякаш е пълна с отрова. Беше смуцаващо красива. Лицето ѝ, напомнящо лице на статуя, посветена на възвишени идеи като справедливост или свобода, беше твърде перфектно, за да е живо. Косата ѝ се спускаше на вълни върху раменете, черна, с виолетови оттенъци като люспи на риба или крилца на майски бръмбар. Днес червилото и лакът за нокти бяха подбрани в същия тон, но в други дни можеха да са пурпурни, черни или сини като куртката.

Въпреки интелигентността и красотата ѝ Фуурд я смяташе за студена и хищна и често за отвратителна.

— Защо го уби?

— Той щеше да убие теб.

— Можеше само да го раниш.

— Не бях сигурна, че ще захвърли оръжието.

— Защо го уби?

— *Защото исках.*

Фуурд я погледна втренчено, после сведе поглед към бюрото, на което бе поставена масивна дървена линия — сувенир, който свещениците в сиропиталището често използваша върху него. Тя го видя, че гледа линията, и знаеше какво си мисли. Би било напълно против правилника, дори в разрез със смътните правила, написани от Министерството за аутсайдерите, но властта на Фуурд бе такава, че Кир щеше да го приеме.

Той жадуваше да го направи повече от всичко на света, освен може би да унищожи Вяра, и се ядоса на себе си, когато в края на краищата се отказа. Знаеше, че тя ще се подчини, но не за да покаже, че осъзнава грешката си. Никога не признаваше грешки.

— Защо го уби? — попита отново той.

— *Защото исках* — повтори Кир, сякаш не беше казала: *за да съм сигурна, че ти ще останеш жив.*

— Беше напълно ненужно. Сега си върви.

Тя задържа погледа му за миг, после се обърна, развявайки късата си пола.

След като изслуша доклада на Кир, Фуурд добави:

— Искам много да се внимава с тези две ракети.

— Телепортиращият двигател беше изключен, когато излязохме от скока до Хор — обяви Смитсън. — Всички останали са...

— Държиш ли го в готовност, в случай че ни потрѐбва?

— Разбира се. Но ако смяташ да използваш телепортиращ двигател в пределите на слънчева система...

— Достатъчно е да ми докладваш за състоянието на двигателите. Разбираш ли ме?

Смитсън се навъси, което не беше лесно за постигане от някой с влажна и подпухнала кожа, и рече троснато:

— Да, командире, разбирам. — Той се премести назад, измъкна крайник от стомаха си и го задържа в преднамерен опит да имитира Кир, после се зае да отброява:

— Първо, фотонен двигател. Второ, йонен двигател. Трето, магнитен двигател. Четвърто, маневрен двигател. Пето, шесто, седмо, водороден двигател, реактор и резервно енергоядро. — При всяко отброяване спомагателният му крайник показваше по един пръст и за да довърши напълно имитацията, накрая рече: — Споменах ги накуп, защото резултатът е същият: всички са в идеално състояние и готови за употреба.

— Благодаря ти. — За своя изненада Фуурд откри, че се забавлява. Разговорите на „Чарлз Мансън“ често бяха студени и пропити със стаена злоба, дори в добри дни можеха да са резервирани като тези между сакхранци. Но за разлика от сакхранците екипажът на неговия кораб не беше просто сбор от отделни индивиди и тъкмо това го забавляваше.

Като невидима стрелка на часовник настроението тръгна нататък по мостика, но внезапно бе спряно вдясно от Фуурд.

— Каанг?

Тя беше погълната от някаква своя задача и не го чу. Фуурд я погледна за миг, мислейки си колко обикновена изглежда: леко закръглена, с подпухнало лице и руса среднодълга коса. Нищо във

вида ѝ не подсказваше колко е надарена; дори „гений“ щеше да е непълно определение, макар че във всеки останал аспект тя бе напълно безполезна за него.

— Каанг, бих искал да чуя доклада ти, ако обичаш.

— Съжалявам, командире. Намираме се на петдесет минути от Сакхра. Както ме инструктирахте, държа кораба на протонен двигател при трийсет процента мощност. Пресичаме Бездната и се насочваме към външната планета Хор 5. Детайлна позиция има на екрана.

— Благодаря ти. — Фуурд се намести в креслото. — Нямам други разпореждания.

Трийсет процента от максималната мощност на протонния двигател бяха достатъчни, за да създадат, релативистични ефекти. Звездите пламтяха ярко в покрайнините на мрака като сакхрански есенни огньове. Без автоматичните компенсирани филтри и настройките на екрана инфрачервената радиация би била ясно различима, червената светлина щеше да се измества към зелена, зелената към виолетова, а виолетовата — към невидима ултравиолетова. А студените звезди отпред и отзад щяха да се скупчват в постоянно стесняващ се сектор, превръщайки се накрая в коридор към и от безкрайността. Но нито едно от тези неща не се случваше, защото корабът компенсираше непрестанно, компенсираше дори компенсациите, докато накрая екранът подаваше четлив визуален аналог: една необходима лъжа. Правеше го тихо и незабележимо и без да се нуждае от инструкции. „Чарлз Мансън“ притежаваше само девет процента разум, но нито един от останалите федеративни кораби не можеше да се похвали с повече от пет.

Той имаше сребрист, елегантен и издължен корпус с делтовидна форма. Беше дълъг над хиляда стъпки и широк триста в кърмата, където бяха събрани всички негови двигатели.

Около мостика кръгово бяха разположени обитаемите отсеци, където живееха петдесет и седемте членове на екипажа, включително и шестимата на мостика. Нямахше място, на което да се съберат всички, в който и да е момент от полета заедно можеха да бъдат не повече от седмина. Мълчаливо и лишено от социални контакти съжителство, разквартирувано на отделни клетки до такава степен, че ако някоя от тях престанеше да функционира или претърпеше непоправими поражения (малко вероятно, но не невъзможно), тя можеше да бъде

изолирана и забравена, а функциите ѝ поети от други, сякаш корабът се е разделил с ненужен ампутиран орган.

— Кир?

— Нищо ново от последния ми доклад.

— Смитсън?

— Нищо ново от последния ѝ доклад.

— Командире — прошепна Тахл, — отново се обажда директор Суон. Пита защо не летим с максимална скорост към Хор 5.

— Кажете му...

— Командире, той настоява да говорите с него.

— Настоява?

— Цитирам.

— По-късно. Цитирай.

И „Чарлз Мансън“, крайцер от клас „Аутсайдер“, инструмент на Федерацията, продължи полета с избрана от него скорост. Гигантска сребриста кутия, натъпкана с функционалност: с двигатели, оръжия и полуразумни инсталации, с бионични, електронни и енергийни източници, със скенери, комуникации и животоподдръжка, всичко това притиснато едно в друго с плътност, която повече би подходдала на ядрото на звезда джудже. Неописуемо красив, но мрачен и тесен отвътре, той наподобяваше сребриста вечерна рокля, под която се крие парцаливо бельо.

Аутсайдерските кораби използваха свръхмодерната технология до пределите, до които тя позволяваше, и до натоварванията, на които предполагаха, че издържа. Те не бяха най-големите бойни кораби на Федерацията, но най-много се доближаваха до съвършенството и не биха могли да бъдат подобрени, докато сегашните залежали се в постулатите си физични представи не преживеят поредния исторически трус. С невариращи трийсет процента протонна скорост „Чарл Мансън“ продължи към назначената си позиция, мълчалив и вещаещ катаклизми.

2.

„Слънчева система Хор. Корабният кодекс разполага с всички необходими данни. Това резюме обаче е фокусирано върху някои необичайни и полезни особености.

Хор е звезда от главен порядък, 1,6 пъти по-голяма от земното слънце и в сходен период от своя живот. Тя има три вътрешни планети, после е Бездната, а сетне две външни, разделени с астероиден пояс.

Хор 1 и 2 са съответно на 59 и 90 милиона мили от Хор. И двете са необитаеми, Хор 1 е нагорещен къс, Хор 2 — безжизнена скала. Хор 3 е Сакхра, третата от вътрешните планети, на 118 милиона мили средно разстояние от Хор.

След Сакхра идва ред на първата необичайна особеност: Бездната между вътрешните и външните планети. От Сакхра до Хор 4 Бездната се простира на 980 милиона мили — най-голямото празно пространство в познатия Космос. Тя свършва при орбитата на втората необичайна особеност за тази система — планетата Хор 4.

Средното разстояние между Хор 4 и Хор е един милиард и сто милиона мили. Хор 4 е най-масивното планетно тяло в познатата галактика. Масата, плътността и гравитацията ѝ са невероятни: тя притежава някои от характеристиките на малка неутронна звезда, както и на голяма планета.

Астероидният пояс се простира на 400 милиона мили между Хор 4 и Хор 5. Той също е необичаен, както с ширината, така и с броя на астероидите, някои от които са с размери на малки планети. Почти е сигурно, че Поясът е дело на Хор 4: останките от две, дори три големи планети навътре от орбитата на Хор 5, разкъсани от гравитацията на Хор 4.

Хор 5 поддържа средна дистанция от един милиард петстотин и четирийсет милиона мили от слънцето и е най-външната планета на системата: газов гигант с плътна въглеродородна атмосфера и рояк от луни.

Ако Тя се появи някъде в системата Хор, ще се изправиш срещу Нея сам и без ограничения — както ти обеща и Министерството. Ако

това се случи, би могъл да използваш някои от необичайните особености на системата, макар че, разбира се, авторът на този кратък доклад не би си позволил да ти дава съвети за това как да подходиш към Нея.“

Фуурд нямаше намерение да се вслушва в каквито и да било съвети за това как точно да подходи към Нея, било от Министерството, или от сакхранските власти, а също и от членове на своя екипаж, освен ако не ги сметнеше за полезни. От няколко дни обмисляше стратегията и тактиката, които възнамеряваше да приложи, в случай че Тя се появи край Хор, и бе открил нещо, което, изглежда, бе убягвало на всички останали.

През следващите няколко дни, също както през последните няколко, всички планети от системата Хор щяха да се подредят приблизително на една линия: като древен месингов часовник, чиито механизми се въртят самостоятелно, докато не дойде момент, в който изпаднат в синхрон.

Може би, помисли си Фуурд, когато Вяра се появи при Хор 5, в другия край на системата, ще чака да се отправим към нея. Защо ли? Защото, предположи той, Тя ще иска да ни пресрещне там, нещо като официално посрещане при външната врата, след което да се бие през цялата система, планета след планета, докато стигне Сакхра. И защо ще го прави? Защото, продължаваше да разсъждава Фуурд, така ще разполага с цяла една система, в която да се сражава с единствения кораб, който би могъл да се мери с Нея.

Глупаво беше да мисли за Нея по този начин. Но от друга страна, съвпаднаше с намеренията му. Беше анализирал способностите ѝ при предишните документирани схватки, беше се запознал с характеристиките на системата Хор (използвайки реална информация от Корабния кодекс, а не тези натруфени послания на Министерството) и бе решил къде ще е най-добре да се срещне с Нея: в Бездната и в някои други райони на системата. Ето защо той също искаше Тя да се бие през целия път до Сакхра.

Вероятно Вяра бе направила сходен анализ на ситуацията и бе стигнала до подобно заключение — или го беше направил онзи, който живее в Нея.

На мостика всичко бе както обикновено. Затова, след като вечерята приключи и Фуурд прие докладите, реши да се поразходи — имаше нещо, което искаше да види.

— Ще се върна след двацет минути — обяви той, докато вратата се затваряше зад него. — Тахл, поеми кораба. — Останалите вдигнаха глави, но не казаха нищо.

Фуурд закричи по тесния главен коридор. Приличаше на тунел — с шахти, кабели и жици по тавана, сервизни издатини в стените и текстилно покритие на пода: тунел през плътно наблъсканите части във вътрешността на кораба, който се простираше почти до самия край по неговата дължина. Главният коридор се разклоняваше на вторични тунели, които бяха още по-тесни, и той свърна в един от тях, като от време на време се налагаше да се навежда.

Вторичните тунели изглеждаха разхвърляни като строителна площадка. Стените им бяха частично покрити с пластмаса и цимент. Осветяваха се от панели на тавана, поставени на различни места, без да се спазва особена симетрия или естетика. Това беше истинският „Чарлз Мансън“, такъв, какъвто изглеждаше отвътре. Неговият екипаж, човешки и извънземен, сновеше като колония микроби през елегантното, но плътно натъпкано тяло.

Фуурд продължи да крачи приведен, докато стигна главния оръжеен арсенал. Тук бяха наместили двете ракети, изработени по негови указания в Блентпорт.

Виждаше ги за първи път, откакто си ги беше представил и конструирал мислено. Спомни си скептичното отношение в блентпортската работилница, когато обясняваше какво точно иска. Разбира се, че могат да бъдат изработени, отвърнаха там, но защо да го правим? Той знаеше, че Смитсън ще се погрижи да ги изработят според разпорежданията му, ала предпочете да се увери сам.

Ракетите се извисяваха над него. Нискотехнологични, почти примитивни: грозни и функционални, обшити със синкавочерни плочи и с издатината на двигателя отзад, която наподобяваше по-скоро злокачествен тумор. Съжаляваше, че не можа да поръча повече от тях в Блентпорт, макар че и две би трябвало да са достатъчни, ако изпадне подходящ случай. Знаеше съвсем точно кога и къде да ги използва, но

все още не можеше да си обясни как точно му бе хрумнала тази идея. Сякаш открай време бе дремала в него. Разглежда ги няколко минути, после се обърна и се отправи към мостика.

По пътя си насам беше срещнал само двама членове на екипажа, на връщане нито един. Поздрави ги по име и чин и те му отвърнаха, като измънкаха под нос „командире“. Трябваше да се промушат мъчително един покрай друг в тези термитници. Корабните тунели бяха незавършени и неудобни, сякаш този, който ги беше създал, изобщо не бе помислил за обитателите.

Той се върна на мостика, поздрави дежурните и получи същия полугласен отзив. Сетне се отпусна в креслото. Тук царяха сумрак и тишина. Като всеки добър иконом корабът незабелязано се бе настроил към предпочитанията на Фуурд. Когато трябваше да подаде алармен сигнал, правеше го тихо и ненаатрапчиво, също както действаше командирът. Беше настроил по същия начин електронните звуци на пултовете и част от осветлението, макар никой да не го бе инструктирал. „Като Джийвс е“ — помисли си Фуурд, припомнил си една от старите книги на баща си, подредена на лавицата при Шекспир, Дикенс, Остин и още няколко класици.

Времето течеше. Те се носеха към Хор 5 с неизменните трийсет процента.

— Командире — обади се Тахл, — имах ново повикване от директор Суон.

— По същия въпрос като предишните?

— Да, командире. Каза, че Тя може да ни създаде проблеми по всяко време. Настоява да узнае защо не летим по-бързо за Хор 5.

— Настоява, така ли?

— Така каза, командире.

— Отговорът е същият, Тахл. Предай му го.

— Да, командире.

Кир вдигна глава от пулта си и го изгледа, сетне помръдна с устни, сякаш го псуваше полугласно. Разговорът им в неговата каюта като че ли въобще не се беше състоял. Тя и Тахл вече бяха забравили случилото се в Блентпорт, всеки от тях по свои причини. За Кир то беше нещо тривиално. Тахл, като истински сакхранец, не би си губил времето да мисли какво би било, ако не се беше случило.

Фуурд огледа мостика.

— Ще го направим както казах на нашия първи рапорт. Ще прекосим Бездната с трийсет процента фотонна скорост, ще преминем на йонни двигатели и ще заобиколим отдалече Хор 4. *Доста* отдалече. После ще преминем през Пояса към Хор 5. Въпроси?

Нямаше. Фуурд продължи:

— Директор Суон, изглежда, смята, че трябва да бързаме за срещата с Нея. Аз не съм на същото мнение. Мисля, че когато Тя се появи, ще ни чака. — Той спря, за да подчертае казаното, изгледа ги и добави: — Защо, питате? Ами наскоро открих нещо. Нещо, което изглежда никой не е забелязал.

— Да не би да говориш за планетите, които скоро ще се подредят? — попита Смитсън. — Аз пък мислех, че всички го знаят.

Моментът на Фуурд увисна във въздуха и бавно се разтвори.

Корабът продължаваше да се носи. По краищата на мостика и зад стените на пултовете тихо щракаха различни компоненти, докладвайки за движението му — пълна безсмислица, тъй като той се движеше през среда, чието абсолютно движение, степенувано надолу от вселена през галактика, слънчева система и накрая до планета, беше твърде голямо, за да може да бъде сравнено и наблюдавано, а и подобно на Космоса бе разделено на движенията на неговите по-големи и по-малки части. Стройният, елегантен корпус се носеше към външната планета на системата Хор и корабните скенери и оръжия душеха непрестанно из една невидима, въображаема сфера, в центъра на която беше звездата Хор. Синапсите в неговия Кодекс, съвкупността от неговите девет разумни сърцевини, се клатушкаха напред-назад, сякаш уловени в клетка, а субатомните частици в неговата бионика и електроника сновяха в орбита около техните ядра. Корабът беше илюзия, движеща се през илюзия. С девет процента разум, той се самоосъзнаваше само на девет процента. За разлика от екипажа постоянно губеше и възвръщаше съзнание.

Фуурд се прозя и се облегна назад в креслото.

— Текущ доклад, ако обичате.

Джосър задейства алармата.

— Командире, един неидентифициран кораб току-що навлезе в Бездната.

3.

— Обявете бойна готовност — нареди тихо Фуурд. Мракът се спусна като покривало от черна козина на мостика. Главните светлини притъмняха, оставяйки само сиянието на пултовете и на звездите от овалния екран. Креслата се разпънаха до позиция за пълно натоварване. Из сумрачните тунели зазвучаха аларми.

— Тахл, бъди така добър да поискаш от неизвестния да се представи.

От подлакътника на креслото на Фуурд се източи дълга и тънка тръбичка — разпръсквател, подаващ вещество, потискащо съня и естествените нужди.

— Е?

— Няма отговор, командире.

— Продължавай да настояваш, ако обичаш. Джосър, координати на непознатия.

— 12-19-14, командире. *Зад нас*, идва откъм Сакхра.

— Благодаря ти. Каанг, бъди така добра да ни завъртиш, за да се изправим срещу него. После задръж.

Чу се едва доловимо потракване от внезапно огъналия се разпръсквател, докато корабът изключваше фотонния двигател и се задействаха гравикомпенсаторите. Други компенсатори преминаха като завеса през екрана, преобразувайки звездната карта от аналогово в реално изображение.

— Джосър?

— Според предварителните данни непознатият е крайцер от клас 097 на Хорския флот. Скоро ще получим картина.

„Чарлз Мансън“ се завъртя, докато маневриращите двигатели изпускаха огнени фонтани през соплата си, Канг бе синхронизирала разположените на различни места по корпуса двигатели така, че да не повишава натоварването — маневра, която по принцип би трябвало да се извърши от компютър, но тя го направи ръчно, за да не губят скорост. Звездното небе се разтегли върху екрана, сякаш беше кожа, изопваща се отвътре, докато мостикът се върти. Корабът замря.

— Джосър, сигурен ли си, че това е кораб от Хорския флот?

— Да, командире.

— Достатъчно сигурен, за да го нападнеш, ако беше на Нейно място?

Джосър примигна от странния въпрос, но каза:

— Да, командире. Вече получавам подробна информация, която е доста насочваща. И картината също ще излезе скоро.

— Благодаря ти. Подай я на екрана веднага щом бъде обработена. Тахл?

— Командире, все още няма отговор на запитването за идентифициране.

— Тогава свържи се е командването на Хорския флот на Сакхра.

— Вече го сторих, командире. Отричат да са пращали свой кораб да ни следи.

— Време е да се чуя с този директор Суон.

— Ето я картината, командире.

От една разширяваща се точка точно пред тях въображаемата кожа започна да се прокъсва и на нейно място се появи локално увеличени изображения като пластир върху рана. Картината беше толкова контрастна, че на моменти отделни детайли изпъкваха над други: сребристите плочи на корпуса, пръстените на маневрените двигатели, петна от оксидация, а най-ясна от всичко бе емблемата на Хорския флот. Корабът беше огромен, с масивна конструкция, и изглеждаше достатъчно близо, за да ги заплашва със сблъсък.

— Когато спряхме и се завъртяхме — заговори Джосър, — той премина от фотонни на йонни двигатели. — Приближава ни много бавно, с около пет процента. И е в пълна бойна готовност.

— Да — кимна Фуурд. Той разглеждаше спуснатите жалози на илюминаторите, които изглеждаха като присвити клепачи и оръдейните люкове, проточили движещи се напред-назад цеви.

— Командире — заговори Тахл, — директор Суон на линия.

— Благодаря ти. Свържи ме, ако обичаш.

— Тишина.

— Нещо не е наред ли, Тахл?

— Съжалявам, командире. Директор Суон току-що прекъсна връзката.

— Позиция на непознатия 12-18-14 и се приближава бавно — намеси се Джосър.

— Прекъснал връзката? Не разбирам.

— Казах му, че настоявате спешно да говорите с него. Той отвърна „по-късно“ и изключи връзката.

Фуурд се усмихна бегло.

— Командире — намеси се Кир за пръв път, — все още сме в пълна бойна готовност.

— И?

— И нямам заповеди. Бих искала да ви попитам дали смятате...

— Дали смятам да нападна кораба?

— Заповедите ни бяха съвсем точни, командире.

— Да, имам копие от тях. Зная какво трябва да се направи.

— Командире — поде Джосър, — за протокола аз трябва...

— Не, за протокола ти не трябва. Ако обичаш, съсредоточи се върху позицията на непознатия. Мога ли да получа последните координати?

— 12-17-14 и се приближава бавно.

— Благодаря ти. Тахл?

— Все още няма отговор, командире. От непознатия и от директор Суон.

— Свържи ме със заместника на директор Суон. Каж ми, че имам важно съобщение.

— Непознатият е на 11-17-14 и... командире, той снижава скоростта!

Фуурд погледна към екрана. От предната част на кораба се виждаха пламъчетата на маневрените двигатели. Скенери и оръжия надзъртаха от тъмните полукръгли отвори на своите люкове. Без да бъде инструктиран, екранът на мостика подаде картина от друг ъгъл, показвайки названието и флотския номер, СЕЙБЪЛ 097 СХ 141, с релефни букви над един от бордовете. Корабът пред тях замря неподвижно.

— Каанг, ако обичаш, продължи напред на йонни двигатели, но не повече от пет процента. Тахл?

— Установих връзка със заместника на директор Суон.

— Ах, да, Кир, засега нямам други заповеди. Благодаря ти, Тахл. Свържи ме с него, но без образ, само звук.

— Командир Фуурд? Не получавам от вас...

— Простете. Вие сте заместник на директор Суон, нали?

— Аз съм. Но не получавам образ от вас.

— Чувате ли ме ясно?

— Да, командире.

— Тогава, ако обичате, предайте следното съобщение на директора. Кажете му, че както изглежда, „Сейбъл“, крайцер от клас 097 на Хорския флот с номер СХ 141, е нарушил заповедта и ни следва в района за предстоящо стълкновение. Подчертайте думите „както изглежда“. Предайте му, че имам заповед да вляза в бой и да унищожа един неидентифициран кораб, чиито характеристики... — записвате ли всичко това?

— Всяка ваша дума. Моля продължете, командире.

— Един неидентифициран кораб, чиито характеристики не са добре изучени, но който според досегашните наблюдения притежава способността да избягва и смущава работата на скенерите. — Той погледна за миг към Джосър. — На Хорския флот е наредено да остане на отбранителни позиции около Сакхра, а в моите заповеди е указано, че мога да разчитам Хорския флот да ме остави да се справя сам със споменатия кораб.

— Командире, вече получихме запитване по въпроса от един от вашите офицери. Уверявам ви, че се отнасяме към него с най-голямо внимание. Ако някой наш кораб е нарушил бойната формация, незабавно ще му бъде наредено да се върне, а в случай че откаже, ще бъде приложена сила.

— Струва ми се, че не ме разбрахте — рече Фуурд. — Нека завърша съобщението и вие ще го предадете на директора. Този неидентифициран кораб — ще използвам названието Вяра, както е известно на повечето — може да избягва или смущава скенери. В заповедта ми се казва: мога да съм сигурен, че Хорския флот ще ме остави да се справя с него сам. Корабът, който ни следва, упорито отказва да се идентифицира. Моля, предайте на директора, че съм принуден да предположа, че става въпрос за Вяра и че по някакъв начин тя успява да се представи на скенерите ни като кораб от Хорския флот. Ето защо съм принуден да Я напада и унищожа.

— Командире — обади се тихо Джосър. — Длъжен съм за протокола да повторя, че получих данни за този кораб и той

определено е от клас 097. Емисии на двигателите, размери, маса — тези неща не могат да бъдат фалшифицирани.

Фуурд, изглежда, не го чу, макар че на мостика цареше мъртвешка тишина.

— Тахл, продължаваш ли да изискваш идентификация?

— Да, командире. Никакъв отговор.

— Не спирай да пращаш запитване до момента, когато открием огън.

— Командире — упорстваше Джосър. — Това ще бъде...

— Недей! — тросна се злобно Кир, преди Фуурд да успее да отговори. — Не казвай, че ще е убийство!

— Благодаря ти, Кир, това е достатъчно — рече Фуурд.

Но за Кир не беше.

— Неразрешени коментари — продължи да говори злобно тя, втренчила поглед към Джосър — от младши офицери могат само да навредят.

— Благодаря ти, Кир, казах, че е достатъчно.

— Командире — рече Тахл, — директор Суон е на линия.

4.

— Командир Фуурд.

— Директор Суон.

— Този разговор трябваше да се проведе много по-рано.

— И да е така, не очаквайте да продължи дълго.

— Предадох ми съобщение от вас. — На екрана Суон изглеждаше като нескопосано изрисувана карикатура на Фуурд. И той произхождаше от тежкогравитационна планета и имаше същото едро тяло, черна коса и брада, но кожата му не беше толкова мургава, а косата и брадата му изглеждаха разчорлени. — Искам да съм сигурен, че ви разбирам правилно. Готвите се да разрушите един крайцер на Хорския флот от клас 097? Така ли е?

— Позиция на непознатия — обади се Джосър — 11-17-14 и задържа.

Фуурд погледна към увеличеното изображение на екрана. Големият сребрист кораб висеше неподвижно, движеха се само дулата на оръдията и датчиците на скенерите, които не спираха да кръстосват наляво-надясно.

— Готвя се да нападна кораб, за който съм принуден да смятам, че е Вяра — поправи го Фуурд.

— *Принуден сте?*

— Аз съм във война с всичко, което не се намира в непосредствена близост до Сакхра, където според разпорежданията трябва да предполагам, че корабите са от вашия флот. Във война с всичко, което ме следва през Бездната и отказва да се идентифицира.

— Командире, ако нападнете този кораб, ще влезете във война с Хорския флот.

— И двамата знаем, че това не е вярно. — „Но дори да е така, аз ще спечеля.“

— Командире, чуйте ме.

— Командире, все още е на йонни двигатели, пет процента. Да продължим ли?

— Благодаря ти, Каанг. Продължи.

— Командире, чуйте ме. „Сейбъл“ ви е последвал без мое знание и в разрез със заповедите ми. Сега вече знам какво е накарало капитана му да допусне тази грешка. Тя ще е последната в кариерата му, но не е нищо повече от грешка. Екипажът на „Сейбъл“ е от деветдесет души. Това е само един 097. Няма никакъв шанс срещу вас.

— Не и ако наистина е 097. Но защо не се идентифицира?

— Фуурд, престанете! Това е истински кораб, с истински хора. Мога да ви го докажа, разполагам с данни, че „Сейбъл“ се е присъединил към кордона и после е напуснал формацията, за да ви последва.

— Не е достатъчно. Вяра може да ни е подслушала и да е решила да се представи за „Сейбъл“. — Фуурд знаеше, че това е почти лишено от човешка логика, но за момента по-важното беше, че вътрешно се забавляваше.

— Командире, моля, изслушайте ме. Напоследък капитанът на „Сейбъл“ беше под голямо напрежение. Той е напуснал обръча, защото...

— Не ме интересуват мотивите му, но ако Вяра е узнала за тях, като е подслушвала комуникациите ви, това е още една причина да се усъмня, че корабът пред мене е ваш.

— Командире, ако това е Вяра, а не „Сейбъл“, тогава защо още не ви е атакувала?

— Ако Тя напада, когато хората очакват да го стори, нямаше да пратят мен тук.

Спорът продължи. Колкото по-отчаян ставаше гласът на Суон, толкова по-настоятелен беше Фуурд. Колкото по-объркан изглеждаше Суон, толкова по-наперен звучеше Фуурд. И двамата осъзнаваха този задълбочаващ се контраст.

— Все още няма отговор на запитването за идентификация — докладва Тахл. — Да продължа ли да изпращам?

— Да, макар вече да мисля, че е безполезно... Съжалявам, директоре, изглежда разговорът ни също изгуби смисъл.

— Тогава оставете на нас да се опитаме да наредим на „Сейбъл“ да се идентифицира.

— Искате да кажете, че още не сте го направили?

— Нека да опитам. Лично. Ще заповядам на капитана да ви се обади.

— Няма да е достатъчно. Пак може да е Тя.

— Тогава ще пратим два или три кораба да го върнат. Ако е необходимо, с прихващащи лъчи.

— И това не стига. Може да са няколко Нейни кораба. Всичко в системата Хор, което не е част от вашия кордон, е във война с мен.

Суон изигра последния си коз.

— Ако „Сейбъл“ не се идентифицира, мога да пратя два или три кораба...

— Вече го казахте.

— ... за да го разрушат, командире.

— Не е необходимо. Мога да го направя и сам. Директоре, искам да ни оставите на мира и да ни позволите да действаме както преценим според обстоятелствата. И когато нещо не отговаря на установения ред, ще бъде сметното за противник. Ако някой от корабите на вашия кордон го напусне, той е противник.

— Тогава вие наистина сте във война с нас.

— Заповеди, директоре.

— Ако аз имах вашите заповеди, щях да...

— Някога в живота си получавали ли сте заповеди като моите?

— Командире, никога досега не съм си имал работа с някого като вас. Каквото и да си мислех за кораба ви, когато се появи тук, предложих ви гостоприемство, а вие го пренебрегнахте. Уредих да бъдете приети — вие и вашият екипаж. Осигурих на кораба ви приоритетно обслужване. Помогнах ви да се приберете на своя кораб. Дори се постарях инцидентът от вчерашния ден да не попречи на излитането ви. Затова сега очаквам от вас да ме уверите, че не смятате да унищожавате „Сейбъл“.

— Нищо не може да ме спре, директоре. И няма да ме спре.

— Командире! — извика Джосър. — Скенерите регистрират нещо откъм Хор 5.

— Имате ли данни за обекта?

— Да, командире. Това е Тя.

5.

— Да, директоре. Правилно ме чухте. Казах, че сме засекли обект, приближаващ се откъм Хор 5. Според получените данни характеристиките му наподобяват тези на Вяра. И казах, че отказвам да тръгна срещу него.

— Имате заповед — изрева Суон, — настоявам да я следвате!

— Имам заповед да се изправя сам срещу Нея. В момента засичам два неидентифицирани кораба, единия в района на Хор 5, втория тук, в Бездната.

— Тогава, по дяволите, нападнете Я, а аз ще се погрижа „Сейбъл“ да не ви следва!

— Мога и сам да се погрижа. Каква е разликата?

— Животът на деветдесет души, ако това наистина е „Сейбъл“. Хайде, Фуурд. Тя се появи. Чака ви там, както винаги сте искали. Нашите скенери вероятно също вече са Я засекли и сега проверяват данните. Имам си достатъчно ядове, за да се разправам и с вас. Трябва да доокомплектовам кордона, да приключа с евакуацията, да се справя с хаоса в града, а представете си какво ще стане, когато се разпространи новината, че Тя се е появила. Не можете, защото никога не сте живял сред нормални хора, нали?

— Какво се опитвате да ми кажете? — попита Фуурд.

— Момент, моля. — Суон извърна лице настрани, някой извън екрана му шепнеше.

Фуурд също завъртя глава.

— Позиции, ако обичаш — нареди той на Джосър.

— „Сейбъл“, искам да кажа — първият непознат, задържа на 11-17-14. Вторият непознат е на 99-98-96 и е неподвижен. Данните за втория обект съвпадат със събраните досега за Вяра, макар да са силно маскирани на всички дължини.

— Фуурд — поде отново Суон, — това беше очаквано събитие и нашите данни потвърждават вашите. Така че престанете да говорите за неидентифицирани кораби. Корабът при Хор 5 е Вяра, а този, който ви следваше през Бездната, е от Хорския флот!

Фуурд погледна към Джосър, който кимаше енергично.

— В такъв случай сега ще наредя да унищожат кораб от Хорския флот. Няма да Я нападам, докато не съм сигурен, че ще вляза в боя сам.

— Фуурд, когато всичко това приключи... — гласът на Суон доскоро бе изпълнен с отчаяние, но сега изглеждаше спокоен, — когато всичко това приключи, ще се постарая цялата Федерация да узнае за действията ви и да ви намрази.

— Те вече ни мразят.

— Командире. Моля ви. Последен опит. Дайте ми две минути да се свържа с капитана на „Сейбъл“ и ще го накарам да се махне. Две минути, командире.

— Имате толкова, колкото ще са ми необходими да издам заповедта. Обещавам да го направя бавно.

6.

На мостика цареше тишина, всички бяха втренчили очи в големия сребрист кораб на увеличения сектор от екрана в опит да се уверят лично в това, което скенерите вече бяха показали. А то се случваше, бавно и постепенно. Едно по едно оръдейните дула се прибираха в своите люкове, приглушена червеникава аура се разпростираше над кърмата, докато йонните двигатели се рестартираха при ниска интензивност, соплата на маневрените двигатели периодически изпускаха ярки пламъци и после, все така мълчаливо и без да отговаря на запитванията, „Сейбъл“ се обърна настрани.

„Нито за миг — помисли си Фуурд — не пожелаха да разговарят с нас. Дори сега.“

На мостика под всеки пулт мигаше яркочервена светлина. На дискретни интервали прозвучаваха аларми.

— Позицията на „Сейбъл“... — поде Джосър, но млъкна, когато Фуурд го стрелна с поглед. — ... на първия непознат все още е 11-17-14, но скоро промяната в курса ще бъде регистрирана. И...

— Извинявай. Тахл?

— Не отговарят на повикванията, командире.

— Благодаря ти. Оставаме в пълна бойна готовност. Джосър?

— Позиция на втория непознат 99-98-96. Не се засича движение или активност в целия наблюдаван спектър.

Корабът на екрана продължаваше да обръща. Сега вече беше почти с борд към тях, повтаряйки образа, който екранът бе симулирал по-рано. Както и преди, върху корпуса му изпъкваше надписът СЕЙБЪЛ 097 СХ 141. Клас 097 принадлежеше на тежките крайцери. „Сейбъл“ беше по-голям от „Чарлз Мансн“, но не можеше да се сравнява по въоръжение, също както Фуурд не би издържал повече от десет секунди срещу Тахл.

— Командире — заговори Тахл, — обажда се директор Суон.

— Благодаря ти. Свържи ме, ако обичаш.

— Е, командир Фуурд...

— Е, директор Суон.

— Както виждате, „Сейбъл“ напуска Бездната. Кога да очаквам от вас да сторите същото, но в обратна посока?

— Веднага щом се отдалечи на разумна дистанция.

— Разбира се — кимна великодушно Суон. Изглеждаше поуспокоен, лицето му беше в тоновете на цветуща пролет. Фуурд от своя страна се държеше точно както преди.

— Но след като се уверите в това, искам да продължите нататък. Чухте ли ме, командире?

— Какво ще стане с него, директоре?

— Знаете добре какво ще стане с него.

— А с екипажа?

— Това е друг въпрос. Но за капитан Копланд всичко приключи.

— Копланд?

— Да. На Анубис беше брат му.

— Ако *не успеете* да Я спрете — рече натъртено Суон, докато „Чарлз Мансън“ се готвеше да стартира фотонния двигател и да се отправи през Бездната към Хор — Тя ще трябва да премине през Хорския флот, за да достигне Сакхра. Ако и флотът не успее, няма да се справи и отбраната на Сакхра, но дотогава евакуацията ще е напреднала и дори Тя да стигне дотук, ще се натъкне на военни цели, обитавани от цивилни, а повечето подвижни отбранителни инсталации ще са в планините. И тогава остава само да се надяваме, де ще спази правилото си да не напада цивилни.

Фуурд не отговори.

— И не ми пробутвайте тези паузи, командир Фуурд, не и след това, което извършиха хората ви тук! Моето семейство също се евакуира. Те поемат риска като всички останали. Аз съм роден тук, както и родителите и децата ми, и ще се защитавам с всички средства, които смятам за подходящи.

С мълчанието си Фуурд не целеше да изрази неодобрение. Евакуацията не го вълнуваше, беше видял смисъла й само благодарение на Тахл. Мълчанието му беше намек, че и двамата имат да вършат други важни неща.

— Готвим се да потегляме, директоре. Има ли нещо друго?

— Фуурд, зная, че трябва да Я спрем, но...

— Но си мислите, че лечението може да се окаже по-страшно от болестта?

— Вашият кораб не е лечение. Той е друга болест.

Фуурд примигна, загледан към празната част от екрана, където допреди миг се мъдреше физиономията на директор Суон. Връзката беше прекъсната. Той насочи вниманието си към мостика.

— Джосър, ще те помоля да следиш постоянно позицията ѝ и да ми докладваш на всеки десет минути. Каанг, бъди така добра да ни разкараш от тук. Курс 99-98-96, фотонен двигател на трийсет процента с покачване до деветдесет.

Разговорът със Суон бе отнел четирийсет минути. „Чарлз Мансън“ бе прекосил първата четвърт от Бездната и вече беше достигнал деветдесет процента скорост на фотонните двигатели. Екранът отново бе задействал филтрите и компенсаторите, за да покрие релативистичното изкривяване на звездното небе, и при скорост от седемдесет процента бе превключил изцяло на симулация, на която се виждаше силуетът на Хор 5, а зад него, на позиция 99-98-96, неподвижната бяла точка, бележеща местонахождението на Вяра. Изглеждаше съвсем малка на екрана, като едва забележима твар наскреде безкрайна пустош.

На регулярни интервали Джосър докладваше полугласно: „Позицията на Вяра остава 99-98-96. Не се засича движение или активност в целия наблюдаван спектър“. Фуурд учтиво му благодареше. След него също с приглушени гласове докладваха и останалите. Макар „Чарлз Мансън“ да беше в пълна бойна готовност, не се долавяше никаква промяна в атмосферата на борда, разговорите бяха кратки и координирани, само командирът ставаше по-учтив и светлината — по-приглушена.

Фуурд започваше да се измъчва от това, което бе направил, сякаш бе откъснал крилата на муха. В края на краищата Суон само се опитваше да защити хората си. Той сръбна от разпръсквателя на подложката. Беше пълен наполовина, точно както го бе оставил след срещата със „Сейбъл“. Сега вече нямаше вибрации, които да разклащат течността.

От поколения насам се смяташе, че космическите полети са скучно занимание: лишени от събития, лишени от усещане за дистанция.

Бяха лишени от събития, защото корабът можеше да предвиди всичко, а сетне да го избегне или компенсира и филтрира, преди въобще да е станало. При деветдесет процента фотонна скорост той генерираше гравитация, светлина и дразнителни за сетивата, които не се различаваха по нищо от нормалния живот.

Липсата на дистанция пък се дължеше на факта, че телепортиращият двигател просто „прекраваше“ между звездите, а разстоянията вътре в слънчевите системи се поглъщаха с лекота от другите двигатели на кораба. След откриването на телепортиращия двигател разстоянията между звездите престанаха да имат голямо значение. Повечето междувъзвездни цивилизации, като Федерацията и Старата сакхранска империя, бяха открили телепортацията почти случайно. Знанията за нея все още не бяха пълни. Една от особеностите ѝ беше, че не може да се използва в пределите на слънчева система, задействането ѝ в близост до големи космически тела би предизвикало катастрофални последици. Разстоянията вътре в слънчевите системи обаче не можеха да затрудняват кораб с фотонен или йонен двигател.

Всичко това, плюс използването на мигновени комуникации, прилагани принципи, развити от телепортационната физика, осигуряваше възможност Федерацията от двайсет и девет слънчеви системи да функционира така, сякаш всяка система е апартамент в един и същи блок, разделен от останалите само от тънки стени и от сумрачни коридори и стълбища — сумрачни, защото никой не искаше вече да лети там. Бездната в системата Хор бе едно от малкото места, където човек би се почувствал като във времето преди телепортацията, когато корабите са летели физически в нищото между звездите, вместо да го заобиколят, както правеха сега — телепортиращ скок и излизането от него отнемаха еднакво време, независимо дали дистанцията беше една или сто светлинни години.

— Позиция на Вярта — докладва Джосър — 99-98-96. Не се засича движение или активност в целия наблюдаван спектър.

— Благодаря — отвърна Фуурд и погледна с крайчеца на околото към Джосър. Може би Джосър смяташе, че се е държал неразумно в

случая със „Сейбъл“ или че е приложил неправилно заповедите на Министерството. Какво пък, ще се разбере, когато отново се свържат с Министерството.

— Поеми кораба — нареди той на Тахл. Преди да напусне мостика, се обърна към Кир: — Бих искал да те видя в кабинета си, ако обичаш. След пет минути.

„Кабинетът“ на Фуурд бе почти долепен до мостика, на кратко разстояние по един страничен коридор. Когато изминаха четири минути и петдесет секунди Кир прекоси коридора, почука на вратата и зачака. Фуурд ѝ извика да влезе, тя го послуша и като предишния път затвори вратата и остана права до нея. Фуурд седеше зад бюрото. Вдигна глава.

— Искам да те попитам за Джосър.

— Командире, зная, че се обадох прибързано на мостика, но се налагаше.

— Не става въпрос за това. Той те изнервя, а не разбирам причината. Имаш разрешение да говориш свободно.

Приказваше с нея, сякаш предишният им разговор въобще не се беше състоял. Тя забеляза, че линията я няма на бюрото.

— На мостика, когато той искаше да ви каже, че ще е равносилно на убийство...

— Опита се, но ти му викна да замълчи.

— По-късно сподели с мен, че това е нещо, което всеки нормален и свестен човек би казал на негово място.

— А ти какво мислиш?

— Никой на този кораб не е нормален и свестен. Не му вярвам, командире.

— Каж ми защо.

— По три причини. Първо, винаги се държи така, сякаш това, което казва или прави, по-късно ще бъде наблюдавано от някого. Второ, работата му е посредствена, може да е приемлива за обикновен кораб, но не и за този. Трето и произхождащо от първото, мисля, че той е ухо на Министерството.

— Няма да е първият — отбеляза сухо Фуурд.

— Командире, още ли имам разрешение да говоря свободно?

— Разбира се.

— Той е опасен. Отървете се от него, свалете го от мостика колкото се може по-далече. Не защото е ухо, имали сме ги и преди, а понеже е *невероятно посредствен*.

Известно време Фуурд мълча.

— Благодаря ти — произнесе накрая. — Доста ми помогна. Ще се видим на мостика.

Тя се обърна и излезе, давайки си сметка, че той я разглежда отзад.

Фуурд се прозя, облегнат назад в креслото, затвори очи и се заслуша в приглушените звуци на мостика. Винаги му напомняха за дългите летни следобеди през неговото детство, когато можеше да се изтегне със затворени очи на претъпкания плаж и да слуша: морето, кресливите гласове на децата, ниските коментари на техните родители, които си подхвърляха забележки като плажни топки, и доплеровия ефект от някой притичал край него. Детството му беше сложно и самотно, но не и нещастно, поне докато не дойде тъмнината.

Както винаги, беше се подготвил прилежно и внимателно за това, което предстоеше да се случи. Знаеше, че ще Я унищожи. Беше извлякъл от Корабния кодекс и от деветте разумни ядра цялата налична информация за устройството на системата Хор и за предполагаемите способности на Вяра. След това бе конструирал сложен механизъм от взаимодействия, отговори, лъжливи ходове и лъжливи реакции. И сега целият този механизъм, подобно на самия „Чарлз Мансън“, беше задействан — масивен като гигантска планина, прецизен като движенията на древен часовник и толкова фино настроен, че бе достатъчно да го докосне лекичко като с перце, за да го накара да поеме в определената посока. Ето защо можеше да си позволи поне засега да се отпусне.

— Командире — обади се Тахл, — намираме се на два пъти по-голяма от минималната дистанция, на която се смята, че Тя проследява разговорите. Искахте да ви уведомя.

— Благодаря ти. Отсега до нова заповед няма да влизате в контакт с никого, освен ако не ви наредя. Моля, информирай Сакхра и прекъсни връзката.

Изглежда всички искаха да знаят повече за Вярата: коя е Тя, откъде идва, защо прави това. Фуурд обаче беше безразличен към тези въпроси. Интересуваше го само, че Тя е негов противник — единственият, ако не броеше някой аутсайдер, който би могъл да му се опълчи. Други се занимаваха с нейната идентичност и мотиви и ако някой откриеше нещо, щяха да му кажат. С хладната ирония, която сигурно би била по-присъща на един сакхранец, той жадуваше да Я унищожи, преди другите да узнаят нещо повече за Нея.

Почти с всеки, който командваше или служеше на аутсайдерски кораб, беше така, защото всеки, по една или друга причина, би бил нежелан на обикновен кораб. Фуурд рядко размишляваше защо е нежелан, но го отдаваше на неохотата си да вярва в разни неща. Той смяташе, че другите хора, особено тези, които му дават заповеди, вярват твърде много в собственото си съществуване и в това на Вселената. Човешките сетива, ако не се подсилват допълнително, възприемат Вселената в обхват от 10^{-4} до 10^4 . Оптичните и механични прибори разширяват този обхват от 10^{-10} до 10^{10} . Електронните го правят от 10^{-25} до 10^{25} , а научните познания, чийто последен продукт бе вероятно и „Чарлз Мансън“, го увеличаваха от 10^{-50} до 10^{50} . Върху всеки от тези редове на възприятие бе изградена и поредната научна база, а върху нея се полагаха нови конструкции — философски, политически, културни и социални. Първо идва часовникът на Нютон, сетне релативистичният хаос на Айнщайн, макар че Айнщайн е търсел само хармония, после микроскопичният, невидим хаос на квантовата несигурност и накрая — обратно към следнютонския часовников механизъм. Още по-надолу хаосът може само да се задълбочава, но докато навлязат сред него, хората вече няма да летят с кораби като „Чарлз Мансън“.

Всеки етап доказваше, че предхожданият го е бил само илюзия и на свой ред е бил обявяван за илюзия от следващия. Ала всички продължаваха да са част от едни и същи наноси на времето, защото, мислеше си Фуурд, всички споделяха същината на илюзията. Във вселената, която сега изпълваше представите на хората, Фуурд служеше на създадените институции, като прилагаше текущите познания и техника към получените заповеди, но разликата между него и тези, които му даваха заповеди, беше, че те вярваха, че в тях има

смисъл, докато той го знаеше със сигурност. Но само разглеждани сами за себе си.

Осемдесет минути по-късно „Чарлз Мансън“ преодоля безпрепятствено Бездната и прекоси орбиталния път на Хор 4. Каанг премина в спиращ режим като част от подготовката за навлизането им в Пояса. Докато фотонният двигател снижаваше мощността си до седемдесет процента и още по-надолу, симулацията изчезна от екрана на мостика и бе заменена от реално изображение, върху което бяха наложени филтри и компенсатори, за да коригират спектралното преместване, но тези повърхностни слоеве бързо изчезнаха, когато фотонният двигател достигна двайсет процента.

— Превключвам на йонни двигатели — обяви Каанг.

— Позицията на Вяра остава 99-98-96 — съобщи Джосър, без да повишава глас, макар шумът на мостика да се бе увеличил покрай смяната на двигателите. — Все още никаква активност в целия наблюдаван спектър.

— Йонните двигатели включени — докладва Каанг. — Деветдесет процента и снижавам мощността.

— Благодаря ти — кимна Фуурд. — Джосър, от тук нататък докладвай за позицията на всеки пет минути. Смитсън, Кир, ще помоля за докладите ви веднага щом приключим със снижаването на скоростта. Така че, ако обичате, подгответе ги. О, Джосър, и още нещо...

„Чарлз Мансън“ навлезе в Пояса с мощност от трийсет процента на йонните двигатели и продължи да се носи през него, без да бърза и без да среща каквито и да било проблеми. Докладите за текущата обстановка бяха предоставяни в указаните периоди и приемани любезно, докато корабът си проправяше път между обекти с големина от скални отломъци до малки планети. Той продължаваше да поддържа своето „горе“ и „долу“ дори когато лъкатушеше между астероидите, от време на време повърхността на по-едрите от тях изплуваше на екрана, друг път се мярваше долу, сякаш е далечен под, изпъстрен с множество кратери, а понякога се изправяше отстрани като стена, обкичена с

планински вериги и нарязана от клисури, или увисваше отгоре. Фуурд стрелна Каанг с очи, докато си мислеше: „Може да се наложи да се връщаме доста по-бързо през Пояса. И с по-малко възможности да зяпаме наоколо“.

Астероидите постепенно се смалиха и отдалечиха и с това започна последният етап от пътуването — пресичането на зоната между Пояса и Хор 5. Фуурд нареди да се премине към максимална бойна готовност. Коридорите бяха запрещени от изолиращи бронирани прегради, които отделиха напълно мостика от останалите девет обитаеми части — нищо повече от ритуален жест, тъй като всяка от тези части беше самоподдържаща се и функциите ѝ можеха да се прехвърлят другаде в случай на сериозна повреда. Както на мостика, така и в жилищните отсеци креслата се конфигурираха за поемане на големи натоварвания. Бяха преустановени всякакви комуникации освен чрез Фуурд. Кодексът нареди на разумните ядра да предадат на бордовите компютри да игнорират всичко извън параметрите на мисията. Накрая корабът превключи на навигационна сфера, в чийто епицентър беше той самият.

До нова заповед той се бе превърнал в център на вселената.

Пазачът излезе от тъмния коридор. Беше вложил доста време и грижи в подготовката си, както правеше винаги. Беше забравил обитателите на двайсет и деветте апартамента, които го викаха всеки път, щом чуеха стъпки в коридора и на стълбите — тяхна работа беше да обсъждат стъпките и причината за тяхното възникване, от него се искаше да направи така, че никога повече да не ги чуват.

7.

Хор 5 засенчваше целия наблюдаван спектър. Истински фонтан от изригвания — гравитационни, магнитни, йоносферни, вулканични, тектонични — благодарение на които продължаваше да съществува, балансирайки на тясната граница между създанието и разрушението, породени от тези сили. Червеникавите горни нива на неговата атмосфера бяха пронизвани от светлинни стълбове и кипяха от вихри, на повърхността му налягането бе достатъчно, за да втечнява скалите, а топлината бе дори по-голяма от тази, която излъчваше Хор. В пурпурно-охровата средна част на атмосферата му витаеха нововъзникнали въглеводородни форми на живот, готови да заменят остарелите или разрушените от силите на планетата. Това бяха странни и красиви творения, придаващи сребрист оттенък на газовата среда, докато се плъзгаха през нея. Смяташе се, че са разумни и че живеят в семейни групи.

Хор 5 щеше да продължава да е епицентър на масивни тътнежи дори ако наоколо нямаше никого, но сега тук беше „Чарлз Мансън“, увиснал почти неподвижно във вътрешната му орбита, и още нещо, което може би донякъде приличаше на него, застинало неподвижно вън от същата орбита. „Чарлз Мансън“ се приближаваше много бавно в курс, който държеше планетата между тях.

— Докладвайте обстановката, ако обичате.

— Няма промяна, командире — обади се Тахл. — Сакхра не е правила опити да установи връзка. Нито Вяра.

— Всички наши сонди са блокирани, но Тя остава неподвижна — последва гласът на Джосър. — И замаскирана. Не засичаме нейни сонди. Позицията ѝ е 99-98-96 и...

— Ще те помоля отсега нататък да използваш координатната система на нашата навигационна сфера — прекъсна го с леко раздражение Фуурд.

— Простете, командире. Позицията ѝ е 09-07-09, без признаци за движение.

— Летим на йонни двигатели, един процент — обяви Каанг. — На дистанция 1,91 от Хор 5.

— Всички оръжия са... — Кир млъкна.

Хор 5 излъчваше постоянен статичен шум. Внезапно той секна и мостикът се върна към обичайната си приглушена тишина.

Кир погледна втренчено Тахл и зачака.

— Съжалявам, това беше необичайно силен атмосферен разрив.

— Сигурен ли си — попита го Фуурд, — че е било само това?

— Да, командире — отвърна все така сдържано Тахл, макар че вътрешно трепна. — Съвпадна с изригване в горните слоеве на планетната атмосфера. Пренастроих филтрите.

— Благодаря ти. Кир, продължи, ако обичаш.

— Командире, всички оръжия са в пълна готовност.

— Всички двигатели — последва гласът на Смитсън — са в пълна готовност.

— Включително и телепортиращият? — попита бързо Фуурд. — Може Тя да се насочва вън от системата.

— Да, командире. Зная това. Казах всички двигатели.

Фуурд вдигна поглед към екрана, чийто преден полукръг бе изпълнен от Хор 5. Горните слоеве на атмосферата бяха пурпурно-охрови, с петна от тъмночервено; въпреки масивното филтриране на картината тя озаряваше помещението с кърваво сияние в същите тонове като сигналните индикатори на мониторите. Фуурд беше виждал много газови гиганти, някои далеч по-пищни от този; те се срещаха често в покрайнините на обширни системи като тази на Хор и той бе привикнал да надзърта право в лицата им. Тук обаче не можа да издържи дълго. Намръщи се и отмести поглед.

— Джосър, ще бъдеш ли така добър да усилиш екранния филтър? Светлината е твърде ярка... благодаря ти.

— Командире, дистанция от Хор 5—1,88 — докладва Каанг. — Искате ли да преустановим движението?

— Още не, благодаря ви. Предпочитам да сме малко по-близо, да речем на 1,85... Тахл, относно онзи статичен разрив.

— Да, командире. Промених настройките.

— Благодаря ти. Исках само да съм сигурен, че планетата няма да се меси в разговорите на мостика. Това е всичко.

Никой не посмя да коментира забележката му, макар да граничеше с вманиаченост, тъй като всички осъзнаваха, че са се изправили пред най-странния противник, който някога са срещали.

Тя беше неподвижна и инертна на всички дължини на вълните. Не беше трудно да я открият на дългообхватните системи за визуално наблюдение (както вероятно и Тя тях), но нямаше какво да се види, тъй като, разбира се, Вяра бе замаскирана. Винаги доближаваше местата за предстоящ сблъсък по този начин и се разкриваше по-късно, обикновено в момент на максимално психологическо въздействие. Маскировката не засенчваше емисиите на Нейните двигатели, така че Тя можеше да бъде проследена, стига да се движи, но когато бе неподвижна, както сега, оставаше невидима.

Екранът на мостика бе отделил малък сектор, на който се виждаше симулация на обратната страна на Хор 5, с бяла точка, бележеща Нейната позиция, и докато гледаше натам, Фуурд си помисли: „Каквото и да се случи от тук нататък, спечелих първата точка. Знаех, че ме чакаш. Аз щях да постъпя по същия начин, ако бях на твое място“.

— Командире, в момента разстоянието до Хор 5 е 1,85 — докладва Каанг.

— Благодаря ти. Изключи йонните двигатели и преустанови движението, ако обичаш.

С почти оскърбителна липса на припряност и небрежна прецизност на вилица, застинала между чинията и устата по време на разговор, „Чарлз Мансън“ увисна в относителна неподвижност спрямо Хор 5. Този ход бе постигнат чрез изключването на йонния двигател — както винаги Каанг го направи така, че да усетят — и кратко задействане на маневрените двигатели в предната и странична част на корпуса.

„Скоро ще се започне — помисли си Фуурд. — Никога досега двамата не сме били толкова близо един до друг.“

Той погледна към Кир и Смитсън.

— Активирайте програмата за изстрелване, ако обичате.

Странно и непретенциозно начало на една среща, която, вече беше сигурен, щеше да завърши или със смъртта му, или с промяна на

целия му живот.

От поредица малки отвори близо до носа на кораба излетяха рояк издължени предмети. От един по-голям люк в търбуха на кораба се подаде предмет със съвсем различна форма и размери, който се спусна вертикално към планетата.

Няколко дни по-рано, когато „Чарлз Мансън“ се бе приземил на Сакхра и преди да потегли за Хриссихр, Фуурд бе посетил един от официалните приеми на директор Суон — оказа се, че за него ще бъде и последният. Мащабно събитие, с участници от сферата на бизнеса, политици и военни. Провеждаше се в голяма зала в една от служебните сгради, която Фуурд видя, докато пресичаше Котловината — Палатата на приятелството при Трите моста, на няколко мили извън Блентпорт. Фуурд отиде там придружен от офицерите си и няколко членове на екипажа. След като пристигнаха, те се пръснаха из тълпата. Кир пристъпваше елегантно сред гостите, в повечето случаи игнорирайки мъжете (макар те да не й отвъръщаха със същото), и разговаряше с жените — достатъчно бе да застане до тях, за да ги накара да се почувстват грозни и зле облечени, макар тя да носеше униформа, а те — рокли. Осъзнаваше добре ефекта си върху тях, но се държеше, сякаш не го знае.

Каанг се оказа в центъра на група хорски флотски пилоти и както винаги сякаш се извиняваше с поведението си. Всеки път, когато се озоваваше на подобно място, репутацията й я изпреварваше. Пилотите се надпреварваха да й се представят, да я питат как го прави и оставаха смаяни и възмутени, дори по-лошо, щом откриеха, че тя не може да им каже. Това беше дарба, с която се бе родила и сама не разбираше. Дарба, благодарение на която тя бе много по-добра, отколкото те щяха да станат някога, и то без да полага техните усилия. Те я мразеха за това и кой знае защо, омразата им я караше да се смуцава.

Смитсън с радост установи, че някой бе приготвил достатъчно големи количества вегетарианска храна само за него и макар тя да представляваше малки твърди кексчета, прилични на топки от кал, беше напълно смилаема. (По-късно Кир му каза, че Смитсън се е свързал специално с нея, за да се поинтересува от режима му на хранене.)

Смитсън беше емберец. Неговата планета, Ембера, беше необичайно богата и способна да се самоиздържа. Ембера бе заявила открито на Федерацията, че ще отхвърли всякаква покана за присъединяване, и постъпвайки доста мъдро, Федерацията се бе отказала да настоява. Вместо това бяха сключени цяла поредица търговски спогодби и политически съюзи, които превърнаха Ембера в партньор, а не в част от Федерацията. По тази причина и емберците рядко се мяркаха на федеративни планети.

Смитсън скоро установи, че е център на всеобщ и открит интерес, в който нямаше и капчица враждебност.

— И какво е истинското ви име? — попита някой. — „Смитсън“ прякор ли е, или някакъв превод?

— Емберските имена са доста дълги, понякога колкото цяло изречение. Ние се идентифицираме, като разказваме накратко целия си живот и досегашните си постижения. „Смитсън“ е адаптиран по човешки вариант на последните две срички от името ми.

— Това не затруднява ли живота ви?

— В какъв смисъл?

— Ами когато се въргалие в леглото с женска и трябва да прошепнете цялото й име?

— Да, тогава просто говорим по-бързо. Особено когато се чукаме до забрава.

— И как стана така, че се наехте да работите за Федерацията? — попита друг.

— Ами аз...

— Още повече — прекъсна го една от дамите, — защо постъпихте на работа на аутсайдерски кораб?

— Трябваше да напусна Ембера — обясни той със сериозно изражение. — Там не гледаха с добро око на мен. Убих и изядох децата си.

Тя се засмя неуверено. Докато се отдалечаваше от групичката, без да се сбогува с тях, той чу някой да казва:

— Този е по-неприятен и от Фуурд. Двуметров крачещ сопол.

От останалите Джосър най-лесно си намери събеседници и често обикаляше из залата — от всички членове на екипажа той беше най-общителен. Тахл беше по-стеснителен, но затова пък го приемаха по-добре. Той не беше единственият присъстващ сакхранец — Суон се бе

погрижил да покани още неколцина, между които и бащата на Тахл Сулху, но последният отказа вежливо.

Докато обикаляше неспособен да си намери компания, Фуурд забеляза, че Смитсън е сам, и го приближи. Двамата се отдръпнаха към ъгъла на елегантната зала. И тогава Фуурд го попита.

— Нека си го изясним още веднъж, командире. — Смитсън се канеше първо да каже „не разбирам“, но се усети навреме. — Искаш да измисля нещо, което да използваме, когато Я срещнем край Хор 5, но не е толкова важно дали то ще успее?

— Не е *жизнено* важно.

— Защо според теб тя ще чака на Хор 5?

— Не е твоя грижа. Ще чака. Колкото до това дали ще успеем... нужна ми е някоя от твоите идеи. Първия път, когато Я срещнем, искам да изпробвам нещо необичайно. Нещо, което никой не е правил. Дори да не се получи, ще видя как реагира, което е не по-малко ценно.

— И ми го казваш само няколко дена преди старта?

— Не те карам да измислиш нов клон на физиката. Нито да конструираш нещо, което не е правено досега.

— Командире, престани да ми казваш какво не искаш от мен.

— Просто използвай съществуващите оръжия и сглоби от тях нещо неочаквано. Нещо единствено по рода си. Вече ти казах. Дай воля на идеите си.

— Когато давам воля на идеите си — промърмори Смитсън, — го правя с презумпцията, че ще се получи. — Но още докато го казваше, той вече обмисляше възможностите.

На сцената от няколко минути свиреше струнен квартет. Точно когато поде следващата музикална пиеса, Джосър се приближи към тях.

— Благодаря ти — погледна го насмешливо Смитсън. — Но аз не танцувам.

— Командире — поде Джосър, — скоро директор Суон ще се обърне към присъстващите с поздравителна реч. Мислех, че ще е полезно да прекарате малко време с него.

— Полезно?

— Командире, този прием е заради нас. Мисля, че ние трябва...

Фуурд се подчини неохотно и Смитсън остана сам, замислен над поставената задача. Ето как изобрети обекта, който „Чарлз Мансън“

изстреля през централния си люк и който сега се носеше към Хор 5.

Фуурд погледна към Кир и Смитсън.

— Започнете процедурата по изстрелване, ако обичате.

От серия малки люкове близо до носа излетяха дребни сребристи предмети. От големия люк на търбуха се отдели един по-едър и се насочи към планетата. Дребните предмети бяха конвенционални ракети, изстреляни на няколко рояка в орбита около Хор 5. Големият предмет се наричаше поразител.

По правило поразителите бяха миниатюрни оръжия за близък бой, конструирани да проникват в корпуса на противника и да изгарят атмосферата вътре; бяха в състояние да погълнат всякакъв газ и да оставят след себе си пълен вакуум. Изобретението на Смитсън беше всъщност далекобоен поразител, но не беше предназначено за Нея. Във всеки случай не и директно.

Изстрелването на ракетите се придружаваше от статичен шум и светлина, а в същото време поразителят се отделяше безшумно от кораба. Никой не вярваше, че това ще ѝ попречи да го засече — превъзходството ѝ във всички обхвати на скенерите и сондите бе добре познато — но въпреки това бяха длъжни да опитат. По същата причина никой не вярваше, че някоя от малките ракети ще достигне до Нея, но бързината и маниерът на Нейната реакция, това как ги засичаше и какви контрамерки щеше да предприеме, щяха да им осигурят безценна информация за Нея.

В началото Фуурд искаше да изстреля двайсет и девет ракети, по една за всяка система на Федерацията. Дори бе решил да ги кръсти на тях.

— Командире, не мисля, че идеята е добра — възрази Кир.

— Защо?

— Знаем, че Тя със сигурност ще ги унищожи. Как ще прозвучи, като започна да докладвам: Хор разрушена, Алфа Кентавър разрушена, Баст разрушена, Сириус разрушена...

Точно това бе идеята на Фуурд, той обичаше иронията. Но забеляза, че Джосър ги слуша внимателно.

— Да, права си, разбирам какво имаш пред вид.

— ... Изис разрушена, Аквира разрушена, Вега разрушена...

— Добре де, разбрах. Не е необходимо да ги изброяваш всичките. Ще ги номерираме.

— От едно до двайсет и девет?

— От едно до двайсет и осем. Една ще запазим в резерв. — Той погледна към Джосър. — Федерацията винаги си оставя нещо в резерв.

Преди още да е включил двигателите си, поразителят се гмурна в гъстата супа на атмосферата на Хор 5 и бе погълнат от огромните охрови и червени петна. Той имаше самостоятелен двигател, но не приличаше по нищо на ракета. Двигателите му трябваше да го откарат при Нея, но нямаше да последва сблъсък. Това, което щеше да направи, не бе насочено пряко срещу Нея — само резултатът трябваше да ѝ въздейства.

Смитсън бе измислил и построил ракетата за доста кратко време и разбира се, не бе успял да я изпита. Доколкото знаеше, нищо подобно не е било конструирано досега. Можеше да не се получи, или напротив, да се получи и въпреки това да бъде разрушена от Нея. Ако Тя я разрушеше, подобно на другите ракети, и тази щеше да им осигури известна информация за поведението ѝ — ако пък поразител не се задействаше, би могъл да предизвика във Вяра двоумение — дали повредата е истинска или двоен блъф?

На екрана на мостика поразителят се появи като светеща точка. Фуурд го следеше, докато потъваше все по-надолу в атмосферата на Хор 5.

След няколко минути Кир каза:

— Командире, получихме Първото потвърждение.

— Благодаря ти, Кир.

Поразителят бе настроен да се снижи до средните слоеве на атмосферата на Хор 5, да изпрати потвърждение на „Чарлз Мансън“ и после да включи двигателите си и да премине на ниска орбита около планетата, която — след десет часа — щеше да го отведе точно под Нея.

Тя представляваше голяма черна сфера, покрита с метални листове и конструирана да издържа на наляганията в средните слоеве на атмосферата на един газов гигант. Съдържаше в себе си стотици малки поразители и една примитивна, но доста мощна термоядрена бомба. Когато завършеше ниската си орбита и се озовеше директно под Вяра, ракетата щеше да изпрати второ потвърждение, термоядреното

устройство щеше да се взриви и поразителите, подсилени от взрива, щяха да създадат временен вакуум в тази част от Хор 5, вакуум с ясни очертания, продълговат и тесен, насочен към Вяра. Вътре в него щеше да проникне част от течния метален водород от долните слоеве на атмосферата. Вакуумът щеше да се запълни доста бързо под въздействие на околния натиск, но дотогава — ако предположенията им се окажеха верни — един доста голям къс от течен метален водород би трябвало да полети право към Вяра. Вакуумът щеше да действа като гигантско електромагнитно оръдие с дължина много мили.

Може би нямаше да се получи, а може би щеше да стане, но нямаше да Я уцелят, може би щеше да се получи, но защитното ѝ поле да издържи на удара. Каквото и да последваше, щеше да е безценно като информация и достойно за сблъсък между двамата. Ако Тя оцелееше, каквито бяха очакванията на Фуурд, вероятно щеше да бъде доста изненадана. Или поне това, което Я обитава отвътре.

Джосър филтрира още малко светлината от екрана и после всички зачакаха — на поразителя му трябваша десет часа, за да се добере до Нея. Един по един вахтените офицери щяха да предават смяната на следващите. Корабът продължаваше да виси неподвижно спрямо Хор 5, прекъснал връзките си с външния свят и затворен отвътре за хората, които го обитаваха.

Той чакаше, смълчан и неуязвим. Докато частите, които го съставяха, продължаваха да вярват, че не е нужно да се грижат една за друга, цялото не можеше да бъде унищожено.

8.

Измина един час, без да се случи нищо.

— Каанг — обади се Фуурд, — ако имаш нужда от почивка, най-добре я вземи сега. Ще ни трябваш по-късно, когато ракетата Я доближи.

— Благодаря, командире, но предпочитам да остана. Тя може да не изчака до по-късно.

— Нищо чудно да минат часове — рече подразнено Фуурд. — А ти смяташ да водиш кораба на ръчно управление?

— Да, командире. Знаете, че предпочитам ръчното управление. По-бърза съм от компютрите.

Говореше така, сякаш обясняваше как се поддържа къща, по всички останали въпроси, ако въобще имаше мнение, изказваше го колебливо и често грешеше. Фуурд се отказа. Каквото и да притежава Вяра, мислеше си той, няма пилот като Каанг. Никой няма, дори останалите осем аутсайдери.

Погледът му неочаквано срещна този на Кир и той осъзна, че двамата са си спомнили едно и също нещо: деня, в който Каанг бе постъпила при тях.

Макар че можеше да лети в планетна атмосфера, „Чарлз Мансън“ — като всичките девет аутсайдери — бе построен в околоземна орбита най-вече за да остане в тайна. След първия изпитателен полет той остана на орбита до пристигането на следващия пилот и втория, решаващ опит. Когато Каанг долетя на борда с орбиталната совалка, изпреварена от репутацията си, в началото те бяха разочаровани от тази приятна, с нищо незабележима млада жена, която се появи на мостика и докладва, че се явява за постъпване.

След обичайните формалности тя се усмихна неуверено на Фуурд, докато заемаше мястото си, и му припомни, че им предстои да направят *истинския* тест на кораба. Тахл, който бе досегашният заместник-пилот, ѝ предложи да я запознае накратко с приборите за

управление, но тя учтиво отказа и заяви, че предпочита — стига Фуурд да няма нищо против — да започнат веднага. Той се съгласи и това, което последва, надхвърляше всякакви негови представи. Тя изведе кораба от орбита и полетя, сякаш не управляваше дълъг хиляда и шестстотин стъпки крайцер, а едноместен прехващач. Правеше лупинги и остри завой, въртеше се около оста на кораба, завърташе го по дължината и едва не се преметна самата вътре. Превключваше отделните двигатели — от йонен през магнитен до фотонен, сетне ядрен и накрая пак йонен, от деветдесет процента до нула и пак до деветдесет процента, докато изглеждаше, че още малко и ще се сблъска сама със себе си. Играеше си с кораба, както виртуоз би свирил на добре познат инструмент, би измъкнал от струните му невероятна мелодия, и винаги сякаш го държеше до ръба на разрушението. През следващите два часа тя продължаваше да балансира между това разрушение и съвършенството, осигурявайки на всички на борда едно истински незабравимо преживяване. А когато приключи, отново започна да се усмихва колебливо.

Това беше преди седем години, когато Фуурд за първи път пое командването на кораба. Оттогава бе научил само три неща за Каанг: първо, че там, където компютрите извършваха милиони изчисления в секунда, тя ги прескачаше, виждайки интуитивно резултата, както правеха и много други добри военни пилоти, ала Каанг бе по-бърза и от тях и никога не грешеше. Второ, че Министерството е настоявало да стане пилот на „Албер Камю“, флагман от клас „Аутсайдер“, но тя отказала вежливо, защото, както заявила, винаги е мечтала да служи на кораба на Фуурд. (Веднъж той я попита за това. Тя отвърна смутено, че причината е в това, че той разбирал, че тя е само пилот и нищо повече.)

И това беше третото, което знаеше за нея. Освен пилотските си умения тя нямаше други. Беше почти безполезна за кораба.

Изминаха още два часа. Кир нарушаваше тишината на всеки няколко минути с доклади за движението на ракетите: всички бяха изстреляни точно и засега не се налагаше корекция в курсовете им. Далече под тях поразителят продължаваше да лети през гъстите средни нива на атмосферата на Хор 5. Странните форми на живот,

които срещаше и които май бяха разумни, го наблюдаваха с любопитство, докато профучаваше край тях. Щеше да убие някои, когато премине в активна фаза, факт, който донякъде безпокоеше Фуурд, но не достатъчно, за да се откаже да го използва.

— Кир?

— Поразителят се движи по зададения курс и план, командире, остават му още седем часа до целта. И функционира перфектно. — Тя се огледа към Смитсън.

Малко по-рано Фуурд беше решил да не поглежда твърде често към данните на екрана, за да не изглежда обезпокоен. Тъкмо по тази причина пропусна първите предупредителни сигнали, които запремигнаха на екрана.

— Командире — обади се Джосър, — ракети Три, Единайсет и Осемнайсет изчезнаха.

— Как?

— Просто вече ги няма. Ако Тя е стреляла по тях, не сме я засекли.

— Изборът свързан ли е с някакъв принцип?

— Не можем да засечем. Всички са по случайни орбити и не са близо една до друга. Така че изглежда, изборът им е бил случаен. Ако Вяра е предприела нещо, останало е скрито за нас.

— Да, това вече го каза. Все пак е някаква информация, макар че не знам какво точно ще извлечем от нея.

— Да, командире.

— Благодаря ти. Можеш да изключиш алармите... и Джосър, това вероятно ще се повтори. Старай се да не звучиш толкова изплашен всеки път.

Изминаха два часа, после:

— Десет, Четиринайсет и Петнайсет изчезнаха, командире. Не са засечени опити за атака срещу тях.

След трийсет и пет минути изчезна следващата ракета. Нови две след десет минути. Още два часа и малко преди да достигнат целта, ракетите намаляха с нови две. След петнайсет минути се изгубиха цели седем. След петдесет и пет минути — още три.

Опитаха се неуспешно да открият някакъв математически модел във времето на изчезване и местонахождението на поразените обекти. Нищо. Особено за това по какъв начин са били разрушени.

Фуурд си повтаряше, че това също е полезна информация, че по-късно ще могат да я анализират и да извадят заключения. Но едва ли щяха да успеят. Досега Вяра не беше издала нищо. Стоеше там, мълчалива, замаскирана, ала двайсет и една от ракетите им бяха изчезнали. „Това не е обикновена схватка. По-странна е от всяка друга и ще става още по-странна.“

— А поразителят?

— Все още на зададения курс. Остават деветдесет и една минути до целта.

Фуурд се намръщи.

— Кир, как са данните, постъпващи от поразителя?

— Всичко е наред, командире. Атмосферното налягане е в границите на очакваното, засега не са доловени турбуленции и бордовите системи функционират.

— Разбирам.

Започваше да се безпокои за поразителя. Все още бе склонен да вярва, че Тя ще го унищожи съевременно, но не беше очаквал да стигне толкова далече без реакция от Нейна страна. Ако поразителят продължеше още малко, Фуурд щеше да започне да мисли, че може да успее и сражението да приключи по-рано — нещо, което той не желаше по ред причини, почти всички не съвсем ясни и определени. А ако Тя реагира, щеше да бъде по начин, неподлежащ на логически анализ, дори неуловим, както ставаше с ракетите. И с посещенията ѝ във федеративните системи. Както и с всичко останало, свързано с Нея.

Беше като да хвърлиш камък във вода и да го гледаш как потъва, без да вдига вълнички.

— Джосър...

— Ако е за поразителя, командире, сканирахме предстоящия му курс до целта на всички вълни.

— Както направихте и с ракетите — промърмори Кир.

— Дори Тя — продължи Джосър, който все още говореше на Фуурд — би се затруднила да прати лъч към поразителя през толкова плътна атмосфера.

— Благодаря ти, Джосър. Кир, нещо ново при теб?

— Не, командире.

Измина още час. Изгубиха пет нови ракети, после още две — последните две. Поразителят продължаваше да си проправя път през атмосферата на Хор 5 с волско спокойствие. С безгрижие, което можеше да се сравнява само с Нейното. Изведнъж до края на операцията остана съвсем малко.

— Поразителят ще се взриви след шест минути — обяви Кир. Фуурд кимна.

— Тя ще предприеме нещо — обади се Каанг. Огледа се, за да провери въздействието на забележката си, и добави овчедушно: — Съжалявам, просто говорех на глас. Искам да кажа, *мислех* на глас. Смятам, че Тя ще направи нещо. Тоест Тя трябва да направи нещо, защото...

На мостика на „Чарлз Мансън“ познаваха много и различни мълчания. Сегашното беше под формата на стиснатите устни на Каанг.

— Няма нищо — опита се да разсее напрежението Фуурд. — Съгласен съм, че Тя вече е засякла ракетата. Не сме възнамерявали да я крием.

— А дори да не я е засякла — обади се Джосър, — няма начин да не го направи, когато започне да създава ями в атмосферата и да изстрелва метални късове към Хор 5 и към Нея. И тогава достатъчно е Тя да... — той млъкна.

— Да я надбяга, което вероятно е в състояние да направи, и после да гледа как водородните късове губят инерция и се връщат обратно към мястото, където са се зародили. Не сме и очаквали да успеем. Очаквахме само да пробудим любопитството ѝ и Нейния отговор.

Разбира се, че сме очаквали, отвърна мълчанието на мостика. Поразителят беше могъщо оръжие, но примитивно и недоказало себе си, лесно за избягване. Всъщност той можеше да оцелее само още няколко минути и ако теорията на Смитсън се окажеше вярна, щеше да се превърне в инструмент с разрушителна сила. Но лесен за избягване.

Кир прошепна нещо в миниатюрния си микрофон и след малко кимна.

— Поразителят изпрати второто потвърждение. Вече е на позиция, точно под Нея.

— Заредете го, ако обичате — рече Фуурд.

Кир докосна таблото пред себе си и вдигна очи.

— Командире, сигналът за зареждане е изпратен и приет. Детонация след две минути.

— Ето *сега* Тя ще направи нещо — прошепна Каанг.

Но Тя не направи нищо. Измина още една минута.

„Сега вече със сигурност ще реагира“ — помисли си Фуурд. Той погледна за миг към Джосър, пред когото микрофоните се бяха увеличили като гъст хрусталак. Джосър поклати глава, Вяра продължаваше да бездейства, не засичаха нищо. Фуурд се намръщи — нещо, което правеше все по-често в тези минути — но премълча.

— Четирийсет и пет секунди до взрива — докладва Кир.

Подходящ момент Джосър да задейства алармите и да съобщи за внезапна промяна в Нейната позиция или за поява в близост до тях на рояк неидентифицирани предмети — но нищо подобно не се случи. Навлязоха в трийсетте секунди, сетне в последните десет и Кир започна обратно броене. И тогава Джосър докладва:

— Изчезна, командире! Като ракетите, без видима атака — там просто няма нищо.

— Нула — обяви Кир. — Няма детонация. Нищо.

Джосър се обърна към Смитсън.

— Не зная какво е направила Вяра, но оръжието ти изчезна.

— Значи и двамата трябва да сме разочаровани — отвърна Смитсън. — Аз, защото ракетата ми изчезна. Ти, тъй като не знаеш какво е направила Вяра.

Джосър мълчеше. Не можеше да говори, защото се занимаваше с алармите.

— Командире, приближава ни неидентифициран обект.

— Така е по-добре — обади се Фуурд и наистина го мислеше. — Какво, къде и колко време до сблъсъка?

— Обектът е само един. Ако скоростта му остане непроменена, сблъсъкът би трябвало да бъде след около девет минути. Позиция 06-04-08 и се приближава. Лети на йонни двигатели откъм последната позиция на Вяра. Според данните от скенера вероятно става въпрос за голяма ракета, около три пъти по-голяма от тези, които ние изстреляхме. Пристига нова информация, скоро ще получим и картина.

„Ако, вероятно, предполагаме, около, би трябвало. Кир е права — помисли си Фуурд. — Посредствен. Най-слабият от нас в областта, в която Тя е най-силна.“

— Благодаря ти. Ако обичаш, наложи на екрана картината, а останалото ще съобщиш по-късно. Каанг, премини на йонни двигатели, четирийсет процента мощност, заден ход за десет секунди, но не повече. Само ни отдалечи и задръж.

Дори йонните двигатели да издаваха някакъв шум, той не беше достатъчен, за да заглуши тихия вой на алармите. Ако изхвърляше емисии, те бяха твърде слаби и разсеяни, за да се появят на екрана, а и без това щяха да бъдат филтрирани. И ако създаваше някакво чувство за движение — което очевидно не правеше, защото гравикомпенсаторите щяха да се справят с него — то бе само илюзията за кораб, останал неподвижно на мястото си, докато червеникавото изображение на Хор 5 се отдалечаваше на екрана.

— Командире, обектът промени курса, за да съвпада с нашия — докладва Джосър. — Но не е променял скоростта. Осем минути и четирийсет секунди до сблъсък.

— Благодаря ти. Каанг, прибави още десет процента към мощността на двигателите. Този път на десния борд.

И сега обектът синхронизира движението си с тяхното, без да променя скоростта.

— Ето я картината, командире — обади се Джосър.

На екрана точно пред тях върху лицето на Хор 5 се появи дупка. Черна и правоъгълна част от Космоса, сякаш изрязана от планетата с помощта на някаква мощна земекопна машина, а в средата ѝ се носеше сивкава сфера.

— По-малко от осем минути до сблъсък. Вече разполагам с пълните данни от анализа. Изкарвам ги на екрана.

Фуурд не свалияше поглед от правоъгълника. Текстът, подаден от Джосър, пълзеше по долния му край. Без да поиска разрешение, екранът започна да генерира поредица от схеми на обекта от различни ъгли: преден и заден план, страничен поглед. Не беше сфера — оказа се илюзия, създавана от ъгъла на сближаване, който беше право срещу носа на „Чарлз Мансън“, а по-скоро цилиндър. Издължен плътен цилиндър с тъп нос и подутини отзад, предполагащи фотонни и йонни двигатели. Нямаше никакви други външни отличия. Докато Фуурд го разглеждаше, алармите продължаваха да ечат по коридорите на кораба и на мостика, но някак не нарушаваха нормалната атмосфера на борда. Обстановката дори изглеждаше по-спокойна и тиха.

— Добре — произнесе с равен глас Фуурд. — Джосър, според тези данни обектът е три пъти по-голям от нашите стандартни ракети, но седем пъти по-тежък. Какво ли може да се случва вътре?

— Съжалявам, командире, маскировката е твърде плътна, за да проникнем със скенери.

— Но хората ти, надявам се, продължават да се опитват.

— Да, командире.

— И какво друго можеш да ми кажеш?

— Корпусът е конвенционална смес от сплави и керамика. В момента е на йонен двигател, но изглежда е оборудван и с фотонен. Системата за насочване е активизирана и вероятно се самопрограмира. Вярно трябва да е изстреляла обекта няколко минути след като ние насочихме ракети по Нея.

— Благодаря ти, но това го виждам и на екрана. Имаш ли да кажеш нещо за това как Тя е успяла да запази обекта скрит досега?

— Съжалявам, командире.

— Искате да каже „не“ — прошепна Кир.

— Кир, имаш около седем и половина минути. Първо лъчеви оръжия, сетне оръдия за близък бой. Каанг, задръж на тази позиция. Джосър, ако обичаш, изключи тези аларми.

Лъчевите оръжия на „Чарлз Мансър“ излъчваха тъмносиньо сияние. Те стреляха веднъж в две паралелни линии. Лъчите достигнаха обекта, но това, което последва, беше неочаквано. Той изпусна трепкащо поле, което посрещна лъчите, и сияеща бяла аура, която ги обгърна. Това продължи само в момента на съприкосновението и нито миг повече. Нито един кораб, дори Вярно и „Чарлз Мансър“, не би могъл да издържи силово поле за по-дълго от необходимия минимум, милионна част от секундата, нужна, за да оцелее — но вместо неизбежния заслепяващ взрив от сблъсъка на лъча с полето и последващото му проникване или отразяване, полето просто прие отгънка на лъча и той бе погълнат от обекта. Тишината, която последва, не продължи дълго.

— Шест минути и четирийсет секунди — обяви Джосър. — Продължава да се приближава. Няма промяна в курса или скоростта.

Това беше първият известен запис на трепкащо поле, което поглъща енергия, а не я отблъсква. То бе лишило Фуурд от почти половината от неговата огнева мощ.

— Кир?

— Командире, трепкащото й поле е като нашето, те само отблъскват енергия. Гледали сте записи от предишни сражения с Нея.

— Зная. Защо тогава това нещо се оказва поглъщащо енергия?

— Заради това, което вероятно ще последва. Освен сблъсъка.

— Тогава да не...

— Зная, командире. Да не използваме лъчеви оръжия.

— Всичко останало да се изпробва.

— Шест минути и десет секунди до сблъсъка — обяви Джосър.

„Той знае, че няма да е само сблъсък — помисли си Фуурд. — Но дори не си дава труда да измисли друга дума.“

— Използвай всичко останало, Кир. *Всичко.*

— Да, командире.

— Представяй си, че това е някое изплашено хлапе от Блентпорт. Тя го стрелна с очи, но не отговори. Вече изпращаше заповеди по букета от командни микрофони, израснал пред нея.

— Пет минути и петдесет секунди до сблъсъка.

„Как се получи така — помисли си Фуурд, — че изведнъж се оказахме с толкова малко време?“

Без да се нуждае от специално потвърждение, корабът — чул разговора и прибягнал до обичайната си дискретност — прехвърли всички ресурси на разположение на Кир. И докато Фуурд ставаше все по-учтив и педантичен, Кир придоби безстрастен вид, сякаш дори не бе чула последните му реплики. По нейни указания „Чарлз Мансън“ извърна всички свои конвенционални оръжия към приближаващия се обект, нейният равен глас нареди в спокойна последователност да бъдат активирани хармоничните оръдия, приятелските оръдия, кълбометите, разрушителите, плазмените облаци и накрая ракетите: ракети с конвенционални експлозивни бойни глави, с микроядрени глави, с бойни тави, разкъсващи бионика и корпус.

Трепкащото поле на обекта ги посрещаше и отблъскваше едно по едно в серия от ярки сътресения, които екранът прилежно филтрираше.

— Командире, досега нито едно от оръжията ни не успя да достигне целта — докладва Кир. — Мога да опитам отново, но...

— Четири минути и десет секунди до сблъсъка.

— ... но трепкащото поле се е подсилило от енергията, погълната от нашите лъчи.

— Благодаря ти, Кир. Преустанови временно обстрела, но остави оръжията в готовност. Ще продължим от близка дистанция.

— Готови са, командире.

— Благодаря ти. Каанг, когато дам заповед, ще ни насочиш право към него, йонен двигател, петдесет процента.

— Чакам заповед, командире.

— Но още не... мисля, че с него стана нещо. Джосър?

Нямаше отговор. Фуурд вдигна глава.

— Джосър?

— Командире, обектът забавя.

— Нарочно? Или е повреден?

— Мисля... командире, мисля, че сме го ударили. Получавам данни, според които може да е претърпял вътрешни увреждания. Емисията от неговите двигатели...

— Един момент, моля. Кир?

— Девет от оръжията ни са го поразили, командире. Но не смятам, че е повреден.

— Нито пък аз. Според мен забавя преднамерено. Но защо?

— Командире — продължи Джосър, — вече е почти неподвижен. И двигателните емисии са...

— Каанг, махни ни оттук! Фотонен двигател, деветдесет процента, случайно избрана посока за оттегляне! — Гласът му прозвуча странно.

— Командире, погледнахте ли екрана? — попита Тахл.

— Каанг, казах да ни разкараш оттук!

— Оттук — *откъде*, командире? Къде сме ние?

— Екранът, командире — повтори високо Тахл. Неговият глас също звучеше странно. — Погледнете екрана!

С изключение на неподвижния обект екранът изглеждаше празен. Хор 5 беше изчезнал. Нямаше ги звездите. Разстоянието между тях и възможността да го измерват бе изчезнало.

Някои от приборите на мостика задействаха алармите си. Други спряха да регистрират данните и замлъкнаха. Под таблата компютри и скенери си разменяха невъзможни данни, претоварваха се едни други, а когато получаваха заповеди да анализират това, което се случваше,

подаваха потоци от объркана информация. Звездите и планетите бяха изчезнали не само като електронни образи на главния екран или размазани белезникави точки върху компютърните монитори, но и като реални обекти, като източници на гравитация, енергия и координати. Просто ги *нямаше*.

Размерът на Вселената бе разстоянието между „Чарлз Мансън“ и стационарния обект срещу него.

Едно-единствено сътресение разтърси кораба отвътре. То се повтаряше и повтаряше отново, докато се превърна в постоянна вибрация. Меко, едва доловимо, дискретно като корабните аларми и натикано далеч под прага на осезаемия дискомфорт, но за кораба то бе по-страшно дори от привидното изчезване на звездите. Много малко от това, което се случваше вън от „Чарлз Мансън“, би трябвало да достига до вътрешността му. Корабът се опита да си изясни това ново положение — той не можеше да се сражава с нещо, което не е определил — като нареждаше на разумните си ядра да го анализират, и те на свой ред отвърщаха с писукания, бръмчене и боботене, че не са в състояние да го сторят. Колкото и невъзможно да бе, за един кратък момент мостикът оглуша и тогава корабът нареди на ядрата да престанат. Поне това можеше да направи, ала нищо повече. Ако беше по-чувствителен, щеше да определи поведението им като човешка паника, докато хората и хуманоидите, които населяваха кораба, оставаха нечовешки спокойни.

— Вероятно — поде Фуурд — обектът е поставил около нас някакво силово поле.

— Около нас и около себе си, командире — допълни Джосър. — То е около десет пъти по-силно от нашите трепкащи полета и...

— Десет пъти?

— ... и е постоянно действащо. Блокира всичко отвътре — светлина, гравитация, радиовълни, рентгенови лъчи, инфрачервени, ултравиолетови... Сякаш Вселената от другата страна на полето е престанала да съществува.

На екрана това, което допреди беше Космос, се бе превърнало в затворено пространство, което делиаха с Нейната ракета — нищо повече: непрогледен мрак, загърнал ги като було. Гласът на Джосър продължаваше да звучи странно. Също и този на Фуурд. Както и на всички останали. И причината беше...

— Джосър, тези вибрации. Какво ги поражда?

— Наподобяват прихващащ или маневрен лъч, но не са достатъчно силни, за да повредят корпуса или да активират нашето трепкащо поле. Много нисък регистър. И доста локализиран.

— Ясно — произнесе бавно Фуурд, прикривайки факта, че нищо не е разбрал. Имаше нещо в това, но не беше ясно какво.

— Как така локализиран? — попита от другата страна Смитсън. Фуурд го игнорира. — Отговаряй точно. Къде е локализиран?

— В кърмата, струва ми се.

— Не ме интересува какво ти се струва. Къде *точно*?

— В кърмата.

— Смитсън... — поде Фуурд.

Но Смитсън вече издаваше заповеди през няколко микрофона едновременно. Той погледна за миг към Фуурд и изръмжа:

— Нямам време. Сам си го обяснявай.

Вибрациите спряха. Последва ново сътресение отвътре. После се възобновиха, този път по-шумни и придружавани от още един звук, който също идваше от вътрешността на кораба. Като от дращеци по черна дъска нокти. Освен ако някой наистина не дращеше с нокти по черна дъска, имаше само едно възможно обяснение.

Звукът идваше откъм кърмата.

— Разбира се — рече Фуурд. — Телепортиращият двигател. Този лъч се опитва да го стартира. — Стомахът му се беше свил, но той продължаваше да говори спокойно.

От другата страна на мостика Смитсън зашляпа с две от свободните си ръчички в саркастично подобие на аплодисменти.

Фуурд се подразни.

— Това е *твоят* двигател — рече му троснато той. — Пъхнала си е ръцете под дрехите ти. Направи нещо!

Звукът откъм кърмата се усилваше.

— Вече правя — промърмори Смитсън. Изглеждаше така, сякаш се бори с приборите, а не ги командва.

Телепортиращият двигател показваше нарастваща готовност да се подчини на Нейния лъч, а хората на мостика упорстваха в усилията си да не мислят какво би последвало от това. Звукът откъм кърмата продължаваше да се усилва. Проникна дори в мрежата на микрофоните, изкривявайки гласовете и заглушавайки ги със статичен

шум — скоро връзката помежду им щеше да е невъзможна. Активира Молитвените колела (стазисни генератори, използвани да контролират телепортиращия двигател и наречени така заради колесатата им форма), които имаха ключово значение за стартирането на двигателя.

По корпуса на кораба премина мъчителна конвулсия, сякаш тунелите и коридорите се бяха превърнали в огромна флипер машина, изстрелваща гигантски топки. На мостика едновременно се прекатуриха шест бутилки с успокоителна течност; подмениха ги с нови шест, но те също паднаха и се разбиха. Стиснал зъби, Смитсън постепенно си възвръщаше контрола. Конвулсията утихна, но щеше да е първата от много. Откъм кърмата звукът на пробуждащия се телепортиращ двигател продължаваше да нараства.

— Кир! — извика Фуурд в последните няколко секунди, през които все още смяташе, че могат да го чуят. — Каквото и да се случи, дръж оръжията заредени. Мисля, че Тя ще прелети покрай нас, за да навлезе в системата.

— Командире?

— Казах да държиш оръжията заредени. Тя може...

Започна втората конвулсия. После трета, четвърта преминаваха през целия корпус на кораба в двете посоки, докато станаха постоянни.

Корабите, задействали своите телепортиращи двигатели вътре в слънчеви системи — имаше само пет такива известни случаи, всичките преди години — изчезваха без оцелели и останки, пораждайки само слухове. Според някои мнения, непотвърдени, тъй като телепортацията бе открита почти случайно и все още нямаше солидна теоретична база, те установявали връзка с математически лишени от измерения точки. По-късно започнаха да монтират на всеки двигател предпазни системи, за да не позволят задействането му в пределите на специална зона от предварително регистрирани сензори или на по-големи космически тела наблизо. Корабните програми и разумни ядра се уповаваха на тези предпазни системи, защото се смяташе, че са сто процента надеждни, еквивалентни на инстинктите: но не и този път. Този път, подложени на невероятно добре замаскирана атака, те бяха принудени да се подчинят.

Ако успееш и двигателят стартираше, Тя щеше да изключи силовото си поле и да остави на Вселената с нейната гравитация и радиация да нахлуе обратно, а „Чарлз Мансън“ щеше да отиде там,

където и предишните пет кораба. „Добро оръжие за начало на схватка — помисли си кисело Смитсън, без да преустановява борбата. — Като моя поразител, едновременно първично и изобретателно. Но много по-съвършено, след като действа.“

За телепортиращия двигател, който нямаше други мотиви, освен да функционира съобразно наложените му правила, всичко това изглеждаше като рутинно стартиране. Той се пробуди в кърмата, осъзнавайки се като получател на напълно легитимна заповед, и започна серия от проверки на своите предохранителни системи, за да се увери, че в определения радиус няма планети и други големи обекти. Веднага щом приключи с тази процедура, двигателят прати вълна от невронни импулси към останалите разумни ядра на кораба (оръжия, двигатели, животоподдръжка, скенери, комуникации, контрол на повредите, трепкащи полета), съобщавайки им, че е задействан, и изисквайки от тях да се подготвят съответстващо, след което направи пауза в очакване да получи потвърждения, каквито не пристигаха. Смитсън беше блокирал всички импулси, анулирайки силата им, а където бе необходимо — изгаряйки синапсите.

Двигателят не би могъл да не се подчини на заложените в него фундаментални програми и Смитсън не се опитваше в тази посока, така че в началото той бе само процедурна пречка за него. Но когато премина от блокиране към контраатака, като нахлу в мрежата му от аварийни кодове, заложен в самата сърцевина, двигателят започна да го разпознава като мотивираща схема. Сякаш в някаква невидима равнина двамата се измерваха с погледи. После се приближиха, докосвайки се по безкрайната повърхност на интерфейса, и мълчаливо се съгласиха, че нямат нищо общо освен нуждата да се унищожат взаимно. Сетне се разделиха и отново се заловиха за работа, но този път без правила. Това между тях вече не беше игра и „Чарлз Мансън“ не беше шахматна дъска, а тяхното оръжие.

Докато чуждоземният прихващащ лъч шареше безшумно по кърмата, опипвайки телепортиращия двигател като подскачащи върху копчета и бутони пръсти, и някои части на кораба престанаха да му се съпротивляват и започнаха да се разтварят пред него — „Чарлз Мансън“ сякаш се поколеба. Виждаше, че всички негови физични и мисловни процеси са тотално обърквани и тъй като тези процеси бяха същината на неговото самоосъзнаване, той самият бе завладян от

объркване. Чуваше как двигателят му нарежда да изключи животоподдържането на мостика и да убие Смитсън и как Смитсън на свой ред му заповядва да изолира и повреди двигателя, и откриваше, че произнася на глас тези команди още докато ги изслушва.

Интерфейсът между Смитсън и двигателя беше по-дълъг от кораба — като кръвоносни съдове, разпространили се извън тялото, и „Чарлз Мансън“ си даваше сметка, че интерфейсът е сцена на смъртоносен конфликт. Това, което се бе запазило от по-нисшите му системи, се опитваше да задейства алармите на животоподдържащата инсталация, но със силата на отмиращ рефлекс. Смитсън и телепортиращият двигател го пометоха като две сражаващи се инфекции, разрушавайки го като страничен продукт на опитите им да се разрушат един друг, и това бе последното нещо, което корабът осъзна, преди да изгуби връзка с околния свят — освен факта, че ако някога съществува отново, ще бъде само като част от единия от тях, но не и от двамата.

Обектът, пратен от Вяра, внезапно преустанови активност на всички дължини на вълните. Прихващаният лъч угасна. Конвулсиите отслабнаха. Двигателят се изключи. Хор 5 и звездното небе се появиха отново на екрана. Смитсън беше успял и Фуурд отвори уста да си поеме отново дъх, но...

— Командире — обади се Джосър. — Тя лети към нас. Позиция 08-07-08 и се приближава бързо.

Времето отново възвърна своя ход, нахлувайки в кораба като мисли след поставена точка. Фуурд почти чуваше как се отброяват секундите, те пулсираха из коридорите и тунелите — в началото бавно, сетне все по-бързо.

— Командире, предавам ти обратно това, което е останало от твоя кораб — заяви Смитсън. Фуурд никога досега не го бе чувал да звучи толкова уморено. — По-голямата част от повредите са в капацитета на саморемонтиращите се системи. Но за телепортиращия двигател е по-добре да забравиш. Никога вече няма да можеш да го използваш.

— Позиция 07-04-08 и се приближава бързо.

— Смитсън...

— Зная, зная. Нямаме време. И без това приключих.

Времето. То продължаваше да се носи на студени пориви из коридорите. Смитсън беше спасил кораба, но част от него вече бе мъртва. Бяха изгубили едно от разумните ядра и един от двигателите. Сега вече за него времето бързо изтичаше — както за всеки обикновен кораб.

— Командире! Тя е на 06-03-06 и се приближава.

— Да. Колко време имаме?

— Деветдесет секунди, ако...

— Тахл, Кир, заредете оръдията за близък бой и игнорирайте всичко останало — скенери, животоподдръжка, двигатели, всичко.

Той погледна към предната секция на екрана. Все още не се виждаше нищо. Нямахше как иначе. Тя беше с маскировка.

— Петдесет секунди, командире.

— Не, Джосър. Стига с тези обратни отброявания. Включи алармите, когато остават дващсет секунди. Това е всичко.

Тя продължаваше да се приближава с висока скорост, но все още под хоризонта на Хор 5. Екранът не показваше симулиран курс на Нейното приближаване, скенерите действаха с под дващсет процента от истинския си капацитет и докато генерират симулацията, Тя щеше да е съвсем до тях. „Чарлз Мансън“ не спираше да източва към оръжията за близък бой малкото останало от своите си резерви. Засега се справяше добре. Вече бе успял да ги зареди до почти оптимално ниво — като ранено животно, запазило непокътнати резците си за последната схватка.

Алармите зазвучаха приглушено.

„Не това иска Тя — помисли си Фуурд. — Трябва да направим това, което иска.“

— Кир, анулирай последната ми заповед! Дезактивирайте всички оръжия за близък бой!

— Командире?

— Тахл, изключи всичко освен екрана на мостика. Искам да сме напълно инертни. Никакви двигатели, животоподдръжка, скенери... — Тахл вдигна учудено глава и Фуурд се тросна: — Двоична порта. Сещай се сам. Кир, незабавно дезактивирай оръжията за близък бой! Няма да повтарям!

Мостикът се разтърси от рев и нещо се издигна над хоризонта на Хор 5.

Беше петно от пусто пространство. Също като Космоса около него, само че нещо не беше наред. Сякаш беше петно пусто пространство от друг ден или видно от друг ъгъл и се носеше право към тях...

... спря и ги *погледна*...

... и сетне ги подмина. Фуурд изруга, когато предният екран се озари от ослепителна светлина, която мигом угасна, за да остави след себе си виолетови петна. Все едно, че някой бе доближил до очите му нагорещено желязо и когато зрението му се възстанови, екранът на „Чарлз Мансън“ бе задействал филтрите, а самият кораб подскочаше в дирята на онова, което ги беше подминало.

Ракетата, изгубила всякаква активност, бе останала на дрейф в непосредствена близост до „Чарлз Мансън“ още след като Смитсън преднамерено повреди телепортиращия двигател; нямаха нито време, нито възможности да я унищожат. И докато Вяра се издигаше над хоризонта, тя изчезна, разпадна се до нищо.

Вяра също беше изчезнала. Подмина ги и потъна в системата Хор.

Има няколко вида мълчание. Това на Джосър издаваше неспособност да се справи със ситуацията, при Каанг бе учудване, Тахл не коментираше, а Кир сякаш обвиняваше (*Ти каза, че ще се приближи, командире. Ти го каза.*). Смитсън сякаш произнасяше наум ругатни. Но взети заедно, мълчанията им допринасяха за мрачната атмосфера на мостика.

Фуурд се засмя, тихо и мъдро. Поне това беше както го искаше. Смехът му излезе някак тънък и неуверен, което го изненада, защото вече не се чувстваше толкова неуверен. Започваше да Я разбира, макар и само за дребните неща и стъпка по стъпка.

— Всичко е наред — обяви той, доловил странни погледи. — Да, всичко е наред. Тази част приключи. Джосър?

— Командире?

— Ще бъдеш ли така добър да потвърдиш нещо, което очаквам. Би трябвало Вяра вече да е започнала да забавя.

— Да забавя? Но Тя току-що профуча покрай нас и навлезе в системата! Сигурно лети право към Сакхра!

— Скенерите ти вероятно нямат достатъчна мощност, за да изчислят точно курса ѝ — продължи Фуурд, сякаш Джосър не беше

казал нищо, — но би трябвало да усетят поне забавянето.

Отново странни погледи на мостика.

— Трябва да тръгнем след нея — заяви Смитсън. — Включвам незабавно ремонтните системи.

— Командире — обади се внезапно Джосър, — прав бяхте. Може да звучи нелогично, но Тя наистина забавя.

— И ще продължава да забавя — поклати глава Фуурд. — Очаквам да превключи от фотонни на йонни двигатели през следващите няколко минути. Все пак ти благодаря, Джосър.

Той огледа хората на мостика. Всички мълчаха.

— Вяра все още не отива към Сакхра. Тя знае, че няма да Я последваме, докато не приключим с поправките. Знае, че ще продължим да се бием по целия път до Сакхра, и затова ни чака. Когато решим, че сме готови, ще Я открием там, в Пояса, да ни чака... Сега... Тахл, ако обичаш отмени пълната бойна готовност и премини на готовност втора степен. Смитсън, колко време ще отнемат поправките?

— Четири часа, ако бързае, командире.

— Нека са пет, действай спокойно.

— Нали си даваш сметка, че телепортиращият двигател е извън строя, докато се приберем в порта? — той се поколеба на „докато“, Фуурд се досети, че се е двоумил дали да не каже „освен ако“.

— Давам си сметка.

— И наистина смяташ, че не трябва да бързае?

— Да. Пет-шест часа. Тя ще чака.

— Командире — заговори Джосър, — Вяра току-що премина от фотонен на йонен двигател. Все още забавя в посока към Пояса.

— Добре... Смитсън, длъжници сме ти. — Фуурд направи кратка пауза, за да може Смитсън да се наслади на своята част от ролята.

— Командире, трябваше пръв да се досетиш какво е намислила. Не може все аз да съм първият.

— Все пак разбрах.

— Все пак.

— Каж ми, мислиш ли, че вътре в нея има някой като мен, който е помолил някого като теб да изобрети нещо като поразителя? Нещо необичайно, като за първа среща?

— Надявай се да не е така, командире. Защото ако е тъй, Нейната версия е проработила.

— Не успя само защото ти Я видя навреме и съумя да й противодействаш. Може би е като нашата. Не е създадена да успее, а само да ни накара да се зачудим.

— Грещиш, командире, и разсъждаваш егоистично. Нашата успяха да я подушат и дори не знаем как. Нейната се задейства и сполучихме единствено да я спрем. Не бива да храниш илюзии за това, което се случи тук. Беше си почти катастрофа.

Алармите притихнаха. От пултовете изчезнаха червените мигащи линии и светлината на мостика се увеличи от сумрак до почти нормален интензитет. Тахл, Смитсън и останалите се заеха с анализ на повредите. Чуваха се приглушени разговори като в ресторант преди затваряне.

— Командире — обади се Смитсън. — Откъде знаеше, че Тя няма да ни нападне?

Този път, когато Фуурд се разсмя, беше точно както го искаше.

— Защото бяхме беззащитни.

— Заложил си на това, че Вяра няма да ни атакува, ако сами се лишим от средства за защита?

— Да. Тя дори ни погледна, за да се увери. Не видяхте ли?

— Заложил си нашия кораб, че Вяра...

— Вяра не напада незащитени цивилни цели. Но беззащитни бойни кораби, които сами са станали такива? Да, заложих на това. Сам можеш да пресметнеш рисковете. Ала само за следващите пет часа. После тръгваме да Я гоним.

Пет часа и петдесет и една минути по-късно Тахл обяви, че са приключили с ремонта. Фуурд незабавно настоя да пратят група отвън, която да огледа корпуса за пробойни, въпреки че според датчиците нямаше нарушения в целостта им. Освен това поиска нова диагностика на телепортиращия двигател, за да се увери, че е непоправимо повреден и че повече не могат да го рестартират. Тези операции отнеха още осемдесет минути, преди да бъдат завършени и Фуурд да бъде

удовлетворен. Сега сме възстановени почти напълно, рече си той, като изключим телепортиращия двигател.

Той проведе кратък разговор с Корабния кодекс, за да се убеди, че разумът му е съхранен. Кодексът докладва, че само едно от разумните ядра е било засегнато и сега е ампутирано, а останалите осем са готови да продължат.

Бяха приети всички доклади, после бе обявена бойна готовност и „Чарлз Мансън“ потегли към Пояса с кротката йонна скорост от трийсет процента. Пристигна там без инциденти и откри, че Тя го чака — почти учтиво се беше забавила, както предполагаше Фуурд — след което започна вторият етап от схватката.

ШЕСТА ЧАСТ

1.

Оръдейното ядро инструктира компютъра, който го обслужваше, да превключи на „атака, полуавтоматичен режим“. На мостика отекна мелодичен предупредителен сигнал. На екрана се виждаше симулация на целта, наложена върху звездното небе.

Кир въздъхна, от известно време си пилеше ноктите. Тя положи дясната си ръка с дланта надолу върху пулта и натисна. Лъчевите оръдия на „Чарлз Мансън“ озариха пространството пред тях. *Целта унищожена*, докладва дисплеят. Имаше предвид AN-4044, малък астероид в покрайнините на Пояса, не по-голям от провинциално градче и достатъчно масивен, за да получи класификационен номер. Вяра го използваше от пет минути за прикритие и оръдейното ядро бе инструктирано да не предприема мерки. Сега, под въздействието на лъчевия удар, астероидът се превърна в газов облак. Вяра отново се раздвижи и екранът изрисова симулация на Нейните маневри. Беше твърде далече, за да Я показва във видимия обхват, а и бе замаскирана. Но това нямаше значение. Маскировката не можеше да прикрие емисиите от двигателите ѝ въпреки неохотните ѝ опити да го стори.

Сега се включи Каанг. Маневрените двигатели пламваха и загасваха в строга последователност, докато „Чарлз Мансън“ повтаряше всяко движение на Вяра. Лъчевите му оръжия имаха по-голям обхват от Нейните и Каанг се стараеше да Я държи на една и съща дистанция.

Вече шест часа Я бомбардираха монотонно из Пояса. Струваха им се като шест дни. Досега тя не бе успяла да отвърне на удара, макар че постоянното използване на трепкащите полета щеше да изчерпи енергийните ѝ резерви повече, отколкото оръжията изтощаваха „Чарлз Мансън“. Контраатаките ѝ бяха нередовни и отслабващи.

Кир стреля отново с лъчевите оръжия. *Целта е достигната*, докладва стрелковият дисплей. Оръжейните ядра предвиждаха местата, където Тя ще се опита да се прикрие, игнорираха избягващите ѝ маневри и насочваха точно лъчите. Както обикновено, и този път прицелът бе коректен и както обикновено трепкащите ѝ полета

отразиха лъча миг преди да поразят целта. Тя се прикри отново, използвайки малък некласифициран астероид, и оръжейните ядра се заеха да отброяват нови пет минути. Дисплеят се замъгли. Каанг закова неподвижно кораба, все така на максимална дистанция, и Кир се върна към пиленето на ноктите. Не беше театрален жест, просто нямаше какво друго да прави. Тактиката им досега беше успешна, но и досадно повтаряща се.

Повечето астероидни пояси бяха рехави и разпръснати, но този беше огромен и гъсто заселен. Хор 4 го бе създал с разрушаването на може би три гигантски планети, на мястото на което сега кръжеше изпълненият със сюрреалистични предмети и противоречиви гравитационни полета Пояс. Външните му зони, където си играеха на криеница с Вяра, се състояха предимно от по-малки и хаотично разпръснати астероиди, увиснали в Космоса под причудливи ъгли като растящи скални образувания. Наблюдавани косо, някои от тях изглеждаха толкова близо, че сякаш всеки момент щяха да се сблъскат. Гравитацията в Пояса наподобяваше строително скеле от сили, близки и далечни, немощни или необуздани. Астероидите ги прилагаха едни върху други и на свой ред търпяха силите, упражнявани върху тях от Хор 4, Хор 5 и слънцето Хо. Те се носеха по цялостни и частични орбити, балансирайки и контрабалансирайки едни срещу други като сложния часовников механизъм на Фуурд.

В граничните райони на Пояса се бяха скупчили по-дребните астероиди. По-големите, някои от които с размери на малки планети, обитаваха средата. Имаше толкова много астероиди, че само тези с големина на градове и повече бяха получили класификационни обозначения.

Пет минути по-късно оръжейните ядра инструктираха компютрите, които ги обслужваха, да преминат на „атака, полуавтоматичен режим“. Мостикът отново бе огласен от мелодичен сигнал. Върху екрана се появиха симулирани изображения на целта. Кир стреля веднъж (*целта разрушена*) и още два пъти (*целта достигната*), докато Вяра отново бягаше, а Каанг я следваше по паралелен курс. Кир вече се готвеше да се върне към пиличката за нокти, но този път в утвърдилата се схема настъпи лека промяна. Мелодичният сигнал прозвуча отново, но по-силно.

— Задава се контраатака — обяви Джосър. — Вярно ще се хвърли право към нас, както направи с „Кромуел“.

— За втори път от два часа — рече с леко раздражение Кир.

Но сега вече процедурата се бе утвърдила. Справиха се рутинно, както при предишния случай, разпорежданията на Фуурд в голяма степен бяха противоположни на това, което бяха предприели на „Кромуел“. Всичко приключи още преди Кир да започне да се оплаква. Оръжията на „Чарлз Мансън“ прихванаха Вярно, преди да ги е доближила, Каанг синхронизира курса и скоростта им с Нейната, но в обратна посока, за да запази лъчевия обхват, Тя забави, осъзнала, че маневрата ѝ е разкрита, и Кир я обсипа със залп от лъчеви удари. Трепкащите полета удържаха атаката и Вярно се отдръпна навътре в Пояса, за да потърси ново прикритие. Каанг я последва предпазливо, винаги в техния обхват. Оръжейните ядра се заеха да отброяват нови пет минути.

— Чудя се — рече Каанг, без да се обръща конкретно към някого, — защо Нейните полета не поглъщат енергия като това на ракетата?

— Ракетата е без екипаж — отвърна Джосър. — Може би енергопоглъщащите полета са опасни за живи същества.

— Смяташ ли — попита Кир, — че на онзи кораб има живи същества?

— А ти смяташ ли — отвърна с въпрос Смитсън, — че това е кораб?

— Не мисля — намеси се Фуурд, — че моментът е подходящ за метафизични спорове.

— Напротив, командире — възрази Кир. — Ако нещата продължават все така, ще имаме предостатъчно време за разговори. И аз за моята пиличка.

Почти незабележимо едно от корабните ядра нанесе корекции в навигационните файлове, като изтри голям брой астероиди от Пояса. Това беше нелеко, но необходимо упражнение, „Чарлз Мансън“ вече бе коригирал значителна част от картата на външния Пояс и вероятно щеше да продължава да го прави. Ценни данни, които трябваше да бъдат съхранени.

Пет минути по-късно оръжейните ядра инструктираха компютрите, които ги обслужват, да преминат отново на „атака, полуавтоматичен режим“. На мостика отекна хармоничен сигнал. На

екрана се появи симулирано изображение на целта и стрелкови дисплей. Този път прикритието ѝ беше AL-4091, астероид със средни размери, който бе разрушен след две лъчеви попадения. Тя се откъсна и побягна отново навътре в Пояса и Кир Я застигна с четири изстрела, преди да си намери прикритие. Каанг придвижи внимателно „Чарлз Мансън“, докато Вяра навлезе в обхват.

Вторият етап от схватката им течеше вече шест часа и половина. Фуурд поиска текущ доклад за състоянието, получи го и го изслуша, макар че в него нямаше нищо интересно.

— Благодаря ви — рече накрая. — Нямам нови разпореждания.

Той кимна на Кир и оръжейните ядра започнаха да отброяват нови пет минути. Изминаха още толкова преди ядрата да инструктират компютрите, които ги обслужват, да преминат на „атака, полуавтоматичен режим“. Промяната в ритъма бе осезаема като забавено туптене, но рутинната реакция остана същата. Прозвуча мелодичен сигнал, на екрана се появи симулирано изображение на целта и стрелкови дисплей. Прикритието ѝ беше АК-5004, поредният астероид със средни размери, чието разрушение отне два изстрела. Тя се откъсна и побягна отново навътре и Кир Я застигна с пет изстрела, преди да намери ново прикритие. Каанг Я проследи на паралелен курс и забави, когато навлязоха в обхвата на своите оръжия. Започна ново петминутно отброяване.

— Кир.

— Командире?

— Ако бяхме на нейно място, още колко време щяхме да издържим, преди енергията, отделена за трепкащите полета, да изтощи ресурсите ни?

— Пет часа до началото на опасното състояние, но поне трийсет до пълно изчерпване.

— Смитсън, може ли да предположим...

— Ако Тя е кораб като нашия и нищо повече, трепкащите ѝ полета би трябвало да изчерпват енергията ѝ със същите темпове. Да предположим, че кризата настъпи след трийсет часа. Но до десет часа ще Я понижем смъртоносно.

Което също е съвсем приемливо, помисли си Фуурд. Беше навлязъл във втората фаза учудващо спокоен, след като в първата едва не преживяха катастрофа, и се придържаше упорито към избраната

тактика: бавно, предпазливо и монотонно изтощаване на противника. След близо седем часа преимуществото, което му даваше този подход, все още бе едва забележимо, но продължаваше да се трупа като купчинка дребни монети в касичката на магазинер. Нямаше внезапни прозрения, като например, че те са първият противник, успял да спечели някакво преимущество срещу Вяра, нямаше душевен подем или драматизъм.

Колкото и да беше странно, оказваше се, че конвенционалните методи за борба, на които го бяха учили, преди да му позволят да прибегва до неконвенционални, сега му бяха от полза. На Хор 5 той все още искаше да Я изненада с нещо неочаквано. В Пояса вече смяташе, че рутината е за предпочитане. Една импровизирана битка в Пояса щеше да е от полза за Нея, докато това монотонно преследване му позволяваше да разчита на превъзходството на дългобойните си лъчеви оръжия. И засега се получаваше. Дори и трепкащите полета да не Я изтощяха напълно, Тя пак нямаше да може да се измъкне от тяхната хватка. Ако пък започнеше да губи ресурси, просто трябваше да почакаат, докато системите ѝ се обезкървят и издъхнат.

— Командире, имаме повикване — обади се Тахл.

— Не казах ли да не приемаш...

— Мисля, че би трябвало да приемете това.

Тахл посочи архаичния микрофон, щръкнал на пулта пред Фуурд. Под него блещукаше червена лампичка. Тези микрофони бяха стандартното средство за контакт с Министерството. Те осигуряваха само звукова връзка — Министерството не разчиташе на картина — и въпреки античния си вид всъщност бяха подсигурени с телепортиращ канал до Земята.

— Министерството на административните работи до Фуурд на „Чарлз Мансън“, обадете се, ако обичате.

Фуурд забеляза, че Джосър застива, но се подразни на себе си. „Дали не ми се е сторило, защото съм предубеден?“

— Говори Фуурд. Идентифицирайте се, ако обичате.

— Канцеларски офицер Лок, Отдел за различни превозни средства, Министерство на административните работи. Командире, Министерството изразява съжаление, че се налага да ви обезпокоим в този момент. Става дума за чисто процедурен въпрос. Ако не е удобно...

— Изчакайте проверката, ако обичате.

Фуурд погледна към Тахл и Джосър, които се заеха да проверяват: Тахл — източника на сигнала, Джосър — вградения в него утвърдителен код и гласовия модел. Това бяха три от необходимите проверки, четвъртата беше речникът и формата на обръщане.

Досега само четвъртата бе потвърдена. На иносказателния език, използван от Министерството на административните работи, Отделът за различни превозни средства беше всъщност Външната секция на Министерството, канцеларските офицери имаха по-голяма власт и от генерали, те никога не се извиняваха за причинено безпокойство, нито търсеха някого по чисто процедурен въпрос.

— Командире — заговори Лок, — имам съобщение от Министерството за вас. Ще бъдете ли така добър да побързате с проверките?

— Джосър? Тахл?

— Командире, гласовият анализ се стартира повторно — отвърна Джосър.

— Се стартира *повторно*?

— Гласът не съвпада напълно с този на Лок.

— Командире, сигналът е фалшив — обади се Тахл. — Идва от Нея.

— Кир, стреляй, преди Тя да напусне прикритието!

Кир вече бе посегнала към пулта, като ругаеше ядно.

Тя прекъсна петминутната процедура. На мостика отекна хармоничният сигнал. На екрана се появи симулация на целта и стрелкови дисплей.

— Късно е командире, Тя ни избяга. Вече е вън от обхват. Продължава да навлиза в Пояса на йонни двигатели, при високо ускорение.

Фуурд изруга по-меко и не така вулгарно като Кир, сетне притихна. Беше й отнело само броени секунди, за да им се измъкне, а сега вече сякаш Я нямаше от часове.

— Командире — поде Каанг, — мога да Я върна в обхват, ако потеглим веднага.

— Не и този път. Няма нужда.

— Простете, командире... *няма нужда?*

Фуурд я погледна изненадано. Каанг никога не подлагаше на съмнение тактическите му действия, тя си даваше сметка, че е *само* пилот.

— Каанг, Тя не бяга от нас и няма нужда да Я преследваме. Вярно ще ни чака.

— Командире — намеси се Кир, — без да проявявам неуважение, ще ви помоля да преосмислите решението си.

— Джосър, какви са настоящите й курс и скорост?

— Има ги на екрана, командире. Навлиза в Пояса с шейсет процента, но скоростта й пада.

— Каанг, ако обичаш, последвай Я на Нейния курс. *Трийсет* процента — той се обърна към Кир. — Права си, не можем да останем тук. Но няма да Я преследваме. Сега, когато е извън обхват, Тя ще ни чака.

Подобно на Фуурд мостикът изруга тихо и притихна.

Каанг стартира йонния двигател и те продължиха навътре в Пояса. Фуурд изгледа ядно микрофона, чиято червена лампичка все още мигаше.

— Сега можеш да се махнеш — рече му той.

Нямаше отговор. Лампичката продължаваше да премигва.

— Казах, че можеш да се махнеш. Ти не си истинска.

— Нито ти. Нито Министерството. Нито Федерацията.

2.

Двата кораба бяха снабдени със сходен комплект двигатели и имаха приблизително еднакви възможности. Когато навлязоха в Пояса, с хитри маневри Каанг успяваше да държи Вяра в пределния обхват на техните лъчеви оръжия, но това вече нямаше да се повтори. Напротив, втората част от схватката им в Пояса бе пълна противоположност на първата.

В продължение на деветдесет минути Тя танцува пред тях точно извън обхвата на лъчевите им оръжия, контрирайки всеки опит на Каанг да я вкара вътре. Подскачаше рязко встрани, премяташе се, въртеше се и от време на време правеше по някое изкусно салто, притаяваше се зад астероиди, които бяха малко извън техния обхват, и изскачаше иззад тях веднага щом опитаха да се доближат. Все още не можеха да Я видят — засега Вяра не сваляше маскировката си — но следяха движенията ѝ благодарение на емисиите на нейните двигатели, разбира се, защото Тя го искаше. Смъртоносна игра и фарс едновременно, като сакхранец, който се подиграва на човек.

— Каанг, ако обичаш, спри на място — нареди Фуурд след деветдесет минути. Той огледа присъстващите на мостика. — Ако Каанг не може да я върне в обхвата на оръжията, ще ни е нужно нещо друго.

Каанг предвидливо избягна да отговори, както и Тахл, но мълчанието на останалите беше многозначително. Той повтори уморено: „Тя ще ни чака, не бяга от нас, не е необходимо да Я гоним“. Вече го знаеше със сигурност, едно по едно добавяше парченца към огромния и сложен механизъм, конструиран от него за борба с Вяра. Но все още потръпваше при мисълта за това, което Тя бе направила, как ловко бе изиграла сценката с Министерството, без дори да си дава труда да бъде докрай достоверна. Ами ако следващият път реши да го изиграе както трябва?

Трябваше му време, за да провери дали и другите са потресени като него. Да изпита реакциите им. Но първият опит се оказа зле премерен.

— При онова обаждане... Тя ни заговори — рече той. — Никога досега не е проговаряла.

— Тя не говори — възрази Джосър. — Това не беше Нейният глас. Беше фалшификация, при това не много добре изпълнена.

— Достатъчно добре — подметна кисело Смитсън.

Фуурд опита отново.

— *Тя ни заговори* — настоя той. — Каза, че не сме истински.

— Но защо не се постара да звучи по-правдоподобно? — попита в пространството Джосър.

— Постара се достатъчно — повтори Смитсън. — Това Я измъкна от обхвата.

— Можеше да е по-добра.

— А може би — обърна се Кир злобно към Джосър — наистина да е било Министерството.

— Но гласовият модел и кодираният сигнал...

— Може да са те проверявали. Те не са по-глупави от Нея.

— Тя каза, че не сме истински.

— В такъв случай трябва да е било Министерството. Обади им се.

„Добре — рече си Фуурд. Поне Смитсън и Кир са във форма. Каанг не се брои, поне в това. Джосър е подозрителен, но пък винаги е бил. Остава само...“

— Тахл — поде той. — Това беше първият път, когато някой печели предимство срещу Вяра, но го изгубихме, защото Тя успя да ни разсее...

— Така е, командире.

— ... но може би тя ни е *позволила* да спечелим това предимство само за да ни покаже колко лесно може да го отнеме.

Тахл го изгледа втренчено.

— Наистина ли го вярвате, командире?

— Разбира се, че не! — отвърна Фуурд малко по-силно, отколкото възнамеряваше.

Настъпи тишина. В стремежа си да я запълни той продължи да говори:

— Тахл, откъде Вяра е научила речника и формата на обръщение? Нима Тя може да подслушва разговорите ни с Министерството по телепортиращ канал? Защото ако може...

— Не, командире, най-вероятно подслушва разговорите на Министерството с директор Суон. В момента Сакхра е като голям комуникационен център. Вероятно и ние бихме могли да ги подслушваме.

— Да, това е напълно възможно.

— Командире, казах „вероятно“. Не можем да сме сигурни.

Фуурд не отговори. „Дали чака да продължа с предположенията — помисли си Тахл, — или се преструва? Понякога ужасно ме дразни.“

— Командире, вие вече взехте решение да прекъснем обичайните комуникации. Ще ви предложа да направим същото и с телепортиращата връзка с Министерството. Тя е безполезна по същата причина, по която и телепортиращият двигател: Вяра се е докоснала до нея.

— Ако прекъснем канала, оставаме съвсем сами. И се отказваме от още една важна част.

— Искате да сме сами, когато се изправим срещу Нея. Вие настоявахте за това. А що се отнася до важната част...

„Що се отнася до важната част — довърши мислено вместо него Фуурд, — това е аутсайдерски кораб. Всяка от неговите части, както всеки един от нас, няма нужда от останалите. И сакхранецът би трябвало да го знае по-добре от всеки друг. Можем да преминем през всички етапи на стълкновението с Вяра, дори без да разменим думичка помежду си.“

— Да, прав си — кимна той. — Прекъснете връзката с Министерството.

За миг погледите на двамата се срещнаха. Фуурд си мислеше: „Не съм сигурен до каква степен се преструва. Всъщност не съм сигурен и дали аз не се преструвам“. Тахл си мислеше същото.

— Джордър, какви са текущите ѝ координати?

— Продължава да навлиза в Пояса, командире. Четирийсет процента йонна скорост и се снижава. Позиция 12-16-14.

Фуурд замълча за миг. Сетне се усмихна.

— Каанг, изведи ни от Пояса.

— Командире?

— Обратно по маршрута, по който стигнахме дотук. Йонен двигател, пет процента. — Той огледа мостика. — Да, зная. Но искам

да видя как ще реагира Тя.

Погледът му се спря на Тахл и устните му произнесоха беззвучно: „Нищо не е просто на този свят“.

Фуурд и Тахл бяха вероятно единствените двама на борда на „Чарлз Мансън“, между които съществуваше някакво доверие, но дори те не бяха съвсем сигурни в това.

„Нищо не е реално на този свят“ — отвърна по същия начин Тахл.

Маневрените двигатели избълваха фонтани от пламъци. Каанг завъртя кораба по цялата му дължина и подхвана бавно и елегантно изтегляне към покрайнините на Пояса, обратно в посока към Хор 5.

Изминаха пет минути.

— Все още лети навътре в Пояса, командире — докладва Джосър. — Позиция 14-17-15. Но забавя. Както казахте — добави обнадеждено той.

— Не съвсем както казах. И без това очаквах Тя да забави. Чудя се дали да не вдигнем скоростта? Не, нека не прекаляваме...

Изминаха още пет минути. Астероидите ставаха все по-малки и по-нарядко, но „Чарлз Мансън“ летеше между тях със същата неприпряна прецизност. При скорост от пет процента щеше да мине доста време, преди да напуснат Пояса, но те и не очакваха да го сторят.

— Командире, Вяра изключи двигателите — докладва с равен глас Джосър. — Спря, но не ни следва.

— Джосър, следи позицията ѝ — нареди Фуурд. — Мисля, че Тя смята...

Той млъкна, втренчил поглед в бялата точка на екрана, показваща текущата позиция на Вяра. Естествено, беше извън техния обхват. Едва ли беше спряла, за да открие огън по тях, не ѝ се налагаше да го прави, по-скоро предстоеше нещо необичайно.

— Командире, Тя изстреля нещо. Не е замаскирано. Скоро ще го подам на екрана.

Това беше обект с конусовидна форма, който се премятеше по дължината си, докато летеше към тях. Дълъг трийсет стъпки и широк в основата си двайсет според данните от екрана. Не оказваше никаква съпротива на сондите, които твърдяха, че е празен. Не летеше със

собствена тяга (макар че дюзите в основата му подсказваха наличието на пулсови двигатели), не засичаха признаци за навигация или насочващ сигнал и екранът заключи, че следва предварително зададен курс. Сякаш за да го потвърди, обектът задейства за няколко секунди двигателите си, избягвайки облак от астероидни отломки, сетне продължи по предишния си курс към тях.

И без екранът да се намесва в това, цветът му беше розов, ярко, крещящо розов.

„Комичен и коничен — помисли си Фуурд. — Поредната подигравка.“

— Никой да не предприема нищо — нареди той. — Джосър, според екрана липсва насочващ сигнал.

— Точно така, командире, няма водещ или насочващ сигнал. До деветдесет секунди ще е при нас.

— Значи никой не го направлява и ако трябва да вярваме на сондите, вътре няма нищо. Какво е предназначението му тогава? Какво иска да ни каже Тя?

Една част от екрана подаде увеличено изображение. Започна с обичайната серия от равнини: вентрална, дорзална, странична, предна и задна. В нито една от тях не видяха нещо съществено.

— Кир, лазерите, ако обичаш. Искам да надзърна вътре.

Кир задейства един от късообхватните кристални лазери. Той попадна в целта и отсече част от върха на конуса. Вътре беше розово както и отвън — наистина изглеждаше празен. Продължаваше да се премята, сега дори още по-ускорено.

— Деветдесет и девет секунди до пристигането, командире.

— Кир, ако обичаш, още веднъж.

Нови два изстрела, още два среза на конуса и възможност да надзърнат в пустия, лишен от оборудване интериор.

„Все още имаме достатъчно време — помисли си Фуурд, — да го унищожим.“ Какво ли може да измисли в последния момент? Той нареди на Каанг да се изместят с няколкостотин метра надясно и да спрат там и тя изпълни нареждането. Конусът задейства двигателите си за кратко, както бе сторил, за да избегне облака, промени курса и продължи да се носи, премятайки се, към тях.

— Четирийсет и пет секунди до пристигането, командире.

— Кир, довърши го, ако обичаш. С лазерите.

Ако нещо ще стане, сега ще е, помисли си Фуурд. Но нищо не се случи. Конусът експлодира, не кой знае колко зрелищно, и се превърна в розов прах, който се разсея, за да се слее с картата на Пояса, която Фуурд непрестанно преначертаваше.

Той въздъхна.

— Джосър, позицията на Вяра, ако обичаш.

— Непроменена и неподвижна, командире.

— Добре... Какво обаче имаше предвид Тя с тази ракета?

— Да е имала пред вид?

— Да. Бавна и пуста, без маскировка и силово поле, боядисана в глупав розов цвят. Нали?

— Да, командире.

— Освен в онези два случая, когато задейства маневрените си двигатели. Нали така?

— Да, командире.

— Втория път го направи, когато и ние променихме курса. Кое то означава, ако не греша, разбира се, че или е била оборудвана с активна насочваща система, или е получавала сигнал от Нея.

— Не засякохме нито едното, нито другото, командире.

— Искаш да кажеш, не успяхме да засечем — поправи го Фуурд, без да звучи нито нелюбезно, нито обвиняващо. — Хайде, това е зоната, в която Тя е с най-голямо предимство спрямо нас. Искам само да разбере колко е голямо това предимство. Да си обясня защо не сме успели да я засечем.

— Командире, да не засичаш насочващ сигнал и да не успееш да го засечеш са две различни неща. Аз не засякох нищо просто защото нямаше сигнал.

— Умен отговор — кимна Фуурд, — но не ми помага.

— Командире — рече тихо Тахл, — нали питахте какво е искала да каже с ракетата?

— Е?

— Изглежда е била празна. Да предположим тогава, че не е разполагала с бордова система за насочване и че също така не е била в състояние да приема външен насочващ сигнал.

— Е?

— В такъв случай курсът ѝ е бил зададен предварително, когато Вяра я е изстреляла. Включително и последните корекции. Задала ги е

при изстрелването. Преди вие да дадете заповед за маневра.

3.

„Чарлз Мансън“ беше частично жив, но не достатъчно, за да знае, че може да умре. Частичният му живот го правеше сериозен и неуязвим, той си даваше сметка, че докато частите, от които е създаден, продължават да не се нуждаят една от друга, цялото не може да бъде унищожено. Разбираше, че когато Фуурд се прекърши, това няма да е съпроводено с шумотевица, нито ще стане внезапно, а — типично за командира — ще се случи постепенно, с неизменната учтивост. Ето защо корабът очакваше потвърждение. След това просто щеше да продължи без захвърлената част.

Корабът не бе пропуснал да забележи промените в поведението на своя командир, едва забележими нюанси в говора и повторение на въпроси, за които няма отговор. Беше се подготвил за замяната му с Тахл или — ако възникне подобна необходимост — с Кир или Смитсън. Джосър и Каанг не бяха в списъка. Корабът знаеше, че по право Тахл трябва да е следващият, но бе забелязал леки отклонения и в неговото поведение. Той не отсъждаше — не бе способен на това — а само изчисляваше възможности. Възможности, програмирани в неговите компютри, в разумните ядра, които, когато се съберяха, създаваха Кодекса.

Но Фуурд не се прекърши. Реакцията му, когато най-сетне настъпи, беше може би дори по-лоша от очакваната.

— Тахл, какво е Тя? — повтаряше той въпроса, който бе заявил, че никога няма да произнесе. — Какво е Тя? Как може да бърника в нашите комуникации, в телепортиращия ни двигател, дори в мислите ни, преди още да сме ги помислили? Как така Тя вече знае всичко за нас?

Най-сетне той спря да повтаря въпросите си и замлъкна, това не беше нервна криза, а по-скоро вглъбяване. Беше извърнал поглед навътре, към онова далечно време, когато дойде тъмнината.

— Добре дошли на Сутрешната сбирка и топли приветствия най-вече за тези, които ни посещават за първи път. — Арон Фуурд бе един от последните и се огледа смутено. Дребни пращинки танцуваха в сноповете светлина от тавана, пронизващи залата. Гласът на директора ехтеше.

— Знаем, че повечето от вас живеят в смутно време. Ще направим всичко възможно да прогоним тревогите ви. Ще ви помогнем да преодолеете причините, които са ви довели при нас. Ще видите, че ние сме много сплотено общество, което не ни пречи да ценим новите си приятели. Да оценим предизвикателствата, които идват с вас. Ние ще се постараяме да ви приобщим към цялото, което представляваме. Скоро ще се убедите, че сте попаднали на място, създадено сякаш тъкмо за вас. Ще преживеете неща, които ще помните до края на живота си.

Преди двайсет и девет години, когато Арон Фуурд беше на девет, лекарите поставиха на майка му диагноза. Тя почина шест месеца покъсно, баща му, след като се бе грижил за нея и се бе заразил — след още шест месеца. Арон нямаше други близки, затова отиде в държавно сиропиталище. Отиде там, където вместо родители за него щяха да се грижат институциите. С други думи, в центъра за лечение на млади престъпници и политически неблагонадеждни. Шепата истински сираци като него не биха могли да оцелеят тук, без да бъдат покварени.

На пръв поглед сиропиталището не се отличаваше с нищо особено — няколко скучни функционални сгради със завеси и стени в бежово, оранжево и кафяво. Беше сравнително чисто и поне на пръв поглед не изглеждаше страшно. Всичко, което му предстоеше да прави всеки ден — да яде, да спи, да ходи до тоалетната, да чете, играе или работи, тук щеше да е в компанията на десетки, дори стотици други като него.

Родителите му запазиха семейството поне докато беше малък. Не знаеше дали между тях е имало обич под някаква форма, но имаше приятелство и те се чувстваха спокойни заедно. Помнеше вечери на брега, тихи разговори. Открай време харесваше приглушените разговори и спокойната атмосфера и се опитваше да ги пресъздаде на своя кораб. Детството му, макар и самотно, не беше нещастно. Те бяха тихи и кротки хорица и покрай тях той взе да цени тези качества у хората.

Даваше си сметка, че не всичко бе казано по време на Сутрешната сбирка. Винаги имаше скрити неща и скоро започна да ги научава. Трайната разделителна линия. При нас няма място за други. Няма място за аутсайдери. Или си с нас, или си Врагът. Част от малкото ни общество, в името на голямото благо, един от нас, няма аз, а групата. Повечето тежкогравитационни светове снабдяваха с кадри специалните части и наемниците и техните общества бяха корпоративни и авторитарни. Планетата на Арон Фуурд не беше изключение.

Сиропиталището се управляваше от държавни служители, някои от които бяха цивилни, а други — за негова изненада — свещеници. Последните имаха свой подход към децата. Лицата им неизменно бяха открити и засмени. Не вървяха, а се влачеха. Не викаха, а говореха почти шепнешком. В началото му беше интересно да ги слуша, после забеляза нещо характерно. Речта им бе прекъсвана от ритмично размахване на дългите дървени линии, инструментите за убеждение и обич, изработени от яко и жилаво дърво и дори изрисувани с чертички и цифри, макар никога да не видя да ги използват за мерене. Някои от свещениците, научи той, предпочитаха да бият момичета, други момчета, а трети — и двата пола. Едни го правеха просто от жестокост, при други имаше нещо повече. Най-лошите бяха тези, които го правеха от обич.

Момичетата имаха униформи с плисирани поли. Арон изнасили едно от тях, единственото, което облада въпреки волята му — същата, която го научи къде да се крие, за да не го намират свещениците. Беше по-малка от него и пристигна година по-късно. Казваше се Кати Бивън.

— Добре дошли на Сутрешното събрание и топли приветствия за тези, които идват за първи път. — Арон Фуурд я забеляза в групичката на новодошлите. Другите бяха объркани, изплашени или затворени в себе си, но не и тя — тя беше различна. Дребни пращинки танцуваха в сноповете светлина от тавана, пронизващи залата. Гласът на директора ехтеше. — Знаем, че повечето от вас живеят в смутно време. Ще направим всичко възможно да прогоним тревогите ви. Ще ви помогнем да преодолеете причините, довели ви при нас. Ще видите, че ние сме много сплотено общество, което не ни пречи да ценим новите си приятели. Да оценим предизвикателствата, които идват с вас. Ние ще се постараме да ви приобщим към цялото, което представляваме.

Скоро ще се убедите, че сте попаднали на място, създадено сякаш тъкмо за вас. Ще преживеете неща, които ще помните до края на живота си.

По-късно той тръгна след нея.

— Къде е това?

— Кое къде е? — Тя беше необичайно дребна и крехка, руса, с остри черти. Имаше навика да гледа с крайчеца на окото, сякаш тайно се подсмиваше.

— Мястото, където се криеш от тях, когато говорят.

— А, това ли? Ами в главата ми. — Тя го погледна. — Ти си първият, който го е забелязал. Ще ти покажа как се прави.

Наричаше го Безгласно подриване. „Откъде ли е научила тези думички на дванайсет? Политически неблагонадеждни родители?“ Така и не му каза защо са я пратили тук, а и той не я попита.

— Създаваш свят, в който те не могат да те стигнат, като отричаш безгласно всичко, което ти казват. Дори ако отрицанието ти е противоречиво. Всъщност даже е по-добре да е такова, защото това означава, че и техните твърдения са противоречиви. И се придържай към терминологията им, за да може отрицанието да е в същия стил. Но само го мисли, никога не го казвай, никога не го пиши. Така ще остане там, където не могат да го достигнат. Няма да събори системата, но ще ти осигури място, недостъпно за тях. Всеки има нужда от него.

Правеха го заедно по време на Сутрешната сбирка и се поглеждаха крадешком.

— Добре дошли на Сутрешната сбирка и топли приветствия най-вече за тези, които ни посещават за първи път. Знаем (*не, не знаете*), че повечето от вас живеят в смутно време. Ще направим всичко възможно (*не, няма да го направите*) да прогоним тревогите ви. Ще ви помогнем да преодолеете причините, довели ви при нас. Ще видите, че ние сме много сплотено общество (*не, не сте такова*), което не ни пречи да ценим новите си приятели...

Това беше един малък бунт на едно малко момиче. Правеше го, когато я биеха и ѝ обясняваха защо я бият; и Арон го прилагаше, когато биеха него. Имаше ефект, защото съществуваше единствено като мисъл. Но тя беше малка, безгласна и лична, а думите на свещениците бяха силни, звучни и кънтящи и невероятно уверени в

надмощието си. Тази увереност се просмукваше в сградата, където провеждаха Сутрешната сбирка. Дори прашинките се плашеха от нея.

— Нашето малко общество притежава огромна сила. Никой не може да я победи. Тя обгръща всички ни, очаква от нас да бъдем по-големи, отколкото сме сега. Сравнени с нея, ние сме нищо. Като камъчета пред планина. Като *атомите* в камъчета пред планина. Съвсем нищичко. Тази сутрин ще четем от Йов, глава 9.

Той е мъдър по сърце и мощен по сила; кой е въставал против Него и е оставал на покой?

Той премества планините, и те са неузнаваеми: превръща ги в гнева Си; помества земята от мястото ѝ, и стълбовете ѝ треперят; каже на слънцето, — и то не изгрява, и на звездите туря печат.^[1]

Но Безгласното подриване продължаваше да действа за Кати Бивън и с нарастваща сила за Арон Фуурд. Малка и лична, донякъде приличаща на самата Кати. Пресегнете се навън, казваха им свещениците, станете нещо по-голямо, отколкото сте сега. Не, отвръщаше тя, пресегни се навътре. Създай свой личен свят, където те не могат да те достигнат. После още един и още един. Събери ги и направи вселена. Ще я имаш в себе си, докато си жив.

Така беше. Колкото повече го удряха, толкова по-голям ставаше светът в него. Винаги носеше вселената със себе си и щеше да я носи до края на живота си. С изключение на Кати Бивън нямаше много приятели. За останалите той беше аутсайдер, безразличен към техните променящи се клики. Свикнаха да не го закачат заради странното му поведение и силата му.

Но недей *винаги* да обръщаш гръб, му каза тя веднъж. Аз не ти обърнах. Трябваше да се пресегна *навън*, за да те накарам да погледнеш *навътре*. Тя се разсмя и добави: *Каква ирония*. Той също се засмя, сетне погледна в речника. Не разбра добре тази дума, нито тогава, нито по-късно.

Изминаха две години. При него пубертетът закъсня, а когато дойде, се съюзи с маниите му и се получи чудовище. Той започна да зяпа плисираните поли. Харесваше ги как се поклащат, как се разтварят плисетата. Жадуваше да зърне това, което се крие под тях. Да ги повдигне бавно и внимателно, без да му се противят. Когато Кати Бивън му се възпротиви, нещата се объркаха и ръцете му забързаха

трескаво. По-късно, след като вече не смееше да срещне погледа ѝ, той избяга от нея.

Тя отказа да разкрие пред директора кой я е изнасилвил. Това беше по-сериозно престъпление и от самото изнасилване, защото така Кати се поставяше преднамерено извън групата, отричайки абсолютното ѝ право да помогне на един от своите, и те се нахвърлиха да я бият. Когато Арон Фуурд нахлу в кабинета на директора, там имаше петима, всеки от тях три пъти по-едър от нея. Петима възрастни налагаха едно малко момиче, създадо свой собствен малък бунт. Тя беше наведена над бюрото (това бе вторият път, когато надзърна под полата ѝ), двама я държаха, а трима я млатеха с линиите си, като се сменяха: *сега ти, хайде сега ти*. „Защо — изкрещя той — си въобразявате, че това, което вършите, е правилно?“ „Защото това е, в което вярваме — отвърнаха те, — тъй като я обичаме, знаем, че трябва да го сторим заради нея.“ По очите им виждаше, че вярват в думите си. Той беше само един петнайсетгодишен младеж срещу петима възрастни, но откри в себе си инстинкти, които щеше да пази до края на живота си (директорът се оказа прав за това), и уби двама от тях с голи ръце. Съжаляваше, че не е познавал някой сакхранец, който да го научи как да убие и останалите.

Дни по-късно вестта за случката достигна Министерството и оттам изискаха досието му. Изучиха го внимателно. После го наеха.

Години след това Кати Бивън стана директор на сиропиталището, изгони свещениците и постепенно подобри нещата, но не можа да постигне своята мечта. Те все още бяха обвързани с други учебни програми, но поне успя да ги изгони от класните стаи и детските площадки. По това време Фуурд вече се бе срещнал със сакхранец и бе научил много повече за иронията, та можеше да се попита: кой от двама ни успя повече в живота? Така и не намери отговора.

Също години по-късно бе научил достатъчно, за да знае, че Федерацията не е Империя на злото. В по-голямата си част тя бе корпоративна и авторитарна, разнообразна, за да превръща в малцинство планети като неговата. Федерацията не беше като Министерството, просто понякога се нуждаеше от него, за да свърши някои по-особени неща. Той добави това към своя личен космос под надслова „Няма нищо просто на този свят“.

Фуурд се върна само веднъж на своята планета, но там не го посрещнаха добре. Искаше да види отново Кати Бивън, но не успя; веднъж вече ѝ се бе натрапил и знаеше, че я е наранил по-жестоко от свещениците. Може би защото обичта му към нея не беше искрена като тяхната.

Измина час и половина. Нито един от двата кораба не беше помръднал.

Фуурд мълчеше и отстрани вероятно изглеждаше така, сякаш е умрял. Другите го изучаваха внимателно, като отбелязваха детайли, които се опитваха да подложат на анализ: неуверения глас, често повтарящите се въпроси, недовършените изречения. Изучаваха го по същия начин, по който го изучаваше корабът, събирайки данни. Може би дори обмисляха как да се отърват от него, имаше го във възможните корабни програми, но корабът бе жив само отчасти. И когато се възцареше мълчание, никой от тях не дръзваше да го наруши освен — неочаквано, един:

— ... и — приключи Джосър — позицията ѝ е 17-14-16, без промяна. Все още е замаскирана, разбира се, но местонахождението ѝ е засечено и проверено, което може би е и Нейното намерение. (Предизвикателно заключение, което, както и предишните, не предизвика реакция у Фуурд.) — Тя е извън лъчевия ни обхват, разбира се, и без съмнение е готова да използва нискоскоростното си ускорение, за да запази това положение.

Репликите на Джосър навлизаха в територията на командира, а Фуурд продължаваше да мълчи.

— Имаме и други оръжия — обади се ядно Кир.

— Да — потвърди Джосър, — но не можем да ги използваме, ако не успеем да Я застигнем.

„Защо говори тези неща? — запита се Кир. — Той е само шпионин на Министерството. Защо го прави? Или е по-умен, отколкото го мислехме?“

— Можем да Я стигнем! — настоя Кир. — Йонните ни двигатели са по-бързи от нейните.

— Може би. Но Тя сигурно го е предвидила. — Джосър направи многозначителна пауза, но Фуурд продължаваше да мълчи. — Тя

избира къде да я застигнем и какво да направи след това.

— Не и ако — обади се неочаквано Фуурд — Я застигнем по-рано, отколкото очаква.

— Командире?

— Ако Я застигнем, Джосър. По-рано. Отколкото Тя очаква. Не ме ли разбираш?

На мостика се размениха погледи. На този етап от разговора никой освен Смитсън не го разбираше. Самият Смитсън бе застинал неподвижно, доколкото позволяваше телосложението му, при мисълта за това, което *имаше предвид* Фуурд.

— Прав сте, командире — рече Джосър с тон, сякаш двамата водеха поверителен разговор. — Но виждате ли, нейното превъзхождащо нискоскоростно ускорение...

— Ако я последваме на йонни двигатели — прекъсна го Фуурд, сякаш не го чуваше — и после внезапно преминем на фотонни само колкото да Я вкараме в обхват...

— Командире! — изрева Смитсън. — Това, мамка му, е астероиден пояс! Никой не фучи с фотонни двигатели из астероиден пояс, дори този кораб! Корабите трябва да забавят, когато навлизат в Пояса, защото ако летят бързо, астероидите се *удрят* в тях. Имам по-добра идея. Защо просто не Я поканите да се предаде?

— ... и няма да е задълго при фотонна скорост. Само десет процента ще са достатъчни, за да изпреварим йонното ѝ ускорение. Предполагам, че след единайсет-дванайсет секунди фотонна тяга ще сме Я стигнали.

Беше направо невъзможно Фуурд да е извършил цялата тази умствена аритметика сред глъчката на мостика, освен ако просто не я е забелязал.

— Командире, няма да издържим и три секунди — измънка Джосър. Не беше правил подобни изчисления, но знаеше доста точно какво може да последва, когато се въведат толкова много променливи величини. — Рискът е неприемлив... невъзможно е... не бива да...

— Каанг, *ти* му кажи — обади се Смитсън. — Той иска да ни прекара през Пояса на фотонен двигател. Нека го чуе от *теб*.

— Поне веднъж — добави Кир.

— Аз съм само пилот — промърмори потиснато тя. — Такава ни беше уговорката.

— Хайде, кажи ни, моля те — добави Кир. — Като пилот. Можеш ли да го направиш?

— Може би — отвърна Каанг. — Но не съм сигурна.

— Става все по-весело — сподели Смитсън с въздуха около себе си. — Най-великият пилот на Федерацията и едновременно най-безгръбначното човешко същество се готви да изпълни нареждане на командир, умрял преди половин час. Искам всичко това да бъде вписано в протокола. — Той погледна към Фуурд и снижи глас за по-голям драматизъм. — Не зная точно защо, но някой може и да го прочете.

— Нямам намерение да седя тук, докато Тя къса парчета от нас — заяви със спокоен глас Фуурд.

— Не го ли правеше и ти през последните трийсет минути?

— Може и да загинем при тази среща — отвърна все така кротко Фуурд.

— Ти вече си умрял — промърмори Смитсън.

— Командире — заговори Кир, — казахте, че Тя може да знае нашите мисли, преди да сме ги помислили. Ние ще използваме фотонен двигател, Тя също. После какво?

— После или ще оцелеем и двамата, или и двамата ще умрем. Ако оцелеем и двамата, не губим и не печелим нищо. Ако умрем и двамата, резултатът е равен.

— Повече ми харесваше, когато беше жив — измърмори Смитсън.

За пръв път Фуурд погледна към него.

— Този кораб не може цялостно да оцелее или да умре. Оцеляват или умират само частите му. Сами. Когато пострада телепортирацията двигател, оставихме на теб да се бориш с него. Сам. Ако бяхме обикновен кораб, щеше да се бори целият екипаж и знаеш как щеше да завърши това.

Една чувствителна личност би разпознала в това съждение крайно заключение. Смитсън обаче не беше чувствителен и само приблизително беше личност.

— Прекалено опростяваш нещата. Ако и двамата използваме фотонни двигатели, не е задължително и двамата да загинем или оцелеем. Може Тя да оцелее, а ние да умрем.

— Разбира се. Но само ако Тя разполага с пилот, по-добър от Каанг. Смяташ ли, че е възможно?

Едва сега Смитсън разбра, че това е било заключение.

— Не, командире.

Каанг следеше мълчаливо разговора им. Често се случваше да се държи така — да мълчи, когато я обсъждат, сякаш дори не присъства. Смитсън накара едно мускулче в горната част на гърдния му кош да трепне — не беше свиване на рамене, а друг жест, какъвто Фуурд не бе виждал досега. Може би някакъв вид извинение.

— Разбира се, ако Тя е кораб с екипаж, командир и пилот, а не нещо друго. Но това вече го минахме... Командире, още не сме я видели, а Тя вече ни накара да си кажем тези неща. Никога досега не сме ги обсъждали.

„Но може би сме ги мислели — рече си Кир. — Какво става с нас?“

Това бе настроението, в което се заеха да обсъждат бъдещите си планове. Да повтарят всяка подробност. Десетпроцентна фотонна тяга, за да Я върнат в обхват, изпълнено от Каанг, която в този момент щеше да бъде фокус на корабната активност, както бе станало със Смитсън по време на борбата му с телепортиращия двигател. После, ако оцелеят, подновяват обстрела с лъчеви оръжия. В началото поредица от маневри с йонни двигатели и въз основа на реакциите ѝ Фуурд щеше да реши дали да задействат фотонния.

Повторението на тези подробности бе като възстановяване на сърдечна дейност след тежка травма. На мостика постепенно се възцаряваше спокойствие.

— Командире, фотонният двигател е готов за използване — докладва след малко Смитсън.

— Благодаря ти. Кир?

— Ако оцелеем от фотонния скок, ще включа лъчевите оръжия.

— Благодаря ти. Каанг?

— Вече разполагаме с данните за продължителността и курса на фотонния скок. Продължителността ще е четиринайсет секунди.

— Четиринайсет? Значи съм подценил времето.

— Командире, курсът ни включва единайсет важни обходни маневри — продължи с равен глас Каанг — покрай попътните астероиди.

Единайсет маневри за четиринайсет секунди при десет процента фотонна скорост. Все едно че описваше скучно паркиране на орбита. Фуурд се опита да имитира равнодушното ѝ изражение, но не успя. Усецаше смяната на мимики по лицето си, сякаш ги командваше някаква външна сила. Единайсет, четиринайсет, десет. Каанг бе превърнала заповедите му в цифри и те изглеждаха ужасно.

— Разбирам. В такъв случай... Каанг, ако обичаш, продължи на йонен двигател. Един процент.

— Прието, командире.

Маневрените двигатели избълваха пламъци. Алармите се увеличиха с полутон, но останаха в границите на приемливото. Освен въртящите се по екрана астероиди нямаше никакво друго усещане за движение на кораба.

— Командире, Тя се отдръпва — докладва Джосър. — Йонен двигател, нисък регистър.

— Каанг, ако обичаш, увеличи на три процента.

— Разбрано, командире.

— Тя повтаря действията ни — съобщи Джосър.

— Задръж на три процента, Каанг.

— Готово, командире.

Фуурд се облегна назад. Той погледна към Каанг. Тя проверяваше — ненужно, тъй като вече бе проверила няколко пъти — дали навигационните и двигателните ядра са инструктирани компютрите да извършат микроскопични настройки в курса и продължителността на фотонния скок. Фуурд знаеше, че може да върши работата на Тахл и Джосър не по-зле от тях, тази на Кир донякъде, на Смитсън — горе-долу. Но никога не би могъл да замести Каанг.

— Джосър?

— Все още ни държи на дистанция, командире.

— Добре. Каанг, оставаме на три процента. Бих искал да проследя малко по-дълго време реакциите ѝ.

— Разбрано, командире.

— Не, командире, отхвърлям заповедта ви. Ще стартирам фотонния двигател веднага.

Първият отговор беше какъвто Фуурд очакваше и вярваше, че е чул. Вторият, произнесен със същия глас, бе каквото всъщност чу. На мостика се възцари тишина.

— Стартирам фотонния двигател, командире.

— Но блокиращата система...

Каанг положи длан върху пулта и огледа спокойно мостика. Един по един петте пулта угаснаха.

— Готово, командире. От този момент аз съм единственото живо същество на борда, на което ще се подчинява корабът.

Фуурд с изненада установи, че е втрещен най-вече от израза „единственото“. Алармите набираха сила, вече не бяха в рамките на умерения тон и повече приличаха на аларми на обикновен кораб. И тъй като сега „Чарлз Мансън“ признаваше само Каанг, следвайки наложената от нея логика, той се зае да неутрализира всички останали. Да имобилизира собствения си екипаж.

— Каанг!

— Командире, ако вие не знаете какво се задава — отвърна тя, докато корабът затваряше коридорите и тунелите си, за да изолира обитаемите отсеци, — може би и Тя няма да знае.

Фуурд си даде сметка, че е права. Искаше да го каже, но нямаше време. Последното, което така и не успя да добави, защото алармите внезапно достигнаха пределната си сила, възвестявайки близката кончина на кораба, беше: *Кир, ако оцелеем след всичко това, откривай незабавно огън.*

В бързината да се подчини на заповедите на Каанг корабът едва не нападна себе си. Той приключи с последните херметични прегради, задейства противоускорителната защита на креслата, остави връзка единствено с креслото на Каанг и я превърна във фокус на всички свои системи, изпращайки към лицето ѝ гърчещи се като червеи невронни импланти, които пулсираха от подаваната информация. Той обърна гръб на всички останали, сякаш бяха заразоболни. Преустанови вътрешните комуникации. Неутрализира системата за контрол на повреди, тъй като тя дори не би могла да опише това, което щеше да последва, ако Каанг се провали. Изключи екрана на мостика и всички бордови екрани, с изключение на този на Каанг, защото, макар да нямаше мнение по въпроса дали фотонното рали между астероидите е безумие или не, даваше си сметка, че Каанг бе единствената, на която

можеше да позволи да опита подобно нещо. Почти уби и собствения си екипаж, затваряйки всички до един в противоускорителни пашкули и в непрогледен мрак. Сетне, тъй като вече нямаше нужда от тях, изключи и алармите.

Фотонният двигател стартира точно на десет процента. Може би това бяха последните четиринайсет секунди от живота на кораба и от тях вече оставаха девет.

Две събития се случваха едновременно, едното вътре в кораба, второто отвън. Би трябвало да са разделени на галактическо разстояние, а не само от дебелината на корпуса. Отвън „Чарлз Мансън“ се носеше през Пояса, подскачайки над, под и между астероидите, поне между тези, които не бе успял да изпепели. Отвътре всичко се филтрираше и компенсираше почти до нула, мостикът и коридорите тънеха в мрак като вътрешностите на отдавна изгнил труп — корабът би могъл вече да е умрял и заровен, вграден в кристал като Книгата на Срахр. Девет секунди. Падаха като капка от чешма.

Плъок.

Осем секунди.

Докато майка му умираше, баща му бе открил писмо, написано от нея в последните й дни, в което тя изразяваше своята воля. И разкриваше тайната си. Ето че сега Фуурд виждаше последната тайна на кораба, как бе устроил всичко в себе си така, че само Каанг да го разпознава, защото за него тя беше единствената жива.

Плъок. Седем секунди.

Не чуваше звука от падащата капка, както и този от отброяването на секундите.

Плъок. Шест секунди.

Но си даваше сметка, че той му напомня не само за падаща капка, а и за човешки изпращания, падащи от... Не. Да не мисли за това.

Плъок.

Пет секунди.

Този спомен за изпращанията бе изплувал отнякъде в съзнанието му, може би от прословутата битка край Изис. Но по един или друг начин бе верен. Вътре в „Чарлз Мансън“ времето се нижеше ужасно бавно, поне последните няколко секунди на фотонно ускорение се влачеха като нещо кафеникаво, разтегнато и неприятно.

Плъок. Четири секунди.

„Чарлз Мансън“ не беше достатъчно жив, за да знае, че може да умре. Но знаеше, че вътре в него има отделни части и една от тях още се движи. Каанг.

Плъок. Три.

Само дето това вече не беше Каанг. На Нейното място на мостика, загледан в последния работещ екран, бе разположен някакъв *предмет*. Приличаше на експлодирала диаграма с разтворена около пояса противоускорителна мрежа и лице и глава скрити под невронните импланти. Само очите и ръцете помръдваха. Движеха се, сякаш всичко в тях бе умножено по десет и въпреки това изглеждаха така, като че не бързат.

Каанг щеше да успее. Фуурд беше толкова сигурен в това, че дори не се заслуша в преминаването на последната секунда. И без това нямаше да я чуе. Беше заглушена от звука на гигантска експлозия. Не произхождаше от кораба — едва ли щяха да я чуят, ако бе така — а от йонния двигател, който се намеси при пълна обратна тяга веднага щом фотонният угасна, за да намали ускорението и да ги изтегли от фотонния изблик.

Корабът обърна гръб на Каанг, както по-рано бе обърнал гръб на целия екипаж, и я забрави. Остави я да лежи върху омекотеното кресло с кървящо лице от бързо отделените импланти. Прехвърли пилотските функции на Тахл и пултът ѝ помръкна тъкмо когато всички останали светнаха отново. После корабът включи всички свои главни системи на обичайните канали, изтегли преградите, разтвори противоускорителните мрежи, накара екраните да блеснат и пусна отново светлините и алармите в очакване на нови инструкции.

Бяха достигнали желанието миг, но той вече им се изплъзваше. Единственият миг, в който Тя бе уязвима, защото бяха извършили нещо, което Я изненада. Но моментът отминаваше още щом бе започнал, и ако искаха да му придадат поне някакво значение, трябваше да забравят Каанг. Подобно на кораба, и те ѝ обърнаха гръб, сега пилот беше Тахл, а Кир се върна към прекъснатия лъчев обстрел.

---

[1] Цитатът е от Библията, Издание на Св. синод на БПЦ, 1993 г. — Б.ред. ↑

4.

По-дребните астероиди в Пояса бяха разхвърляни хаотично, неравни и покрити с издутини като чувал с картофи, и двете перфектни машини за убийства се провираха между тях като тарантули.

Поне една от тях бе перфектна машина за убийства — тази, която се виждаше и която току-що бе извършила фотонно ускорение между астероидите, почти невъзможна маневра, от която бе излязла с открити огън оръжия. Другата, все още замаскирана, тъмно петно сред мрака, изглежда бе изненадана от нечуваната маневра и изглежда също така бягаше.

Но битката между тях беше сложна и загадъчна. Те се сражаваха на различни езици и с различни оръжия и на моменти дори не изглеждаше, че се бият. Навярно определенията им за битка, схватка и оръжие не съвпадаха напълно. Заради релативистичния ефект пространството между тях се променяше в хода на битката. С него се случваха различни неща. В известен смисъл то вече не беше част от Космоса.

Сега пространството съединяваше двата кораба и същевременно ги разделяше. Беше едновременно празно и пълно с оръжията, с които те се обстрелваха. Беше безформено, но получаваше форма от лъчевите откоси на „Чарлз Мансън“, чийто обхват надхвърляше този на Вяра. След излизането си от фотонния скок корабът се бе върнал към рутинната процедура на преследване и изтощаване, която вече бе дала положителни резултати, изстисквайки силите ѝ, като унищожаваше систематично астероидите, зад които се криеше тя. Същевременно се стараше да поддържа неизменната дистанция, на която Вяра не би могла да отвърща на огъня, поне не и с лъчевите Си оръжия.

Пространството помежду им беше като книга, написана на езика на „Чарлз Мансън“, пронизана еднопосочно от синкавите лъчи, които диреха Вяра. Но то съдържаше и нещо друго, нещо, което се протягаше от Нея към кораба на Фуурд, нещо неразгадаемо. Нещо като бялото поле по страниците, обгръщащо изписания текст, както Космосът обгръща лъчите.

Езикът на „Чарлз Мансън“ бе език на материални атаки и физични цели. А Вяра, макар и отвърщаща от време на време на същия език, изглежда освен това участваше в друг вид схватка, с различни цели. Целите ѝ бяха хората. И най-вече един от тях. Тя знаеше за всички на борда, но се бе съсредоточила върху него.

5.

Изминаха два часа от фотонния скок. Бяха си възвърнали преимуществото, поставяйки Вяра в предела на своя лъчев обхват и оставяйки извън Нейния предел, и сега Я тласкаха пред себе си из Пояса, но все още си спомняха Каанг. Не като колега — предпочитаха да мислят, че няма такава категория на кораба на Фуурд, или като индивид (тя никога не бе предизвиквала интереса им), или дори като пилот (Тахл беше добър заместник). Ставаше въпрос за нещо далеч по-конкретно. Помнеха я, защото мостикът вонеше на изпражненията ѝ.

Само ловците в глутница се грижат за ранените си, самотните хищници като котките и сакхранците, както и екипажът на „Чарлз Мансън“, предпочитаха да ги игнорират. По тази неизказана причина и заради други причини бяха оставили Каанг там, където бе паднала след първия фотонен скок. Измина почти час, преди Фуурд да привлече вниманието върху нея, и докато лекарите я отнасяха, тя се изпусна по голяма нужда. Оцапа всичко наоколо.

За двайсет и четвърти път през последните два часа от началото на фотонния скок оръжейните ядра инструктираха компютрите, които ги обслужваха, да се програмират за „атака, полуавтоматичен режим“. На мостика отекна хармоничен предупредителен сигнал. Върху екрана се появи симулация на целта и стрелкови дисплей. Прикритието ѝ този път беше AD-2049, незначителен астероид, чието разрушаване отне само един изстрел. Тя побягна. Кир Я застигна с осем изстрела, всичките отразени от трепкащото ѝ поле, преди Вяра да намери ново прикритие. Тахл я следваше на нужната дистанция и когато Тя се притаи, той също снижи скоростта до нула. Компютрите, обслужващи оръжейните ядра, започнаха да отброяват петте минути. Кой знае защо, времето сякаш не течеше толкова бавно, както когато Каанг бе пилот. Тахл действаше с уверена монотонност, но перфектните маневри на Каанг оставаха ненадминати.

Бяха отброявали последните два часа на точно разпределени петминутни интервали, също като този, но първите пет минути, последвали излизането им от фотонния скок, бяха най-важни, защото

тогава бяха извършили нещо забележително. Те бяха първите Нейни противници, успели някога да Я изненадат. Когато видя единствения кораб в системата Хор, способен да я заплаши, да излиза от фотонен скок между астероидите и да се носи към Нея, открил огън с далекобойните си оръдия, Вяра... не точно изпадна в паника, но се забърза. И през първите няколко минути цялата схватка се промени.

Тя побягна от тях толкова припряно, че когато най-сетне намери прикритие (този път Кир Я застигна със седем изстрела, всичките отблъснати от трепкащото ѝ поле), бе прекосила две трети от Пояса. Сега, два часа по-късно, бе изминала три четвърти и продължаваше да бяга. От време на време опитваше други тактики — ракети на параболичен курс, примамки, дори замаскирани минни рояци — но всеки път Джосър ги разкриваше, а Кир ги унищожаваше.

Най-сетне поредните пет минути отминаха. За двацет и пети път оръжейните ядра инструктираха компютрите, които ги обслужваха, да превключат на „атака, полуавтоматичен режим“. Хармоничен предупредителен сигнал, стрелкови дисплей на екрана, симулации. Този път прикритието ѝ беше AD-2025, нещастен малък астероид (в този край на Пояса всички бяха такива), чието разрушаване отне само един лъч. Тя отново побягна, опитвайки се да извие рязко и да скъси дистанцията — беше го правила вече четири-пет пъти — но те я отблъснаха с лекота, използвайки далекобойни лъчеви оръжия. Кир улучи осем пъти, Тя отби всички изстрели с трепкащите полета и намери ново прикритие. Тахл зае нужната дистанция, поддържайки лъчев обхват, и корабът отново замря. Компютрите, обслужващи оръжейните ядра, подхванаха поредните пет минути.

— Ставаш все по-добър — обърна се Кир към Джосър.

Той ѝ кимна едва забележимо в знак, че приема похвалата.

— От повторенията е. Все едно че съм на репетиция.

На мостика цареше приятно спокойствие и Фуурд изглеждаше доволен. Поясът се разреждаше, астероидите, които Вяра използваше за прикритие, ставаха все по-малки, пространството между тях — по-голямо и всеки път, когато Тя напускаше прикритие, за да побегне, Кир бе все по-точна. Вяра със сигурност бе на предела на силите си, сякаш полетата ѝ се крепяха не толкова на последните енергийни запаси, колкото на нейната воля. Дори редките ѝ контраатаки не изглеждаха убедителни. И най-важното, „Чарлс Мансън“ Я задържаше в обхвата на

лъчевите си оръжия и изглежда, Тя не беше в състояние да се откъсне от него.

Интеркомът на Фуурд избръмча.

— Командире, мога ли да говоря с вас? — Каанг звучеше толкова зле, колкото изглеждаше последния път, когато Фуурд я видя.

— Каанг. Радвам се да те чуя. — (Не се радваше.) — Как си? — („Как е тя?“ — бе попитал един от докторите преди час. „Полумъртва, командире, откакто корабът прекъсна връзката си с нея. Все още е полумъртва“.)

Каанг не отговори. Той опита отново.

— Как си, Каанг?

— Аз съм в лазарета, командире.

— О — въздъхна Фуурд. Никога досега не бе успял да завърже с Каанг разговор за нещо друго освен за пилотските ѝ задължения. Реши обаче да не се отказва толкова лесно. — Имаш ли нужда от нещо?

— Точно за това исках да поговорим, командире. Докторите смятат, че нямам трайни увреждания.

— Това е чудесно... Каанг, не зная как да ти кажа колко много сме ти задължени всички. — Това бе самата истина, той наистина не знаеше как да казва подобни неща. Избърбори думите, сякаш признаваше някакъв личен грях.

— Командире, мисля, че трябва да се върна на поста си.

— Не. — Фуурд се почувства облекчен, че е попаднал в позната територия. — Когато оздравееш — да, но не сега. Имаме подходящ заместник.

— Кой сега е действащ пилот, командире?

— Тахл. Двамата с него имаме пилотски разрешителни.

— Простете, командире, но колко изкарахте двамата с Тахл при последния годишен тест? Седемдесет и пет процента?

— Тахл имаше седемдесет и пет. Аз изкарах седемдесет и четири.

— Най-добрите военни пилоти стигат осемдесет. Аз никога не съм имала под деветдесет и пет. Командире, Тя няма да ви позволи да я гоните вечно. Трябва да ме върнете обратно на мостика.

— А ти трябва да почиваш според специалистите. („Командире, била е оставена без медицинска помощ час повече от допустимото“ — бе заявил ядосано докторът, чиито ръце бяха изцапани с кръв и лайна.

— „Има нужда от почивка. И най-вече почивка от вас“.) — Каанг, ще ми потрябваш, когато я прогоним от Пояса и започне истинската схватка. Ако въобще има такава. Дотогава ще те заместват.

Той изключи с рязко движение интеркома.

Джосър подуши въздуха.

— Все едно, че въобще не са я изнасяли — прошепна той на Кир.

— Липсата ѝ — кимна насмешливо Кир — бе помирисана от всички.

Фуурд ги разглеждаше с любопитство. Връзката между тях бе започнала да укрепва след фотонния скок и бе довела до това, че Джосър действаше по-ефективно. Противно на очакванията му.

Той огледа мостика.

— Струва ми се, поисках от вас доклади за обстановката. — Не го беше правил. — Трябва ли да повтарям?

Докато изслушваше докладите — бяха кратки, задоволителни и изискваха едва половината от вниманието му — той мислеше за Каанг.

— Тахл.

— Командире?

— Блокирай връзката с Каанг, ако обичаш. Не желая повече подобни разговори.

През първите няколко минути след фотонния скок, когато бяха изскочили недалеч от Нея, нямаха никакъв избор, освен да оставят Каанг където беше паднала. Но по-късно, когато схватката се върна към обичайната си монотонна игра на криеница зад астероиди и лъчев обстрел на максимална дистанция, продължиха да я игнорират. Правеха го, както и всичко останало на борда, по някаква неизказана уговорка. Всеки от тях си намери важна задача — обсъждаха разни неща или се навеждаха над пултовете. Доста по-нататък и почти когато бе станало твърде късно, Фуурд повика помощ. Аутсайдерите винаги се затваряха в себе си по време на мисия, такава беше тяхната природа.

— Вече сме се погрижили за това, командире. Тя няма...

— Да ни безпокои повече?

— Да, командире.

Всички останали на този кораб, помисли си Фуурд, той самият, дори Джосър и тримата доктори, които бяха повикали — в един или друг момент от живота си са били жертва или сами бяха упражнили насилие. Но не и Каанг. Тя беше стопроцентов специалист, най-малко

агресивната и най-незаинтересуваната от останалите обитатели на „Чарлз Мансън“. Когато насилието се стовари върху ѝ, то докосна най-интимната част на кораба. С това, че не умря, тя не им даде възможност да го отрекат.

Резултатът бе неприятен: миризмата, петната по долната част на светлата ѝ униформа, засъхналата по лицето ѝ кръв. Дъхът ѝ също миришеше. Фуурд дори не обърна внимание, че тя все още диша, мислеше само за това, че дъхът ѝ вони.

За двайсет и шести път оръжейните ядра инструктираха компютрите, които ги обслужват, да преминат на „атака, полуавтоматичен режим“. Мелодичен предупредителен сигнал, дисплей, симулация на целта. Този път прикритието ѝ беше АС-1954, поредният малък астероид, чието разрушаване отне само един изстрел. Кир я уцели девет пъти, всичките отразени от трепкащото ѝ поле, преди да си даде сметка, че симулацията на целта, премигваща бяла точка на екрана, сочеща Нейната позиция, този път не помръдваше.

При АС-1954 Вяра бе престанала да бяга.

Кир беше достатъчно изненадана, за да вдигне глава към Фуурд, но не чак толкова, че да прекрати стрелбата. Четиринайсет изстрела, петнайсет. „Какво ли толкова важно е намислила да прави — запита се тя, — че е готова да изгуби цялата си енергия?“

Същата мисъл хрумна и на Фуурд.

— Джосър, предполагам, че трябва да очакваме поредната ракета. Провери, ако обичаш.

— Вече го сторих, командире. Наистина е ракета. Приближава се с двайсет процента. Подробности и картина на екрана след малко.

— А другите ракети?

— Други ракети, командире?

— Други, Джосър. Забрави ли? Тя опитва това всеки трети или четвърти път. Първата ракета е за отвличане на вниманието и се носи по параболичен курс, а следващата лети направо.

Докато разговаряха, Кир стигна до двайсет и трети изстрел.

— Помня, командире. Ще ги потърся.

— Да, така и предполагам. Преди Тя доста те изпотпяваше, но вече не е така. Може би когато имаме повече време, ще ми кажеш как

го правиш.

Трийсет изстрела. Вяра стоеше неподвижно и полето ѝ отразяваше лъчите.

— Ето и детайлите, командире. Следва картината.

Изображението на мостика потвърди, че приближаващата се ракета е под дистанционно насочване от Вяра, и показва позицията и скоростта си: 26-14-19 и се приближава, деветдесет процента.

— *Деветдесет* процента!

— Бяха двајсет...

— Сега са деветдесет, Джосър. Сблъсък след седемдесет и пет секунди. Кир, прихвани я, ако обичаш.

Смитсън разглеждаше намръщено екрана.

— Нещо не е наред с тая ракета — просъска той на Джосър. — Тя не се нуждае от дистанционно насочване. Твърде бърза е, за да маневрира и следва прав курс. Защо ѝ е насочването? — Джосър повдигна механично рамене, сякаш го командваха от разстояние. Смитсън се обърна да повтори въпроса си към Фуурд, после се отказа. Странно, така и не можа да си обясни причината. Едно от малкото му погрешни решения.

Дългобойните лазерни оръдия откриха огън по ракетата и лъчите им се стрелнаха почти успоредно на тези, с които Кир продължаваше да промушва Вяра. Лъчите озаряваха Космоса в синкаво сияние, лазерите бяха ослепително бели. Лъчите достигаха целта си, но не и лазерите. Приближаващата се ракета ловко ги избегна. Тя отскочи настрана, пропусна ги и се върна на предишния курс. Със същите деветдесет процента.

Смитсън изруга.

— Ето за какво е дистанционното управление — промърмори той.

Лицето на Джосър оставаше непроницаемо.

— Сблъсък след шейсет и четири секунди.

Ракетата вече се бе появила на екрана — макар че Джосър бе пропуснал да подаде локално увеличение — и сега там се виждаха страничен, вентрален и дорзален изглед. Екранът сам подаде увеличението: тя представляваше сивкава сфера с дължина двајсетина стъпки и без външни обозначения. Като се съдеше по това, което бе извършила току-що, очевидно не беше обикновена ракета.

— Кир — заговори бавно Фуурд, но гласът му не можеше да излъже никого, — как успя да го направи?

— Искате обяснение, командире, или да я разрушим?

Лазерните лъчи отново се стрелнаха. И отново пропуснаха.

— Как го прави?

— Сблъсък след четирийсет и пет секунди.

— Ох, мамка ти — прошепна тихо Кир. Ракетата показваше забележителни качества и този, който я направляваше от борда на Вяра, реагираше толкова бързо, че Кир буквално стреляше с лазерите и пропускаше целта — нещо нечувано и затова го прие толкова лично.

Лазерите блеснаха отново и отново и двата пъти пропуснаха ракетата.

— Нещо не е наред — повтори Смитсън. Джосър не отговори, колкото по-близо беше ракетата, толкова по-вгълбен изглеждаше той.

— Сблъсък след трийсет и седем секунди.

— Зад нея! — изкрещя Смитсън. — Погледни зад нея!

— Тахл — рече Фуурд. — Можем ли...

— Да, командире. Можем да ѝ избягаме. Но ако го направим, Вяра ще излезе от лъчевия обхват.

— Не! — извика Джосър, но не само заради думите на Тахл. — Ракетата не е една! — Той млъкна, сякаш за миг се изплаши, че може да са го чули. — Има втора ракета, командире. Точно зад първата. Следва всяко нейно движение. Крие се в сянката на двигателя. И когато унищожим първата, втората ще...

Пред тях изригнаха експлозии и екранът затрептя, сякаш измъчван от мускулни крампи.

— Пипнах те, гадино! — просъска Кир, която бе превключила на късообхватни кристални лазери, без да прекратява стрелбата.

— ... втората ще се озове право пред нас. Сблъсък след деветнайсет секунди. Съжалявам, командире.

Когато втората сфера се появи сред останките на първата, Смитсън и Фуурд се спогледаха, но имаха пред вид Джосър. Каквото и да беше това, оставиха го неизказано. Сега други неща бяха по-важни — като необходимостта да се махнат от пътя на тази летяща към тях гибел. Колкото и да бе странно, Кир, изглежда, се забавляваше. Оръжията бяха нейният език и тя го говореше перфектно. Композираше на него. Преследваше втората ракета с всички установки

за близък бой, с които разполагаше. Добави към кристалните лазери дисруптори, дъхосеквачи, хармонични оръдия, мотиволъчи. Събра ги на едно място като слова от хайку, всяко от тях подсилващо ефекта на другите, докато композицията ѝ постепенно набираще плътност и сила на въздействието. И същевременно не спираше канонадата срещу Вяра, но това беше само пунктуацията на главното ѝ произведение. Атаката на Кир срещу втората ракета беше истинска демонстрация на блестящите ѝ способности. Тя продължи деветнайсет секунди, след които ракетата улучи „Чарлз Мансън“, но във вид на стотици отломки.

А зад тях — нещо друго и непостижимо чуждо ги обгърна напълно.

От пулта си в едно от оръжейните гнезда заместникът на Кир Немек нададе радостни възгласи. Други, в различни части на кораба, се присъединиха към него. Гласовете им звучаха странно отдалечени, променени от филтрираните комуникационни канали, но сетне, когато Тахл докладва за минимални поражения, аплодисментите набраха сила и дори се разпространиха на мостика.

Това бе звездният миг на Кир и тя се опияни от него до такава степен, че за малко да забрави за далекобойната стрелба. Седемдесет и два изстрела, показваше дисплеят на екрана. Седемдесет и три. Фуурд погледна към нея, сетне към Джосър и после отново към екрана. Той мълчеше.

— ... много бързи и маневрени — обясняваше развълнувано Кир на останалите, като поглеждаше към Фуурд, — но нямаха трепкащи полета. Не са ракети от нов тип, познаваме ги отпреди, ала от тях е свалено всичко останало, за да се спечели бързина. Сигурно са им оставили само двигателя, бойната глава и насочващата система. Без никакви защиты.

— Като хлапето, което застреля в Блентпорт.

Седемдесет и осем. Обстрелът на Кир не бе повлиян дори от забележката на Фуурд. Седемдесет и девет.

Дори Смитсън зяпна след думите на командира. На мостика се възцари тишина, сетне прокънтя гласът на Фуурд:

— Тахл, искам веднага да ни махнеш от тук! Незабавно!

Маневрените двигатели изригнаха. „Чарлз Мансън“ започна завой — от Вяра, която доскоро сякаш беше в ръцете им, от останките от Нейните ракети — и после побягна.

— Защо? — попита Кир. — Нали нареди да разруша ракетите ѝ и аз ги разруших!

— Две от тях. — Фуурд положи думите върху нея сякаш бяха детски трупчета. — Попитай Джосър за третата.

— *Третата?* — изкрещя Кир на Джосър, после: — О, не. — Беше видяла лицето му.

— Няма трета ракета — произнесе спокойно Джосър.

— Няма — повтори Кир на себе си. — Няма.

— Ако имаше — продължи Джосър все така спокойно, — скенерите щяха да я засекаат.

Тахл повиши мощността на йонния двигател на деветдесет процента почти толкова незабележимо и гладко, колкото го правеше Каанг. Измина час.

— Скенерите нямаше да я засекаат — произнесе Джосър, докато предъвкваше долната си устна. — Не и тази ракета. Нея Вяра е предназначила специално за нас.

Фуурд погледна към екрана — сега, след като Кир бе престанала да стреля, броят на изстрелите бе замрял на осемдесет — и се обърна към Джосър.

— Видя ли — рече той — какво направи с нас?

Не беше ясно дали говори на Джосър за Вяра, или на останалите на мостика за Джосър. Но и в двата случая имаше смисъл.

Те бягаха. При деветдесет процента Тахл откара „Чарлз Мансън“ далече назад в Пояса, предавайки за броени секунди територията, която бяха спечелили за часове. Носеха се по хаотичен курс, защото все още се опитваха да се измъкнат от това, което ги преследваше. Може би им оставаха броени минути.

Фуурд погледна към Джосър.

— Искам да прехвърлиш управлението на скенерите на Смитсън.

— Онази, която Тя е предназначила за нас.

Пултът на Джосър помръкна. Не беше изпълнил заповедта, вероятно Тахл го бе направил вместо него, предавайки командването на скенерите на Смитсън. По-късно, помисли си Фуурд, ще наредя да го отведат. Но не сега. Определено не сега.

— Докато Тахл е пилот — обърна се Фуурд към Смитсън, — ще можеш ли да поемеш и скенерите освен двигателите?

— Свършват ни хората, а?

— Ще можеш ли да ги поемеш?

— Разбира се, че ще мога, командире. Ще поема и прането ти, ако желаеш.

— Две от три са ми достатъчни.

— Тогава забрави скенерите. Ще взема прането.

— Онази, която е предназначила за нас.

— Тахл — завъртя глава Фуурд, — би ли могъл...

— Да използвам фотонен двигател? Ако наредите, командире.

Но...

— Но ти не си Каанг. — Поне все още си довършваме изреченията с теб, помисли си Фуурд.

Вяра бе останала неподвижна, докато те се бореха с онова, което им беше пратила, и се опитваха да избягат. Но това, което вече им бе направила, беше вътре в тях, предхождаше Нейната ракета. И целта му беше Джосър.

Бягаха вече деветдесет секунди и все още бяха живи. Екранът на мостика показваше панорама на Пояса. Тахл изглеждаше съвършено спокоен, но той винаги изглеждаше така.

— Още нищо — съобщи Смитсън.

— Онази, която е предназначила за нас. — Джосър повтаряше методично тази реплика, също както Кир бе изпращала своите лъчи. Опитваха се да го игнорират, доколкото можеха.

„Дали Вяра — мислеше си Фуурд — по някакъв начин е обладала ума на Джосър?“ Това беше най-очевидното обяснение, но той знаеше, че е погрешно. Истината беше далеч по-комплицирана и навярно по-лоша: Тя не го беше обладала, а *предсказала*. Толкова точно, че обладаването се бе оказало излишно.

— Там има нещо — заговори Смитсън. — Ехо. Не, изчезна. Но характеристиките му са доста необичайни. На нещо голямо.

— Онази, която е предназначила за нас.

— Спри да го повтаряш! — тросна се Кир.

— Остави го, той не те чува — отвърна Смитсън.

— Едва ли ще каже нещо друго — добави Фуурд.

Това беше първото реално събитие от схватката: всички досегашни бяха лъжливи, битки, водени на различни езици. На техния език атаката на Вяра беше реална и бе отблъсната само благодарение на способностите на Смитсън, после на Каанг и накрая на Кир. На Нейния бе имало само една атака, постепенна и търпелива като ерозия, и тя бе насочена — през цялото време — срещу Джосър.

— Ето, друго ехо! — извика Смитсън.

— Онази...

— Пак изчезна. *Голямо е!*

— ... която е предназначена за нас.

— Ще ми се да престане да го повтаря — промърмори Кир.

Корабът потрепери, гмурнал се сред астероидни отломки. Тахл побърза да промени курса.

Фуурд погледна към екрана. Скоростта им беше невероятна. Поясът се носеше край тях, обстрелваше ги с предмети, сякаш се защитаваше с антитета. Той знаеше, че Тахл няма да издържи дълго, но не каза нищо.

Но само превъзходството на противника не би било достатъчно, за да се случи това, което стана с Джосър. Това, което Тя бе приложила срещу него през всичките тези часове, едва ли можеше да се оправдае с технически напредък. Провалът му не беше причината за неговия срив, а само симптом. Бил е надвит далеч по-рано.

— Пак ехо — рече Смитсън. — Мисля, че ще мога да го засека...

Тя би могла да убие Джосър при първия им контакт дори само като му разкрие коя е, но това не беше начинът ѝ на действие. Истината беше далеч по-сложна и навярно по-лоша. Тя бе подготвила всичко, което той преживя, и после — тъй като го познаваше, познаваше всеки от тях — беше предсказала с точност до секунда как ще реагира. Беше използвала събитията, за да го накара постепенно да повярва, че не е толкова лош, колкото го смятат другите или колкото той самият се страхува, че е, беше го постигнала стъпка по стъпка, позволявайки му да види на своите несъвършени скенери неща, които би могла с лекота да прикрие. А после, когато въпреки съмненията си той бе започнал да вярва, до степен да започне да си разменя шегички с Кир, Тя го беше сломила, карайки го да пропусне неща, които би трябвало да забележи без особено усилие дори на неговите

несвършени скенери, и беше предсказала с точност до секунда кога това ще се окаже непоносимо за него.

По времето, когато третата ѝ ракета беше изстреляна, с него вече бе свършено.

— Някой да ми даде координати на ракетата — нареди след минута Фуурд. Все още бяха живи.

— Няма как — обади се Смитсън.

— Какво?

— Тя е замаскирана и улавям случайно ехо. Ще получиш позицията ѝ, когато съм сигурен в нашите скенери.

— Командире, повикай Каанг — прошепна Кир.

— Не ставай смешна. Тя не е в състояние. А и няма време.

— Зная, че няма време. Погледни на екрана. Колко още може да издържи Тахл?

— Смитсън, трябва ми позицията.

— По-късно. Ехата са твърде много.

— Онази... — поде Джосър.

— Ще ми се да спре да го казва — въздъхна Кир и този път той наистина спря, защото попаднаха в нов, много по-гъст рояк от астероидни отломки и се наложи да маневрират бясно.

— Онази...

Няколко секунди корабът се носи без посока, сетне маневрените двигатели изригнаха и Тахл си възвърна контрола, но Фуурд дори не бе забелязал. Чу някой да заговаря точно преди да зазвучат алармите за предстоящия сблъсък.

— Изключете алармите! — извика Фуурд. — Нищо не чувам!

— ... е предназначила за нас.

— Какво? Какво беше това?

— Казах, онази, която Тя е предназначила за нас.

Фуурд застина ужасен. Този път не Джосър, а Смитсън бе произнесъл думите.

— Защо — попита той предпазливо — казваш това?

— Позицията на третата ѝ ракета — продължи Смитсън — е 05-0306 и се приближава. Освен това — продължи той, като

междувременно изключи алармите — сега вече намеренията ѝ са сериозни. Тази е дълга шейсет стъпки.

Екранът се озари в светлина. Ракетата захвърли маскировката си и се разкри — и тази беше сферична, но далеч по-голяма. Виждаха как се отърсва от камуфлажа си като пернато, излюпващо се от черупката.

— Дълга е почти колкото кораб — произнесе задъхано Смитсън.
— Гответе се за сблъсък.

Ракетата изпълваше половината от задния екран: сива, гладка и огромна. Фуурд не сваляше поглед от нея.

— *Готви се за сблъсък!* — извика му Смитсън.

— Не — прошепна той. — Провери скоростта ѝ.

Ракетата поддържаше неизменна дистанция. Тя се носеше *заедно с тях* през Пояса, по-скоро спътник, отколкото преследвач, като деформирана точка на тяхната сребриста удивителна, и макар да бе в състояние да ги удари във всеки един момент, все още не го бе направила.

Смитсън изруга.

— Намалила е скоростта си, за да я изравни с нашата! — извика той. — Тя...

— Си играе с нас — съгласи се Фуурд.

— Командире, остават ми още десет процента йонна скорост — докладва Тахл.

— Използвай я, ако обичаш.

Тахл го направи, но също и ракетата. На екрана — тъй като тя поддържаше еднаква дистанция — не се случи нищо.

— Достатъчно. Върни се на деветдесет процента. Трябва да си оставим нещо в запас.

— В запас за какво? — Тахл се стараеше да говори спокойно, но намали скоростта и същото стори ракетата. На екрана все още нямаше никаква промяна. Благодарение на умелите маневри на Тахл, които ракетата копираше до съвършенство, тя си оставаше единственият едър обект в Пояса, който ги заплашваше.

Кир вече я атакуваше с оръжията за близък бой. Тя бе оборудвана с трепкащо поле и го включваше за няколко секунди, макар че вероятно не се нуждаеше от него. Вярно щеше да я запокити към тях

или Тахл да се изтощи далеч преди Кир успее да стори нещо на ракетата.

Избухна експлозия, но не беше ракетата — все още. Бяха закачили един астероиден отломък и започнаха да се въртят, докато Тахл не изравни полета. Ракетата повтори същата маневра, без да променя и на сантиметър дистанцията.

Нов астероид изплува отпред и Тахл описа рязък вираж над хоризонта му и после — все така следван по петите от ракетата — се гмурна в Пояса с астероидните отломъци. По някакъв начин успя да се прокрадне през него, ракетата също. Те се носеха през Пояса, следвани от нея, извиваха рязко в страни или навлизаха в стремителни виражи. Търчаха като куче между кофи за смет, удряйки едни отломки и избягвайки други — куче, което се опитва да избяга от собствената си опашка и изпада в паника, защото все не успява.

— Онази...

— Командире, моля ви, накарайте го да замълчи.

Навлязоха в поредния астероиден рояк. Сблъсъците зачестяваха, но Тахл ги игнорираше. Кир продължаваше да обстрелва ракетата, а тя да не ѝ обръща внимание. Джосър се опитваше да говори на Фуурд и той също не му обръщаше внимание.

Промяната настъпи със следващия голям астероид. Това не беше само космически обект, изникнал на достатъчно разстояние, за да го избегнат — Тахл се носеше право към него. Беше огромен, с форма на картоф и неравни издутини. Повърхността му нарастваше бързо, докато изпълни предната секция на екрана — и продължи да расте, сливайки се с долния обзорен сектор. Те се гмурнаха право към него. Сякаш пред тях беше гигантското лице на Чърчил. Ето там трябва да е пурата, а там шапката. Дори цветът на лицето бе сходен, както и сбръчканата кожа, покрита със спукани капилляри. Отделни подробности бързо излизаха на фокус.

За тяхна чест никой не се опита да извика на Тахл да ги извади от стремителното падане, докато не бяха сигурни, че вече е твърде късно, но и след това той не им обърна внимание. Задържа кораба до момента, в който доближиха повърхността на една дължина разстояние, сетне го завъртя по централната ос и го насочи обратно към Пояса. Йонният двигател удари астероидната повърхност като строшена бутилка.

И ракетата ги последва. Не се разби на парчета, както се бе надявал Тахл. Завъртя се също така чевръсто като тях и отново зае мястото си — на задния екран на мостика, на една корабна дължина разстояние. Сякаш я пилотираше не друг, а Каанг.

Смитсън подхвана дълга тирада от псувни, които се лепяха по стените на мостика и увисваха там като изпразненията на Каанг, но това не променяше с нищо ситуацията с ракетата. Нищо не би могло да я промени. Джосър не бе успял да я засече, Тахл не можеше да ѝ се изплъзне, Кир не сполучваше да я унищожи, а Фуурд...

Фуурд не можеше да откъсне очи от нея. Каквото и да бе предназначението на ракетата, за момента Вяра я използваше, за да им говори, да им се подиграва за това как предават за секунди онова, което са спечелили в мъчителни часове на гонитба. Фуурд дори си въобразяваше, че разпознава тона на гласа, който Тя използва, за да ги осмива: нисък и ироничен като техните гласове на „Чарлз Мансън“.

Джосър се мъчеше да го заговори, но от устата му излизаше само: „Това е тази, която Тя е предназначила за нас“. А Фуурд се стараеше да не го слуша.

Озоваха се в едно от редките свободни пространства в Пояса. Тахл забави, описа завой наляво, насочвайки се към следващия астероид, и Смитсън изсумтя презрително. Така стори и Фуурд, сега те бяха като въшливо куче, бягащо към някоя тъмна уличка.

Астероидът, избран от Тахл, бе с обозначения VZ-1014. Беше огромен, с размерите на малка планета. Когато излязоха на орбита над него, той се разпротря под тях като гигантско неоправено легло. Повърхността му бе изпъстрена с планини и кратери. Подложен на непрестанни гравитационни сътресения, той носеше всички следи на геологичния разпад. Ала дори един от етапите на този разпад щеше да е колкото десет живота за тях.

Тахл скъси орбитата, ефектът от сближаването с повърхността при същата скорост беше като внезапно ускорение. Докато пейзажът се менеше бързо под тях, изблъван от единия хоризонт и поглъщан от другия, той се обърна и погледна втренчено Фуурд.

Успя да каже само:

— Лъчеви оръжия — и — ... просека.

И тогава Фуурд разбра. Трябваше да положи усилия, за да не се размее на глас — от облекчение, че Тахл бе измислил нещо, което все

още можеха да предприемат, и от почуда над хрумването му.

— Чу го, Кир. Стреляй с лъчевите оръжия.

— И да разруша астероида? Докато сме над него?

— Не — отвърна Фуурд, — докато сме *вътре* в него.

Кир беше твърде объркана и изплашена, за да отговори.

Погледна към Фуурд, сетне към Смитсън, който също бе разбрал, и накрая към Тахл, който въпреки всичко щеше да го направи, и кимна.

И те се стрелнаха към просеката.

При деветдесет процента йонна скорост Тахл скъси и снижи орбитата им...

Сетне се гмурна вертикално...

Към най-големия от кратерите.

Лъчевите оръжия — далеч по-силни от Нейните, единствените техни оръжия, с които Вяра не можеше да се мери — откриха огън напред, перфектни, безпощадни...

И започнаха да прояждат астероида.

Малката планета бе обхваната от мъчителни конвулсии. Сега вече виждаха, че тя диша. Метаболизмът ѝ се ускори, сякаш се опитваше да се изравни с техния, всички нейни вътрешни процеси се стараеха да текат с бързината на техните. Повърхността ѝ се втечни, събирайки в едно хиляди години на еволюция, а гласът ѝ — осезаем, както и движенията, ги заглуши със своя рев, докато навлизаха в гърлото на кратера, в тунела на Тахл.

Лъчевите оръжия, естествено, нямаха откат и „Чарлз Мансън“ премина без сблъсък през астероидната повърхност. Усетиха само слабо сътресение, като почукващ по очна ябълка пръст и после внезапно Вселената се преобрази. Предният екран превключи в миг от един кадър, на който те напуснаха орбита и пикираха стремително, към следващия, където Космосът се превърна в камък, а *отвън* стана *отвътре*. Причина и следствие изгубиха последователността си. Екранът показваше невъзможни събития в светлината на невъзможни цветове.

Тунелът на Тахл бе като подвижна проядена от червей дупка. Те бяха острието пред светкавично образуваща се вътрешна рана, която се разтваряше отпред и затваряше отзад. Скалата ставаше полутечна,

профучаваше край тях, кипнала от ударите на лъчите, но тунелът на Тахл съществуваше само пред тях. Отзад скалата се съсирваше и втвърдяваше, тунелът се затваряше, но никога толкова бързо, че да ги улови. Отпред и отзад бяха два контрапункта, като чифт бедра, опитващи се да ги придърпат навътре.

— Ракетата още ли ни следва?

— Да, командире — отвърна Смитсън. — Дори през *това*.

За кой ли път заповедите на Министерството бяха забравени. Бяха им наредили да срещнат и унищожат Вюра в двубой, но ето че всичко се бе променило. Тахл ги бе гмурнал в астероид, сега прогаряха сърцевината му с лъчи и вероятно щяха да я взривят — маневра, която дори Каанг не бе опитвала. И всичко това — за да унищожат не Вюра, а само Нейната трета ракета.

Лъчите прогаряха скалата отпред, те продължаваха да се носят, раната зад тях се затваряше и така — отново и отново. Кир вече се смееше на глас.

— Каанг трябваше да види това! Тахл, гениална идея. Може и да успеем.

Тя не прекратяваше нито за миг обстрела.

Пред тях, там, където се разтваряше раната, лъчевите оръжия бяха създали нещо, което наподобяваше малко слънце, кипяща топка от ярки цветове, която непрестанно се разпадаше и събираше. Тъмновиолетовите лъчи галеха неравната ѝ повърхност като четки на художник, добавящи нови разноцветни щрихи, нови багри за тунела на Тахл, подхранващи крехката му устойчивост.

— Командире, за момента не мога да направя нищо повече — докладва Тахл. — Докато не стигнем ядрото.

Фуурд кимна. През последните няколко минути — струваха му се секунди, но екранът твърдеше, че са минути — бе наблюдавал Тахл внимателно, смаян от мисълта, че всичко това е негова идея. С течение на годините се убеждаваше колко малко го познава, по-малко дори отколкото познаваше Вюра.

Изминаха още няколко минути. Лъчите гризяха вътрешността на астероида, те летяха напред, раната отзад се затваряше и процесът се повтаряше отначало. Най-обикновен цикъл на вътрешно изгаряне, задвижван от следайнщайновата физика. Фуурд би дал немалко, за да види как я прилагат на практика инструментите на Тахл (маневриране,

скорост, пространствени координати), все още летяха при деветдесет процента йонна скорост, само дето бяха *вътре* в астероид. А ракетата...

— Все още е там, командире — докладва Смитсън.

— А ние не летим с деветдесет процента — добави Тахл.

— Скоростта ни пада, тъй като вече не сме в Космоса.

„Да не би да съм разсъждавал на глас?“ — зачуди се Фуурд. Щеше да ги попита, но се отказа. И какво от това?

Някъде по това време започна промяната. Скоростта им се забавяше като мислите му. Беше спаднала още при навлизането в астероида и сега продължаваше да се снижава. Близко до ядрото материята беше по-плътна и проникването им бе затруднено, пастелната илюзия за тунел пред тях ставаше все по-тъмна и по-тясна. Всичко някак се разтегна, дори звуците сякаш вече се забавяха.

— Онази. Която. Тя. Предопредели. За нас — гласът на Джосър се прокрадваше в мислите му, търсейки пролука.

— Можеш ли да ни кажеш колко време ни остава до ядрото? — обърна се Фуурд към Тахл.

— Не, командире, защото не мога да предскажа темпа на забавяне. Може и да не го стигнем.

— Да не го стигнем?

— Ако достигнем ядрото, лъчите ще взривят астероида. Ако не успеем, ще останем заклещени в скалната вътрешност. Която...

„Като Книгата на Срахр в кристал“ — помисли си Фуурд. Или го каза.

Лъчите гризяха земята отпред, корабът се носеше в тъмния тунел, зад тях раната се затваряше.

Въздухът беше гъст и плътен като дървесен каучук и улавяше събитията като полепнали насекоми. Той приглушаваше светлината и звука, караше мислите да се реят и убиваше разговорите. Времето течеше навътре в себе си. Секундите се разтегнаха в минути, дори повече.

Фуурд забеляза, че повтаря наум последния си разговор с Тахл. Той заобикаляше думите, сякаш са грамадни камъни. Надгробни паметници. Но сега в разговора участваха не два, а три гласа. Третият беше неистов рев, заличаващ част от думите като пръст на идиот, чегъртащ написаното.

- Можеш ли да ни...
- Колко време преди...
- Да не достигнем?
- Като Книгата на Срахр в...

После третият глас заговори на обратно и се превърна в думите, които бе заглушил. *Кажеш. Ядрото. Кристал.* Думите се разпаднаха и гласът отново стана безсловесен. Той преследваше собственото си ехо, улавяше го и това продължи толкова дълго, че Фуурд започна да се страхува от него. Може би затова гласът изчезна.

А в гробището думите продължаваха да стърчат като камъни, но там сега имаше и нещо друго. На мястото на думата „кристал“ имаше мрак. Мракът се разпростираше. Първо протегна пипала като пукнатини във въздуха, сетне пукнатините започнаха да се удебеляват, да преследват и поглъщат по-тънките, да се скитат сред думите, да обгръщат и поглъщат и тях. Накрая всичко това се превърна в черна паяжина, голяма колкото планета. Тя се завъртя към Фуурд, улови го едновременно отгоре и отдолу и го придърпа в лоното си. Мястото го изплаши, той се дръпна рязко и се озова на мостика, но мракът го последва и там се превърна в третия глас.

Третият глас бе гласът на астероида, който ревеше към тях отгоре, отдолу и от всички страни, набираше мощ, за да прерасне във взрив, проточваше към корпуса им дългите повлекла на разтопените скали. Той беше безсловесен, но съдържаше намеци за думи, растеше и умираше вътре и Фуурд, току-що завърнал се на кораба от мястото, където се бе озовал преди малко, откри, че се завръща в лудница.

— Онази... — поде Джосър.

— Спипах те — прошепна Кир, която не спираше да стреля, и добави: — Сега побързай и умри!

Астероидът се стрелна да изпълни желанието ѝ.

— ... е предназначила за нас — довърши изречението Джосър и отново всички го игнорираха.

— Още е там! — извика Смитсън и посочи с пръст екрана. — И никога няма да се махне!

Извика и Тахл, което бе най-шокиращото от всичко, защото Фуурд никога досега не го бе чувал да вика.

— *Твърде рано, твърде рано избухна, още не сме стигнали ядрото и аз не съм готов...*

— Тахл?

— Командире. Радвам се, че се върнахте. Помислих, че сме ви изгубили завинаги.

— И аз си го помислих.

— Командире, погледнете там. Погледнете какво направихме.

Двамата разговаряха тихо, сякаш не съществуваше нищо друго, сякаш корабът не се опитваше да рухне върху тях, сякаш астероидът не се мъчеше да разтвори стените на тунела на Тахл и да се превърне в грамадна експлозия.

— Значи лъчите...

— Бяха твърде силни за него, командире.

— Не мислех, че ще стане толкова бързо.

— Така ли? Че това е само един астероид.

И двамата повдигнаха рамене, жест, който напълно пасваше на разговора или на годините, които бяха преживели заедно. Сетне погледнаха към екрана, обмисляйки това, което бяха направили.

Въздухът се промени. Вече не беше толкова плътен и задушен. Стана хапещ като докосване до леден кристал. След като почти бяха спрели, светлината и събитията отново се раздвижиха, но *раздалечавайки се*, следвайки движенията на всеки един от атомите на астероида. Сега всички се отдалечаваха един от друг, отчуждени като сакхранците след Книгата на Срахр.

Времето се рестартира. Светлината се отърси от ръждивия сумрак, изпълзя обратно през познати отънъци и блесна със слънчева яркост, подхранвайки живота за нови събития.

В дъното на тунела на Тахл блесна ярка точка. От нея изникнаха лъчисти линии, простиращи се към тялото на астероида като пръсти на ръка, и когато доближиха неговата повърхност, той избухна и превърна пръстите в песъчинки.

6.

Песъчинки.

Времето се рестартира, умножи се многократно в неவிжданo изoбилиe. Дoри събитията не се развиваха достатъчно бързо, за да могат да го изпълват, и докато астероидът избухваше, а корабът се опитваше да избегне експлозията, Фуурд имаше колкото иска време, за да прегледа всички тези събития: при това в съответния мащаб. Мащабите напоследък заемаха важно място в живота му, както бе станало и с онзи на вид незначителен крайцер от клас 037, прелетял над тях в Блентпортския космопорт.

Когато приближаваха астероида, той дишаше на продължителни геологични цикли и помръдваше с хълбоци в отговор на гравитационните течения на Пояса. Погледнати мащабно, те и корабът им бяха пращинки в чаша, приближаваща планина.

Понякога можеш да се довериш на мащабите. Те са простички и праволинейни. Например два сражаващи се скорпиона. Ще тракат с челюсти, ще размахват жила, ще помръдват с личица в хитиновите си брони, докато по-дребни същества ще сноват забързано около тях. А после върху тях ще стъпи слон и ще си продължи по пътя.

Но понякога мащабът има стаен смисъл, намеквайки, че по-малки събития могат да окажат важно влияние върху по-големи. Например две същества се измерват с поглед, но те са последният динозавър и първият бозайник. Или малък блед труп на плажа, само че това е трупът на първото изпълзяло от морето същество.

Случва се и мащабите да са напълно измамни. Да обърнат посоката на цял един цикъл, да позволят на дребни събития да надвият големи. Прашинките в чаша, летяща към планината, сами по себе си не са заплаха, но те са *създали* чашата, която ги носи, а тя пък притежава достатъчно мощ, за да накара планината да избухне, и го прави.

Вяра остана във външните покрайнини на Пояса, все така замаскирана и загледана към тях. Беше ги наблюдавала как летят на фотонна тяга през Пояса, как се забиват в един астероид, за да го взривят отвътре и как се опитват да избегнат експлозията. Все още

всички предимства бяха на Нейна страна — те можеше и да не избегнат експлозията, ракетата ѝ бе излязла след тях и продължаваше да ги следва. Но въпреки това бяха направили такива неща, че Вяра започна да ги забелязва.

7.

— Онази — произнесе Джосър, — която Тя е предназначила за нас.

Опитваше се да каже нещо, но не успяваше, знаеше само, че не е *това*. Всеки път, когато понечеше да ги заговори, излизаха тези думи, но това нямаше особено значение, тъй като никой не го слушаше и вероятно дори вече не го помнеха.

Те летяха на върха на експлозията. На мостика цареше невидан досега хаос. Част от едно ядро, отговарящо за гравикомпенсаторите, бе претърпяло повреда и нямаше време да го поправят. Из въздуха се рееха отломки от мебели, блъскаха се в стените, отскачаха и летяха наоколо като подплашени рибни пасажи. Бяха навсякъде. Фуурд и останалите крещяха не от страх, а от яд, че точно сега такива неща им отвличат вниманието.

След това, което направиха, всички очакваха просто да се отдалечат от мястото на експлозията и да я наблюдават от безопасно разстояние. Фактът, че не се случи точно това, бе породил гнева им.

Бяха се измъкнали от експлозията, но тя не угасна. Набираше мощ зад тях, огромна огнена вълна, разширяваща се през Пояса, толкова голяма, че вероятно вече се наблюдаваше с прибори и от Сакхра. А техните прибори твърдяха, че ако продължават да бягат със същата скорост — отчаяно, при деветдесет и пет процента йонно ускорение, тъй като Тахл не беше Каанг и не можеше да използва фотонния двигател — вълната ще ги застигне, преди да изгуби инерция.

Щеше да ги удари след пет минути. Вероятно щяха да оцелеят, добави равнодушно екранът, но не можеше да предвиди дали повредите ще са леки или тежки.

И така, те се носеха точно пред фронта на вълната. Как може един малък астероид да предизвика подобна експлозия? Той изхвърляше далеч повече материя, отколкото би трябвало да съдържа в себе си. Сякаш някой в другия край на галактиката бе открил хиперпространствен тунел до мястото на взрива и хвърляше през него

отломки. Сякаш хората в съседния апартамент бяха пробили дупка в стената и пъхаха разни неща през нея: шишета, картонени опаковки и котешки изпражнения, кондоми.

— А третата ракета?

— Вече ти казах, командире — тросна се Смитсън. — Не можахме да се отървем от нея. Още е там, на същото разстояние.

— Искам да чуя доклад за повредите.

— Няма време, командире, тя пак е там, зад нас, излезе невредима от взрива, сякаш нищо не се е случвало.

— Казах: доклад за повредите! Кир, продължи с късообхватните оръжия, Тахл, опитай се да се откъснеш от нея.

— Сякаш нищо не се е случвало — повтори тихо Смитсън.

— Вече използвам късообхватните оръдия — съобщи Кир. „Също както и преди, не вършат никаква работа“ — помисли си тя, но не го каза.

— Онази, която Тя...

Фуурд отново погледна към Смитсън.

— Казах, доклад за повредите.

— О, по дяволите! Погледни зад нас!

Ракетата наистина беше там, толкова близо, че изпълваше половината от задния екран. Но зад нея, изпълваща *целия* екран, бе вълната на взрива и досущ като слона на Фуурд заплашваше да ги стъпче, без дори да ги забележи. След три минути, както добави Смитсън.

Вълната на взрива продължаваше да се разраства. Изглеждаше сякаш ще стигне чак до Сакхра. Вече бяха преначертали картата на Пояса без астероидите, които бяха унищожили, но сега зад тях вървеше ново картографиране, което настояваше да изключи и тях.

„Каква невероятна ракета — помисли си Фуурд. — И тази вълна. Две цъкащи бомби.“

— Това е тази, която Тя...

„Три, с Джо сър“ — добави мислено Фуурд. Но три беше твърде много и той отново го забрави.

— Е предназначена за нас.

— Тахл, ако обичаш, използвай последните пет процента от йонния.

Тахл го направи, ракетата също.

Все тъй неподвижна, сякаш прикачена за тях, изпълваше половината екран. Нито се приближаваше, нито изоставаше. Както и преди отблъскваше с трепкащо поле лъчите на Кир и както преди бързаше да ги изгаси, за да не харчи излишно енергия. Вероятно си бе оставила в запас два или три процента йонно ускорение, а те нямаха нищо. След още две минути вълната щеше да ги застигне, а за нея също нямаха нищо.

Чу се приглушен удар, но не беше от ракетата — още не. Бяха навлезли в поредния рояк от отломки и за миг се люшнаха, преди Тахл да изравни полета. Ракетата последва маневрата им. Нови удари. Тахл губеше контрол над кораба, бореше се срещу неизбежния срив интелигентно и предпазливо, но губеше.

Поясът се сгъсти около тях. Все по-често приближаваха отломки от астероиди, които изпълваха екрана и изчезваха назад, оставяйки бледи отражения. Екранът на мостика ги маркираше равнодушно и без допълнителни коментари, някои от тях бяха просто останки от по-рано разрушени небесни тела. AN-4044, AL-4091, AD-2025. Поредица от леки удари, после нещо по-сериозно, разтърсващ трясък откъм левия борд, докато се сблъскаха и отскочиха от по-голям къс. Това беше AC-1954. Фуурд го помнеше. Този път алармата свиреше като при сериозна опасност.

— Двигателите на левия борд повредени минимум двайсет процента — докладва Смитсън.

Фуурд повдигна рамене. Поне засега нямаха настояща нужда от маневрени двигатели.

— А ударната вълна?

— На петдесет секунди, командире. Но губи сила.

Джосър направи пореден опит. Трябваше да каже нещо важно на Фуурд, не думите, които непрестанно повтаряше. Но устата му просто не можеше да произнесе други думи.

— Онази, която Тя е предназначила за нас.

Той изпищя, но вместо писък излязоха тези думи. Пое си дъх, събра цялата си воля, опита се да се овладее и заговори с ясен и звънлив глас, но пак се чу същото.

— Онази, която Тя е *предназначила* за нас. Онази, която Тя е *предназначила* за нас.

„Ето как свършва светът“ — мислеше си Фуурд, припомняйки си една стара поема. Как свършва светът. Не с гигантско бум...

БУМ!

Колкото и да бе странно, това беше изстрел от пистолет. Огромен синьо-черен пистолет, който Джосър стискаше. Току-що се бе застрелял в слепоочието и изглеждаше така, сякаш гледа цевта през ноздрите си, тъй като това, което бе останало от лицето му, започваше от ноздрите надолу. Той рухна в креслото, което омекоти падането.

Кръвта и мозъкът му бяха опръскали всичко наоколо като фекалиите на Каанг. Както и с Каанг, останалите просто извърнаха глава.

— Тя току-що уби един от нас — произнесе Кир.

— Направи го много отдавна — уточни Фуурд и в този миг вълната ги застигна и заля.

— Освен това — добави той — никой от нас не е ЕДИН ОТ НАС.

Ударната вълна вече затихваше. Колкото по-далеч се разпростираше, толкова по-нематериална ставаше, докато накрая, когато ги подминаваше, вече беше като пясък. Отчаяното им бягство от нея се бе оказало спасително. Корабът все още се тресеше от ударите, но полетата издържаха, а сетне вълната отмина, изгуби мощ и се стопи на предния екран.

Ала ракетата продължаваше да ги следва.

— Смитсън, ако обичаш, докладвай за повреди.

— Корпусът, част от кърмовата секция, маневрените двигатели отляво и отзад. Нищо, което да не можем да ремонтираме, ако имаме време.

На мостика внезапно се възцари тишина. Въпреки преживяното всички изглеждаха невероятно спокойни.

— Ракетата набира скорост. Може би е решила най-сетне да ни удари.

— Командире... — поде Тахл.

— Всичко е наред. Няма нужда.

Сивата сфера изпълни бавно задния екран, тъй като скоростта ѝ надхвърляше тяхната само с няколко процента. Те задействаха

защитните полета, но не се изненадаха, когато тя се приплъзна през тях — никога досега не бяха виждали подобна ракета. Наблюдаваха я как расте, как екранът се стареае до последно да я държи на фокус. Нямахше експлозия от сблъсъка, само глух тропот и нещо, засенчващо целия екран.

— Невероятно. Някой да ме ощипе.

— Какво? — попита Фуурд. — Кой каза това?

— Слезар, командире. Заместникът на офицер Джосър. Съжалявам, повикването ми беше предназначено за него.

— Няма значение, какво е станало?

— На екрана е, командире.

Задният екран на мостика възстанови образа и се превърна в полупрозрачен тъмночервен прозорец с оттенъци на теракота и охра. Предният дисплей вече подаваше стереографски анализ, но нямахше нужда от него. Всички разбраха веднага щом Смитсън се разсмя.

Третата ракета беше натъпкана с лайна, вероятно последните запаси на Вяра от Изис. Сякаш Каанг се бе върнала при тях, но в особено големи мащаби.

8.

Каанг наистина се върна на мостика след два часа. Откри, че обитателите му са се променили, но не знаеше със сигурност дали за добро, или за лошо.

— Добре дошла отново, Каанг.

— Благодаря ви, командире.

Стоеше на главния вход и се поклащаше лекичко, премигвайки от това, което видя.

— Да, зная — кимна Фуурд и махна с ръка. — Голямо мазало стана. — Все още говореше тихо, но подчертаваше отделните думи, което също ѝ се стори ново. — Веднага щом ремонтираме един от повредените гравикомпенсатори, всичко това ще изчезне. Всъщност дори предпочитам да остане така. Затова наредих да не бързат с ремонта. Имам си свои причини. Ще видиш.

Трупа на Джосър го нямаше — тя знаеше за Джосър — а пултовете на мостика както винаги сияеха от чистота, но всичко останало беше хаос. Каанг се оглеждаше смутено. Не беше виждала нещо подобно.

— Каанг, Тахл пренасочи пилотското управление на твоя пулт.

Тя кимна и пое нататък, все така неуверена. Фуурд я улови за ръката — никога досега не я беше докосвал — и тръгна редом с нея. Движенията му бяха променени, някак отривисти и насечени, а тя беше свикнала той да се движи безшумно и предпазливо. Фуурд риташе отломките от пътя им, докато я водеше право към нейния пулт.

Другите ѝ кимаха, докато минаваше край тях — тя произнесе едно беззвучно „благодаря ти“ към Тахл — но не каза нищо на глас. Лицата им бяха непроницаеми.

Изглеждаше някак смалена. Косата ѝ бе разчорлена и мазна, белезите от имплантите по лицето ѝ още не бяха зараснали. Очите ѝ бяха ококорени и гледаха уплашено.

— Смитсън — провикна се през рамо Фуурд, — какво стана с доклада за повредите?

— Има средни по степен структурни повреди по задния долен корпус. Левите маневрени двигатели са пострадали сериозно, десните все още функционират.

— А Вяра?

— Без промяна, командире. На стационарна орбита във вътрешната периферия на Пояса и извън лъчев обхват. При астероид CQ-504.

— Какво прави там?

— Наистина е странно, командире, но изглежда Тя...

— Не, остави. Помня, каза ми по-рано... — Той се обърна към Каанг. — Виждаш ли?

Тя примигна.

— Какво, командире?

Той погледна към екрана.

— Какво направи с нас.

И тя видя, макар че ѝ трябваше малко време, за да се настрои. Екранът бе разделен като мозайка на по-малки елементи. Всеки от тях показваше картина на кораба отвън, предавана на мостика от сонди, които летяха под, над и около корпуса. Самият корпус бе изрисован с фигури, човешки и нечовешки, живи, механични и синтетични. Освен шестимата (сега петима) на мостика, имаше още петдесет и седем души екипаж на „Чарлз Мансън“. Около трийсет, пресметна Каанг, бяха на корпуса, далеч по-малко от механичните и синтетични фигури.

На пръв поглед стройният делтовиден контур изглеждаше непроменен, аламенящите се светлини озаряваха засегнати и разкъсани участъци, повечето около левия борд и кърмата. Пред погледа на Каанг тези зони пулсираха като заразени участъци. Скоро зрението ѝ се адаптира достатъчно, за да различи вдлъбнатини и следи от удари.

Тя се настани зад пулта. Изглеждаше сякаш с всяка изминала минута възстановява предишния си нормален ръст.

— Каанг, Тахл пренасочи пилотското управление към твоя пулт.

— Да, командире. Вече ми казахте.

— Имаме доста работа. Така че сега, след като се върна, ще те помоля да започнем. Но първо трябва да се сбoguваме с Джосър.

Всички чакаха сигнала на Фуурд. Когато го даде, всеки от тях — включително дроидите и механикалите — спря работата върху корпуса и се обърна към най-близката сонда, така че на мостика Фуурд виждаше лицата им извърнати към екрана. Херметически затворената капсула с трупа на Джосър беше готова за изхвърляне в Космоса през задния шлюз.

Както повечето от членовете на екипажа на „Чарлз Мансър“, Джосър нямаше семейство и роднини — или поне не такива, с които да поддържа контакт — и бе избрал *в случай на кончина* космическо погребение. Имаше си стандартно слово за подобни случаи. Фуурд го произнесе по интеркома.

— Той съществуваше, преди да се роди. Като система от възможности. Като нещо непознаваемо. Докато живеехме, беше видимата част на това нещо. Сега нека се върне при него и да продължи да съществува. Може би...

Капсулата на Джосър изхвърча от шлюза и се отдалечи.

Най-големият враг на Вяра продължи в същата посока, която бе избрала и третата ѝ ракета, след като се сблъска с кораба. Ракетата бе изгубила молекулярната си структура, превръщайки се в неравен и инертен обект с дебелина три стъпки, след което се бе отдалечила. Никой не изпитваше желание да я последва. Джосър го направи сега.

— Ти добави една дума към погребалното слово — чу Каанг Смитсърн да казва на Фуурд.

— Може би — съгласи се Фуурд.

— Да — продължи Смитсърн. — „Може би“. Няма го в погребалното слово.

— А може би трябва да го има... интеркомът още ли е включен?
— Смитсърн потвърди. — Този противник — произнесе в микрофона Фуурд — не е като никой друг, който сме срещали досега. Преди да приключим с ремонта и да поемем след Вяра, бих искал да си помислите добре. Да си помислите какво представлява Тя.

— Командире — поде Кир, — това не е... не може да е...

— Това е и *може да е*. И е много важно. Имам свои причини. Ще видите.

Фигурите върху корпуса оставаха неподвижни. Всички, включително механикалите и синтетичните, сякаш го слушаха внимателно.

— Каанг, да започнем с теб. Какво е Тя?

— Командире, какво се е случило, докато отсъствах?

— Какво искаш да кажеш?

— В заповедта ни се казва, че трябва да Я унищожим, а не да се занимаваме с това какво е Тя. Вие го казахте. Какво ви накара да промените решението си?

— Съжалявам, Каанг, не биваше да започвам с теб. Ще се върна пак към теб след малко, но слушай и се опитай да прозреш въпроса ми. Тахл, какво е за теб Тя? Какво мислиш, че представлява? Дали е от Федерацията? Дали не е бунтовнически кораб?

— Може би, командире. Но подобен кораб...

— Не знаем какъв е, Тахл, не знаем. Макар че се бихме с Нея, така и не видяхме кораба й.

— Е, знаем донякъде как изглежда и какво може да прави. Така че със сигурност не е федеративен кораб.

— А може би е, но не такъв, какъвто сме виждали.

Тахл се замисли.

— В такъв случай може би наистина не сме Я виждали. Може би тя изкривява образа в нашите камери. Може би начинът, по който се показва по време на сблъсък, не отговаря на външния й вид.

— Може би. И какво е Тя?

Тахл се замисли отново, сетне погледна към Фуурд.

— Може би е построена тайно и финансирана от ПДУ — имаше пред вид „Поканени да участват“. — За да нанесе удар на Федерацията.

На мостика се чуха тихи възклицания. Не можеше да се определи дали звуците не са идещо отвън ехо.

— Така е по-добре — кимна Фуурд. — Ала не е каквото си мисля. Смитсън, какво представлява Тя?

— Какво ще кажеш за нещо, създадено тайно от Федерацията, за да унищожават аутсайдери? Командире, знаеш какво е отношението им към нас.

— Доста по-добре — изхъмка Фуурд. — Харесва ми, макар да звучи вманиачено и параноично. И така: Каанг?

— Командире?

— Какво представлява Тя?

— Ще ми се да можех да участвам в това, командире, но знаете, че не мога. Нали се споразумяхме? Аз съм само пилот.

— Хайде, Каанг.

— Наистина не зная... може би сте прав и Тя е бунтовник.

— Твърде лесно обяснение, а и щеше да се нуждае от добър пилот. Би се опитала да те наеме... Кир, какво е Тя?

— Трябва ли да преминаваме през всичко това, командире?

— Да. Какво е Тя?

— Може би тя наистина е чуждоземен. Може би това е първата истинска заплаха, пред която се изправяме. Първата от много. Може би това е началото на война с първия враг, който може да мери сили с нас.

— Кир, Тя е дошла тук преди триста години. Това не е било началото на войната срещу Сакхра.

— Не е необходимо да е било. Това, което е направила, е достатъчно, за да ускори упадъка на Сакхра. — Тя погледна към Тахл, чието лице бе все така безизразно. — Федерацията е голяма сила. Може би това наистина е начало на нова война. — Когато тишината на мостика стана тягостна, почти непоносима, Кир побърза да вметне: — Вие ме попитахте. А и съм го чувала на Сакхра.

— Въпросът е това ли мислиш?

— Да, командире, защото е най-вероятното. Най-добре обяснява всичко.

— Само дето Федерацията ни нареди да Я намерим и унищожим. Сами. Само *ние*.

— Кое не отхвърля идеята.

— Нито я потвърждава, Кир.

— Така ли? Тогава защо е всичко това, командире? Вие ни казахте...

— Да си *помислите* какво представлява Тя. Не да откривате. Нито да решавате. Само си помислете! Обмислете всички възможни обяснения, защото, верни или не, те ни говорят едно и също нещо.

— Командире, имате ли обяснение, което да споделите с нас?

— Аз мисля, че Тя е пришълец. Но не както я описа ти, Кир. А нещо съвсем различно. Може би...

— Командире, това беше обяснение за поведението ви тук.

— ... може би това, срещу което се бием от доста време, дори не е кораб. Може би си няма командир, пилот и екипаж. Може би е самостоятелна форма на живот, еволюирала в Космоса като рибите във водата. Или като морските бозайници, които приличат на риби, но се хранят с тях. Да, Тя прилича на кораб, но всъщност се храни с кораби.

— И как по-точно — попита Кир — се храни с кораби?

— Като поглъща енергията им — подхвърли Смитсън. — Нали разбирате, абсорбира чувството им на огорчение, след като ги е победила по най-различни загадъчни и невъобразими начини.

— Да! И освен това — продължи разпалено Кир — всички нейни двигатели, скенери, лъчи и ракети, всички неща, които приличат на кораб, са всъщност еволюционна мимикрия.

— Виждате ли? Напредваме. Вече добавяте подробности. Създавате цялостна картина. — Фуурд се надигна и огледа присъстващите на мостика. Погледът му беше почти трескав, но същевременно излъчваше вътрешна увереност. Каанг забеляза, че всеки от тях се опитва да издържи на втренчения му взор и не успява.

— Всички обяснения, дори погрешните като последното, ни казват едно и също. Казват ни това, което ще ни кажат и тези, за които не сме помислили.

Той се завъртя внезапно, доближи Каанг и спря при пулта ѝ. Както и по-рано, риташе въргалящите се останки по пътя си, а когато спря, се извиси над нея.

— Да направим рекапитулация. Ренегат, който мрази Федерацията и ни напада, защото сме най-опасният ѝ инструмент. Бунтовнически сили на ПДУ, които мразят Федерацията и ни нападат, защото сме най-мощното ѝ оръжие. Кораб, построен от самата Федерация, защото Федерацията ни мрази и ни напада, тъй като сме най-силното ѝ оръжие. Кораб на чужда цивилизация, първият, който заплашва Федерацията и ни напада, защото сме най-опасният ѝ инструмент. Виждате ли накъде ни води това?

Каанг усещаше дъха му на лицето си.

— Ние сме съвсем сами. Не бива да вярваме на нищо и на никого. Можем да разчитаме единствено и само на себе си.

Той погледна към екрана. Никой от присъстващите не смееше да помръдне. А Каанг, която все още не бе разбрала накъде бие, но започваше да се досеща, почувства, че настръхва.

— Ето защо не ме интересува коя е Тя, или какво представлява. Никога не ме е интересувало и никога няма да ме интересува. Ние сме аутсайдер, един от деветте, и сме съвсем сами. Федерацията създаде чрез аутсайдерите своето абсолютно оръжие. Извади ги вън от командните си структури. Даде им имена на убийци и самотници. Събра екипажи от убийци и самотници, хора, неспособни да се впишат в обществото, но твърде умни и надарени, за да бъдат изхвърлени на буницето. И когато те се съберат на своите кораби, могат да разчитат само на своите умения и на нищо друго. Няма културни интереси, нито търсят приятелство. Те са сами заедно. Така е при другите осем кораба, но ние срещнахме Нея и нещата се промениха. Ето защо можем да Я победим. Защото знаем какво сме.

На екрана се мярна кратко изригване в далечината. Необходимият и предварително зададен период бе изминал и ковчегът на Джосър беше избухнал, връщайки го към системата от вероятности, към която винаги бе принадлежал. Може би.

— Сега тръгваме към Нея. Ще извършим неотложните ремонти, които според анализа няма да са тежки. Не повече от лайната върху обшивката. Ще си останем тук, на мостика. Споделяйки телесната си миризма и вкуса си. Защото това сме ние. Няма да викаме заместник на Джосър, ще си разпределим функциите му. И когато отново се изправим срещу Нея, няма да го сторим заради Джосър или Федерацията, заради приятелство или професионална чест, а заради това, което Тя направи от нас. Тя беше права, всичко вън от този кораб е илюзия и тази илюзия ни мрази. Или пък Тя лъже и всичко вън от кораба е реално, и тази реалност ни мрази. Ние сме само това, което имаме, и вън от тази консервна кутия не можем да вярваме никому и на нищо. Ние сме всичко, което сме. Нищо друго не съществува. Онова отвън е само предварително написан сценарий. Вече не сме инструмент на Федерацията. Сега сме инструмент на самите себе си.

9.

„Поне този път — мислеше си Смитсън — Каанг изпревари останалите.“ Беше прозряла смисъла в думите на Фуурд преди всички останали. Дори преди да го прозре Смитсън. Той я видя да потрепва още преди Фуурд да каже, че сега са инструмент на самите себе си. А след това видя да потрепват и останалите на борда малко преди да почувства как трепетът преминава и през неговото тяло. Никой не аплодира, в края на краищата това беше „Чарлз Мансън“, но думите на Фуурд оказаха нужното въздействие. Стигнаха до най-дълбоките кътчета на душите им.

Когато командирът привърши, повечето от тях само кимнаха — по-скоро на себе си, отколкото един на друг, защото това си оставаше „Чарлз Мансън“ — и се върнаха към прекъснатата работа. Същото стори и Смитсън. О, да, рече си той, това ми харесва. Майната им на всички други, освен на нас. Майната ѝ на Вселената. Предварителен сценарий. Доста зле скалъпен — добави той, като оглеждаше мостика и пространството отвън. Тези звезди изглеждат живи, но повечето от тях, когато светлината им ни достигне, вече ще са умрели или умиращи. Изглеждат живи, но са мъртви. Не вярвай на никого.

„Чарлз Мансън“ си проправяше предпазливо път през Пояса към Вяра. Настоящата ѝ позиция оставаше непроменена от доста време насам, дори докато третата ѝ ракета ги преследваше. Намираше се във вътрешните покрайнини на Пояса, при астероид CQ-504. Би могла да се отдалечи от тях, да напусне Пояса и да навлезе в системата Хор, а те не можеха да я спрат, след като бе извън техния лъчев обсег. Но Тя не беше помръднала. Интересно, помисли си Смитсън. Сякаш изгражда някаква своя система.

Кир също обмисляше думите на Фуурд. Претегляше всяка една, задържах я и я разглеждаше от всички възможни ъгли, сякаш въртеше тримерен модел на кораба. Най-много ѝ хареса изразът *инструмент на самите себе си*. Той вибрираше. Звучеше толкова

спонтанно, но тя не се съмняваше, че е детайлно обмислен, подложен на внимателно вътрешно обсъждане. Сега беше като мощно ехо. *Вече знаем кои сме.*

Не ѝ хареса онази част, в която говореше как вече можели да се подушат и да усетят вкуса си. Разбираше символичното в израза, но обичаше нещата да са съвсем точни. Когато не са, винаги трябва да плащаш определена цена. Ала след като го обмисли внимателно, тя реши, че си заслужава да бъде платена. А и вече можеше да подуши и вкуси Фуурд.

„Чарлз Мансън“ си проправяше предпазливо път през Пояса към Вяра и астероид CQ-504. „Интересно — помисли си Кир. — Сякаш изгражда някаква своя система.“

Каанг не можеше да забрави трепета. След като бе доловила инстинктивно това, което Фуурд беше казал, тя се опитваше отново и отново да го анализира, също както го правеха в момента Кир, Смитсън и Тахл, но не успяваше. Това обаче едва ли имаше значение. Тя не се съмняваше, че думите на Фуурд ще променят всеки от тях. Че ще настъпи промяна в един неуловим, но съществуващ досега баланс. И най-важното, че отново ще имат нужда от нея. Нямаше представа откъде са се взели необикновените ѝ способности, но скоро щяха да изпитат нужда от тях и тя се бе върнала, за да им ги предостави. Единствено ѝ липсваше Джосър.

„Чарлз Мансън“ си проправяше предпазливо път през Пояса към Вяра и астероид CQ-504, „Интересно — помисли си Каанг. — Сякаш Тя изгражда някаква своя система.“ Беше замаскирала сондите си, но докато Я стигнат, сигурно вече щяха да знаят повече за Нея.

След кратката реч на Фуурд Тахл се замисли за Книгата на Срахр и как един ден — ако оцелеят след този сблъсък — Фуурд ще се завърне на Сакхра и ще му бъде разрешено да я прочете. С което ще бъде завършен един цикъл, дълъг и бавен цикъл, проточил се три столетия.

Тахл реши да се съсредоточи върху детайлите. „Чарлз Мансън“ беше най-усъвършенстваният кораб на Федерацията и думите на

Фуурд придаваха на това допълнителен смисъл. Дори Вяра, когато следващия път се изправят срещу Нея, няма да го знае. Ще очаква от тях да се държат като инструмент на Федерацията, какъвто те вече не бяха. Фуурд беше прав. „Сега вече можем да Я победим, защото знаем какво сме. Инструмент...“

— ... на самите себе си — повтори Фуурд, докато „Чарлз Мансън“ си проправяше предпазливо път през Пояса. — И трябва да превърнем това в нещо необратимо. Ето защо... — Той дръпна микрофона на пулта си, този, който бе предназначен за връзка с Министерството, и го стъпка на пода. Сетне си пое дъх. — Тахл, ако обичаш, прекъсни всички външни комуникационни канали. — Тахл вдигна глава, но не се поколеба. Фуурд наблюдаваше ръцете му с издължени и закривени нокти как се движат чевръсто по пулта, оставяйки след себе си угаснали индикатори.

— Готово, командире. Сега вече сме съвсем сами.

Микрофонът беше само символ. Тахл знаеше, че Министерството е монтирало и няколко камери на борда, известни му бяха повечето от тях, но не всичките. По-късно Фуурд щеше да му нареди да ги извади от строя, което той щеше да направи, но пак нямаше да са всичките. Ето защо микрофонът беше само символ, но могъщ символ.

Министерството едва ли ще предприеме някакви контрамерки. Ако успеят да Я унищожат, ще си осигурят опрощение, ако пък не успеят, тогава Тя ще ги унищожи и пак ще са въвн от опасността да бъдат санкционирани. И в двата случая Фуурд ги беше изкарал навън. Сега бяха извън обсега на Министерството.

Символът си е символ, но Тахл знаеше, че Фуурд бе преценил внимателно всичко, както правеше винаги. До последното действие, до онзи миг, в който те всички, включително и Тахл, усетиха Тръпката.

На мостика се възцари тишина. Дори когато се опитваха да говорят, тя сякаш отекваше в думите им.

— Те ще искат да знаят причината — рече Каанг.

— Ще им я кажем — отвърна Кир, — когато приключим и се върнем при тях.

— Може би няма да се върнем — подхвърли Смитсън.

— Разбира се, че ще се върнем — възрази Кир. — Може да сме инструмент на самите себе си, но сме обречени да се върнем. Когато се справим с Нея, ние...

— Няма да има къде да идем — довърши Каанг. — Това е самата истина, нали?

— Да — потвърди Смитсън, — но мисля, че ми харесва. Струва ми се, че е съвсем в реда на нещата.

Тишината, която настъпи, бе като всички останали периоди на тишина на кораба — изпълнена с очакване. Някои от тях поглеждаха към екрана, към мястото в Пояса, където трябваше да е Вяра. Звездите блещукаха. Част от тях вече бяха мъртви.

— Някои от нас ще умрат — промълви Смитсън.

— Да — кимна Фуурд. — Но сега вече можем да Я победим. И Тя не го знае още.

— Ще го узнае — проговори неочаквано Каанг, — когато се изправим срещу Нея. И корабите си имат език на тялото.

— И какво ще направи... — поде Кир, но се сепна и погледна изненадано Каанг. — Какво ще направи Тя, когато разбере за нас?

— Това не е важно — произнесе внезапно Тахл. — Всички знаем, че не Я е грижа.

Останалите го погледнаха.

— За Нея няма значение какво са й пратили, за да Я унищожи. Тя може да го разруши, да си играе с него или да го пусне. Но не Я е грижа.

— Този път... — поде Фуурд, но се сепна и погледна изненадано Тахл. — Този път смятам, че грешиш. Когато нас ни е грижа, Нея също Я е грижа. Няма да побегне пред нас към Сакхра, нито ще се крие в Пояса. Тя иска да се бие с нас из цялата система. По целия път до Сакхра. Сигурен съм.

И тогава на Фуурд му хрумна друга мисъл. Тези късчета познание за Нея, които бе започнал да събира внимателно, като се основаваше на наблюденията и на изследванията си, както и на нещо, което можеше да определи като развиващ се инстинкт, може би не бяха истински. Може би бяха посети от Нея, както Тя бе направила с

Джосър. Не чрез телепатия, а чрез събитията. „Тя прави разни неща и предсказва ефекта им върху нас, което означава, че вече по някакъв начин ни е опознала.“

Тази мисъл го стресна толкова силно, че дори не забеляза, когато Кир се извини и напусна мостика. „Трябва да проверя нещо в оръжейното — обясни тя. — Ще се върна след трийсет минути.“ Фуурд само кимна унесено.

„Не беше необходимо — повтаряше си Кир, докато вървеше по тесния коридор към оръжейното. — Не беше необходимо. *Също като хлапето, което застреля в Блентпорт.* Трябваше да говоря с него.“

Опита се да си представи този разговор в неговия кабинет. „Искала си да ме видиш?“ „Да, за онова, което каза. Как можа да го кажеш, след като току-що унищожих Нейните ракети?“ „Да, зная. Съжалявам. Има ли нещо друго?“

Фуурд имаше обичая да приеме атаката, да я погълне и да я захвърли обратно към нападателя като кухо, лишено от жизненост тяло; навик, който умело прилагаше както в личните си дела, така и в служебните.

Главният коридор се разделяше на няколко по-малки, озарени от редки светлини и с незавършена декорация, и тя се отправи към отсека, който я интересуваше. По пътя се наложи да се промуши покрай един младши офицер, млада жена на име Холит. Беше толкова тясно, че поне една от двете сигурно се наслади на телесния контакт. Малко след това стигна хангара с двете ракети на Фуурд.

Беше дошла тук, за да прецени — не за какво са предназначени, а как смята той да ги използва. Всеки на борда знаеше, че Фуурд не оставя противника, докато не го разкъса. Но срещу Вяра? Дори Смитсън, който несъмнено беше най-умният сред тях, нямаше идея как Фуурд възнамерява да използва тези неща. Напротив, Смитсън беше ядосан от опростената им конструкция, подразнен от тайнствените завоалирани отговори, които Фуурд даваше на неговите въпроси.

Смитсън бил най-умният сред нас? Тя обмисли това съждение, както обичаше да прави и Фуурд. Първо, както би казал той, понятието „нас“ не отговаря на истината. И второ, тя знаеше, че според Фуурд останалите поне се равняват по умствени способности на Смитсън. „И

все пак, щом Смитсън не е в състояние да разгадае за какво са предназначени, как бих могла аз...“ Тя ги огледа отново, заби поглед в грозната им металносиня обшивка, в странните конусовидни върхове, в издутините на двигателите. Стори ѝ се, че отвърщат безизразно на погледа ѝ. Как бе успял Фуурд да измисли оръжия, чието предназначение дори Смитсън не е в състояние да разкрие, и същевременно да го накара да ги построи? Две причини, рече си тя. Първата, защото е оставил отговора на открито, докато всички очакват да е завоалиран, и второ, защото е умен поне толкова, колкото и Смитсън, което означаваше, че е наистина много умен.

Кир произхождаше от старо и богато земно семейство, осигурявало на Федерацията поредица от дипломати, банкери и висши чиновници. Беше избрала доброволно военната кариера и семейството ѝ се отказа от нея, но не заради този избор, а заради друг.

Семейството ѝ беше богато и многочислено. Детството и юношеството ѝ бяха изпълнени с братя и сестри, лели и чичовци, баби, дядовци и братовчеди; с махагон и плюш, морави и подравнени градини, партита, официални срещи и приятели; с онова особено безгрижие, което произтича от богатството. Дори по техните стандарти тя бе необичайно умна и привлекателна и те я обожаваха, стремяха се да са близо до нея, предчувствайки, че в един момент тя ще се откъсне от тях, макар да не знаеха защо.

За нея мракът настъпи по-късно, отколкото за Фуурд, и по различен начин. Петнайсетият ѝ рожден ден бе отбелязан с парти в тяхната градина. Продължи през целия ден и по някое време тя влезе в къщата и се отправи към тоалетната. Приятел на баща ѝ, също дипломат, я последва. Беше чест гост на семейството, приятен и забавен. Това ще е нашата тайна, рече ѝ, когато започна да я гали, специален подарък за рождения ден. Инстинктите ѝ се пробудиха, тя започна да се бори, но той не се отказа и тогава тя напипа бръснача на баща си. Ударът, който в края на краищата го спря, не беше фатален, но той внезапно падна и започна да кърви обилно. Имаше кръв навсякъде.

Беше като божествено откровение: раждането на нейната лична вселена. Накара я да заключи вратата и да мастурбира. Ако той беше в съзнание, щеше да му позволи да я има. *Дължеше* му го. Беше изписал с кръвта си по стените и по пода точно какво е тя.

По-късно научи и други неща за него, как нощем излизал да си търси партньорки, обикновено по-млади, по-бедни и по-глупави от него. Беше успял да го скрие от семейството си и от службата, както щеше да направи и тя, но по-добре от него. Опитите му да се крие бяха доста посредствени. А тя мразеше посредствеността.

Досегашните ѝ сексуални експерименти бяха незадоволителни и вече знаеше защо. Сексът трябва да се споделя с други. Трябва да се прави *на* други и да се мери с болката, която им причинява. Тя започна да преследва жертвите си. Никога не избираше хора от своето семейство, от училището, университета или пък от военната академия. Само непознати. Обикаляше из градчетата наоколо, както Вяра се скиташе из Космоса, случайно и на пръв поглед лишена от мотив, едновременно красива и смъртоносна. И може би, също като Вяра, я подтикваха импулси, които не желаше да признае и затова ги наричаше избор.

Понякога се питаше: „В какво се превърнах?“. Но този тас беше слаб и далечен, заглушаван от далеч по-силния: „Аз съм такава“. Глас, на който не можеше да противоречи. Първите ѝ опити можеха да се нарекат по-скоро изнасилване, но скоро границата се разми, заимствайки все повече от насилието. Ала и това не беше достатъчно. Болката, причинена някому в някоя тъмна стаичка, вече не ѝ стигаше. Апетитът ѝ непрестанно растеше. Насилието трябваше да доминира, да стане неразделна и водеща част във всекидневието ѝ. И тогава направи своя втори избор и се превърна в нещо доста необичайно — жена сериен изнасилвач. Предпочиташе изразите *множествен* или *случаен*, защото *сериен* говореше за процес на развитие, за нарастване, докато тя го разглеждаше като съществена, но стабилна част от живота си, нещо важно, ала вече с ясни граници и без опасност да се разрасне още и да я погълне. По-късно тази разлика щеше да убегне на медиите, отразяващи съдебния ѝ процес. И — колко типично — те я кръстиха „КИРливата изнасилвачка“.

В началото военната ѝ кариера процъфтяваше. Кир си поставяше високи цели и ги постигаше, имаше добра школовка и беше неотразима. Спечели федеративните и олимпийски медали за стрелба с малокалибрени оръжия, но това беше само хоби и нищо повече. В кариерата си се ориентира към едромашабни оръжия, предназначени за бойни кораби, и там постигна най-големите си успехи.

Дарбата ѝ беше вродена като тази на Каанг, но за разлика от Каанг, тя се трудеше здраво, за да я усъвършенства. Колегите ѝ в училището, увлечени от устрема ѝ, се тълпяха около нея и ѝ се възхищаваха, без да усещат отровата, която носеше в себе си.

Беше избрала тази кариера с надеждата да намери легален отдушник за онова, което я ядеше отвътре, но това бе само поредната ѝ грешка. Конвенционалната военна наука съвсем обяснимо се занимаваше с насилие, но само като средство, а не като крайна цел и никога като случайно, доставящо удоволствие насилие. Тъкмо подозренията на колегите ѝ курсанти в края на краищата предизвикаха следствие срещу нея.

„Не — заяви тя на процеса, — това не беше случаен импулс, а съзнателен избор. Можех спокойно да не го правя. Обикновените серийни изнасилвачи имат свой начин на поведение. Не и аз. Това не беше импулс.“ Прокурорът я изслуша с привидно разбиране, после заяви пред съда, че е било *импулс*. Така го описала самата тя. Описанията ѝ били много точни.

Осъдиха я на принудително лечение в институт за психичноболни, а след това Министерството се заинтересува от нея. Част от сключената сделка — неписаната част — уточняваше, че в замяна на доказаната ѝ дарба на аутсайдер тя ще може да продължи да ходи на лов, дори да се наслаждава на болката и насилието, стига да успее да докаже, че е било по взаимно съгласие и след договорка. Накарай ги да подпишат споразумение, казаха ѝ те. Ето черновата, която подготвихме за теб.

Запази и богатството си — адвокатите на Министерството ѝ помогнаха да се пребори с опитите на семейството да я лиши от наследство. Роднините ѝ може да разполагаха с най-добрите адвокати, но тези на Министерството бяха по-добри.

Повечето от членовете на екипажа на Фуурд бяха вършили лоши деяния, подтиквани от вътрешен импулс. Тя знаеше, че при нея нещата не стоят по този начин. За Кир това бе въпрос на съзнателен избор: свободен, рационален, разумен. И тъй като си даваше сметка, че не е като другите, тя се отнасяше с тях предпазливо, макар някои от тях да притежаваха способности, които уважаваше. Смяташе Смитсън за твърде помпозен и самовлюбен, но знаеше, че е много умен, надарен с безпогрешна интуиция. Каанг беше безинтересно създание, ако се

изключи дарбата ѝ на пилот, Тахл бе компетентен, но загадъчен, а Джосър, който вече бе вкусил смъртта, обичаше да интригантства, макар талантът му да не бе в тази посока.

Фуурд притежаваше много от тези черти, но в достатъчно равни пропорции, за да позволи на някоя от тях да надделее над останалите. Кир не можеше да отрече, че изпитва чувства към него, но те бяха безрадостни и неохотни. Понякога си мислеше, че биха могли да бъдат сполучлива двойка... при други обстоятелства.

Постави си задача да узнае какво бе направил Фуурд, за да накара Министерството да го потърси — както беше потърсило нея.

Имаше достатъчно възможности и средства, за да разкрие тази малка тайна. Захвана се със задачата внимателно и всеотдайно, както би постъпил самият Фуурд, и в края на краищата научи всичко. За родителите му, за сиропиталището, за изнасилването и за убийтия свещеник. Дори за желанието му да се запознае със сакхранец, който да го научи да убива по-ефикасно свещеници, което той сам сподели с нея по-късно. Тя се подсмихна. „Жалко, че не си ме познавал тогава — помисли си. — Щях да те науча не само как да го правиш, но и как да му се наслаждаваш.“

„Давайте ли си сметка какво искате?“ — попита я господин Гатусо, съдържател на прочуто шивашко ателие, когато му описа за какво е дошла. „Да — отвърна тя, — разбирам съвсем ясно. Моля ви, ушийте ми я.“ „Не бих желал да обидя една от най-добрите си клиентки — отвърна господин Гатусо, — но все пак трябва да ви попитам: сигурна ли сте? Защото ако я носите, тя определено ще има въздействие.“ „Точно това очаквам — отвърна Кир. — А сега, ако обичате, я направете. Вече знаете какво точно искам. Ще ми стои толкова добре...“

И тя наистина имаше въздействие, което учуди дори нея. Не си беше давала сметка, че обикновен тоалет може да окаже подобен невероятен ефект върху зрели мъже, но бързо привикна с него и се научи да го използва. До такава степен, че се носеше между тях и се държеше така, сякаш не го осъзнава.

Още преди срещата с господин Гатусо бе проучила внимателно възможностите и бе разбрала какво цели. Намери рисунки на момичешката униформа, носена в сиропиталището, и му ги занесе. Дължина на полата, плисета, копчета, пристягащ пояс, пагони на

раменете и прочее. Погълната от всички тези подробности, тя сякаш нахлу в личната вселена на Фуурд. Имаше усещането, че следва тесните пътеки на неговото увлечение като че ли се провира из сумрачните коридори на кораба.

Кир внезапно се разсмя. Това стресна заместника ѝ Немек, който досега стоеше мълчаливо в ъгъла на оръжейния хангар. Изведнъж бе прозряла всичко. Подсъзнателно и докрай. Дори Смитсън не бе успял да го стори. Кир обаче го видя, защото имаше инстинкт към оръжията и начина, по който се използват. Сега вече знаеше как смята да ги използва Фуурд. „Ах, ти, умно копеле“ — помисли си тя. Беше видяла това, което иска Фуурд, което се крие зад тези странни конуси, знаеше какъв заряд се крие в металното туловище, какви двигатели са монтирани отдолу и какъв е техният обсег, и най-важното — колко невероятно просто бе всичко това. „Ах, ти, умно, гениално копеле. Ако само...“

И така, „Чарлз Мансън“ продължаваше да си проправя предпазливо път през Пояса към Вяра. Телепортиращият му двигател беше изключен. Маневрените двигатели на левия борд бяха повредени. Корпусът му бе покрит с лайна и изпъстрен със серия от назъбени пробойни, най-често в кърмовата част. Приличаше на Кир след нощ на ловуване: обикновено безупречна, но сега с размазан върху шитите ѝ по поръчка смачкани дрехи грим.

„Чарлз Мансън“ все още бе запазил поне деветдесет процента от предишното си величие. Повредите по корпуса изглеждаха повърхностни и макар да проникваха в дълбочина, не пораждаха опасност. Но подобно на тези, които го обитаваха, той се бе променил, за добро или за лошо — още не беше ясно.

Бяха прекосили Пояса с фотонни скокове, бяха се гмурнали и изхвърчали от астероид с размери на планета, бяха отрязали връзките си с Федерацията и Сакхра и все още бяха тук по-страховити от всякога. „Инструмент на самите себе си“ и „Не вярвай никому“ бяха силни изрази. Поведението им несъмнено не бе останало скрито за Министерството.

Започнаха последното си сближаване с CQ-504. След като се увери, че те летят към астероида, Вяра се премести, все още в пределите на Пояса, но вън от обсега на лъчевите им оръжия. Те забавиха, после спряха. Фуурд нареди да подадат уголемено изображение на астероида и за пръв път видя нещо, *построено* от Нея.

Сребриста пирамида.

CQ-504 бе незначителен по размери астероид във вътрешните покрайнини на Пояса. Сив на цвят, неравен и асиметричен. Сребърната пирамида се гушеше в гънките на долната му хемисфера, насочена с върха навън и надолу, като ранен признак за някакво причудливо изригване от недрата.

Проучиха я със сондите си, но не научиха нищо, освен че повърхността ѝ е смес от метали и керамични сплави.

— Командире — заговори Тахл, — не зная дали е важно, но дължината на всяка от страните е точно хиляда шестстотин и дванайсет стъпки. Съответства напълно на дължината на нашия корпус.

— Какво означава това?

— Не зная.

Изпратиха нови сигнали. Нищо. Проучиха астероида под нея и пак не узнаха нещо съществено — нямаше тунели, нито следи от изкопна дейност или заровени устройства.

На мостика за кратко се възцари тишина.

— Какво е това? — попита Фуурд.

— Нещо — отвърна Смитсън, — което Вяра е поставила, за да те накара да попиташ *какво е това*.

Нова кратка пауза. Фуурд нареди да повторят анализа на пирамидата (нищо), на астероида (нищо) и на Вяра (все още замаскирана, без промяна в позицията, вън от обсега). Доста неуверено начало на новото им превъплъщение като инструмент на самите себе си.

— Кир, някога правила ли е нещо подобно?

— Не, командире.

— Нищо от този род в записите от предишни срещи с Нея?

— Нищо, командире. Нищо, което дори отдалече да го наподобява.

— Готова ли си да стреляш по пирамидата?

— Да, командире.

— Имаш ли някаква представа какво може да се случи, ако го направиш?

— Не, командире.

— Нито пък аз. Но знаем, че ще е нещо загадъчно, нещо тайнствено и необяснимо, нали?

— Да, командире.

— Значи сме наясно какво трябва да предприемем.

Те направиха кръг около астероида.

Поддържайки неизменна дистанция, сега, когато Каанг отново беше сред тях, „Чарлз Мансън“ се завъртя около оста си и се насочи към границата на Пояса. По такъв начин описа идеален кръг около SQ-405, пирамидата и все още замаскираната в далечината Вяра. След като кръгът се затвори, и трите останаха на същото разстояние от „Чарлз Мансън“, но този път от другата страна на борда.

Насочиха се към вътрешната граница на Пояса и навътре в системата Хор, в посока към Хор 4 и още по-нататък — към Сакхра. Какво щеше да стори пирамидата, ако стрелят по нея, оставаше загадка, която бяха предпочели да не разкриват.

Фуурд погледна към задната част на екрана и се подсмихна едва забележимо. „Нека Тя ни гони, помисли си той. — Победи ни при Хор 5, тук изкарахме равен, сега идва Хор 4. А там знам как да ѝ надвия.“

СЕДМА ЧАСТ

1.

Хор 4 не можеше да се похвали с кипящите цветове и тектоничните изблици на Хор 5. Беше тъмносива, с огромно и плоско лице, масивна и безстрастна като прегърбен за схватка сумист. Приближаваха я бавно, с безкрайна предпазливост.

Гравитацията отдавна бе изравнила повърхността ѝ. Дори бе изкривила светлинния ѝ ореол и на екрана той изглеждаше размазан и извън фокус. Под повърхността ѝ, както се знаеше, се криеха несметни минерални залежи, но те бяха недостижими. Хор 4 беше най-масивното планетно тяло в познатата галактика и нищо органично или механично не би могло да стърчи на повърхността му. Беше като истински пейзаж от пъкъла — не пламтящото великолепие на Хор 5, а безкрайна монотонност.

Когато сакхранците се оттеглиха, оставяйки територията на Федерацията (което сториха без съпротива), новият владетел огледа притежанията си. Сакхра разполагаше с достатъчно минерали, суровини и обитаеми територии и това само по себе си я правеше безценна, но имаше и още. Макар вътрешните планети да бяха безинтересни, в Пояса и на Хор 5 имаше изобилие от тежки елементи.

И още: Хор 4 разполагаше с повече природни богатства, отколкото цялата останала система. Федерацията се зае да проучва. И тогава дойде първият удар.

Федерацията знаеше за необичайната маса и плътност на Хор 4, за това, че е разкъсала на части три или повече гигантски планети с размерите на Хор 5, превръщайки останките им в Пояса. Направиха се точни изчисления за силите на гравитация на повърхността на гиганта, ала те в края на краищата се оказаха погрешни. Хор 4 беше толкова масивна, че имаше някои от характеристиките на неутронна звезда. Гравитацията, най-странната форма на насилие, беше продукт не само на нейната маса и плътност, но и на нещо, което в крайните си форми може да влияе на светлината и дори на времето, а нито една планета не притежаваше толкова мощна гравитация, колкото Хор 4. Първите федеративни кораби, дръзнали да я приблизят, бяха уловени от нея

далеч преди да заподозрат, че са в полето ѝ, такава бе съдбата и на роботизираните сонди, които ги последваха. Хор 4 се оказа далеч по-страховита и заплашителна от Хор 5. По-добре беше да я оставят на мира.

Но само част от това беше истина. Наистина беше по-добре да не я закачат, но тя не беше нито заплашителна, нито чак толкова страховита. Просто съществуваше в свой свят и оказваше определено въздействие на тези, които я доближаваха.

„Чарлз Мансън“ беше все още достатъчно далече от нея. Предпазливото сближаване с Хор 4 досега бе отнело пет часа и предстоеше да отнеме още три. Докато планетата бавно изпълваше екрана, те постепенно изгубиха интерес към нея, защото и без това нямаше какво да се види. Знаеха достатъчно и си даваха сметка, че поне в обозримото за тях бъдеще нито те, нито който и да било друг ще успее да се приземи долу. Тя беше странно безинтересна — всъщност прекалено безинтересна — като се има пред вид какво можеше да стори с тях.

2.

Напоследък Сулху често откриваше, че крачи замислено по коридорите на Хриссихр. С всеки ден ставаше все по-студено и по-пусто, откакто семейството му бе отпътувало за планините. Тя идваше отново и вече се носеха слухове за тревожни събития в Котела и дори тук, в подножието на Ирфирха. Преди два дни му доведоха някакъв странен глуповат мъж на име Блент. Изглежда беше потомък на Рикард Блент. (Далечен правнук? Сулху не успя да намери точния човешки еквивалент.) Заловили го при опит да извърши това, което бе опитал и неговият предшественик — да проникне в криптата и да прочете Книгата на Срахр. Сулху нареди да го пратят в низините, този път жив — нямаше смисъл да постъпват с него така, както бяха постъпили с неговия праотец.

По-късно същия ден Сулху стоеше пред фасадата на Хриссихр, загърнат с наметало срещу вятъра, и гледаше към замъка на хълма точно както го беше разглеждал Фуурд, когато пристигна. Срахр, символът на нулата и безкрайността и символът на Вяра, бе все още там, където някой го бе издълбал. Черната боя върху него беше започнала да се лющи. Тя идваше отново и събитията на Сакхра пак придобиваха трескав вид. Нямаше масови движения, защото както сакхранците, така и хората, заселили се тук, бяха твърде загадъчни, аполитични и разделени, за да подхващат масови движения. Още една проява на ирония — всички те притежаваха сходни черти. Понякога Сулху се забавляваше с мисълта, че един ден сакхранските човеци може да се превърнат в човешки сакхранци. Игра на думи, която би могла да описва цял един нов и различен свят.

Така че това не бяха масови събития, а само отделни епизоди. И все пак будеха тревога. Като странното стълпотворение на девета площадка и начина, по който бе отлетял „Чарлз Мансън“. С неговия син на борда. Сулху се замисли дали ще види сина си отново, но повече го вълнуваше мисълта дали ще види *Нея* да приближава Сакхра. Имаше нещо във Фуурд и кораба му, което го караше да се

страхува за всеки противник, дръзнал да се изправи срещу тях — освен сегашния.

Суон беше уморен. Не толкова физически — през целия ден бе на ободряващи препарати — колкото духовно. Имаше твърде много неща, с които да се справи, повечето обезпокоителни. Изгарянията по ръцете и лицето му, макар обработени добре, му причиняваха пулсиращо страдание.

На Блентпорт цареше относително спокойствие. Всички площадки бяха опразнени, корабите от Хорския флот — презаредени и изпратени да се присъединят към отбранителния кордон, персоналът бе евакуиран в планините. Суон бе ръководил всичко това лично от Командния център в подземие то на диспечерския пункт. Когато приключи, остана да наблюдава дългообхватните скенери, следящи събитията в системата Хор, където „Чарлз Мансън“ и Вярa играеха своята странна игра, както и тревожните съобщения за инциденти в равнините. Прекара там почти целия ден.

— Някакви вести от „Чарлз Мансън“? — попита той.

— Нищо, директоре.

— Добре. Продължавай да ги викаш.

И той като Фуурд беше едър и с черна брада — произхождащ от тежкогравитационен свят, но тялото му не бе тъй мускулесто и стегнато, нито той самият бе тъй дисциплиниран и подреден като капитана на „Чарлз Мансън“ — недостатък, който бе станал очевиден по време на събитията, предшестващи отлитането на Фуурд, а и при инцидента с кораба на Копланд. Оттогава не се бе случило нищо съществено, за да подобри външния му вид или поведението. Изблиците на насилие бяха предимно в низините и изглежда, нито се разрастваха, нито пък бяха организирани. Но като всичко останало, свързано с политиката на низините, те бяха трудни за разчитане и обезпокоителни. Без да знаят за това, Суон и Сулху споделяха един и същ собствен израз — сакхрански човеци — с който да опишат федеративните заселници, колонизиращи низините.

Девета площадка пустееше. Суон я бе прекосил няколко пъти, замислен както Сулху, докато обикаляше из пустите крила на Хриссихр. Преди няколко дни тези, които се бяха събрали там (военни

и цивилни), останаха още известно време след отлитането на „Чарлз Мансън“. Някои от тях убиха и заколиха шестте химери. По-късно, когато научиха за смъртта на Бусейд, те подпалиха колесницата и хвърлиха в огъня трупа на сакхранския кочияш. Малката паяжина в ъгъла на прозорчето се бе сгърчила и изпепелила, без никой да разбере за нея.

Суон се бе опитал да изнесе сакхранския труп от горящата колесница и тогава получи изгарянията по ръцете и лицето си. Това беше първият от трите пъти, когато напусна Командния център. Вторият бе, за да приеме потомъка на Рикард Блент (далечен негов праправнук? Суон не помнеше добре, а и не го беше грижа) от сакхранеца, който го доведе. Точното му име беше Блент-Гундарсен, с течение на времето фамилията Блент се беше смесила с други човешки семейства.

Суон помоли да предадат на Сулху благодарностите му и обеща, че нарушителят ще бъде съден, освен това изказа съжаление за смъртта на кочияша. Всичко това бе прието с вежливо скланяне на сакхрански глави, докато високо над тях последните няколко кораба от Хорския флот се издигаха в небето, за да се присъединят към кордона. Суон трябваше да крещи, за да го чуят.

Третият път, когато напусна центъра, беше, за да предаде лично на семейството на Бусейд какво се е случило. Можеше да има и четвърти път, когато Копланд бе докаран на Блентпорт за арест и съдебен процес, но Суон прати други.

— „Чарлз Мансън“ продължава ли да мълчи?

— Да, директоре... ще ви съобщим, ако има промяна.

— Зная, че ще го направите. Но не мислите, че ще настъпи, нали?

— Не, директоре. Фуурд нарочно е прекъснал връзката.

Суон разглеждаше отбранителния кордон на един от големите екрани в Командния център. Беше разположен в класическа формация. Външният пръстен се оформяше от крайцери и кръстосвачи. Разрушителите и прехващачите бяха отвътре, готови да Я нападнат отблизо, в случай че преодолее големите кораби. Всичко това изглеждаше разумно и логично, с потенциален удар, ориентиран към

Пояса и Бездната, както и към външните планети, откъдето щеше да се появи Тя, ако Фуурд не успее да я спре. Беше им наредено да удържат формацията независимо от това, което ще се случи с Фуурд.

Това беше най-големият флот във всяка от двайсет и деветте федеративни системи, с изключение на земния. Суон вече се питаше дали е достатъчно голям. Ако не беше и ако Вяра игнорираше евакуацията и стовареше удара си върху незащитените райони, няколко души, между които и Суон, щяха да са лично отговорни за последвалата трагедия. Той приемаше това. Най-малкото защото бе научен да бъде верен на Федерацията.

Планетата на Суон беше авторитарна и корпоративна като тази на Фуурд, но за разлика от нея се бе присъединила към Федерацията по обичайния начин, не чрез Министерството, а с помощта на редовната армия. Подобно на Фуурд обаче, и Суон откри, че планети като техните са малцинство. Повечето планети на Федерацията, изглежда, се радваха на далеч по-добро отношение. Федерацията бе като непохватен и по-скоро добронамерен великан, вършещ по-често добрини, отколкото злини. А дори и да извършеше нещо нередно (като законопроекта за премахване на отровните жлези при обитаващите низините сакхранци), голяма част от гражданите — включително и той самият — бяха готови да се възпротивят организирано.

Имаше и други пултове с екрани в Командния център, към които в последно време Суон изпитваше нарастващо влечение. Те предаваха събитията край Хор 5 и Пояса, а също и — в момента — в околностите на Хор 4. Това не бяха действителни събития, а симулации, заради разстоянието и прекратената връзка с Фуурд. Някои вероятно бяха точни, други се основаваха на предположения, изказани от анализаторите в центъра.

При Хор 5 Вяра бе надхитрила Фуурд, както Суон и очакваше, но после в Пояса се бе случило нещо, което съвпаднаше по време с прекратяването на връзката. Засякоха фотонен изблик от един от астероидите, вероятно сблъсък на голямо космическо тяло, ударено от Нейна ракета, но „Чарлз Мансън“ все още бе там. По-късно той напусна Пояса и се отправи към Хор 4, а след кратка пауза Тя го последва. Ала дали преследваше Фуурд, или летеше към Сакхра?

Фуурд очевидно подготвяше нещо, което включваше и Хор 4. Всички знаеха за Хор 4 — ако го приближиш твърде много, ще те убие.

Щеше да убие и Нея, но Тя беше по-опасна, защото убиваше по избор и с определена цел. А може би не. Може би беше като Хор 4 и в действията ѝ нямаше избор или цел. Може би Тя бе създадена по този начин. Ето една интересна мисъл.

Суон разгледа отново стройните редици на обръча. „И това е всичко, с което разполагаме“ — помисли си той, чудейки се дали ще бъде достатъчно. Вече се бе уверил, че „Чарлз Мансън“, екипажът му и дори Фуурд са нещо, отчуждено от останалото човечество. Но Тя бе различна в съвсем друга величина. Тя караше „Чарлз Мансън“ да бъде нещо, което никога не би бил — Един от Нас. Един от нас.

3.

Те продължаваха сближаването с Хор 4 все така предпазливо и с постоянно забавяне.

Възгледите им за Вяра бяха претърпели промяна. В Пояса те бяха първите Нейни противници, успели да спечелят известно предимство, и това донякъде сякаш разбулваше Нейната загадъчност. Към това се добави и идеята на Фуурд, че са инструменти на самите себе си. Знаеха, че е предвидил това, че е предвидил всичко, но се вълнуваха от факта, че вече гледат на Вяра по друг начин.

Промяната достигна своя апогей, когато Фуурд им съобщи как смята да използва двете ракети. След като приключи, последва дълго мълчание.

— Това е много хитро — обади се пръв и с нескрита завист Смитсън, после, след като обмисли чутото от всички ъгли, добави: — Ще ми се да се бях досетил сам.

— Аз също — прошепна Кир и Фуурд я изгледа строго, вероятно подозирайки, че вече се е досетила, а може би разчиташе твърде много в погледа му. Той им въздействаше като тоалета на Кир — правеше го така, сякаш дори не го забелязва. Разликата беше, че при Кир ставаше въпрос за дрехи, за нещо, което е получила, защото е платила. При него беше много повече — всичко, което той е.

Вече знаеха, че Тя наистина може да бъде победена. И докато се приближаваха към планетата, чиито уникални пропорции щяха да я превърнат в едно от техните оръжия, те вече губеха интерес към нея.

Дори Фуурд се умори да гледа Хор 4 на екрана, макар да се стараше да не го показва. Бяха видели чудеса на Хор 5 и в Пояса. Бяха прекосили Бездната между вътрешните и външните планети, за да Я пресрещнат, и изглежда — в зависимост от това, което ще се случи тук — щяха да я прекосят отново. Но Хор 4 беше различна. Приличаше им на нещо скучно, като снимка на врата.

И въпреки това тъкмо Хор 4 бе оръжието, което щеше да я унищожи. Другите оръжия бяха двете ракети на Фуурд. Той съжали, че не поръча в Блентпорт да му изработят повече, но щеше да е доста

трудно, имайки пред вид обстоятелствата там. А и ако се получеше, дори само две щяха да са достатъчни, щеше да е достатъчна и една. Не за пръв път Фуурд се замисли кога му бе хрумнала идеята за тях. Смитсън не сваляше от него завистлив поглед.

— Командире, когато те попитах преди, ти каза, че не знаеш. Каза, че било нещо, което сякаш открай време е в теб.

— Какво?

— Идеята за тези ракети.

— Е, още не зная. Не мога да си спомня точния момент.

— Това също го каза вече... Не си ли си помислял, че може Тя да е посяла тази идея в теб?

Фуурд го стрелна с поглед. Тъкмо се готвеше да го скастри, когато по позата му позна, че Смитсън всъщност се шегува.

— И защо въобще ще го прави? — попита Кир.

Смитсън повдигна рамене.

— Защото е загадъчна?

— Може би — рече Фуурд, — но тайнствена ми харесва повече.

Каанг следеше разговора им с изненадано изражение.

— Каква е разликата, командире?

— Питаш каква е разликата, защото и без това ще Я унищожим, или каква е разликата между загадъчен и тайнствен?

— Да, командире. Питам каква е разликата между загадъчен и тайнствен.

— Няма разлика — обади се Кир.

— Напротив, има — намеси се Тахл, — но е скрита.

По-късно иронията се обърна срещу себе си, сдъвквайки остатъците си, докато те работеха над Нейното унищожение. Сближаването с Хор 4 продължаваше, все по-бавно и по-бавно.

По-бавно и по-бавно. Предпазливо, все по-предпазливо. Имаше един момент при сближаването им с Хор 4, когато щяха да бъдат прихванати от гравитационното ѝ поле. Много преди това щяха да спрат и да извършат последните приготовления: приготовления, идеята за които, както и тази за двете ракети, изглежда бе нещо, известно на Фуурд отдавна.

— А Вяра? — обърна се той към Тахл.

— Командире, напусна Пояса и се отправя към Хор 4. Приблизителна позиция 15-10-16.

— Приблизителна?

— Все още е замаскирана и двигателните ѝ емисии са слаби. Лети с ниска йонна скорост, около девет процента, и гравитацията изкривява скенерите ни.

— О, разбира се — отвърна Фуурд и добави: — Значи все още е загадъчна.

— Искате да кажете тайнствена, командире?

— Мисля, ти каза, че разликата между тях е скрита.

— Скрита е само ако се опитвате да я намерите, командире.

Фуурд наклони леко глава в знак, че е съгласен, и разговорът временно замря.

— Командире — обади се след няколко минути Тахл, — все още препоръчвам да действаме с максимална предпазливост. Може би Тя се е отправила към Сакхра и не ни преследва. Може само да прелети оттук. Както...

— Както постъпихме с Нея в Пояса. Зная. Но...

Но Фуурд вече се уповаваше повече на един нарастващ инстинкт към Нея, както и на все по-вечето познания, нищо че бяха дребни и разпокъсани. Освен ако Тя наистина не бе посяла идеята в ума му, щеше да се изправи срещу тях, преди да продължи към Сакхра. Беше сигурен.

— Тахл, кога се очаква да бъде тук? Приблизително?

— Поне след три часа при настоящата ѝ скорост, командире.

— Добре. Значи разполагаме с достатъчно време. Да се захващаме.

Орбитата около Хор 4 беше най-лесната част. С ракетите щеше да е далеч по-сложно.

Бяха изчислили орбитата, която ще им е нужна. Издължена елиптична орбита, в чиито две най-отдалечени точки щяха да са в състояние — разчитайки на инерцията, както и на помощта на йонния двигател — да се откъснат от гравитацията на Хор 4. Но през останалата част от времето щяха да са в плен, неспособни да предприемат каквото и да било, освен да следват елиптичния си път.

Това бе от съществено значение, за да не успее Вяра да ги подмине. Трябваше да са в плен. И Вяра, докато ги приближава, да го знае.

Ала това беше най-лесната част, тази, която вече бяха изчислили. Всичко, което трябваше да направят, бе да продължават постоянно забавящото се сближаване с Хор 4 и да изчакат, докато стигнат критичната точка от очакваната среща. Сетне, когато се уверяха, че Тя идва за тях, а не се е отправила към Сакхра, щяха да излязат на определената орбита. Щяха да го направят внезапно, преструвайки се, че реагират прибързано и спонтанно, стреснати от появата ѝ. Бяха обмислили внимателно действията си и ги бяха репетирали няколко пъти, но когато дойдеше време да ги реализират на практика, щяха да са в гравитационния плен на Хор 4. Нищо не заслужаваше подобен риск освен шанса да Я победят.

— Командире — обади се тихо Кир, — зная каква е разликата.

— Разликата?

— Между загадъчен и тайнствен.

— Е?

— Ще я оставя неизказана.

Най-сложната част бе подготовката и изстрелването на двете ракети. Беше такава, защото тъкмо ракетите оформяха цялостната картина. Ако не сработеха, Тя щеше да ги подмине безпрепятствено и да се отправи към Сакхра, а „Чарлз Мансън“ щеше да се снижи за неканена среща с Хор 4.

Но те щяха да сработят. В тях нямаше нищо загадъчно. Бяха прости, сравнително малки и — което бе най-важното — инертни. Щяха да бъдат изстреляни безшумно, когато „Чарлз Мансън“ навлезе в своята орбита и в един момент (изчислен предварително), който да ги изведе на друга орбита, успоредна на тази на „Чарлз Мансън“, но поотдалечена от Хор 4, където да не могат да бъдат впримчени в гравитационната ѝ прегръдка.

Ракетите не бяха почти нищо повече от двигатели и бойни глави. Бойните глави, притиснати в тясното пространство на своите корпуси, представляваха заряди от Е91, най-концентрираният конвенционален експлозив, създаван някога. Той вършеше точно това, което бе изписано на пакета, създавайки в едно ограничено пространство взрив с характеристики на термоядрен, но за разлика от него, зарядът оставаше инертен и недоловим до момента на неговата експлозия.

Двигателите им бяха високоинтензивни фотонни ускорители, придаваха огромно ускорение, но за кратко време. На носа на всяка ракета бе монтиран обектив и нискоенергиен компютър, програмиран да разпознава само Вяра, от какъвто и ъгъл да Я засекат. Нямаше да излъчват нищо към ракетите, нито щяха да приемат от нея каквото и да било друго освен Нейния образ.

Ракетите щяха да се носят като отломки от Хор 4, тъмни, мъртви и твърде инертни — надяваше се Фуурд — за да бъдат забелязани от Нея, когато Тя се приближи. Вяра щеше да знае, че ако не се броят двете крайни точки на елиптичната орбита, „Чарлз Мансън“ е в гравитационна клопка, все още може да се бие, но не може да напусне орбитата си. Че на практика е обездвижен. Вероятно щеше да избере среден път между двете удобни точки за атака.

Няма да се налага да унищожаваш противника си, само да го повреди достатъчно, за да не може да се откъсне от клопката, когато достигне най-далечната орбитална точка. А после ще продължи към Сакхра, оставяйки на гравитацията на Хор 4 да свърши работата, или ще се задържи, за да погледа, преди да продължи към Сакхра. И в двата случая действията й ще са решаващи, а в решаващи моменти от схватките Вяра винаги свалеше маскировката си. Това бе моментът, в който щяха да се включат ракетите на Фуурд.

— Кир, ако наистина знаеш каква е разликата, едва ли би я оставила неизказана. Не можеш да използваш речта, за да заявиш, че ще оставиш нещо неизказано.

— Командире, ако не бях заявила, че ще я оставя неизказана, никой нямаше да узнае за нея.

— Именно.

Фуурд си помисли, че разговорите им стават все по-сложни и вгълбени, ала имайки пред вид това, което предстоеше да направят, му се струваше напълно в реда на нещата. Биха могли да разговарят с недомлъвки, докато бавно приближава моментът на Нейното унищожение.

Обективите в носовете на ракетите бяха късогледни, почти примижаваха. И не можеха да изпращат сигнали, а само да получават. Те не бяха нищо повече от автоматизирани камери, функциониращи с

минимален енергоразход, абсолютно конвенционални и програмирани да разпознават образа на Вяра от всеки ъгъл в мига, когато се появи в полезрението им. Тя вероятно щеше да се приближи бавно и предпазливо, привлечена от „Чарлз Мансън“, този странен противник, извлякъл от нея повече от всеки друг; привлечена от обреченото му състояние, което обаче нямаше да повлияе на предпазливото ѝ поведение.

Ракетите по никакъв начин нямаше да бъдат контролирани или управлявани от „Чарлз Мансън“. Те щяха да са част от пустотата, без сигнали или емисии, чрез които Тя да ги засече. Почти всяка тяхна част щеше да е напълно инертна. Когато камерите Я разпознаят, което щяха да направят едва съвсем отблизо, ракетите щяха да ударят. И тогава — поне Фуурд се надяваше — вече щяха да се намират почти в упор и щяха да я достигнат твърде бързо, за да успее да задейства дори трепкащите си полета.

Идея, която изглежда открай време бе съзрявала в него. Основаваше се на доста „ако“ — ако Тя не премине покрай тях, ако не засече ракетите, ако те сработят, ако Тя се приближи достатъчно, ако свали маскировката. И разбира се, ако са изчислили правилно гравитационната хватка на Хор 4. Простичка и същевременно сложна задача, висок риск, разчитащ на ниски технологии. И съдържаше в себе си нещо, което никой досега не ѝ бе предлагал: заплахата. Ако се получи, тогава дори и да не бъде разрушена, Вяра ще бъде сериозно повредена, достатъчно сериозно — надяваше се Фуурд — за да попречи на „Чарлз Мансън“ да достигне най-далечната точка на орбитата, да се откъсне от нея и да Я довърши. Това изглеждаше доста вероятно и както Смитсън каза, щеше да е моментът, в който някой от нас ще загине. Но никой преди тях не бе печелил предимство спрямо Нея, а ето ги тук, вече обмислящи окончателното ѝ поражение. И дори, докато това стане, си разменяха шегички.

— Смитсън.

— Командире?

— Може би Тя е посяла тази идея в главата ми. Не как да спечеля битката. Посяла е идеята, че Тя е посяла идеята.

— Така ли смяташ?

— Само казах „може би“.

— Командире, не си казвал „може би“.

— Напротив, казах го на погребението на Джосър. Забрави ли? Но имах пред вид сегашния разговор.

„Само това ни липсваше — помисли си Фуурд. — Да си разменяме тези и контратези.“

Имаха достатъчно време, за да завършат последната подготовка на ракетите, и бяха преминали по-голямата част от процедурите, но въпреки това ги провериха за трети път. Тъй като те щяха да бъдат изстреляни в инертно състояние, нямаше кой знае какво толкова да се настройва по тях. И все пак ги прегледаха отново и отново, особено обективите в предната част.

А докато го правеха, продължаваха да си разменят реплики в тази странна, подхваната наскоро игра на думи. Всеки от тях добавяше по нещо, което караше и друг да се включи. Харесваха играта заради постоянно нарастващата ѝ сложност. Тя ги караше да се чувстват на борда на „Чарлз Мансън“ като у дома си, както отдавна се чувстваше Фуурд. Тя сякаш беше негово копие, нещо тънко и неуловимо и същевременно неимоверно сложно и неразбираемо, на което се възхищаваха, без да го разбират напълно.

— Тайнствен или загадъчен — подхвърли Кир. Тя се обърна към Смитсън и се засмя подмамващо. — Какво мислиш?

— Може би и двете, може би нито едно от тях. Какво ще кажеш за неразгадаем?

— Като Книгата на Срахр? — Фуурд веднага съжали за думите си, но Тахл не реагира. Настроението им започна да се променя. Играта на думи бе станала твърде сложна. Като Нейната пирамида в Пояса, която бяха подминали, без да навестят. Времето на тази игра също бе отминало и сега започваше нещо друго.

4.

— Командире, Тя изчезна — докладва Тахл.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Къде? — попита Каанг. — Къде е отишла?

— Той не каза отишла, а изчезнала. — *И не питай*, добави мислено Фуурд, *каква е разликата.*

— Има ли...

— Командире, Вяра е изключила двигателите си — продължи Тахл. — Беше замаскирана и можехме да я следим само по емисията на двигателя. Но сега го е изключила. Изключила е всичките си двигатели.

— Има ли... — поде отново Каанг, но се сепна. — О, разбирам.

— Командире, мисля, че може и да се получи — рече Тахл. — Тя забавя. Мисля, че смята да се срещне с нас, преди да поеме към Сакхра.

— Наистина се започва — рече тихо Фуурд. — Преодоляхме първото „ако“. Знаете какво да направите сега.

Следващата част беше изчислена предварително, но не биваше да си личи, че е така. Да изглеждат неподготвени беше част от подготовката.

Нещо се размърда в Нея — като вода, капеща в празна сграда.

Тя приближаваше „Чарлз Мансън“ бавно и с очевидна предпазливост. Все още бе замаскирана.

Каквото и да беше Вяра, Тя съществуваше физически. Имаше свое вътре и свое вън. Вътре беше екипажът или нещо друго, което дори не можеха да си представят и което ги изучаваше. То се размърда и стигна до някакво заключение.

Последната известна позиция на Вяра бе приблизително 15-01-16. Тя приближаваше Хор 4 откъм Пояса и Хор 5, „Чарлз Мансън“ бе от противоположната страна на Хор 4, отвъд която се простираха Бездната, Сакхра, вътрешните планети и слънцето Хор. Тя продължаваше да забавя скоростта си, изключила всички двигатели — в противен случай щяха да я засекаат по емисиите и на борда щяха да zazвучат цял куп сигнали и аларми. Можеха да преценят къде е само по предполагаемия ѝ курс и степента на забавяне.

Без да му наредят, екранът на мостика изложи една върху друга схеми за последната ѝ позиция и за предполагаемата в момента. Сравнена с отправната точка на „Чарлз Мансън“, Тя бе някъде под хоризонта на Хор 4. Ако продължеше към тях, в един обозрим момент от бъдещето Вяра щеше да се издигне над този хоризонт подобно на ново слънце, макар че спрямо слънцето Хор щеше да е по-скоро луна около Хор 4. Само дето Хор 4 нямаше луни — беше ги разрушил всичките.

Фуурд постепенно осъзна, че от известно време чува странен шум на мостика — като от жена, пристъпваща с дълга бална рокля. Тахл и Кир също го забелязаха.

— Гравитация върху корпуса — подхвърли Смитсън. — Хор 4. Усилва се.

Така беше. А Тя продължаваше бавно да се приближава.

Тя ги изучаваше.

Даваха си ясна сметка за превъзходството ѝ над федеративните кораби, дори над аутсайдерските, по отношение на скенери или комуникации. Разполагаше с обширен репертоар от техники и устройства, които при обикновени обстоятелства не можеха да бъдат засечени, макар на мостика понякога да долавяха, че ги използва — имаше някаква разлика в характера на нейното мълчание. Кир обикновено първа го усещаше.

— Да — рече тя на Фуурд. — Почувствах го. Тя ни гледа.

Звукът отвън се промени — от шумолене на скрибуцане.

Тя ги изучаваше. Предвид на това, че беше променила курса, изключила двигателите и се насочваше към тях, в това нямаше нищо изненадващо, но те се нуждаеха от потвърждение, за да могат да преодолеят следващата поредица от „ако“. Бяха се подготвили старателно, но това също зависеше от няколко „ако“. Не само очевидните, които всички знаеха, но и по-неуловими и тревожни.

Ако Тя предполагаше, че са замислили някакъв ход.

Ако смяташе, че възнамеряват да използват Хор 4 като част от този ход.

(И ако това бе пътят, който следваше мисловният ѝ процес, линеен като техните.)

Ако вярваше, че те са преминали малко прибързано към осъществяването на своя план, след като бе изключила двигателите си и вече не можеха да Я проследят.

И най-важното, ако тя действа така, както биха действали те, и се приближи, за да ги довърши. Ако го стори, това не само ще им помогне, но и ще я принизи в очите им. Те ще знаят, че има поне една част от Нея, която е като тях, сред всички останали части, които не са.

Йонният двигател на „Чарлз Мансън“ изригна двукратно и ги изведе на широка елиптична орбита около Хор 4, ала навлизането им в орбитата беше прибързано. Имаше нещо подозрително в действията им и нещо вътре в Нея го забеляза.

„Чарлз Мансън“ се разтресе, когато йонният двигател набра мощност и го запокити към Хор 4. Отломките на мостика, останали в свободен полет, след като Фуурд нарочно не бе позволил да поправят компенсатора, се плъзнаха шумно по пода.

Никой не говореше, но всички знаеха, че в този момент мислят едно и също: бяха оставили мостика и себе си в пълна бъркотия и вече започваха да го забелязват и да усещат миризмата. Вероятно беше в природата им — или го бяха научили от Фуурд — да забелязват подобни неща в моменти като този.

Фуурд огледа присъстващите на мостика и кимна. Оръдейното ядро прати заповед на един от подкомпютрите, който го обслужваше. Той на свой ред провери времето и мястото и започна обратно броене. В предварително зададената точка двете ракети бяха освободени — не

изстреляни, нито изхвърлени или пуснати. Всичко това бе извършено без каквито и да било церемонии или коментари на мостика, докато „Чарлз Мансън“ продължаваше да се носи като животно, което оставя фекални купчинки както си крачи. Корабът продължи да следва своя курс. Двете ракети останаха да се реят зад него като говна на селски път.

Малко по-късно Фуурд огледа мостика и отново кимна. И пак подкомпютърът, този път инструктиран от едно от навигационните ядра, провери времето и мястото и започна обратно броене. Както и предишния път, „Чарлз Мансън“ се разтреса, докато пореден йонен изблик му придаде допълнително ускорение към Хор 4. Двете маневри бяха предварително зададени. Втората, която не се различаваше съществено от първата, предизвика ново завихряне на отломките на мостика, но тъкмо тя беше тази, която най-сетне ги изведе на полуобречената орбита около Хор 4. „Разбий ги — промърмори Фуурд. — С всички сили.“

Звукът от разкривяващ се корпус ставаше почти постоянен. Гравитационното натоварване върху корпуса, разбира се, бе предвидено в техните изчисления, но не и звукът. Бяха привикнали корабът да филтрира и компенсира всичко, преди да го допусне до тях, но този път той не беше в състояние да го направи. Звукът се усилваше заедно с нарастващата мощ на прегръдката на планетата.

Двете ракети следваха орбита, успоредна на тази на „Чарлз Мансън“, но по-отдалечена от Хор 4, и все още не бяха прихванати от нейната гравитация. Орбитите им бяха завецани от „Чарлз Мансън“ в момента на тяхното освобождаване и щяха да се изменят навътре съвсем скоро, тъй като не летяха под тяга. Ракетите щяха да останат инертни, докато Тя се появи. Инертни във всяко отношение, с изключение на надзъртащите късогледо обективи. Ако пък Тя не се появеше или се приближеше, но ракетите не сработят, щяха да подминат „Чарлз Мансън“ по пътя си надолу към Хор 4.

Защото сега вече Хор 4 наистина беше отдолу. Пренареждането бе завършено, макар че все още бяха на огромно разстояние от него и го виждаха като завършена сфера — огромно лице на аутист, лишено от изражение. За разлика от другите планети Хор 4 нямаше облачна покривка, за да изглежда сякаш не е на фокус, но мощната му гравитация предизвикваше неуловими изкривявания на светлината и

пространството. А вероятно и на времето. Фуурд виждаше на екрана същия участък от хоризонта на планетата, който сканираха и ракетите. Искаше му се да види как Вяра се издига незамаскирана над хоризонта, за да се увери, че са Я унищожили, преди някой да разбере какво представлява или откъде се е взела. Тахл разглеждаше същия хоризонт, той също искаше Вяра да бъде унищожена по причини, които поне в този момент, оставаха неразбираеми за Фуурд. Кир се надяваше, че ракетите ще Я повредят, но няма да я унищожат, за да може да Я довърши тя. А Смитсън, който наблюдаваше как Фуурд се опитва да Я примами по-близо, си спомни за своите предци в равнините на Ембера: как са примамвали тези, които ги преследват, за да могат да ги разкъсат на части, и как изходът от тази надпревара на видовете бе довел до това, че един от хищниците бе започнал да доминира над всички останали.

Никой тях не заговори и така отмина още един миг, в който, без да го знаят, споделяха едни и същи мисли. С изключение на Каанг, която бе заета да подпомогне преднамереното им попадане в плен на Хор 4.

Бяха изградили нещо, което, макар и нереално, притежаваше всички вътрешни последователности и непоследователности на реалното. Бяха създали привидно достоверен разказ за това как са действали припряно и необмислено, не завладени от паника, а просто прибързано. Като допълнителен щрих за действията маневрените си двигатели и намалиха мощността на йонния съвсем преднамерено няколко секунди след като това би им свършило работа. После — тъй като първоначалната им припряност би била обяснима, но паниката едва ли щеше да съответства на изградената им досега репутация и следователно би била неубедителна — те изключиха всички двигатели и легнаха на орбита. Така съхраняваха енергия, докато достигнат най-отдалечената точка на елипсата, където биха могли да се откъснат от гравитацията на Хор 4, а през това време активираха оръжейните системи за близък бой и провериха трепкащите полета — все така спокойно и пресметливо.

Изглеждаше убедително, поне за тях.

Корпусът не спираше да издава стържещи звуци. За момента действително бяха в клопка и наистина се страхуваха.

Двете ракети започнаха да се раздалечават една от друга и от „Чарлз Мансън“, но в степен, която бе изчислена предварително. Обективите в носовете им оглеждаха същия участък от хоризонта на Хор 4, който наблюдаваха Фуурд и останалите на борда на „Чарлз Мансън“, ала без да размишляват като тях. Те бяха едновременно съсредоточени и късогледни. Двигателите и бойните им глави бяха мъртви, не поддържаха никаква връзка с кораба и не пазеха спомени за неговото съществуване. Бяха извън контакт или контрол, инструменти на самите себе си.

Бяха безжизнени и щяха да останат такива, докато не се появи Тя. Сетне животът им щеше да разцъфти и да издъхне. Щеше да започне и да приключи почти едновременно с изпълнението на една много специфична задача.

На пръв поглед изглеждаха зле оборудвани за Нея. Бяха малки и доста примитивни. Срещу множеството ѝ тайни способности те бяха като най-обикновен чук. И докато се носеха, оставаха в сферата на поредното *ако*: ако успеят да останат незабелязани от Нея. Защото ако Тя ги засече навреме...

— Девет часа до най-отдалечената точка — съобщи Каанг.

Време, което просто трябваше да убият. Появата им в околностите на Хор 4 бе предизвикала зараждането на малка планетна система. Сега Хор 4 разполагаше с нова сребриста изкуствена луна, кръжаща на орбита, която можеше да разруши малко по-късно, както бе постъпила с предишните. Тази луна на свой ред имаше две свои луни, тъмни и инертни. Имаше и още една, дори по-неразгадаема от Хор 4, която скоро щеше да изгрее над хоризонта на планетата. Но засега планетната система беше почти стабилна, смълчана, уравновесена, нютонова.

Фуурд непрестанно се чудеше дали би предпочел да види как ракетите Я повреждат, вместо да Я унищожат — в първия случай Тя би могла да разтвори корпуса си и да им помогне да научат някои неща за Нея — когато, като леко потупване по рамото, всички аларми на кораба се задействаха и Тахл произнесе:

— Командире, обектът ни приближава. Погледнете на екрана, ако обичате.

Фуурд се запита дали Тя разбира от ирония. Защото това, което се издигаше над хоризонта на Хор 4, не беше Вяра, а малък сребрист предмет. Пирамида.

Локалното увеличение на екрана показва, че пирамидата се премята, но не както розовия конус, който Тя им бе пратила в Пояса. Беше далеч по-дребна от пирамидата при SQ-504, всъщност с размерите на спасителен катер. Гладка, без каквито и да било издатини и без двигателни емисии, ала изглежда, се носеше право към тях.

— Размерите ѝ в основата и по ръбовете са пропорционални на тези, които имаше пирамидата в Пояса — докладва Тахл.

Фуурд кимна, без да се изненадва.

— Нещо друго?

— Сондите ни не могат да проникнат под повърхността, както беше и в Пояса. Ако проследим траекторията ѝ назад, достигаме позиция 11-15-13, откъдето смятаме, че е била изстреляна. Това е и мястото, където предполагаме, че се намира сега Вяра, ако е запазила темпото на забавяне.

Те продължаваха да изучават пирамидата. Лицето на Тахл оставаше непроницаемо. Смитсън изсумтя нещо за цилиндри, овоиди, розови конуси и сега пък шибана пирамида. Кир се изсмя мрачно, смях, който не се понрави на Фуурд.

— Пак ли ще я игнорираме? — попита Смитсън.

— Да — отвърна Фуурд. — Както и предния път. Знаем какво ще последва, нали?

Пирамидата ги подмина точно както бяха сторили те с по-голямото ѝ копие в Пояса. Описа внимателен полукръг около тях, като спазваше неизменна дистанция, и после се стрелна надолу към лицето на Хор 4. Малко по-късно се озари от ярко изригване — не от запалване в атмосферата, защото Хор 4 нямаше атмосфера, а унищожена от неговата гравитация — от триенето при невероятната ѝ компресия до микроскопични размери. Това бе последният път, когато видяха и чуха нещо от Нейните пирамиди.

— За какво беше всичко това, Тахл?

— Може би Тя ви казва нещо, командире.

— Каанг, колко още остава до отдалечената точка?

— Седем часа, командире.

— Благодаря ти. Казва ми нещо ли, Тахл?

— За това как подминахме Нейната пирамида в Пояса.

— И какво, смяташ, казва на теб, Тахл?

— Командире?

— Ти си единственият на борда — едва успя да се спре, преди да каже *единственият от нас*, — който може да знае какво е Тя.

На мостика, на който досега цареше тишина, стана още по-тихо. Тахл направи доста голяма пауза, преди да отговори.

— Командире, зная какво смята Срахр за Нея.

— И Срахр смята, че Тя...

— Ще промени тази мисия. Ако го направи...

— Ако го направи, ще ми кажеш, нали?

— Разбира се, че ще ви кажа, командире. Защо ме питате точно сега за подобни неща?

— Ти си сакхранец, но си и първи офицер. Заместник-командир на моя кораб. Кое е по-важното?

— Корабът, командире.

— Кой кораб?

— Този, командире. Знаете кой кораб имам пред вид. — Тахл не беше ядосан, а обиден.

„Какво ме накара неочаквано да го попитам подобно нещо?“ — зачуди се Фуурд. Сетне алармите зазвучаха отново, но този път различно. Различни аларми за различни събития. Мониторите, които бяха потъмнели, след като Тя угаси двигателите си, пак светнаха. Фуурд се завъртя и погледна към екрана.

— Тя е тук, командире — рече тихо Каанг и Я видя.

Бавно и очевидно много предпазливо Вяра се издигна над хоризонта на Хор 4. Позицията ѝ, съобщи екранът на мостика, беше 8-7-12, по-близо, отколкото предполагаша, достатъчно далече от Хор 4, за да избягва гравитационната му хватка, и недостатъчно близо до ракетите, за да успеят да я видят. Без да му бъде наредено, екранът подаде увеличено изображение. Тя имаше издължена делтовидна форма като тази на „Чарлз Мансън“, но пропорциите бяха различни, дължината ѝ бе с около осем процента по-малка от тяхната, а максималната ѝ ширина при кърмата — с единайсет процента по-малко. Сребрилата ѝ повърхност се състоеше от взаимно покриващи

се плочи, подобно на техните, но по-дребни, колкото люспи на сакхранска кожа. Върху корпуса ѝ се виждаха малки люкове, тесни прозорци и амбразури, но зад тях нямаше светлина или движение.

И друг път Я бяха виждали на записи. Познаваха размерите ѝ, знаеха как изглежда от всички ъгли и че формата ѝ е сходна с тяхната. Но всичко това беше, преди да Я видят на живо. Сега вече то нямаше значение.

Наблюдаваха я смълчани и мълчанието им сякаш се разрастваше, без да ги съединява или да ги разделя. Този път знаеха, че споделят една и съща мисъл. Тук Тя не бе довела само себе си, за да се изправи пред тях — бе довела цяла една вселена.

Фуурд се унесе в мислите си. Както и всички останали. А на няколко мили и на една цяла вселена разстояние от тях Тя ги гледаше и чакаше.

„Чарлз Мансън“, мислеше си Тахл, има семпли, изчистени линии, но при Нея не беше така. „Чарлз Мансън“ притежаваше опростена геометрия, с ясно различими вътре и вън, като завършваше отвън, докато нейната бе различна. Тя започваше отвън.

Тахл проследи силуета ѝ от острия връх на носа до кърмовото разширение. Представяше си как тази линия се простира на милиони мили, може би до Сакхра, и знаеше, че тя няма да се отклони и на милиметър, сякаш е неразделна част от космическата тъкан. Представи си как всяка линия от силуета ѝ се простира на милиони мили във всички посоки като котешка люлка — далеч отвъд системата Хор и нататък в галактиката, където неизменно щеше да започне да се изкривява. Вяра бе само видимата част, увиснала в центъра на тези линии. Това, което Тя бе довела със себе си.

„Дали тъкмо това — запита се той — е видял Срахр преди триста години? Аз съм първият от нас (не, вторият), който Я вижда след него. Баща ми смяташе, че Фуурд ще успее в замисъла си. Сега вече и аз вярвам.“

Смитсън си припомни Копланд, който, виждайки Я край Анубис, бе прошепнал: „Лицето на Бога“ — последното нещо, което успя да произнесе. И Анзах на процеса (Смитсън бе чел протоколите) бе описала момента, когато Тя бе свалила маскировката си: очертания, които малко наподобяват аутсайдерски кораб и същевременно са различни, сякаш Тя е само видимата част на нещо по-голямо. Придвижва се като живо същество и изглежда като част от пустия Космос, малка част, създадена, за да е твърда и видима. Докато всичко останало продължава да съществува около Нея, скрито от погледа. Сега вече разбираше какво е имала пред вид Анзах под „останалото“ — всичко, което Тя бе взела със себе си във от маскировката.

„Не бях подготвен за това — помисли си той. — Нямахме го на записите. Тази картина ни въздейства повече, отколкото на обикновен екипаж, защото въображението ни е по-силно и по-егоистично. По-опасно и по-уязвимо. Как ли Анзах е успяла да запази самообладание, след като е видяла *това*? Защото — продължи мрачно той — се е опитвала да се отърве от онези смешни изиски кораби и не е имала време за това, което сега си позволяваме ние (той огледа мостика и прочете същото по лицата на другите, както със сигурност и те го четяха на неговото).

Смитсън бе прочел всички протоколи и знаеше, че процесът е бил само една голяма несправедливост. Но това вече нямаше никакво значение.

«Тя кръжи из градове, непредвидима и на пръв поглед лишена от мотив, неотразима и гениална.» Кир си припомни тази фраза от своя процес. За разлика от Изис на старата Земя съдебните процеси не се водеха под формата на разпити, а в присъствието на защитник и затова създаваха възможност за подобни риторични упражнения. Прокурорът бе дребен енергичен мъж, чийто носов говор никак не подходеше на външния му вид на човек, отдаден на словесните войни и надарен с хитрост и проникателност.

Тази фраза открай време не й даваше покой, но сега вече знаеше защо. Кир си припомни лицата на своите роднини, докато прокурорът я произнасяше. Процесът ги бе превърнал в непознати, които отказваха

да я признаят, но сега вече фразата придоби ново значение. Ако извадеше от нея «градовете», щеше да бъде точно описание на Вяра.

«Може би Фуурд е имал пред вид същото, когато каза, че сме инструменти на самите себе си. Може би Тя е това, което щяхме да сме ние, ако Министерството не надзърташе постоянно зад гърбовете ни.»

«Какво ли представлява Нейният пилот и дали Тя има пилот като мен? — питаше се Каанг. — Съмнявам се, защото щях да го почувствам, когато си свали маскировката. Корабите имат свой език на тялото. Жалко, защото ми се искаше един ден да срещна някого като мен.»

После, без да подозира какви мисли вълнуват останалите на мостика, тя сви рамене и се наведе над приборите.

«Сякаш виждаме нов основен цвят — мислеше си Фуурд — или откриваме ново число.» Тя не трябваше да е тук, мястото ѝ е извън обикновените възприятия и геометрия. Отвън и отвътре, извивки и прави линии. Различни мащаби. Прилича на нас, но е цяла вселена от неща, които ние не сме.“

Той Я разглеждаше на екрана и си мислеше: „Знаеш ли защо го правиш? Или си като Кир и следваш вътрешния си глас, който те убеждава, че имаш право на свободен избор? А може би го правиш, защото си създадена за това? Ако е така, кой е твоят създател?“.

По-късно, когато се върнаха от там, където всеки от тях бе отишъл, Тя все още ги чакаше. Познаваше добре ефекта от свалянето на маскировката върху своите противници. Обикновено не ги оставяше да се съвземат, но този противник беше различен.

5.

Фуурд дишаше тежко. Чуваше звън в ушите. Имаше ерекция и усещаше горчилка в устата си. Той посочи екрана.

— Позицията й... — поде Тахл, но млъкна, усетил, че трябва да даде време на Фуурд да дойде на себе си. — Командире, позицията й е 8-7-12. Изравни се с нашата скорост и поддържа същата дистанция.

— В обхват ли е? — попита Кир, преди Фуурд да успее да заговори.

— Не. Вън от обхвата за близък бой.

— Ще се доближи — Кир облиза устни. — Този път мисля, че ще й причиним болка.

Двата кораба бяха извърнати един срещу друг. Сякаш се измерваха с очи. Имаше нещо особено в това съзерцание — като първа среща между двама души, на които предстои да живеят заедно.

— Тя видяла ли е ракетите? — попита след минута Смитсън.

— Съмнявам се — отвърна Тахл — и знам, че те не са Я видели.

— Разбира се, че не са! — тросна се Смитсън. — Тя не е достатъчно близо.

— Трябва да се приближи — рече Фуурд.

— Ще се приближи — обади се Кир.

— Може и да го направи — допълни Тахл. — Ако не реши, че ние го искаме.

Тахл си спечели няколко любопитни погледа, но само няколко. Повечето не откъсваха очи от екрана.

Ерекцията на Фуурд не спадаше. Той огледа лицата на другите, опитвайки се да прецени дали и те са възбудени като него. Обикновено можеше да познае по израженията и изцъклените погледи. Но двама от присъстващите не бяха човеци, а един дори беше безполов, пък и светлината на мостика не беше достатъчна, за да разгледа добре останалите. И без това предпочиташе да гледа към Нея.

Тя бе увиснала там като материализирала се светлина. „Нямах представа, че ще е такава — помисли си Фуурд. — Ще го помня до края на дните си. Колко ли още ми остава да живея?“

— Тахл, колко време мина, откакто я видяхме?

— Близо три часа, командире.

— *Какво?* Сигурен ли си?

Тахл не отговори на въпроса му.

Какво ставаше с времето? Изглеждаше толкова забавено в други моменти от преследването им, но сега ставаше нещо странно. То сякаш изтичаше от „Чарлз Мансън“ и от Вяра и се разтваряше в Космоса. Като че ли им правеше услуга, за да могат по-дълго да се насладят на този миг, в който най-сетне са заедно, мига на първата им среща. Времето изпълваше пространството между тях, разстилаше се подобно на маса, на която да подредят своите карти.

— Още колко остава — поде Фуурд, — преди да стигнем?...

— Първата най-отдалечена точка? — попита Тахл. — Три часа, командире.

— Ако — натърти Смитсън — Тя повярва, че сме попаднали в клопка и ако не е видяла ракетите.

— Тя вярва — заяви Фуурд. — И не ги е видяла.

— И освен това се приближава — просъска Тахл. — Идва по-близо. Погледнете екрана.

Двете ракети чакаха момента, в който да изпълнят своята задача. Те щяха да се пожертват, но нямаше да го сторят нито съзнателно, нито по своя воля. Щяха да го направят, защото бяха създадени за това.

Летяха на свободна орбита зад „Чарлз Мансън“ и по-далече от Хор 4, по траектория, на която доскоро се намираще самият „Чарлз Мансън“. Късогледите обективи в носовете им оглеждаха Космоса в търсене на познати очертания, но Тя все още беше твърде далече.

Биха могли да различат „Чарлз Мансън“ недалече пред тях, но не го виждаха. Не бяха програмирани да го познаят, нито разполагаха със средства, за да поддържат комуникация. Не знаеха, че той ги е създал и изстрелял. Не знаеха нищичко за шейсет и двете (доскоро шейсет и три) същества на борда му.

Биха могли да различат и сивата повърхност на Хор 4, но не я виждаха. Не бяха програмирани да я разпознаят, нито усещаха гравитацията ѝ. Не знаеха, че тази планета съществува.

Не знаеха дори, че са две на брой. Всяка от тях беше център на своя вселена — вселена, в която имаше само още една форма, която очакваха да различат. Ако не Я видеха скоро, орбитите им щяха да извият надолу и те щяха да паднат върху сивата повърхност, която не виждаха, и да загинат, преди да са завършили това, за което бяха създадени. Но дори да Я видеха и да го завършеха, животът им пак щеше да е кратък.

Инструменти на самите себе си.

Примитивните обективи в носовете на ракетите не спираха да обхождат видимия сектор, но не можеха да Я забележат. Вселената беше празна. Тя трябваше да се приближи още.

Екранът на мостика показва, че йонният ѝ двигател, използван доскоро, за да поддържа дистанция, постепенно намалява мощността си. Вяра скъсяваше дистанцията с тях, бавно и очевидно много предпазливо. И продължаваше да ги изучава със сонди, които не успяха да блокират, нито да засекат и да проследят до Нея. Само ги усещаха.

— Сега всичко — говореше Смитсън на Тахл — се свежда до тези две ракети. — Както винаги той беше досаден и както винаги — прав. — Откъде си толкова сигурен, че Тя не ги е видяла?

— Ако ги беше видяла — отвърна Тахл, — щеше да разбере, че всичко това е само игра, и да ги унищожи. Те са инертни и беззащитни.

Смитсън изсумтя, но не каза нищо повече. Тахл се зачуди на начина, по който се бе изразил: не „сигурен ли си“, а „откъде си толкова сигурен“, сякаш за да избегне възможно оскърбление. Необичайно за него.

— Ами ако Тя — продължи внезапно Смитсън — вече е изстреляла свои ракети и те ни чакат да се приближим?

— Помислих за това — отвърна Тахл.

— И?

— И сондирах района около Нея. Нищо.

— Може да са ти убегнали.

— Тогава Тя ще спечели.

Смитсън въздъхна театрално.

— Слушай — обърна се към него Фуурд, — вече сме в хватката на Хор 4 и Тя се приближава — две от нещата, които бяхме планирали. Ако е видяла ракетите ни, какво по-различно можем да предприемем от това, което вече правим?

— Лъчеви оръжия?

— Не. Това вече го опитахме. Обстрелвахме с лъчеви оръжия, използвахме защитни полета и се държахме на дистанция. Не това искаме. Тя трябва да се приближи.

— Дали Вяра иска това?

— Да. Тя иска да ни довърши в близък бой и ще го стори, ако сме безпомощни и уязвими, а ние се постаряхме да изглеждаме такива. Трябва да се приближи.

Кир и Каанг нададоха възклицания, но когато Фуурд се завъртя към екрана, Вяра все още беше на мястото си.

— Какво стана?

— Не видяхте ли, командире? — попита Каанг.

— Не, не гледах нататък. Повторение, ако обичате.

На екрана Тя *трепна* като видима част от иначе невидима ръка, подскочи встрани и мигновено се върна на предишната си позиция. Това свърши още преди да е започнало, но всичко останало се беше променило. Дистанцията между тях продължаваше бавно да се скъсява. Мостикът възвръщаше нормалния ход на времето.

— Правила ли го е преди?

— Не, командире. Няма го на записите.

„Странна постъпка — помисли си Фуурд, — сякаш не го стори заради нас, а по някаква нейна причина.“ Начинът, по който всичко свърши тъй внезапно, му напомни за техните две ракети. Трябваше да се приближи още.

Минутите се нижеха. Фуурд все още беше с ерекция, горчивият вкус в устата му също остана, а с приближаването на Вяра дори се усилваше.

Главата му пулсираше, както и penisът. Мислите му се търкаляха бавно, като механизъм на старинен часовник. Всеки път, когато някоя мисъл понечваше да се стрелне напред, невидима контратежест я възпираше, създавайки противомисъл. Никога досега не се бе чувствал

така. Всъщност не, той погледна неволно към Кир и си спомни за сиропиталището: първо възбудата, сетне нещо по-мрачно, желание да разтвори, да проникне, да види какво има вътре. Не го беше правил с Кир, но щеше да го направи с Нея. Боеше се да не се откаже.

С приближаването ѝ екранът намаляваше локалното увеличение. Йонният ѝ двигател продължаваше да отслабва мощността си. Люковете, отворите и амбразуриите оставаха тъмни. Сондите не показваха признаци, че оръжията ѝ са активирани, нямаше и следа от ракети като техните, макар Фуурд да беше сигурен, че техните сонди ще са безсилни срещу ракетите ѝ.

— Искам Я, Тахл. Какво да направя, за да я примамя по-близо?

— Тя вече се приближава, командире.

— Не достатъчно бързо. Какво да направя, за да дойде до нас?

— Командире, сега не е моментът да се рискува. Ако Тя разбере, че искаме да се приближи...

— Искам Я, Тахл. Значи да направим нещо в противоположна посока. Добре, *не* Я искам.

Горчивият вкус в устата. Пулсиращият набъбнал член. Време е да сложат картите на масата.

— Значи променихме намерението си да Я срещнем в близък бой. Нали?

Забележката му нямаше интонация на въпрос, Фуурд се надяваше скритото ѝ значение да остане тайна за Вяра.

— Видяхме Я и всички бяхме впечатлени от срещата. Нали. Сега искаме да Я задържим на разстояние. Нали. Ето защо ще открием огън с лъчевите оръжия.

— Точно това ти казах! — обади се Смитсън. — Сякаш минаха часове оттогава.

— Командире — прошепна Тахл, — не рискувайте. Не бих искал да ни приближи по-бързо.

— Прав си. Кир, ако обичаш, огън с лъчевите оръжия.

Два ярки снопа пронизаха тъмния космос, който ги делеше от Вяра. Сякаш с това налагаха своето вето върху пространството и времето. Но Фуурд знаеше, че е крайно време да предприемат нещо.

Лъчите Я достигнаха и трепкащите ѝ полета се задействаха.

— Вяра увеличава спирачния режим на йонните си двигатели — докладва Тахл. — Движи се назад. Не мисля, че се получи.

Но този път не беше познал. Имаше една кратка пауза, в която Тя остана да виси на непроменливо разстояние от тях — сякаш се бе отдръпнала, за да обмисли решението си за последен път — и после мостикът се изпълни с тревожни сигнали, а екранът почти завибрира, за да се настрои към следващия ѝ ход. Вече нямаха нужда от локално увеличение, защото Вяра изпълваше целия екран. Беше включила ѝонния си двигател на преден ход, петдесет процента, и се носеше право към тях.

На екрана около корпуса ѝ се виждаха виолетови проблясъци, доказателство, че е активирала оръжията си за близък бой. Това донякъде им подейства успокояващо — знаеха, че те също изглеждат така, докато активираха своите. Време беше да се извади първата карта. Фуурд погледна към Кир.

— Ако обичаш, повторна стрелба с лъчевите оръжия.

Нов ярък блясък. И този път Вяра ги отрази без затруднение и навлезе във визуалния обсег на двете ракети. Те Я видяха и с това започна и приключи животът им.

Ракетите се стрелнаха към Нея от двете точки, в които бяха зависнали. Изумителна беше бързината, с която Вяра реагира, сякаш притежаваше рефлексни на живо същество. Тя се завъртя по дължината си, за да се обърне към тях — маневра, която „Чарлз Мансън“ не би могъл да изпълни. Но те бяха вече почти до нея и едновременно се забиха в тялото ѝ, а беззвучните експлозии на зарядите им бяха последвани само след наносекунда от задействането на трепкащите полета.

Ала вече беше късно.

И двете ракети Я удариха откъм левия борд, първата попадна в средата на кораба, втората — тъй като Вяра продължаваше да се извърта — близо до двигателите. Тя довърши маневрата, извърщайки левия си борд към тях, и под светлина, наподобяваща тази на клатушкаща се в подземие крушка, те видяха какво ѝ бяха сторили ракетите.

Два огромни кратера бяха зейнали в корпуса ѝ, озарени в цвят, чието име не знаеха. Вътре в тях за пръв път се видя онова, което се намираще под повърхността ѝ — паяжинена конструкция, наподобяваща тяхната. От кратера излитаха премятащи се отломки. Бяха във всякакви размери и форми и изглеждаха странно познати,

обикновени отломъци от обикновен кораб, но... (Тахл нареди на мостика да се фокусира върху тях и махна безшумно с ръка на Фуурд да погледне нататък) всяко отделно парче, било то носеща греда, болт или винт (да, тя бе изработена от такива неща, както и от други, каквито досега не бяха виждали), веднага щом я напуснеш, пресъздаваше в миниатюра главната повреда на корпуса. На страната на всяко парче се появяваха два кратера, озарени в същия невъобразим цвят. И така парче след парче, отломък след отломък. Екранът на мостика се фокусираше само върху по-едрите, но скоро след това всички те изгаряха, а от кратерите излизаха нови и нови далеч след като ракетите се бяха взривили. По-късно екранът щеше да анализира и премери всяко късче от отломките, поотделно и с максимална прецизност. Щеше да докладва за събраните данни на разумното ядро, което щеше да предаде доклада на Корабния кодекс, който пък, след като добави свои коментари, щеше да предостави доклада на Фуурд и другите, но и тогава, както сега, те едва ли щяха да знаят какво точно става.

Тахл върна на екрана общ поглед — Вира продължаваше да се преобръща след двата взрива. Краищата на кратерите в хълбока ѝ се извиваха назад, пулсирайки като клетъчни стени, и докато се преобръщаше през левия си борд, Тя прелетя край тях.

Описа завой и побягна. Съхранената част на главния ѝ двигател се активира, бълвайки пламъци, и Тя се люшна рязко напред, увеличавайки скоростта си към системата Хор и Сакхра. Имаше нещо странно в начина, по който се движеше — асиметрично поклащане, предизвикано от работата на двигателите ѝ в задния край на повредената кърма. Асиметрично, но повтарящо се като накуцване на ранен. Нямах да могат да я последват, докато не стигнат най-отдалечената точка, където можеха да се отскубнат от орбитата, но това едва ли имаше значение. Тя беше ранена дълбоко и сериозно и летеше към Бездната между вътрешните и външните планети на системата Хор, където нямаше никакво прикритие.

Изображението ѝ бавно се стопяваше на екрана и скоро на мостика се възцари пълна тишина. Една от странните тишини на „Чарлз Мансън“, която скриваше неизказани неща. Сякаш всеки от тях се опитваше да намери убежище в това, което бяха направили. Но не се

получаваше. Защото това, което бяха направили, не беше нещо голямо. По-скоро бе дребно и гадно.

Караше ги да съжаляват, че въобще е станало. Сякаш бяха шайка изнасилвачи, надвесени над жертвата си, докато тя се опитва да изпълзи встрани.

По-късно тишината, която Тя остави след себе си, бе нарушена.

— Какво направихме? — попита Каанг.

— Това, което искахме — отвърна Кир.

— Не ми се струва редно. Сякаш не биваше да се случва.

— Защото никой не го е вършил преди.

— Сега вече сме обречени — каза Тахл. — След това, което извършихме, трябва да Я настигнем и да Я разрушим.

— Или да я убием — подметна Смитсън. — Тя е като е живо същество.

— Не — поклати глава Кир. — Кораб е, като нашия.

— Нали видя онези отломки?

— Като нашите.

— Но това, което те *правеха*...

— Не! — тросна се Кир. — Кораб! Като нашия.

— Каквото и да е Тя — рече Фуурд, — не искам да зная. Никога не съм искал. Боя се от това, което може да узнаем.

— Затова ли Министерството не се опитва да установи контакт с Нея? Знаят ли какво е Тя?

— Нямам представа, Кир — Фуурд погледна към Тахл, който обаче избягваше погледа му. — Но се страхувам, че може да не успее да Я разруша.

Настъпи пауза. Парченце от тишината се откърти като къс от Нейния повреден корпус и започна да умира по същия начин, по който и тишината.

ОСМА ЧАСТ

1.

Те достигнаха най-далечната точка на орбитата си около Хор 4, освободиха се без затруднения и навлязоха в Бездната. По-късно на екрана се появиха първите изображения на Вяра, която се клатушкаше неуверено някъде пред тях. Двата огромни кратера в левия борд и кърмата все още пулсираха в непознатия цвят като пламъци в изоставена сграда. От тях извираха тъмни линии, които се разпространяваха върху корпуса.

Екранът на мостика подаде няколко увеличения. Плочите на обшивката ѝ бяха с размери на нокът на палец и многоъгълна форма, прихванати една за друга от микроскопични чертички, които едновременно ги свързваха и разделяха. Тъмните линии, извиращи от кратерите, се разпространяваха във всички посоки като кожна инфекция. Отдалечавайки се от пробойните, те избледняваха и накрая цветът им се сливаше със сребристото на Нейния корпус.

С изключение на кратерите и тъмните разширяващи се линии, Вяра не показваше нищо друго. Нямахме светлина или движение зад люковете и амбразуриите, нашарили корпуса ѝ, нито емисии от повредения главен двигател.

— Кораб като нашия — рече Кир.

— Не е като нашия — възрази Смитсън.

— Носещи конструкции — заговори Кир. — Прозорци. Люкове. Двигатели. Дори пластини на обшивката.

— Не е като нашия — повтори Смитсън.

— Вътре някога е имало нещо — промърмори Каанг. — Не мисля, че още е там. — Фуурд я погледна учудено.

— Езикът на тялото, командире. Имам достатъчно опит.

— Кир, ако обичаш, лъчев удар.

— Командире, мислех, че искате да Я ударим отблизо.

— Приключихме с тази история. Просто Я довърши.

Лъчите се пресегнаха. Нейните трепкащи полета се разпънаха и ги задържаха.

— Изглежда... — поде Кир.

— Пак — нареди Фуурд. — И пак.

Отново полетата задържаха удара. Вън от това Тя не реагираше.

— Права беше — подхвърли той на Кир.

— Значи се приближаваме?

— Да... Каанг, ако обичаш, внимателно скъсяване на дистанцията. Откъм левия ѝ борд.

Маневрените двигатели на „Чарлз Мансън“ изригнаха и те се преместиха наляво — тяхно и Нейно. Все още бяха на далечна стрелкова дистанция, зад и над Нея. Бяха избрали да атакуват левия ѝ борд заради пробойните.

Маневрените двигатели на десния ѝ борд се пробудиха внезапно и тя се измести вляво — Нейно и тяхно. Като часовников циферблат, в центъра на който е Тя, а те са в периферията, за Нея бе достатъчно да се измести съвсем леко, за да държи борда си извърнат настрани. И това бе единствената ѝ реакция. Беше смълчана и инертна на всички дължини на вълните и продължаваше да лъкатуши немощно пред тях.

— Изглежда не ни иска тук — подхвърли Кир.

— Каанг, отново — настоя Фуурд.

И този път маневрените ѝ двигатели се погрижиха за разстоянието и позицията.

— Отново — каза Фуурд.

И отново.

— Чудесно. Каанг, да се заемем с десния борд.

Двигателите на левия им борд се пробудиха и те Я приближиха бавно отдясно. Тя не реагира.

Екранът на мостика престана да се мени и да подава уголемено изображение на Вяра, тъй като Тя вече бе достатъчно близо. Сякаш нещо Я беше напуснало и сега бе останала само празната му обвивка. Вече не беше материализирана светлина или пресечна точка на линии, протягащи се към безкрайността.

Бяха намалили скоростта си до няколко процента над Нейната. Приближаваха се постепенно и Фуурд дори се изненада, когато Тахл престана да съобщава сферичните координати и бе заменен от Каанг, която подаваше данни за пряката дистанция.

— Хиляда и петстотин стъпки. Няма реакция.

На корпуса ѝ имаше неголям хребет, който се простираше от носа до плоския широк главен двигател на кърмата — още една черта, напомняща за формата на „Чарлз Мансън“. Тази обаче сякаш Я разделяше на повредена и неповредена част. Повредената част бе обърната на другата страна и оставаше скрита за тях, но дори незасегнатата сякаш бе изгубила предишния си блясък. Вече не беше половинка от безкрая, ако това бе математически възможно. Беше половинка от смаленото цяло.

— Хиляда и двеста фута. Няма реакция.

Тъмните линии, изглежда, се разпростираха върху двете страни на корпуса ѝ, непрекъсвани от гръбния хребет. Те оставаха непроницаеми за сондите. Плъзгаха се върху покривните плочи, люковете и амбразуриите, маневрените двигатели и отворите на оръдията. Ала под тях всичко бе забулено в мрак като изоставена сграда. Нещо наистина Я беше напуснало.

— Осем хиляди стъпки. Няма реакция.

Веднъж Фуурд бе намерил ранена костенурка, която се влачеше по брега. Лицето ѝ беше безизразно. Едри птици кръжаха над нея в очакване да изкълват очите и вътрешностите ѝ, но костенурката искаше само да пристъпва бавно напред и да прекоси, влачейки се, брега. Начинът, по който Тя прекосяваше Бездната към Сакхра, Я правеше да изглежда едновременно по-смалена и по-величествена отпреди. По-смалена, защото бе наранена и бе изгубила онова, което ѝ вдъхваше живот. По-величествена, тъй като дори наранена и изгубила онова, което ѝ вдъхва живот, Тя все още плъзеше.

Фуурд си спомни, че бяха успели да Я зърнат само веднъж, докато още беше цяла и ненакърнена — когато си свали маскировката. Никой вече нямаше да Я види такава.

— Шест хиляди стъпки. Няма реакция. Командире, сякаш не съществуваме за Нея.

Бяха на разстояние, на което при други обстоятелства биха се подготвили за скачване. Тя изпълваше целия екран, както хоризонтално, така и вертикално (с ранената си страна нагоре). Повърхността ѝ се виждаше с най-малки подробности на екрана — сходна с тази на техния кораб и същевременно различна. Бяха толкова близо до Нея, колкото никой досега не е бил, а отблизо нещата винаги изглеждат променени.

— Четири хиляди стъпки, командире — докладва Каанг. — Все още никаква реакция.

Фуурд погледна към Кир.

— Командире, за това, което искате да направите, ще трябва да се приближим още.

— Каанг, приближи ни на хиляда шестстотин и дванайсет стъпки.

— Командире?

— Дължината на нашия корпус и мерките от Нейната пирамида... Кир, това достатъчно близо ли ще бъде?

— Съвсем достатъчно, командире. Смятате ли, че Тя ще забележи?

— Дистанцията? Да, но това не ме интересува. Жестът е за нас, не за Нея.

— Хиляда шестстотин и дванайсет фута — докладва Каанг. — Задържам. Тя не реагира.

— Благодаря ти, Каанг. — Той се обърна към Кир. — Е?

— Командире, както обсъждахме, първо прихващащи лъчи. После всичко останало.

Прихващащите лъчи са това, което използваш срещу победен противник, колкото да го задържиш на място, докато го разкъсваш с оръжията за близък бой. Те бяха ноктите на птицата, преди клонът да се забодее в плътта.

— Съгласен. Активирай прихващащите лъчи.

И едва сега Тя реагира, а реакцията ѝ изригна право в лицата им.

2.

Беше намерила решение. Пробуди се и започна да се бори за живота си отчаяно и страстно.

Прихващащите лъчи оставаха невидими в обозримия спектър, затова екранът ги показваше в сияещо червено: плътни дебели линии, движещи се бавно, като че са подложени на огромно натоварване. Когато Фуурд издаде заповедта, Кир не прати само един или два лъча. Изстреля ги в рояк, от различни точки по дължината на техния корпус, насочени към различни точки по дължината на Нейния. Те се протегнаха лениво от „Чарлз Мансън“, прекосиха дялящото ги пространство от хиляда и шестстотин стъпки в класическата формация Ръка и в групи по пет — тлъсти червени пръсти като наденички, протегнали се в Космоса.

Но така и не Я стигнаха. Тя отвърна със свой рояк, по една ръка за всяка тяхна, и в идентична формация — тези също се изобразяваха в дебели червени линии на екрана, докато той не промени настройките и не ги боядиса в синьо. Но и Нейните не стигнаха до „Чарлз Мансън“, защото Тя не бе имала такова намерение.

Присъстващите на мостика гледаха в почуда как по средата на разстоянието между двата кораба сините и червените ръце се срещнаха. Двата цвята се смесиха един с друг. Беше като тежко пострадал боксьор, който внезапно се свестява и започва да отвърща на ударите на своя противник, но не цели него, а ръцете му. И всеки от ударите е точен.

Фуурд изруга. Тъкмо когато бе започнал да вярва, че Тя не таи повече загадки, Вяра бе разкрила поне още две: отчаяние и страст. А и тази неизменна точност... но за нея вече знаеше.

Боят продължаваше. На екрана той бе като местеща се диаграма на два комплекта лъчи, кълбо от противостоящи мотиви, жажда за победа и оцеляване. Двата рояка пръсти се срещнаха и заплетоха в странно подобие на ръкостискане, червени, сини и пурпурни. Там, където пръстите се допираха, мигом изникваха нови разклонения — неизменно по едно Нейно за всяко тяхно, и Нейните винаги бяха

точни. А където се срещаха разклоненията, раждаха се пипала, повлекла и сложна мрежа от кръвоносни съдове...

Първоначалната схватка — атаката на техните лъчи, Нейната защита — сега се преиграваше отново в много по-плътен вариант, вътре в кълбото на нещо, което бързо растеше между двата кораба. Колкото по-плътно ставаше това кълбо, толкова повече се смесваха и размиваха един в друг цветовете — виолетово и бежово, лилаво и розово, бордо и кобалт.

Кир зашари с пръсти по пулта пред себе си, изменяйки към хаотична подредбата на формацията. Червените пръсти, протягащи се от „Чарлз Мансън“, се люшнаха като тръстики на вятър, сетне престанаха да се държат в групи от по пет и нападнаха в разбъркан строй. Вира постъпи по същия начин със своите прихващащи лъчи, отново по един за всеки отсреща и все така безупречно точни.

„Откъде черпи толкова енергия?“ — зачуди се Фуурд.

Той наблюдаваше Кир, която изглеждаше все така непоклатимо спокойна, докато пращаше нов сноп от лъчи — този път противодействащи. Противодействащите лъчи бяха високоенергийни прихващащи лъчи, десет пъти по-дебели и по-силни. Кир умееше да борави с подобни сложни формации. Беше твърдо решена да пробие с противодействащите лъчи кълбото и да се докопа до Нея.

Но и тези не Я стигнаха. Тя изстреля свои противодействащи лъчи, които пресрещнаха техните, по един за всеки, и резултатът бе същият.

Патова ситуация.

На екрана на мостика това, което бе започнало да расте между двата кораба, сега изпълваше цялото разстояние от хиляда и шестстотин стъпки. Беше по-голямо от корабите и сложно почти колкото тях. Червени пръсти откъм техния корпус и сини откъм Нейния, проточили се, за да се срещнат едни други. Истинско живо същество, което бяха сътворили заедно и хранеха заедно. То растеше и пулсираше. По повърхността му се гонеха различни цветове.

Кир изруга. Също и Фуурд, който махна с ръка към екрана.

— Убий го, Кир. Прекъсни лъчите.

— Но Нейните лъчи...

— Бяха пратени да спрат нашите, не да стигнат до нас. Когато нашите се дръпнат, ще се отдръпнат и Нейните.

— Сигурен ли сте?

— Да. Но ги прекъсвай един по един. Прекъсни първия.

Кир изключи един от прихващащите лъчи. Червената черта на екрана угасна заедно с всички свои разклонения и израстъци, оставяйки празни тунели в тялото между тях.

Вяра незабавно изключи своя лъч и синкавият пръст също изчезна, а на негово място остана сходна плетеница от тъмни тунели.

— Видя ли? Сега изключи и останалите, един по един.

Кир го послуша и Вяра направи същото, по един Неин за всеки техен. Беше като да извличаш артерии и вени от тялото. Бяха го създали и го хранеха заедно, а сега се отдръпваха заедно назад. Това продължи бавно и методично. „Колко добре се разбираме с Нея“ — помисли си мрачно Фуурд, наблюдавайки случващото се на екрана. Сякаш бяха сродни души, създадени за едно и също. Първо построиха нещо там, където не съществуваше, сега го демонтираха.

Не след дълго всичко свърши и пространството между тях на екрана на мостика опустя, както беше и в Космоса отвън. Двата кораба все още се намираха на разстояние хиляда и шестстотин стъпки. Те все още се носеха заедно през Бездната при равна скорост от трийсет процента. Все още се визираха един в друг. Дали Тя ги наблюдаваше — на екран или през люковете, нямаше как да знаят. Но усещаха, че отвръща на погледите им.

— Командире, очаквам нова заповед.

— Всичко, Кир. Този път я удари с всичко. — Той погледна към Тахл, но сакхранецът извърна глава.

На корпуса на „Чарлз Мансън“ се появила нова поредица отвори — близкобойни кристални лазери. Те Я промушиха като хоризонтален дъжд. Дистанцията беше твърде къса, за да успеят трепкащите ѝ полета да реагират. Лъчите попаднаха в тялото ѝ и се разпръснаха като дъждовни капки. Кир отново задейства лазерите, този път отвъд максималната мощност.

Вяра атакува за пръв път. Тя изстреля залп от нискоинтензивни лъчи в цвят на избледняло злато.

— Хармонични оръдия — промърмори Фуурд. Кир кимна с все така равнодушен вид.

Хармоничните оръдия на Вяра бяха като тези на „Чарлз Мансън“ — многолентови хармонични шумови генератори, излъчващи в целия доловим и недоловим спектър и предназначени да разкъсват молекулната структура на противниковия кораб. При предишните схватки те бяха отворили широки пробойни в поне три федеративни крайцера, но „Чарлз Мансън“ беше различен — по-силен поне с няколко степени.

Хармоничните удари бяха кодирани в светлинни лъчи и при досег последните ги освобождаваха. Звучаха като органа токата и фуга, но с твърде подсилени басове и хор от контрастиращи гласове, а мелодията бе несвързана последователност от разпилени и събрани набързо ноти.

Лъчите буквално свиреха върху корпуса на „Чарлз Мансън“. Създаваха резониращи вълни, заливащи мостика и носещи се по коридорите. Звучите им бяха като породените от гравитацията на Хор 4 върху обшивката на кораба, звуци на разкривяван в различни посоки кораб. Те пораждаха концентрични вълни на повърхността на напитките в чашите пред креслата, а отломките на пода се търкаляха в безпорядък. Предизвикваха гадене и мускулни спазми, но нищо по-сериозно — бяха предназначени да повреждат кораби, не техните екипажи. И не успяха да го сторят, защото бяха твърде слаби. Преминаха по цялата дължина на „Чарлз Мансън“, върнаха се обратно и заглъхнаха.

Кир усили кристалните лазери до опасно ниво и ги задържа там, ала ударите им само вдигнаха нови облаци от отломки от Нейната обшивка. Кир погледна към Фуурд, усмихна се за миг и откри огън с хармоничните оръдия на „Чарлз Мансън“. Златистите им лъчи прекосиха пространството от хиляда и шестстотин стъпки между корабите и освободиха кодираните си съобщения върху нейния корпус, който все още трептеше под ударите на кристалните лазери. На „Чарлз Мансън“ не чуваха музиката на своите хармонични оръдия, но знаеха, че резонират вътре в Нея почти както нейните резонираха в тях.

В продължение на десет секунди — времето, необходимо лъчите да преминат по корпуса ѝ — Вяра не реагираше. Това беше достатъчно, за да предположат, че е тежко ранена, и кристалните лазери продължаваха да действат. Кир зареди хармоничните оръдия за нов залп.

Корпусът ѝ се замъгли и засия, сякаш виждаха душата ѝ да изтича отвътре, и в същото време „Чарлз Мансън“ понесе серия от слаби удари. Докато все още се опитваха да разберат какво е станало, екранът на мостика подаде локално увеличение и им показа. На местата, където попадаха техните лазери, люспестите плочки на обшивката се повдигаха и извъръщаха към тях, придобивайки огледална повърхност и отразявайки лъчите обратно към корпуса на „Чарлз Мансън“. Отново акт на отчаяние и отново Фуурд тихо изруга.

Кир се възстанови бързо. Отразените лазерни лъчи причиняваха само повърхностни повреди, както бяха направили и с Нея, и Кир ги изключи. Тя погледна към Фуурд и изстреля втори залп с хармоничните оръдия. И този път те Я достигнаха и заиграха по корпуса ѝ. И този път Тя не реагира. Кир изстреля трети залп.

Те знаеха, че вътрешните ѝ повреди се умножават. Знаеха, че ще трябва да включи маневрените двигатели на десния борд, за да излезе извън обхвата на хармоничните оръдия, и Тя го направи, но това, което излезе от соплата на двигателите, не бяха емисии. Беше нещо тежко и бавно, тъмно, издуто и сияещо като десетки отделни потоци в бързотечаща река. На около петстотин фута от Нея потоците се събраха и се превърнаха в монолитен облак от корозивна плазма в цвета на надкрилка на насекомо — черно и същевременно ярко сияещо. Вяра го разпъна като наметало и го запокити яростно към тях.

Фуурд незабавно нареди изтегляне. Двигателите на левия борд избълваха огън и разстоянието между двата кораба се увеличи до три хиляди стъпки. Междувременно маневрените отвори се разшириха и изстреляха неутрализиращ облак.

Фуурд беше прав, Вяра искаше дистанцията помежду им да се увеличи, но бе накарала тях да го сторят. И изправени пред плазмения огън, те нямаха избор. Не можеха да го допуснат близо до себе си. Щеше да повреди електронните прибори, да зарази биониката, да прояде външните слоеве на обшивката и най-лошото — щеше да продължи да върши тези неща далеч след края на схватката и след като противникът, изстрелял облака, е унищожен. Но срещу плазмения облак имаше противодействие: отстъпление или изстрелване на неутрализатор.

От дистанция три хиляди стъпки те наблюдаваха как техният облак се среща с Нейния. Техният беше светъл на цвят, Нейният

тъмен, но в това нямаше скрита символика. Макар и светъл, техният облак изглеждаше като топка мръсни бинтове, докато в чернилката на Нейния проблясваха светлинки като от фасети на скъпоценни камъни. Те се срещнаха и този път ситуацията не беше патова. Техният облак пропълзя над, под и вътре в Нейния и изтръгна блещукащите камъни като пръст, изчовъркващ сияещи очи. Облакът ѝ се сви под натиска на техния, смали се и изчезна. Мигове по-късно в пространството между двата кораба остана само техният облак, напомняше нещо, плуващо в тоалетна чиния. Кир докосна таблото пред себе си и го изключи.

— Командире — заговори тя, — ако обичате, наредете на Каанг да ни върне на хиляда и шестстотин стъпки. Имам една идея.

Нещо се раздвижи в търбуха на „Чарлз Мансън“. Една хидравлична врата в задната част на кораба понечи да се плъзне встрани, после замря, сякаш беше блокирала. Кир превключи на аварийно захранване и вратата се отмести. В началото дори поскърцваше, сякаш се съпротивляваше на заповедта, но аварийната система я принуди да продължи. Когато се отвори докрай, зад нея зейна тъмна дупка, водеща към вътрешността на „Чарлз Мансън“.

Оръжието, което се показва от тази дупка, досега никога не бе използвано в бой. Беше изпробвано само веднъж, преди седем години, когато Фуурд пое командването на кораба при първия изпитателен полет. Тестът се оказа успешен, но командирът и Кир смятаха, че оръжието е твърде претенциозно и тясно специализирано, за да го използват.

Седем години по-късно той погледна към нея.

— Огнените опали — рече. — Почти бях забравил.

— Аз също — призна Кир. — И двамата сгрешихме.

Маневрените двигатели на десния борд внезапно се пробудиха. Каанг ги върна точно на хиляда и шестстотин и дванайсет стъпки разстояние. Вярно не реагира, но ги следеше внимателно. Усещаха го.

От черния отвор бликна поток пъстри сияещи сфери, всяка с размера и цвета на опал. Огнените опали бяха предназначени за атака на вече сериозно ранен противник, но не по директен път. Всяка сфера бе програмирана индивидуално да проникне във вражеския кораб през пробойните в корпуса, да търси електронни и бионични вериги, да се

приблужи до тях и да ги изгори. Веригите, край които се саморазрушаваха сферите, нямаше да бъдат прекъснати, а — което бе по-лошо — щяха да действат на случаен принцип и вече нямаше как да бъдат използвани. Така корабът, в който проникваха опалите, щеше да бъде подложен на лоботомия, лишен от сетива и разум.

Преди седем години Фуурд бе отбелязал, че ако пробиеш дупка в своя противник, няма да ти е нужен подобен странен способ, за да го довършиш. Сега обаче осъзнаваше, че Огнените опали могат да се окажат решаващото оръжие в борбата срещу Вяра.

Сферите продължаваха да извират от тъмния отвор на „Чарлз Мансън“ като изхвърлян от риба хайвер. След мрачното сияние на Нейния плазмен облак те контрастираха в свежи розови и зеленикави цветове. Трябваше да са точно сто и деветдесет хиляди на брой.

Огнените опали се разпростряха пред „Чарлз Мансън“ като дълго трептящо повлекло. Вратата в гърбуха на кораба се затвори, запъвайки се леко в момента, когато трябваше да премине оттам, където при отварянето бе блокирала.

Кир докосна едно копче на пулта и Огнените опали излетяха изпод кораба, издигнаха се нагоре и увиснаха, трептейки в пространството, делящо ги от Вяра. Тя се усмихна доволно и натисна още няколко копчета. Огнените опали се подредиха в издължена делтовидна формация, копираща Нейните пропорции и сияеща като фосфоресциращ лед. Кир продължи да се забавлява и натисна още няколко копчета. Причудливата скулптура започна да подскача нагоре-надолу, имитирайки куцукащата походка на Вяра, а откъм лявата ѝ страна дори зейнаха два тъмни кратера.

Вяра не реагира.

— Достатъчно — сопна се Фуурд. — Просто го направи.

Скулптурата на Кир се разпадна. Тя се пресегна към пулта и сферите се върнаха към първичната си форма — рояк от фосфоресциращи топчета. Огнените опали все още бяха под контрола на Кир и така щяха да си останат, докато ги изстреля към противника, където да се превърнат в индивидуални самоуправляващи се машини за разрушение.

Тя натисна „старт“ и им каза „сбогом“.

Курсът, който им бе задала, просъществува микросекунди, докато го проследиха. Беше права линия, сочеща към Вяра, достигна

една точка само на петдесет стъпки от корпуса ѝ, където се разклони на две и новите рамена заобиколиха корпуса, за да проникнат през пробойните в левия ѝ борд. Зададеният маршрут съществуваше само докато го следваха, и изчезваше зад тях. Сферите го прекосиха светкавично и проникнаха в Нея.

Кир вдигна ръка от пулта.

— Командире, вече са на самоуправление.

Фуурд кимна, загледан към екрана.

Шейсетсекундно активно движение, докато проникнат през пробойните и потърсят вътре вериги. После трийсетсекундно горене. Повечето от тях нямаше да открият нищо и щяха да загинат сами някъде в невъобразимата ѝ вътрешност, в мрак, който щяха да озарят за кратко и без полза. Ала някои щяха да успеят. Може би след две минути ефектът щеше да е видим.

Действието им можеше да се сравни с невротоксична отрова. Първо конвулсии, неудържими подскоци и превъртания, сетне безпорядъчно запалване на маневрените двигатели и на това, което бе оцеляло от главния ѝ двигател, после отчаян опит да използва своите скенери и сонди, накрая пълно изключване и осъзнаване, че е лишена от сетивата си и е безпомощна.

Фуурд Я разглеждаше през тясното пространство, което ги делеше, след като се бяха сражавали в половин слънчева система. Отново си спомни за крушката, озаряваща килия в подземие. Място, където се вършат подобни неща.

След три минути Тя започна да трепери. Не беше конвулсия, само леко потрепване, което постепенно надделяваше над въртенето, причинено от предишните повреди. Фуурд скочи на крака и втренчи алчен поглед в екрана, опитвайки се да открие и други промени в поведението ѝ, но след минута потрепването утихна. Остана само първоначалното въртене.

— Какво...

Кир му даде знак да не говори, без да откъсва поглед от екрана. След трийсет секунди се изправи.

— Нищо не направиха, командире.

— Ти каза, че ще Я довършат.

— Но не успяха.

— Но ти каза... — почти усещаше негодуванието в гласа си. „Чуй се само“ — опита се да го скастри нещо вътре в него, но той не обърна внимание. Кир или Вяра — едната от двете го бе измамила. — ... каза, че ще я унищожат.

— *Не успяха.* Тя все още е там. — Кир помисли малко и добави: — Можете да я видите, ако разгледате внимателно екрана. А не се вглеждате в себе си.

— *Всичките?* Всички влязоха в нея и всички издъхнаха?

Кир вдигна ръце, от което облеклото ѝ прилегна още по-примамливо.

— Да, командире. И все още трябва да я унищожим. Ако го искате.

— Разбира се, че го искам. Дори...

— Дори вече подготвихте надгробно слово. Виждам го по лицето ви. Готов сте да я съжелявате. „Никога няма да разберем кой или защо... Нейната необявена война... странната ѝ красота... Но нима имаше друг начин?“ Словото е готово, нали?

— Но ти каза...

— Командире, чуйте се само — просъска Тахл.

Имаше нещо в гласа му, което накара Фуурд да се сепне.

— Кир, аз...

— Оставете, командире.

— Сигурно е, защото...

— Защото трябва да Я унищожим, а вие се боите да го направите. Оставете.

Би трябвало да ги послуша, но желанието му да им обясни беше твърде силно. Все пак успя да се съвземе, да потърси сигурността вътре в себе си. Ала това беше като да подсвирква в мрака, в същия този непрогледен мрак, който бе погълнал техните Огнени опали.

На екрана, на фона на ширналата се Бездна, Вяра не предприемаше нищо, освен да се върти и да накуцва, отдалечавайки се от тях. Фуурд забеляза, че Кир, Тахл и Смитсън са втренчили погледи в него. Сякаш и той като Вяра бе поел по път, който щеше да го отдалечи от тях.

— Да не би да се ровичка в мен, както направи с Джосър?

— Ако го прави, командире — отвърна Тахл — няма да е както с Джосър. Не и след това, което ѝ сторихме. Ще има да откриваме още

неща за Нея.

— И едва ли се занимава точно с теб — добави Смитсън. — Малко егоистично е да го мислиш, но съм го виждал и при други аутсайдери: прекалено силно въображение. Няма да избере точно теб. Може да си уязвим извън този кораб, но на борда му си по-силен от всеки от нас.

Фуурд го изгледа строго и Смитсън побърза да добави:

— Да, правилно ме чу, командире. Ако се ровичка в мозъка на някого от нас, това ще съм аз. Защо иначе бих се заел да ти обяснявам колко си силен?

Фуурд плъзна поглед по лицата им. Оставаха непроницаеми. Не знаеше дали Тя не си играе с него, както с Джосър. Или с когото и да било от тях, дори с всичките.

„Ще има да откриваме още неща за Нея. За себе си. Ще става все по-странно.“

— Тахл, ако съм прав, ще трябва да...

— Поема командването. Но не сте прав, командире...

— Кир, сега какво ще правим?

Кир и Тахл се спогледаха.

— Вече го правя, командире. Погледнете на екрана.

3.

Бойните инстинкти на Кир бяха по-скоро сакхрански, отколкото човешки. Тя не се потискаше от провал. Неуспехът не пробуждаше у нея отчаяние, нито подхранваше решимостта ѝ, тя запазваше все същия безизразен поглед и продължаваше напред. Ето защо, когато Огнените опали издъхнаха, Кир просто се върна към това, с което се занимаваше преди тях: хармоничните оръдия. Докато Фуурд се възстановяваше от удара, тя ги активира, усили мощността им и скоро лъчите им озариха десния борд на кораба.

Както и преди, отне им десетина секунди, за да достигнат до корпуса ѝ, но този път беше различно. Нещо се случваше вътре в Нея.

Люковете и амбразуриите върху корпуса ѝ бяха тъмни още от първия миг, когато Я видяха. Но сега един от тях, близо до кърмата, светна. Екранът мигновено се фокусира върху него, но вътре не се различаваше нищо: светлината бе непрогледна, както и мракът по-рано. Беше в същия безименен цвят като двата кратера в левия ѝ борд.

Прозорецът помръкна. Запали се този до него, също угасна, после следващият — като ветроупорен фенер, който някой носеше от едно помещение в следващото, от кърмата до носа, после обратно. Накрая угасна съвсем и прозорците отново се забулиха в мрак.

Мрак, който, подобно на светлината, беше бездънен и непрогледен. Мрак, който не забулваше прозорците, а се простираше зад тях. Цялата тази игра на светлини не бе продължила повече от дваайсетина секунди.

Кир стреля отново с хармоничните оръдия, този път право в прозорците. Те се осветиха и угаснаха, но този път отвън, докато златистата светлина танцуваше върху тях и освобождаваше закодирания звук. И после, едновременно, избухнаха всичките. От вътрешността им бликна сребриста светлина в цвета на Нейната пирамида и се посипа отвън. Парчета тъмно стъкло или кристал или диаманти от натрошените прозорци се сипеха върху фланговете ѝ като рояк мъртви Огнени опали, различими единствено върху сребрилата обшивка на Нейния корпус и изчезващи веднага щом се озоват на фона

на Бездната. Няколко от тях долетяха чак до „Чарлз Мансън“, но отскочиха от корпуса, без да причинят вреда.

Кир стреля с хармоничните оръдия за трети път. Нови потоци от сребриста лава блъвнаха от прозорчетата. Вяра кървеше десетократно повече отпреди. Вътре в Нея нямаше достатъчно място за количеството материя, което се изливаше навън. Отломките вече не се сипеха върху корпуса, а летяха успоредно с Нея. След десетина секунди те закриваха целия десен борд и изграждаха контури, които не следваха Нейните, нито контурите на нещо, което дори и отдалече да наподобява кораб. Тя се променяше и заедно с Нея се променяше и тяхната гледна точка.

Вълни разтопено сребро се люшкаха върху корпуса ѝ. Те се срещаха, оформяйки върхове и клисури в продълговати лъкатушещи гребени, каквито остават върху пясъка, след като се отдръпне морето. Това, което набираше форма върху десния ѝ борд, изглеждаше безсмислено, когато го разглеждаха като щръкнали хоризонтално от вертикална повърхност форми. Трябваше да ги погледнат отгоре, за да открият някакъв смисъл.

Десният ѝ борд се превръщаше в сребрист пейзаж, в релефна карта от хълмове, долини и равнини. Отворите на прозорците ѝ бяха езера от течено сребро. Пейзажът изпълваше екрана на мостика. Ако се вярваше на данните от дисплея, те летяха през Бездната успоредно с обект, чиято форма и размери бяха сходни с техните. Но това беше лъжа. Те летяха на мили над него.

С промяната на перспективата се променяше и големината. Езерата се превръщаха в океани, хълмовете станаха планини, долините се разраснаха и достигнаха размерите на Сакхранската котловина. Сега те се носеха над повърхността на планета. Екранът не можеше да я побере, сребристият ландшафт го изпълваше на 360 градуса, размавайки се по краищата. Бяха виждали огненото лице на Хор 5 и студената повърхност на Хор 4, но това бе нещо по-голямо и цялото излято от сребро — в дълбочина, ширина и на височина, и с отенъци от сребристосиво до сребристочерно. Те летяха на много мили над него и то се простираше на години под тях.

С промяната на перспективата и големината се промени и цветът. От дълбините се надигаха сенки, които не достигаха повърхността, но я изпъстриха с дълбоки бразди — сребристочерни долини,

сребристосини океани и сребристобели планински върхове. Тахл нареди на екрана да даде увеличение на океаните. Преди те бяха прозорци, после езера. Сега имаха заливи и проливи, а по сребристожълтите им брегове пълзяха, умираха и еволюираха странни неща.

После дойде последната промяна: времето. Менящи се ленти от светлини, които се преследваха върху сребристата повърхност, в началото бавно, а сетне все по-бързо, като прелиствани страници. Нещата, които изпълзяха от океана, сега навлязоха в сушата, откъдето се завърнаха променени. Те създаваха геометрични форми и причудливи мрежи, протягащи се и извиващи се линии, покриващи ландшафта и самите себе си. Страниците се прелистваха все по-бързо и геометричните форми се разрастваха, после спряха да растат и останаха непроменени, страница след страница, за да започнат да се смаляват, да губят връзките помежду си и да се топят. Дали това бе повърхността на Нейната родна планета? Или на други планети, които бе посещавала? Беше твърде голяма и същевременно прекалено малка, твърде бърза и твърде бавна, за да означава каквото и да било. Или като мрака и светлината в прозорчетата ѝ, значението на видяното можеше да се проточва чак до безкрайността.

— Това е лъжа — промърмори Фуурд. — Да се махаме оттук.

„Чарлз Мансън“ се завъртя по дължината си, включи йонния двигател на петдесет процента и се отправи назад — не за да избяга от това, в което Тя се превръщаше, а за да сложи край на близкото им съвместно съществуване в пределите на хиляда и шестстотин стъпки. Бремето на последните няколко часа, което изпитваха всички, бе започнало да се отмества.

Образът на екрана сега се премести отзад, но все още го изпълваше изцяло. При трийсет хиляди стъпки, които достигнаха почти мигновено, той не показваше намерение за смаляване. Те знаеха, че това, което виждат, е лъжа. Знаеха, че Вяра бе направила нещо с екрана или със сензорите, които го захранваха, или с тъканта на пространството пред тях, но нямаше да се поддадат. Тахл изключи предния дисплей, който записваше разстоянието и масата на странното

образуване, и съжали, че не може да изключи и картината. Едното беше лъжа. И двете нямаха смисъл.

— Не — отвърна Фуурд на въпроса на Кир, — ние не бягаме... Каанг, каква е дистанцията?

— Осемдесет хиляди стъпки, командире.

— Откарай ни на сто и петдесет хиляди, ако обичаш. Кир, пригответи лъчевите оръжия.

— Командире — рече Кир. — Това сребристо произведение е като Нейната пирамида.

— И е лъжа. Каквото и да е сторила на инструментите и сетивата ни, това е лъжа.

— Но ние не стреляхме с лъчеви оръжия по пирамидата! Ако открием огън по това, не знаем как ще реагира.

— Каквото и да направи, също ще е лъжа.

— Командире, вие да не би...

— Не! Сега говоря аз, Кир. Не Тя.

— Но може и да е Тя.

— Не. Тя не обладава съзнанието, а само предсказва нашите реакции. — „Защото — не смееше да добави, ала вече го подозираше — ни познава и винаги ни е познавала.“

На сто и петдесет хиляди стъпки дистанция сребристото творение престана да изпълва екрана. За първи път го виждаха изцяло да се отдалечава, сякаш беше съвсем реален обект, но това само го правеше по-странно.

Бяха се надявали, че когато го видят цялото, когато открият границите му на фона на Бездната, ще се уверят, че е илюзия, под която се крие кораб като техния. Но сребристото изригване беше със замъглени контури и приличаше на мазно петно върху мокър паваж. То превръщаше този участък от Космоса във въображаема алея, която миришеше на дъжд и урина.

Каанг завъртя „Чарлз Мансън“ по дължината и го закова насред Космоса с лице към нея.

— Благодаря ти, Каанг. Кир, лъчевите оръжия, ако обичаш.

Блеснаха ярки лъчи. Фуурд си ги представи като вятър, духащ надолу по влажната алея и вдигащ от земята листа и боклуци. Но това

беше лъжа, илюзия. Лъчевите снопове имаха съвсем кратка продължителност и още докато извикваше в съзнанието си тази картина, те вече бяха пронизали десния ѝ борд. Този път Тя не активира трепкащите си полета.

Сребристото образувание се обагри в цвета на лъчите, сетне засия в ослепително бяло. Отдели се от корпуса на Вяра с лекота, сякаш никога не е било повече от покривало, което сега Тя отмяташе от себе си. Докато се отдалечаваше, то използва енергията на лъчите, за да промени вида си и да се превърне в нещо друго. В нейно копие, изработено в оттенъци на сиво.

— В пълен размер — обърна се Фуурд към Кир. — Твоето беше едва една четвърт.

Тя го стрелна със злобен поглед. Копието се носеше бавно към тях, оставяйки зад себе си оригинала. Подобно на него, и то бе извърнато с едната си страна към тях, с въображаемия десен борд. После замря неподвижно. Фуурд забеляза, че Кир задържа огъня.

Пред тях, между тях светлосиви и тъмносиви сенки на прихващащи лъчи — Нейните и техните — мереха мускули в патова схватка, оформяйки заплетена маса, от която се отделяха един по един и сетне изчезваха. Бледи отражения от светлините на хармоничните оръжия трептяха върху корпуса му. Сивкави лазери го озаряваха и се отразяваха в надигналите се огледални плочки. Бледи Огнени опали се разклоняваха в два ръкава, извиваха към скритите отвори в левия борд и изчезваха от погледа.

Кир откри стрелба с хармоничните оръдия. Светлинки затрептяха вътре в копието, също в синкави оттенъци. Сетне прозорците изригнаха. От копието се отдели копие на сребристото образувание. То се превърна в ландшафт, после в планетна повърхност. Това беше лъжа, казваща, че и копието е лъжа. Страници от светлини и мрак се гонеха по повърхността му, мрежи от линии се заплетоха, разшириха и сетне изчезнаха, после то се стрелна към тях, изпълвайки екрана. Сенките и детайлите по повърхността му нараснаха. В мига, преди да се сблъска с тях, едно от сивкавите морета, което доскоро бе езеро, а преди това избухнал прозорец, се разтвори и ги погълна.

Копието премина над тях, под и около тях, опирайки корпуса. Екранът превключи на заден изглед, на който се видя как то се отдалечава във вихър, разтваря се в околната чернилка и се превръща в

това, което е било — в нищо. Тахл включи предния дисплей, който докладва, че феноменът е нематериален и не подлежи на анализ. Смитсън подаваше един по един докладите за повреди: повърхностни драскотини върху корпуса, добавени към тези, които вече имаха. Тя може да продължи така до безкрайност, мислеше си Фуурд: копие, което създава копие, което създава копие.

Вяра си оставаше на сто и петдесет хиляди стъпки пред тях. По нея нямаше и следа от разтопено сребро. Преди дори да му заповядат, екранът се фокусира върху линията от избухнали прозорчета. Краищата им бяха нащърбени, тук-там липсваха откъснати парчета, но във всяко от тях се виждаше матова повърхност с шарки като тези, които трепкаха върху корпуса.

— Кир, лъчев залп, ако обичаш.

Този път нямаше илюзия за влажна алея. Лъчите Я достигнаха в миг и Тя побърза да разпъне трепкащите си полета. Те задържаха и продължиха да удържат лъчите без видими признаци за отслабване, макар Кир да не преустановяваше стрелбата. Вяра дори успя веднъж да отвърне на огъня. Беше по-скоро жест и „Чарлз Мансън“ го отрази с лекота, но той остана като отпечатък между тях. „Може би — помисли си мрачно Фуурд — това е било копие на жест.“

Той отново усети, че получава ерекция, и в устата му се върна вкусът на бълвоч. Все още бе изпълнен с желанието да Я унищожи, то сякаш бе станало неотменна част от него. Зачуди се дали това желание не произтича от Нея, но знаеше, че истината е по-жестока: то бе дълбоко заложено в характера му.

Заради всичко това моментът, който Кир избра, за да каже това, което бе намислила, се оказа крайно неподходящ.

— Нематериална и неподлежаща на анализ. Не е истинска. А ние все още сме тук.

Той я погледна също тъй злобно, както тя него преди малко.

— А Тя защо е тук?

— Защото не направихте каквото предложих, командире. Трябваше да Я ударим откъм левия борд. — Кир отвърна на погледа му и те си обмениха не телесни течности, а злоба.

— Каанг.

— Да, командире?

— Приблѳжи ни до нея. Същото разстояние както преди, но този път откъм *левия* ѳ борд. И Каанг...

— Да, командире?

— Ще бѳде трудно. Тя не ни иска там.

Вяра пѳлзеше през бездната с трийсет процента ѳонна скорост. Неувереният ѳ полет, резултат от повредените двигатели и зейналите в обшивката пробойни, беше асиметричен. Корпусът ѳ бе покрит с тъмни трепкащи сенки, очертаващи се ясно върху сребристите плочки. Сякаш мракът на Бездната се втичаше в нея.

Кир Я разглеждаше от разстояние сто и петдесет хиляди стѳпки, замислена за това доколко ли са успели да Я отслабят и колко много бяха променили ситуацията ракетите на Фуурд. Бяха я принудили да се бие за живота си. „Но още не сме видели и една стотна от това, което Тя ще направи, за да оцелее. Ще става все по-странно.“

Каанг също търсеше сравнения. „Като вакуумна версия на оксидация“ — помисли си тя и го забрави веднага.

Екранът на мостика продължаваше да изтегля картината назад. Вяра почти се изгуби на фона на Бездната. Пред Нея бяха вътрешните планети, Сакхра и Хор 1 и 2. Бяха толкова далече, че приличаха на точки, едва различими сред звездното небе. Само слънцето Хор бе по-голямо от останалите звезди.

Звук като от затръшващи се врати отекна из целия кораб. Противоускорителните мрежи на всички кресла освен това на Каанг се бяха заключили. Нейното щеше да се заключи по-късно. Тя погледна към Тахл и забеляза, че е извадил ноктите на дясната си ръка и потропва замислено с тях по пулта. Ритъмът беше неравен, но когато той го повтори, тя забеляза, че имитира въртеливите движения на Вяра, които следеше на екрана. Движенията на сенките върху корпуса ѳ, в които компютърът на борда все още не бе успял да установи някакъв логически модел. И това беше най-близкото, до което бяха стигнали в опитите си да Я разберат.

Каанг наблюдава още няколко секунди екрана. Лицето ѳ беше все така безизразно.

Тя заключи противоускорителната си мрежа и завъртя „Чарлз Мансън“ към левия борд. Маневрените двигатели на десния борд избѳлваха пламъци, натоварени директно от нула до максимум, и тя ги

подсили с тласъци от главния двигател. Корабът се стрелна настрани и диагонално и се насочи по права линия, която щеше да ги изведе на хиляда и шестстотин стъпки над левия ѝ борд. Маневрата беше прекалено бърза за гравикомпенсаторите и всичко, което не бе закрепено здраво на борда, полетя във въздуха. Корабът се напрегна и заскърца така, както в хватката на Хор 4, но там той се съпротивляваше само на една сила, а сега Каанг го подлагаше на натоварвания от различни посоки. Отломките на борда се приземиха и още преди да отскочат, „Чарлс Мансън“ почти беше стигнал точката над левия ѝ борд, в която Каанг се беше премерила, ала Вяра се завъртя отново и пак извърна към него десния си борд. Каанг не снижи скоростта, а прелетя покрай Нея, описа завой на петдесет хиляди стъпки и изпълни същата маневра със същия резултат. Потрети я, като този път накара „Чарлз Мансън“ да смени посоката на двайсет хиляди стъпки, изправяйки го почти вертикално на носа, преди да се гмурне под Нея и да излезе откъм десния ѝ борд, защото Вяра отново се бе преобърнала. Каанг изви незабавно и се насочи обратно, този път по тараниращ курс, на девет хиляди стъпки вдигна „Чарлз Мансън“ над Нея, но Вяра отново се претърколи около оста си и им показа десния си борд. Този път Каанг бе подготвена и задейства долните маневрени двигатели, после включи и главния двигател, за да ги подсили. Отстрани изглеждаше така, сякаш „Чарлз Мансън“ се е сблъскал с невидима стена. Той се изправи за миг върху десния си борд, после изви назад към Нея, прицелен в една точка на хиляда и шестстотин стъпки от левия ѝ борд. Почти успяха, ала и сега Вяра се обърна навреме и пак им показа десния си борд. Когато Каанг видя, че се е провалила, не снижи скоростта, нито изви, докато не Я доближиха на осем хиляди стъпки. Тя държеше към тях десния си борд. Каанг спря кораба и огледа мостика.

Звучаха алармите за дребни повреди. Тя не им обърна внимание. Видя израженията върху лицата на Фуурд и другите, но пренебрегна и тях. Знаеше, че каквото и да направи, колкото и сложно и зрелищно да бъде, няма да е достатъчно, защото на Вяра ѝ стигаше да я изчака да се приближи, а сетне да се претърколи. Каанг повдигна рамене и започна отново.

Задейства маневрените двигатели на десния борд, но този път се приближи предпазливо. „Чарлз Мансън“ се измести бавно наляво.

Каанг направи някои дребни корекции в настройките на йонния двигател, за да може корабът да поддържа дистанция от осем хиляди стъпки, и започна да кръжи около нея. На екрана всички видяха как десните ѝ маневрени двигатели изригват, сетне спират и пак се задействат, така че Тя се въртеше по-малко, докато „Чарлз Мансън“ описваше големия кръг. Сякаш двата кораба бяха прикачени към различни части на минутната стрелка на часовника, като аутсайдерът беше във външната част, а Вяра във вътрешната. Но и на двата кораба знаеха, че това е само илюзия, и когато реши, че е готова, Каанг ѝ сложи край.

Тя отиде право на сто и десет процента йонна тяга и изстреля „Чарлз Мансън“ надолу по невидимата линия на стрелката. На хиляда и шестстотин стъпки, когато всички очакваха Каанг да задейства спирачен режим, тя продължи да поддържа тази невероятна скорост и същевременно подхвана серия от превъртания и резки маневри, каквито бе изпълнила преди седем години при онова прословуто първо пилотиране на кораба. Тя стартира главния двигател, за да подсили ефекта на йонния и маневрените, пренебрегвайки зазвучалите на борда аларми. Сетне повтори предишния си заход под Вяра, но този път вътре в дистанцията от хиляда и шестстотин стъпки, така че Тя имаше по-малко време да се претърколи. Вяра се завъртя и макар че главният ѝ двигател бе сериозно пострадал, маневрените все още функционираха нормално и изпуснаха поредица от пламъци по същия начин, по който Каанг бе действала със своите. Двата кораба се надпреварваха и надлъгваха, сякаш бяха остриета на ножове в ръцете на невидими, но опитни бойци. „Нейният пилот — мислеше си Каанг — може да е добър, но не е чудак като мен. Интересно, защо не мога да срещна себеподобен?“

Бяха изминали двацет и три минути от началото на тази сложна игра и сега към алармите за дребни повреди се присъединиха и тези за по-сериозни — ниски тревожни тонове за нарушение целостта на обшивката. Каанг игнорира и тях. „Ще бъде трудно — ѝ бе казал Фуурд. — Тя не ни иска тук.“ Каанг нито знаеше, нито се интересуваше от причината. Нямаше представа какво ще видят, когато най-сетне стигнат там, или какво ще направят, но това не бе в нейната територия. Беше загърбила всичко освен необходимостта да се движи и да се движи, докато най-сетне приближат скрития ѝ лъв борд. С

течение на времето — сега вече то надхвърляше трийсет минути — те започнаха да се приближават към тази цел и всяко Нейно завъртане бе с частица от секундата по-бавно — все по-близо до закъснението.

Ако Каанг бе оставила зад себе си видими следи, те щяха да са като плетеницата на прихващащите лъчи. Тя усещаше, че балансът се мести на нейна страна, ала лицето ѝ оставаше безизразно. Ръцете ѝ се движеха с невероятна бързина по пулта, предизвиквайки с всяко свое докосване конвулсии по корпуса на „Чарлз Мансън“. Алармите за дребни и средни повреди се множаха и Каанг продължаваше да ги игнорира. С всяко ново движение тя увеличаваше предимството си и се приближаваше към финалния си ход, но всеки път това им струваше нова повреда. Имаше съвсем ясна представа какво прави с кораба, без да се нуждае от аларми и дисплей, и съзнаваше, че го доближава до пределите на неговите възможности. Знаеше дори по-добре от Фуурд, че „Чарлз Мансън“ е почти живо същество и тя го убива.

Предусети какво ще последва миг преди да се случи. Вяра спря да използва маневрените си двигатели. Беше се предала.

Каанг преустанови маневрата, която тъкмо бе започнала, и остави на инерцията да ги отведе в бавна извивка над задната повърхност на Вяра и надолу към левия ѝ борд. На мостика и по цялата дължина на „Чарлз Мансън“ противоускорителните мрежи започнаха да се разтварят шумно, със свистене на сгъстен въздух. Сякаш целият кораб си позволяваше облекчена въздишка.

Каанг най-сетне закова кораба на разстояние точно хиляда шестстотин и дванайсет стъпки и тогава те видяха.

4.

Двата огромни кратера в левия ѝ борд, единият по средата на кораба, а вторият към кърмата, все още зееха. Тя не ги беше поправила по някакъв чудодееен начин. По краищата и във вътрешността, където прозираше сложна подпорна конструкция, кратерите продължаваха да пулсират със същия безименен цвят. Той преливаше непрестанно в цветовете, които познаваха, без да се превръща в някой от тях.

Кратерите достигаха поне на петдесет стъпки дълбочина в бордовете ѝ. Вече нищо не излизаше от тях. Отпред изглеждаха запълнени с отломки, но колкото по-надълбоко навлизаха, толкова по-странни изглеждаха. Вътрешността им изпълваше мрак, който изглеждаше бездънен, завеса от нещо, което не беше нито газ, нито течност или твърдо вещество, покрито с мрежа от шарки, като тези отвън по корпуса. Фуурд си помисли, че приличат на рисунките в една от бащините му книги.

Светлината в кратерите се менеше постоянно, сякаш те ту ставаха по-плитки, ту отново възвръщаха дълбочина. Понякога изглеждаха дълбоки колкото тялото ѝ, друг път се простираха далеч отвъд него — като камери, които надзъртат в безкрайността. Ала миг по-късно светлината се менеше отново и те се превръщаха в това, което са — нещо, което никой не ѝ бе причинявал досега.

Повредите не бяха само в кратерите. Корпусът ѝ бе нащърбен и дори разкъсан по краищата, като че ли двете ракети бяха избухнали на излизане от нея, а не при влизането. Тъмните шарки на левия борд бяха по-гъсти от тези на десния и този ефект се засилваше по ръбовете на пробойните.

Повредата беше масивна. Изглеждаше така, сякаш е надхвърлила границите на обикновена повреда и бе станала нещо друго.

Имаше нещо в тези кратери, което пораждаше безпокойство у Фуурд. У Тахл също, защото, без Фуурд да го поиска, той насложи върху екрана едно по-ранно тяхно изображение малко след като ракетите Я бяха ударили. Корабът долови намека на Тахл и добави отдолу допълнителни данни.

Двата кратера бяха пораснали с около два процента, според данните от дисплея, но запазваха същите очертания до най-малката подробност, сякаш сегашното изображение бе увеличение на предишното. Все още приличаха на пулсиращи рани, но раните не се разширяват толкова еднакво. Сякаш бяха подвластни на някаква обща стабилизираща сила. Като че ли бяха достигнали равновесие.

„Равновесие“ — повтори мислено Фуурд и сетне замръзна, внезапно разбрал.

— Командире — почти извика Кир, — чакаме заповеди.

Фуурд имаше чувството, че върху му се е стоварил неочакван сковаващ удар. Толкова силен, че можеше да го убие, но вместо това започна да се разширява равномерно и симетрично, както се разширяваха кратерите. Току-що бе научил, както Тахл обеща, нещо ново за нея. Нещо наистина ново и интимно до степен да е мръсно.

„Тя се самоизяжда.“

— Командире! — провикна се отново Кир. — Очакваме вашите заповеди! — Тя се обърна и прошепна на Тахл: — Какво го яде?

— Няма да има заповеди — отвърна тихо Фуурд. — Нито въпроси. Чуйте ме, ако обичате.

Ето как, обясни им той, Тя смята да пълзи през Бездната към Сакхра, макар че повредата, която ѝ бяха нанесли, можеше да я довърши. Беше взела решение. За първи път някой Я бе накарал да се бие за живота си и Тя се бе защитавала отчаяно и страстно. И ето докъде беше стигнала.

Беше превърнала кратерите в контролиран процес на самопоглъщане, маса в енергия.

Той махна с ръка, за да спре въпросите им.

— Може би там, откъдето Тя идва — продължи, — така постъпват всички живи същества, когато са ранени — пъхат муцуна в раната и ядат, за да осигурят на останалата част от себе си — тази, която не е ранена — сила, за да продължат да пълзят. Може би този, който Я е построил, е заложил в нея копие на рефlekса, както ние програмираме примитивни поведенчески аналози в нашите кораби. Не — побърза да спре нова поредица от въпроси, — нямам доказателства. Как бих могъл да имам, след като досега никой не е успявал да Я сондира в дълбочина? Но видяхте какво се случи с Нея след Хор 4 и мисля, че съм прав.

Той млъкна, но въпроси нямаше.

Фуурд си спомни за един персонаж от книгите на баща си, дребен герой на Дикенс, който все повтаряше: „Ако сгреша ще... ще си излям главата“. Тези думи го бяха преследвали дни наред навремето. „Ако тя някога стигне Сакхра, с това мъчително придвижване — помисли си той, — ще се е изляла напълно и няма да съществува. Напротив, ще съществува. Но като нещо съвсем различно.“

Това не беше трескаво и необмислено самоунищожение. Беше премерен и неизбежен ход. Тя поглъщаше повредените части на тялото си с темпото, необходимо ѝ, за да осигурява енергия, да се сражава и защитава и да продължава да крета през Бездната. Мотивите ѝ бяха отчаяни, но решението ѝ бе хладнокръвно и преднамерено и изпълнението му изглеждаше безупречно. Като всичко останало, което Тя правеше.

И двамата му родители в последния стадий на болестта, която ги отнесе в гроба, бяха водили обречена битка, за да съхранят поне външния си вид. Той се преструваше, че не забелязва петната от изпускане по дрехите им и опитите им да ги премахнат. Тук беше същото: виждаше нещо интимно в Нея, което досега бе прикривала.

— Кир, това, което прави, за да запази живота си, е в кратерите. Съсредоточи се върху тях.

В продължение на десет секунди златистата светлина от хармоничните оръдия на „Чарлз Мансън“ облива корпуса на Вяра, изпълвайки Я с вибрации. Тя сякаш потръпваше, но това би могъл да е ефектът отменящите се цветове в кратерите ѝ. Озарено от тази светлина, нищо в Нея не изглеждаше реално или подлежащо на преценка.

Кир задейства отново хармоничните оръдия, еднократно и продължително. Този път откри огън и с приятелските оръдия (използвани само при близък бой). Те изстрелваха така наречените „кутии за бижута“: самонасочващи се снаряди, които при удар освобождаваха голямо количество синтетични диаманти, способни да нарежат и пробият дори най-твърда повърхност. Не успяха да пробият Вяра, но всеки от тях остави малка вдлъбнатина и откачи три или четири от пластините на обшивката ѝ, което бе тъкмо каквото искаше

Кир за следващата си задача. Имаше деветнайсет подобни вдлъбнатини в неравна линия по дължината на отсамния ѝ фланг, между средната секция и кратера в кърмата.

„Защо не реагира?“ — запита се Фуурд. Кир си зададе същия въпрос и добави: „Може би вече го е сторила“.

Кир изстреля рояк от куки през дялящата ги пустош от хиляда и шестстотин стъпки. Наричаше ги Ръце на дружбата, това бяха абордажни куки с диамантени върхове, свързани с вентралните отвори на „Чарлз Мансън“ чрез изключително здрави, монофиламентни въжета. Куките имаха формата на сакхрански ръце и бяха програмирани да откриват неравна повърхност, да се закачат за нея и да не я пускат при никакви обстоятелства. Една или две попаднаха върху вдлъбнатините и се закрепиха в тях. Сега вече, мислеше си Кир, сме в директен допир с Нея.

Издължените ѝ пръсти затанцуваха чевръсто върху пулта и отново в корпуса на „Чарлз Мансън“ се появи отвор, но този път по средата на левия борд. Предметите, които се появиха оттам, бяха сферични, с мътнобял цвят и трепкаща повърхност. Те се отправиха към нея като бавнодвижеща се семенна течност, всеки от тях прицелен в соплата на маневрените ѝ двигатели. Кир ги беше кръстила „диамантени закопчалки“, защото представляваха плазма от изменен въглерод, превръщайки се при удар първо в течни, а сетне във втвърдени тапи от синтетичен диамант. Те се приземиха върху Нея и я „опаковаха“, запушвайки всяко отворстие с ярко блещукаща коричка. Две не уцелиха, но останалите петдесет и пет попаднаха в целта.

Вяра реагира. Вероятно се бе досещала какво ще последва — че Кир ще се опита да Я задържи неподвижна и да атакува кратерите — но колкото и да беше странно, реакцията ѝ изглеждаше съвсем вяла. Тя задейства само три от маневрените двигатели на левия борд, вероятно за да провери дали ще успее да се освободи от диамантената коричка. Не можа, тънка струйка двигателни емисии се процеди под някои от тях, но това не беше достатъчно, за да се придвижи. После, прибъгвайки само до маневрените двигатели на десния борд, Тя направи опит да се преобърне, ала куките и монофиламентните въжета Я задържаха. Не повтори опита.

— Сега кратерите — прошепна Фуурд.

— Беше твърде лесно дотук. Нещо не е наред.

— Кратерите!

— Командире, прекалено е лесно. Тя *иска* да се насочим към кратерите.

— Искате да си го помислиш, за да не го направиш. Нали очакваше заповеди от мен? Ето ти заповед.

Кир продължаваше да се колебае. Нещо, може би Вярата, й казваше да не атакува директно кратерите. Докато ръката й се колебаеше над едно копче, което не бе натискала досега, тя си помисли: „Може и да греша и това да й спаси живота“. След което го натисна.

Появи се нов продълговат отвор, от който се подаде предмет, наподобяващ дървен таран, дълъг деветдесет стъпки: Диамантеният грозд, ракета, чиято издута бойна глава беше грозд от петстотин „кутии за бижута“, способни да взривят едновременно диамантения си пълнеж. Ракета от подобен тип бе в състояние да накъса на парчета всеки познат федеративен кораб. Ако Я удареше там, където вече беше повредена, със сигурност щеше да Я пречупи на половина.

Ракетата се отдели от коремната повърхност на „Чарлз Мансън“, задейства двигателите си и се понесе през пространството, което ги делеше от Нея. Те я проследиха на екрана на мостика, докато проникна през отвора в средата на корпуса. Изчезна вътре и като всички останали предмети, попадна там преди нея, потъна, сякаш бе погълната от черни водорасли на дъното.

Накрая избухна, но не по начина, който бяха очаквали. Първо, експлозията бе насочена *вън* от кратера, не *навътре*. Второ, беше стотици пъти по-бавна, отколкото би трябвало, толкова бавна, че бе напълно лишена от разрушителна сила. И трето...

Зарядът от диамантени частици, който трябваше да избухне вътре в Нея и да порази всичко наоколо без никаква възможност да бъде спряно, излетя от кратера в лениво разширяваща се фуния, която за малко не достигна „Чарлз Мансън“, но после се прибра обратно. Масивният, раздробен от взрива корпус на Диамантения грозд и неговите многобройни бойни глави се събраха в едно монолитно тяло, проиграха в обратен ред експлозията и потънаха в средния кратер като в дълбоко гърло. И това беше последният път, когато го видяха. Само тъмните шарки по корпуса около ръбовете на кратера станаха още по-тъмни.

„Погълна я — помисли си отчаяно Кир. — Превърна масата ѝ в енергия. Въобще не се изплаши от експлозията.“

Просто искаше да я приеме вътре в себе си. И ние ѝ я дадохме. Сега част от нас е част от Нея. Какво ли предизвикахме този път?

Тъмните вихри продължиха да се сгъстяват на около петдесет стъпки от кратера в средната част. Нещо потръпна на кърмата ѝ, докато Тя се опитваше да стартира отново повредения си главен двигател, и на мостика зазвучаха аларми. Кир се помъчи да не им обръща внимание. Ако в кратера течеше процес на преобразуване на маса в енергия, би трябвало тъмните линии да го разсейват през Нея. И ако разсейваш подобен процес, ако го разделяш стотици и хиляди пъти, както правеше Вяра, можеш да промениш и него, и законите, на които се подчинява. Можеш да *напишеш* нови закони.

„А ние ѝ ги дадохме.“

— Командире...

На мостика отново зазвучаха аларми. Тя бе задействала главния си двигател и бавно се отдалечаваше и Каанг незабавно се синхронизира с курса и скоростта ѝ. Както и преди Вяра летеше към Бездната с ускорение трийсет процента, насочена право към Сакхра. Сега двата кораба се носеха успоредно, все още прикачени с диамантените куки на Кир и монофиламентните въжета и все още разделени от хиляда шестстотин и дванайсет стъпки.

Кир почувства набираща сила ужас.

— Командире... — повтори тя.

Фуурд поклати глава и посочи екрана. Нещо се подаваше от кратера в средната част на Вяра.

Екранът на мостика го бе засякъл едновременно с Фуурд и вече подаваше локално увеличение. То се появи на фокус, сменящи се цветове. Видяха го ясно едва след като напусна кратера и започна да пълзи по повърхността на корпуса ѝ.

Беше с големината на човешко тяло и с формата на паяк. Тялото му бе триъгълно, крачетата му имаха по три съчленения и излизаха от трите ъгъла. Беше в същия сребристо-металически цвят като корпуса ѝ, без видими устройства върху гладкия торс и без лице.

Зад него се показва втори, после трети, четвърти...

— Тахл?

— Не, командире. Тези са нови.

И така да е, нямаше нищо изненадващо. „Чарлз Мансън“ носеше свой набор от самопрограмиращи се машини за работа в открития космос, използвани за поправка по време на близък бой. Дори донякъде приличаха на тези по форма и размер.

— Задръж позицията — нареди Фуурд. — Каквото и да се случва.

От кратера продължаваха да пълзят нови черни сенки. Екранът на мостика отброи деветнайсет. Те притичваха по корпуса към местата, където се бяха закачили куките на Кир, диамантените ръце на дружбата, проектирани да не пускат каквото са уловили. Паяците ги изровиха от корпуса с бързи и ефикасни движения и уловени за тях, задействаха моторите си и се понесоха през пространството към „Чарлз Мансън“. Въжетата бяха излезли от долната част на кораба и сега се навиваха обратно, теглейки със себе си паяците. Стотици нови паяци изпълзяха от кратера в средната част, не така организирани както първите деветнайсет. Те се катереха един върху друг, докато се озоват отвън, сякаш бягаха подплашени от нещо, но това внушение продължи съвсем за кратко. Веднага щом излезеше на повърхността, всеки от тях стартираше малкия си двигател и се понасяше към „Чарлз Мансън“, следвайки курса на първите деветнайсет. Някои биваха изпепелявани от приятелските оръдия на Кир, други изгаряха в пламъците на двигателите на тези пред тях, но поне двеста се приземиха върху гърба на „Чарлз Мансън“, където започнаха да копаят; без да обръщат внимание на съседите си, там, където бяха попаднали.

„Никой досега не те е принуждавал да се биеш така“ — помисли си Кир, говорейки както на себе си, така и на Вяра, докато активираше дроидите на „Чарлз Мансън“, за да ги посрещнат.

На мостика обичайното жужене на алармите отново бе заменено от по-ниските вибриращи сигнали за нарушение целостта на корпуса. Дроидите на Вяра се справяха добре, помагайки си с диамантените куки, изстреляни по-рано от Кир. Някои от тях вече бяха проникнали под първия външен слой. Работеха бързо и прецизно, изцяло погълнати от задачата си, сякаш се съревноваваха помежду си. Над тях, подобно на виещ се от комини дим, се издигаше рояк откъснати парченца от обшивката.

В кърмовата част на „Чарлз Мансън“ се появи нов отвор, от който наизлизаха неговите дроиди. Те също приличаха на паяци, но със сферични металносиви тела и осем крачета. Бяха малко по-едри от своите противници и доста повече от тях — петстотин срещу двеста. Носеха се през корпуса на „Чарлз Мансън“ като сянка, хвърлена от трети кораб. Дроидите на Вяра ги игнорираха и продължиха да копаят в корпуса до последния възможен момент, после се извърнаха един по един към тях.

Екранът на мостика показва в уголемен вариант първия сблъсък. Вражески дроид продължаваше да се рови в обшивката, когато му се нахвърлиха три дроида на „Чарлз Мансън“. Той преустанови работа и се обърна към тях, макар че по тялото му нямаше нещо, което да се определи като предна или задна част. Тримата се приближаваха от различни ъгли. Вражеският дроид протегна внезапно крак и набучи на него първия, после се изправи, завъртя се върху същия крак, сграбчи втория, задържа го, докато късаше едно по едно крачетата, и накрая запокити тялото му встрани. Довърши завъртането си, сетне разтърси крака, на който бе набучил първия си противник и тялото на тъмносивия дроид се разцепи на две половини, продължавайки да се гърчи конвулсивно. Дроидът на Вяра замря за миг, сякаш обмисляше какво да прави, сетне хвърли отломките нагоре, за да се присъединят към струйката парченца от корпуса, и се върна към прекъснатия процес на ровичкане. Третият от неговите противници, който или бе забравил, или реши да пренебрегне, се хвърли върху него и го удари отгоре, откъсвайки парче от триъгълното му тяло с прикачения към него крак. Дроидът на Вяра издъхна, или бе повреден непоправимо, по толкова странен начин, че никой не можа да откъсне очи от екрана, който подаваше увеличено изображение.

От двете части на Нейния дроид не изтичаше машинно масло, нито стърчаха разкъсани вътрешности. Повърхността им на мястото на разкъсването беше гладка и плътна като разсечен на две камък, без вътрешни кухни или механизми. Двете части замряха, после се пречупиха по средата, отново без никакви отвори, пречупиха се отново и отново, докато накрая се изгубиха от поглед, сливайки се с вакуума. Макар че нищо, което се разполовява до безкрайност, не може да стане само вакуум.

Екранът на мостика подаде нова картина. Поредната схватка на сребристо с тъмно тяло.

Сребрист паяк разкъса два свои противника на части и се върна към прекъснатото ровичкане. Но един от ранените дроиди пропълзя обратно, влачейки след себе си останки от вътрешности. Изглеждаше като героична постъпка, но не беше така. Подобно на двете ракети на Фуурд черният паяк не се интересуваше от нищо във Вселената освен от заложената в него програма. Той удари едно от съчлененията на сребристия паяк и го откъсна. Сребристият се разпадна на две половини и продължи да се разпада към нищото, сякаш нямаше търпение да го стори.

Пет черни паяка обкръжиха един сребрист. Той ги остави да се приближат, после се завъртя с грациозността на балетист, използвайки за опора първо единия, а после втория от трите си крака, докато с третия нанасяше ритмични удари. При всеки от тях някой от противниците му се разтърсваше, сетне отстъпваше ранен. Накрая един от петимата успя да се докопа до крака и да го откъсне. Те се отдръпнаха назад, очаквайки паякът да започне да се разполовява, сякаш за него това бе по-важно, отколкото да копае в корпуса, и после се разделиха, присъединявайки се към останалите в битката.

Екранът на мостика продължаваше да показва нови батални сцени, местейки се от една към друга, после се раздели на множество по-малки екрани като пъстра движеща се мозайка. Само част от атакуващите паяци се биеха колективно, останалите разделяха вниманието си между копаенето в корпуса и отбиването на атаките. Никога не си помагаха, пък и не изглеждаше, че знаят за присъствието на другите.

Екранът на мостика премина на обща картина. Върху корпуса на „Чарлз Мансън“ се виждаха поне двеста пробойни, някои от тях опасно дълбоки. Около всяка от тях се вихреше битка, над всяка от тях се издигаше стълб от късчета от обшивката, към който се добавяха и части от разчленени дроиди на „Чарлз Мансън“. Приличаха на изолирани угасващи огнища в опустошен индустриален пейзаж.

Никога досега на „Чарлз Мансън“ не се бе налагало да отблъсква атака на вражески дроиди, а и Вяра не бе показвала, че притежава такива. И двата кораба бяха пострадали посвоему и заедно бяха стигнали дотук. „Доста добре се справяме“ — помисли си навъсено

Фуурд, без да откъсва поглед от битката. Тахл прибираще и показваше ноктите си, Кир неволно облизваше устни. Лицето на Смитсън оставаше безизразно. Каанг, от друга страна, бе захлупила своето в длани и се наложи Фуурд да ѝ се скара.

Екранът на мостика отново се раздели на мозайка от индивидуални схватки. Беше забелязал обединяващ принцип и се опитваше да им обърне внимание върху него. Поотделно дроидите на „Чарлз Мансън“ не можеха да се мерят с Нейните. В пряка схватка дори трима или четирима лесно биваха надвивани от един противник. Но самоусвършенстващата програма им подсказваше нещо друго. Достатъчно бе да откъснат само една част от тялото на своя враг, дори само крайното съчленение, и сребристите паяци преставаха да функционират и преминаваха в режим на саморазпадане.

„Кой или какво те е създал? — питаше се Фуурд, загледан в екрана. — Какво си ти?“ Тя изглеждаше и се държеше като кораб, получаваше повреди, притежаваше вътрешна структура — все още виждаха подпорите през отвора на кратерите, озарени от причудливата светлина, докато се носеха заедно през мрака на Бездната. И отломките, които излизаха от тези кратери, всяка една имитираща отново повредата, преди да изгори и да изчезне. И сребристият пейзаж. Дори и този процес на самопоглъщане, маса в енергия, който се разпространяваше по тялото ѝ като тъмни танцуващи линии.

А сега и сребристите паяци, които с лекота биха могли да пробият корпуса на „Чарлз Мансън“, но също толкова безгрижно преминаваха в самоунищожителен режим на разпадане. А щом престанеха да са единно цяло, те сякаш жадуваха да се превърнат в нищо и тъкмо това бе забелязал екранът на мостика. Това бе наклонило везните на битката.

Екранът своевременно показваше резултата от сражението. Петстотин срещу двеста станаха четирестотин срещу сто и петдесет, после триста и петдесет срещу осемдесет, триста срещу двайсет. Екранът показа в крупен план последната битка. Сребристият паяк бе заобиколен от шест противника и миг преди да бъде победен, откъсна един от израстъците си и започна да се разпада.

Повърхността на „Чарлз Мансън“ бе като кожа на прокажен. Дупките в обшивката наподобяваха рани и бълваха вертикални потоци от отломъци, навсякъде се виждаха разпокъсани части от дроиди.

Близо триста от черните паяци на „Чарлз Мансън“ бяха оцелели, но повечето с различни степени на увреждане. Без излишни церемонии те се заеха да поправят нанесените щети. Използваха запушалки от синтетични диаманти като тези, които Кир бе изстреляла по Вяра, и ги разнасяха напред-назад по корпуса, сякаш държат трептящи фосфоресциращи яйца. Проправяха си път между отломките подобно на уморени и ранени войници след битка, само дето телата, върху които стъпваха, бяха само от техния вид. Противниците им бяха изчезнали, разпаднали се до нищо.

На мостика цареше тишина. Вяра продължаваше да лети успоредно с тях. Кратерите все така пулсираха. Бездната вече ги обгръщаше от всички страни. Кой знае защо, в атмосферата на борда не се долавяше усещане за победа.

Когато Смитсън произнесе „Сега какво?“, той беше първият, който наруши мълчанието. Никой не отговори, защото въпросът не беше какво ще правят те, а какво ще предприеме Вяра. Тя винаги започваше първа.

Колоните от отломки над изоставените пробойни в корпуса започнаха да изтъняват. Поклащаха се напред-назад с хипнотизираща последователност като коси на удавник. Всяко от тези поклащания ги караше да се накланят леко в посока към Вяра, сякаш не бяха само откъснати парченца, а израстъци, примамвани от близостта ѝ. С издължаването си заприличваха все повече на сребристи човешки кичури, бледи, като всичко на борда на „Чарлз Мансън“. Те продължаваха да се извиват към нея и все така изтъняваха.

Кир първа се отърси от хипнотичното състояние и докато се питаше защо не стреля по тях, забеляза нещо странно на повърхността на „Чарлз Мансън“.

В началото приличаше по-скоро на оптичен дефект върху екрана, леко размазано изображение на повърхността на кораба. Едва забележим втори слой, увиснал над обшивката, сякаш тя се бе отървала от кожата си и докато се носеше нагоре, приемаше формата на своя оригинал. Оцелелите дроиди на „Чарлз Мансън“, сновящи бавно напред-назад върху корпуса — хипнотизиращо повтарящи се движения — преминаваха през този втори слой, сякаш не го забелязват. Екранът се опита да подаде уголемено изображение, но отблизо не се забелязваше нищо. Трябваше да си на известно

разстояние, за да го забележиш, и дори тогава можеше да не си съвсем сигурен. Но той съществуваше. Екранът не се занимаваше с оптични дефекти, дори дребни.

Докато се издигаше нагоре, вторият слой ставаше все по-ясно различим. На шест стъпки над повърхността той я отразяваше с огледалната си долна страна, сгъстяваше се и придобиваше сиво-сребрист оттенък. Екранът на мостика отново се съсредоточи върху него и този път видяха, че придобива плътност и определен строеж: беше зърнист, с миниатюрни трепкащи частици вътре. Кир извика, Фуурд отново усети неприятния горчив вкус в устата си и в този момент всички осъзнаха какво виждат.

Това беше колективен призрак на сребристите паяци.

Нищо, което продължава да се разполовява до безкрай, не се превръща в нищо. Те се бяха разделили до степен да не могат да се наблюдават с невъоръжено око, вероятно се бяха разпаднали на атоми и техните податомни частици и сега се събираха отново, но в нещо различно.

Кир откри огън с приятелските оръдия и късобойните лазери. Изстрелите преминаха през него, без да му причинят каквато и да било вреда. Докато се издигаше, вторият слой придоби конусовидна форма, сякаш беше чаршаф, под който се надига спяща фигура. Върхът на конуса се издигаше все повече и повече, теглейки останалата част зад себе си и скоро тя заприлича на колона от тъмно сребрист метал. Други подобни колони се надигнаха от различни места по корпуса и я последваха. Събрани заедно, те се отделиха бавно от „Чарлз Мансън“.

Глух тътен премина нагоре и надолу по корпуса, докато колоните се откъсваха от него, понасяйки се през хиляда и шестстотинте стъпки, дялящи ги от Вяра. Кир откри огън по тях, но и този път без последствие.

Те се събраха в сгъстено ято, двеста колони образуваха плътно сплетено въже, обагрено в Нейните цветове и изградено от Нейна и тяхна материя. Кир продължаваше да стреля с всички възможни оръжия за близък бой, но беше безполезно. Като спирала от завихрена материя дебелилото въже се пресегна бавно към кратера в средната част на Нейния корпус.

Фуурд не можеше да откъсне поглед. „Не бива да й позволим да го погълне в себе си. Но сме твърде близо за лъчевите оръжия, няма

време за плазмените облаци и нищо друго не действа.“

— Каанг.

— Командире?

— Таранирай Я, ако обичаш. Прицели се в кратера.

Присъстващите на мостика замръзнаха. Кир погледна към Тахл.

— Командире — заговори предпазливо Тахл. — Тя ще ни погълне. Всички нас. И после ще продължи към Сакхра.

Фуурд кимна нетърпеливо и махна с вдигната ръка, сякаш казваше: не смяташе, че говоря сериозно, нали?

— Тахл, ти каза, че ще открием нови неща за Нея. Погледни на екрана. Това не беше битка. Тя не се сражава с нас, тя ни *жъне*.

Огромното усукано въже, светлосребристо, тъмносребристо и металически сивкаво, се приближаваше към кратера в средната ѝ част. То се носеше между двата кораба, отдалечавайки се от единия и приближавайки другия, без да докосва нито един от тях. Нито за миг не допираше едновременно и двата кораба, но ги държеше заедно с това, което беше — Нейната и тяхна материя.

Може би тъкмо това целяха от самото начало сребристите паяци: да се разделят на молекулни призраци и да ѝ се предложат обратно, за да бъдат асимилирани заедно с накъсаните парчета от корпуса на „Чарлз Мансън“ и дроидите, които бяха събрали и вплели в това гигантско въже. За да Я нахранят и Тя да успее да стигне до Сакхра. Може би Вяра искаше „Чарлз Мансън“ да Я придружава през Бездната тъкмо за да се храни от него, когато възникне необходимост. Донякъде спътник и донякъде домашно животно.

Кратерът в средната ѝ част сякаш се разтвори, за да поеме въжетото. То навлезе вътре и продължи да потъва и потъва, докато цялата му дължина бе погълната от безименния цвят. Докато Тя го поемаше в себе си, от кратера се вдигна вълна, която премина по целия корпус. Вълна от тъмни линии разпространяваше през Нея енергията, която Тя бе създала от получената маса. Вяра се носеше малко по-напред от „Чарлз Мансън“. Йонната ѝ скорост се увеличи до четирийсет процента. Каанг се изравни с Нея и те останаха заедно, защото сега вече нямаше къде да идат. Къде би могло да избяга едно домашно животно?

И така те станаха част от Нея. И докато се носеха през Бездната, вероятно щяха да се сливат още по-плътно. Тя щеше да взема и използва каквото си пожелае от тях и те не можеха да Я спрат. Такива бяха сега новите им взаимоотношения.

— Взаимоотношения? *Взаимоотношения?* Командире, това е бойно сражение!

— Наричай го както щещ, Кир.

— Командире, взаимоотношенията не са нещо статично. Те се задълбочават. Или умират. Променят се.

Сякаш бяха изминали часове от този разговор. А всъщност бяха броени минути и те продължаваха да летят заедно с Нея през непрогледния мрак на Бездната. Тя все така проявяваше неувереност в движенията — образът ѝ подскачаше нагоре-надолу върху екрана — но сега вече поддържаше ускорение от четирийсет и пет процента, както и те. Местещите се по корпуса ѝ шарки бяха по-тъмни от преди. Отстрани вероятно двата кораба приличаха на чифт завързани една за друга тарантули. Ала и това щеше да се промени.

— Командире, искам разрешение да говоря свободно — рече Кир.

— Разбира се.

— Казахте, че не можем да спрем това, което Тя прави. Не мога да ви го простя. Дори се чудя дали всъщност сте го казали *вие*.

Фуурд я изгледа втренчено.

— Не продължавай нататък.

Тя издържа на погледа му.

— Ако наистина смятате, че не можем да Я спрем, мой дълг е да продължа.

Никога не я беше чувал да използва думата „дълг“.

— Говоря сериозно, командире.

— *Искам* да Я спра, но ни трябва оръжие, което да действа. Пробвахме повечето от твоите.

Останалите разговори на мостика бяха притихнали. Имаше няколко посоки, в които можеше да поеме спорът между Фуурд и Кир, и нито една от тях не изглеждаше благоприятна, но всички бяха отрязани неочаквано от Смитсън.

— И двамата — обади се той — пропускате най-важното! Оръжията невинаги се наричат оръжия. Всяко нещо, което може да създава причина и следствие, би могло да е оръжие.

— Това е вярно — потвърди суховато Фуурд. — Както и взаимоотношенията не остават неизменни. Но можеш ли да предложиш нещо по-конкретно?

— Да, мога. Нещо съвсем конкретно, което ще ни позволи да запазим нещата такива, каквито са. Молитвените колела.

Молитвените колела. Стазисните генератори, използвани за изолация на телепортиращия двигател. Двигателят на „Чарлз Мансън“ се нуждаеше от три такива, за да бъде укротен и безопасен. Но винаги носеше девет. А и телепортиращият двигател бе изключен след Хор 5, когато Тя се бе опитала да го задейства.

— Продължавай — рече Фуурд.

— Вече сам се досещаш — отвърна нетърпеливо Смитсън. — Ще демонтираме две от Колелата и ще ги изстреляме в онези два кратера. После ще чакаме. Може би те ще преустановят този процес на прехвърляне на маса в енергия...

— Защо да го правят?

— ... ще го изолират, ще го замразят, както правят с телепортиращия двигател, и после кратерите ще се превърнат в това, което би трябвало да бъдат — дупки в корпуса ѝ, пробойни, създадени от нас. И ще можем да пращаме вътре в тях каквото си пожелаем. Да влезем в Нея. Да я разрушим.

— Забави малко. Защо да замразят процеса, както правят с телепортиращия двигател?

— Командире, погледнете тези кратери.

Фуурд ги погледна. Те отвърнаха на погледа му от дистанция хиляда и шестстотин стъпки, немигващи, спокойни. Въпреки странния цвят, въпреки триковете, които бяха играли с фокус и перспектива, те изглеждаха безмерно спокойни. Уравновесени, неподлежащи на промяна.

— Командире, това не е обикновен процес маса в енергия. Функцията им е забавена и разделена милион пъти, за да могат да преодолеят ограниченията на процеса. Да създават равномерно енергия, да я разпространяват върху Нея в нужното количество е вероятно една милионна от това, което могат да направят след досега

погълнатото. За процес от такъв характер са необходими съвсем различни физични закони.

— Физика на телепортацията.

— Да, командире. Не можем да го направим, тъй като не знаем нищо за телепортацията. Знаем само как да я замразяваме в стазисни полета.

— Както и Тя. Което означава, че може да спре Молитвените колелета.

— Разбира се, че може, командире! Но дали ще успее да го направи веднага?

— Не зная отговора, нито пък ти.

— В такъв случай не е ли по-добре да опитаме? За времето, което ще ѝ бъде необходимо да спре Молитвените колела, Тя ще е открита и уязвима. Кратерите ѝ ще бъдат свободни и незащитени. Може би. А сега може би е по-добре от положението, в което сме. Бихме могли да демонтираме две Колела от кърмата, да им поставим насочващи системи и двигатели и да ги приготвим за изстрелване от долния хангар за по-малко от час. Ще бъде ли достатъчно?

5.

По-късно Фуурд си даде сметка, че Смитсън вероятно беше спасил кораба просто като им бе подарил една идея и ги бе накарал да я осъществят. Почти нямаше значение дали идеята ще проработи, макар да изглеждаше невероятно умна. Ако нямаха конкретна цел, или настроението на Фуурд щеше да завладее и останалите, или те щяха да се опитат да го свалят от командния пост. И двете решения щяха да са фатални. Но така Смитсън им даде насока и Фуурд запази командването, макар че настроението му — и причината за него — оставаха скрити и внушаваха тревога.

Смитсън често проявяваше невъздържаност в общуването си с началници и колеги, но не толкова често, колкото с подчинените. Ала при този случай поведението му беше безупречно и това предизвика учудване; изглеждаше внимателен, сериозен и вгълбен, какъвто обичайно беше Фуурд. Взеха две Молитвени колела от шестте резервни, които не бяха прикачени за телепортиращия двигател. Проверката им и монтирането на навигационни устройства и двигатели, както и транспортирането им до един от шлюзовете, през който да ги изстрелят навън, отне на хората на Смитсън четирийсет и седем минути. След като ги наместиха в шлюза, им бяха нужни само седем минути за предстартов тест. През това време Кир — по предложение на Смитсън — докладва на Фуурд какво смята да изстреля в кратерите и в какъв ред. Фуурд изглеждаше малко по-оживен от преди, но не достатъчно. Седеше смълчан на мостика, който бе затрупан с отломки — той все още настояваше да не ги почистват — и я слушаше, загледан във Вяра.

А Тя засега не предприемаше нищо. Беше увеличила скоростта си до четирийсет и осем процента и те трябваше отново да увеличават своята, за да не изостават от Нея. Вяра, изглежда, дори не го забеляза.

Фуурд бе обезпокоен от поведението си. Опита се да разбере откъде произхожда загрижеността му, но отговорът сякаш му се изплъзваше, като че ли тревогата бе част от законите на нормалната вселена, а поведението му притежаваше телепортиращото свойство да

ги заобикаля. Вече се чувстваше по-добре, близо до това, което наричаше нормално състояние, благодарение (не за пръв път) на хитростта на Смитсън. Но беше стигнал на крачка да приеме това, което Тя бе направила с тях. Кир беше права, не биваше да се държи така. Никога преди не го беше правил. Опита се да си обещае, че и никога вече няма да го направи, но като че ли отново задейства онзи закон за заобикаляне на основните закони. Все пак наистина се чувстваше по-добре, близо до това (рече си той), което помнеше като нормално състояние.

След като Кир приключи с доклада и Фуурд реагира с умерен ентузиазъм, тя остана при него (пак по съвет на Смитсън) в очакване той да заговори.

— Една милионна, Кир.

— Командире?

— Смитсън каза, че Тя се нуждае от една милионна от погълнатото досега, за да го превърне в постоянен поток от използвана енергия. Помислих си, че Тя ще направи от нас домашно животно и ще започне да къса парчета, с които да се храни, но това не ѝ е необходимо.

— Очевидно не.

— Но вероятно ще го направи въпреки това, заради символичното му значение... Кир, видя ли онези черни шарки по корпуса ѝ?

— Да, командире. Те се разпростират.

— Не са помръднали.

В началото Кир просто искаше да го остави да говори. Но сега го погледна втренчено.

— Как може да се разпространяват върху Нея, без да помръдват?

— Защото, обясни ѝ той, винаги са били там, просто са станали по-тъмни. И те не са само върху повърхността ѝ. Ако наистина разпространяват процеса през тялото ѝ, значи трябва да проникват през Нея във всичките три измерения като мрежа от вени и капилляри. Така че това, което се вижда на повърхността, е част от нещо по-голямо, историята на цялата тази мисия, добави той намръщено.

— Когато няма нужда от тях — продължи с обясненията, — те стават невидими, сливат се с цвета на корпуса ѝ. Но щом ѝ потръбват, когато е повредена и трябва да ги използва, те потъмняват и...

— Разпространяват енергията през Нея — довърши Кир. — Така че ако идеята на Смитсън сработи...

— Процесът временно ще бъде замразен и шарките ще изчезнат.

Тя го погледна отново. Той се усмихна и добави:

— Това е като да заживееш с нов партньор. От самото начало непрестанно откриваш нови неща. Интимни неща, като това как действат разширените й вени.

Кир едва не се усмихна. Изправи се. Плисетата на леко повдигнатата й пола се спуснаха грациозно надолу.

— Време е командире. Готов ли сте?

Разбираше защо го пита. Нищо чудно да се съмнява, че Вяра му влияе също както бе повлияла на Джосър. Но той вече знаеше истината и тя бе далеч по-горчива. Поведението му произлизаше от него самия. А може би това пак бе въздействие на Вяра, но още по-неуловимо.

— Ако не съм готов — провикна се след нея и тя се завъртя с леко повдигане крайчеца на полата — знаеш, че ще трябва да помолиш Тахл да заеме...

— Да, зная. Вече бях готова да го сторя.

— Те са готови — съобщи Смитсън след четирийсет и четири минути.

— Благодаря — кимна Фуурд. — Длъжник съм ти.

— Задето разместих мебелите?

Той се засмя леко, сетне кимна на Кир.

— Можеш да ги изстреляш.

Двете Молитвени колела изпаднаха безшумно от отворения люк и се отдалечиха от „Чарлз Мансън“. Представляваха пръстени от черен метал с диаметър девет стъпки, снабдени с главина и четири спици. Хората на Смитсън буквално ги бяха търкаляли по коридорите като огромни колела на каруца от претъпкания склад близо до кърмата. Двигателите и насочващите системи представляваха обикновени метални кутии, прикачени към външната им страна на неравни отстояния. Приличаха на полепнала по каплите кал.

Кир натисна едно копче. Двигателите върху обръчите изригнаха и после угаснаха. Молитвените колела се понесоха бавно, раздалечавайки се, към средната част на корпуса на Вяра и пробойната

в кърмата. Вяра сякаш въобще не ги забеляза. Те изминаха триста стъпки, после шестстотин, след това деветстотин. Хиляда и двеста. Светлината в кратерите засия. С приближаването на Молитвените колела тя се превърна в светъл фон, на който се виждаха смаляващите се силуети.

На хиляда и четиристотин стъпки Кир задейства за последен път двигателите. Тя погледна към Фуурд, оформи беззвучно с уста думите „разширени вени“ и натисна друго копче. Молитвените колела започнаха да се въртят. Тъмният метал в обръчите им стана прозрачен и засия в ослепително бяло, което означаваше, че вече са започнали да генерират стазисни полета. Двигателите и насочващите системи се отделиха с взрив от обръчите. Молитвените колела навлязоха в кратерите и бяха погълнати.

Не това очакваха. Очакваха от Нея да се досети какво са намислили, да се опита да избяга, да направи маневра, да контраатакува, каквото и да е, за да им попречи. Това, че не го направи, означаваше или че не са Я изненадали (за трети път — първият, с фотонния скок, после с двете ракети), или че не е сработило. Но то сработи, рече си Фуурд развълнувано, докато гледаше на екрана нещо, което не бе очаквал да види.

Тъмните разстилащи се сенки по корпуса ѝ започнаха да избледняват. Безименният цвят, озаряващ двата кратера, изчезна, после припламна за кратко и отново изчезна. Тя понечи да направи това, което трябваше да стори по-рано. Запали последователно маневрените си двигатели и се помъчи да се извърти така, че „Чарлз Мансън“ да не гледа към кратерите ѝ, но Каанг се завъртя успоредно с нея, поддържайки относителна позиция и дистанция — все още точно хиляда шестстотин и дванайсет стъпки — и светлината в кратерите отново припламна и угасна. Тя увеличи скоростта си до петдесет процента и Каанг направи същото. Спря внезапно, върна на четирийсет и пет процента и Каанг повтори движенията ѝ. Тя запали няколко от маневрените си двигатели без видим ред — два от тях избухнаха, изхвърляйки диамантените си тапи — опита се да се завърти, да се дръпне, да подскочи и да се втурне в която и да било посока, само да извърне от „Чарлз Мансън“ кратерите си. Но Каанг повтаряше всичко, което правеше Тя, понякога сякаш дори преди Нея, като че ли сега Каанг водеше, а Вяра я следваше. Двата кратера се

озариха за пореден път, сетне потънаха в мрак. Шарките по корпуса ѝ потъмняха, после пак избледняха. Още един от маневрените ѝ двигатели експлодира, този път близо до кърмата, и парчета от отломките му се разсипаха около Нея. Екранът ги проследи. Всяко от тях се превърна в копие на своя кратер, но този път засияха само веднъж и бързо потъмняха като склопени очи.

Вяра сякаш се предаваше, както го бе правила вече веднъж срещу Каанг, и им позволяваше да летят близо до Нея. Кир натисна поредица от копчета и два от главните вентрални хангара на „Чарлз Мансън“ отвори люкове. От тях изпаднаха, две ракети, припалиха за кратко двигатели и се понесоха към Нея.

В продължение на няколко секунди, преди атаката на Кир да се стовари върху Вяра, всички на мостика получиха възможност да надникнат в кратерите. И двата бяха озарени, но вече не от безименната светлина, а от слабото мъждукане на Молитвените колела в тях (още една гола крушка в подземие, помисли си Фуурд), и те видяха, въпреки че дотогава Тя изглеждаше коренно различна от тях, нещо, което им беше познато. Вътрешността ѝ бе също тъй тясна и претъпкана, както тяхната. Кратерът в кърмата бе изпълнен с катедралните подпори на Нейните главни двигатели, този в средната част разкриваше разтопени и изкривени кабели и тръби, като кофа с мъртви змиорки. И двата кратера бяха заобиколени от смачкани и извити решетки, които сякаш бяха излезли от същата работилница, откъдето и тези на „Чарлз Мансън“. Всичко се сливаше с всичко останало, преди да застине в мига на собственото си топене. Ешер и Дали^[1].

Дъното на двата кратера оставаше скрито, тънеше в непрогледен мрак. Ако Тя имаше екипаж, все някой би трябвало да се подаде оттам, но не виждаха нищо, наподобяващо тунели. Сред отломките не забелязваха вкочанени тела. „Ние направихме това — помисли си Фуурд и после застина, спокоен от нова неприятна мисъл. — Може би сме Я наранили само отвън, не и отвътре. Може би така изглежда Нейната вътрешност. Може би Тя винаги носи в себе си този хаос.“

Кир наблюдаваше двата Диамантени грозда, които току-що бе изстреляла, последните на борда на „Чарлз Мансън“. Подобно на

Молитвените колела, те бяха запалили отведнъж двигателите и сега се носеха плавно по раздалечаващи се курсове към двата кратера. Както и с Молитвените колела, Тя вероятно ги бе забелязала отдалече и би трябвало да реагира, но не предприе нищо. Кир бе казала на Фуурд, че това са най-добрите оръжия, първите, които трябва да последват Молитвените колела в кратерите. Фуурд настояваше за лъчеви, но тя го разубеди. *Знаеше*, че използването на енергийни оръжия в кратерите може да се окаже провал.

Кир не сваляше поглед от двете ракети и от дисплея пред себе си, беше изчислила, че ако Вяра не реагира, няма да се наложи втора корекция на курса. Също като при Молитвените колела имаше един момент, в който Тя би могла да се опита да се завърти и тогава всичко щеше да зависи от подготовката на Кир и реакциите на Каанг, но този момент отмина. Двете ракети Я достигнаха и бавно навлязоха в кратерите...

... и продължиха да навлизат, и продължиха да навлизат...

... докато бяха погълнати изцяло.

„А този път — помисли си Кир, загледана в избухващите ракети — ще можеш да ги глътнеш, но не и да ги смелиш.“

Експлозиите не бяха особено зрелищни — мощни, но конвенционални, без връзка с физиката на телепортацията и без да попадат под въздействието на стазисните полета. Те блеснаха и угаснаха за наносекунди, колкото да озарят всичко със светлината си и сетне да го оставят под бледото сияние на Молитвените колела, които генерираха свое собствено пространство-време и оставаха неповлияни от несвързани с телепортация събития около тях.

Този път взривовете бяха насочени навътре във Вяра, както би трябвало да стане по-рано, и Тя не разполагаше със средства, за да обърне посоката или да ги забави, но самите експлозии едва ли щяха да ѝ навредят. По-важно бе това, което освобождават вътре, милиони диамантени остриета с размери на сакхрански нокти, които се носеха през Нея милион пъти по-бързо, отколкото Тя ги бе забавила предния път. Примитивни материални оръжия, усъвършенствани до крайност. Взривът и полетът им през Нея вече се бяха случили. Процес, който щеше да продължи наносекунди след двете експлозии, със същото еднократно и светкавично включване-изключване. Ако тя беше федеративен кораб, дори боен федеративен кораб — даже и аутсайдер

— щеше да се разчупи наполовина. Но тъй като не беше нито едно от изброените, Кир вече бе подготвила следващата атака и — ако е необходимо — още една след нея и още една.

Вяра спря и накара „Чарлз Мансън“ да спре заедно с Нея. На мостика се чуваше тихият шепот на аларми. Каквото и да се бе случило в Нея, то не намери външен израз.

Нов хор от аларми. Тя се задвижи бавно, с двацет процента. „Чарлз Мансън“ се изравни с Нея. Приборите им не улавяха нищо, нямаше признаци нито за живот, нито за смърт. Може би диамантените остриета бяха избили екипажа ѝ, бяха я повредили непоправимо и Тя се движеше в автоматичен режим, а може би не бяха постигнали нищо. Както обикновено Вяра не издаваше тайните си. Вътрешността ѝ, подобно на Котката на Шрьодингер, не беше нито жива, нито мъртва, а нещо, което би могло да бъде и двете.

Кир и Фуурд се спогледаха.

— Командире, още ли...

— Да. Какво друго имаме?

Кир натисна няколко копчета и подхвана следващата атака. Върху обшивката на „Чарлз Мансън“ се появиха полупрозрачни мехури. От тях се откъснаха останалите триста дроида, запалиха двигатели и се насочиха едновременно към кратера в средната част. Ето нещо, за което жадуваха Кир и Фуурд: да ѝ върнат това, което Тя бе направила с тях, да Я нападнат вътрешно и интимно. Винаги удрий право в раната, беше казала Кир.

— Кир — обади се Фуурд, — ако не се получи...

— Зная. Подготвила съм следващата атака.

Докато прекосяваха пространството между двата кораба, тъмните паяци се разпръснаха. Виждаха се само силуетите им на фона на сребристия ѝ корпус. Много от тях бяха с липсващи крайници. Докато навлизаха в кратера в средната част на Вяра, те запалваха двигатели и се събираха в тясна скупчена формация — почти като усуканото въже, което Тя бе засмукала в себе си. На фона на тъмнеещите кратерни стени силуетите им вече не се различаваха толкова ясно, озарени единствено от сиянието на Молитвените колела. Гърлото на кратера бе в почти същия цвят като тях.

Фуурд внезапно почувства огромна умора. Загледан в екрана, той дори започна да ѝ се моли: хайде, направи нещо.

Алармите, които допреди миг бяха едва доловим ромон, внезапно зазвучаха с пълна сила. И двата кратера, този в кърмата и другият в средната част, се оцветиха в черно. Изглежда Вяра бе неутрализирала Молитвените колела, защото бледата им светлина угасна.

Кир погледна към Фуурд. Той поклати глава. Недей.

— Задръж ги, Кир. Не им позволявай да влязат в кратера. Не и докато...

Очакваше двата кратера да се озарят отново в безименната светлина и да види по корпуса ѝ трепкащите тъмни шарки, показващи възобновяването на процеса маса-енергия. Изглежда същото очакваше и екранът, защото подаде локално увеличение на двата кратера и на корпуса около тях, но там нямаше нищо. Или поне не това, което очакваха.

Кратерът в средната част се изпълни с потрепваща бяла светлина. Беше толкова ярка, че ги удари като порив на вятъра, прекосявайки разделящото ги пространство като материална вълна, и те почти се подготвиха „Чарлз Мансън“ да се залюлее. Беше като милиарди волтови дъги. Светлини, които запокитиха сенките на дроидите назад чак до корпуса на „Чарлз Мансън“, проектирайки ги отгоре подобно на разкривените шарки, които преминаваха доскоро върху Нейния корпус.

И това беше само кратерът в средната част, не и този в кърмата. Вторият остана тъмен. Фуурд погледна към него, за да се увери, но така пропусна това, което последва в средната част, и дори се зачуди какво е накарало алармите да зазвучат толкова силно, докато не погледна към тъмния кратер и не видя фигурата, която излезе, крачейки, от него — *крачейки*, а не пълзейки. Тя застана на ръба на кратера и погледна към тях от разстояние хиляда и шестстотин стъпки.

Имаше човешки размери и човешка форма.

Беше човек и те го познаха.

---

[1] Морис Ешер (1898–1972) — холандски художник, известен с гравюрите и литографиите си, изобразяващи невъзможни конструкции и безкрайни обекти; Салвадор Дали (1904–1989) — испански художник сюрреалист. — Б.ред. ↑

6.

— Това е чудесен анализ — произнесе гласът — на събитията край Хор, Пояса и Хор 4. Последната част, в Бездната, е малко трудна за четене. Нашите анализатори го виждат различно от вашите.

— *Нашите* анализатори — рече натъртено Суон — трябваше да работят с оскъдна информация. От дългообхватно наблюдение на двигателни емисии, от радио и оптични телескопи на Сакхра и от няколко автоматични сонди, които случайно бяха в района. Не разполагахме с кораби в региона, защото вие — той се опита да запази гласа си спокоен, — защото вие ни наредихте да ги повикаме обратно и да ги разположим около Сакхра. Ако имате различен поглед върху нещата, които са се случили в Бездната, това е само защото знаете повече от нас. Така че поне веднъж кажете само „да“ или „не“.

Командният център на Суон в Блент бе натъпкан с монитори, повечето от тях показващи на живо събития на Сакхра, на които той не би искал да става свидетел, но Суон не говореше с монитор, а в съвсем старомоден микрофон. Министерството на административните работи не показваше лица на екрана. Само гласове и микрофони.

— Ето нещо, с което сме съгласни. За съжаление това става често, когато си имаш работа с аутсайдери. Само защото Фуурд прекъсна комуникациите с нас — да, също както и с вас...

— За което можем да вярваме единствено на вашата дума — подхвърли Суон и съжали за това. Гласът му не беше неуверен, ала забележката бе точно такава.

— Та само защото Фуурд прекъсна всички комуникации — продължи безизразно другият глас, — не означава, че не можем да го проследим. Той го знае, разбира се. Обезвредил е някои от нашите устройства, но не всички. И Джосър не беше единственият ни наблюдател на „Чарлз Мансън“. Фуурд, разбира се, знае и това.

— Значи вие разполагате с информация за тези два кораба в Бездната, каквато ние нямаме. Настоявам да я споделите с нас.

— Настоявате?

Дните, прекарани от Суон в Командния център след смъртта на Бусейд и след като „Чарлз Мансън“ бе влязъл в двубой с Нея, му се сториха по-дълги от целия му предишен живот. Те бяха изпълнени с тревоги и безпокойство, шумни и смрадливи. Не беше се къпал, не беше си сменял дрехите. Както и целият му щаб, военните и цивилните, които бе натоварил да следят битката на „Чарлз Мансън“ с Вяра, анализаторите, които трябваше да я интерпретират. По пода бяха разхвърляни купички от храна и използвани салфетки. Атмосферата бе задушна и лепкава като устната му кухня.

Без да го знае, Суон бе направил с Командния център същото като Фуурд с мостика на „Чарлз Мансън“.

— Очевидно имаме непобедим противник — рече Суон. — Тя прекоси външните граници на системата Хор с почти сигурното намерение да нападне Сакхра. Единственият кораб, който имаше някакви шансове да я спре, по ваша заповед Я нападна сам. Според нашите анализатори Тя е принудила „Чарлз Мансън“ да изключи телепортиращия си двигател, да осъществи рискован фотонен скок през Пояса и да се забие в огромен астероид. След това изглежда Фуурд е успял да й нанесе сериозна повреда край Хор 4. — Суон едва сега забеляза, че отброява събитията върху пръстите си, чиито нокти бяха черни и изгризани. Спомни си, че ръцете на Фуурд бяха безупречно поддържани. — А сега наблюдавахме поредица от странни стълкновения от близка дистанция между двата кораба в Бездната, докато те се носят успоредно един на друг. През Бездната. Към нас. И Фуурд отказва да влезе във връзка с нас. Може би не един неуязвим противник лети към нас, а два. Да, затова ще повтора каквото казах — *настоявам!*

Гласът не отговори веднага.

Един от мониторите в Командния център показваше директното обръщение на президента на Сакхра, призоваващ за запазване на спокойствие. Суон не пропусна да отбележи иронията. С изключение на отделни, изолирани инциденти, Сакхра изглеждаше достатъчно спокойна. Всичко се разпадаше, но съвсем спокойно. След отлитането на „Чарлз Мансън“ — дали, ако се завърне, отново ще породи проблеми? — размириците се бяха увеличили, но все още изглеждаха несвързани и не подлежаха на анализ. Хората на Сакхра, подобно на местните обитатели, като че ли бяха приели тяхната склонност за

уединение, за избягване на контакт. Новините, свързани с изборите, не бяха сред водещите. Интервюто със Суон се показваше по-често от това с президента.

Но може би тези събития бяха само върхът на нещо по-голямо, както случващото се в Бездната между Фуурд и Вяра. Може би — Суон веднага съжали за тази мисъл, най-вече защото продължаваше да отеква в душата му, без да показва признаци на притихване — може би те не подлежаха на анализ не защото бяха твърде разпокъсани и незначителни, а напротив — твърде големи по мащаб, за да ги забележат в тяхната цялост.

— Това не са двама противници — произнесе безизразно гласът.

— Какво казахте?

— Не са двама противници, директоре. Фуурд все още Я атакува.

— Атакува?

— Тя е повредена, никой досега не го е постигал. Отбранява се и „Чарлз Мансън“ продължава да Я напада. Не разбираме това, което Тя прави, но е сигурно, че се защитава.

— Нямате понятие какво става, нали?

— Казах ви, Фуурд прекъсна връзката с нас.

— Но имате още устройства за наблюдение. Така ли е, или не знаете какво става в Бездната?

— Не знаем. Той наистина изглежда *като Нея*.

— Веднъж се срещнах с него, ако не сте забравили. А също и покрай историята с Копланд. Той винаги е бил като Нея.

— Но, директоре, ние знаем, че Я е повредил и че се опитва да Я довърши. Не можем да разчетем ответните ѝ реакции. Но не интерпретираме действията им като съвместни.

— Поне три пъти си противоречихте, но както и да е. Да приемем, че той Я е повредил и че никой досега не го е правил. — Въпреки това, което изпитваше към Фуурд, спомни си колко бе изненадан, когато го научи. — Защо обаче никой да не му помага? Нима трябва целият Хорски флот да остане край Сакхра?

— Повярвайте ми, директор Суон, ако Фуурд не успее, ще ви е нужен целият флот.

— Дори „Чарлз Мансън“ не може да се сравнява с целия флот. Да не искате да кажете, че Тя може?

— Ако Фуурд не успее, Тя ще се насочи към Сакхра. Затова най-добре флотът да остане край планетата.

Едно от предимствата на микрофона бе, че никой не виждаше скептичната физиономия на Суон. Той остави тишината да се проточи, докато стана почти непоносима.

— Ако — продължи — силите им са толкова изравнени, че един-единствен аутсайдер може да я повреди, колко ще са нужни, за да Я победят?

— Какво искате да кажете с това, директор Суон? Конкретизирайте.

— Един аутсайдер Я повреди. Два или три ще могат да Я довършат. Пратете ни още два или три. Това не е ли достатъчно конкретно?

— Не. Аутсайдерите не се сражават в групи, те са единаци. И ако Тя победи Фуурд и доближи Сакхра, Федерацията ще се нуждае от останалите, за да се справят с последствията.

7.

Фуурд стоеше на ръба на кратера в средната част и гледаше немигащо към своя кораб.

Беше му студено. Той протегна ръка пред лицето си и сви пръсти. Виждаше вени, сухожилия и нокти — безупречни нокти — но цветът на плътта бе в отънъци на сиво и сребристо. Докато потръпваше от студ, внезапно осъзна, че се намира в Космоса и не носи костюм. Стоеше изправен — значи имаше гравитация — и дишаше, пое си няколко пъти дъх и усети, че сякаш през устата му навлиза въздух, а гърдите му се повдигаха и спускаха. „Аз съм изкуствено създаден — рече си той, — конструкция от течно сребро, дело на този, който живее в кораба, но освен това съм и аз, с всички спомени и собствена мотивация. Защо не са направили нещо, което само да изглежда като мен? Защо ме направиха такъв, в действителност? Защо им е трябвало да си правят труда?“

Той огледа вдигнатата си ръка, сетне и тялото. Масивно мускулесто тяло, с всичко, което е виждал по него, докато беше на „Чарлз Мансън“. „Откъде са знаели как изглеждам? И защо ме поставиха тук?“ Отново усети, че му е студено.

Отвъд гърлото на кратера, между него и неговия кораб летяха близо триста тъмни метални паяка. Всеки момент щяха да навлязат през гърлото на кратера, в зейналата в хълбока на Вяра рана. „Ще проникнат вътре и ще Я нападнат, както Тя бе пратила дроиди да нападнат нас, но когато тази студена светлина изпълни кратера, аз казах на Кир да ги задържи.“ (Дали си спомняше това, или само предполагаше? Не знаеше отговора.) А зад него, в черните дълбини на кратера, зад вихреция се там мрак, където изчезваше всичко, погълнато от Вяра, се намираха гигантските намотки и гирлянди на Въжето, онова, което Тя бе създавала, сплитайки парченца от Себе си и късчета от тях, преди да го прибере вътре в себе си.

Отново потрепери от студ. Не защото се намираще в открития космос — това беше студ, който не би имал време да усети, от който щеше да умре веднага, ако въобще е бил жив. Студът беше вътре в

него. Знаеше, че е невъзможно да е жив, но избягваше изкушението да даде определение на понятието „жив“. „Имам мотивация и спомени, входящи и изходящи сетива, усещане за себе си, също както онзи аз на кораба. Може би дори повече. Аз съм почти повече от себе си. Сигурно, когато погледна от мостика, се виждам тук, но оттук не мога да се видя на мостика, нито разполагам с екран, който да ми даде увеличен образ. Понятията не могат да опишат състоянието ми. Езикът е твърде примитивен. Липсват нужните думи. Аз съм тук, в кратера, и същевременно на хиляда и шестстотин стъпки от него, на борда на кораба. Не мога да нарека онзи Фуурд там той, защото съм аз. Резюме на себе си, като книга, която чете. Същият софтуер, различен хардуер. Софтуерът са моите спомени и мотиви, всичко, което съм, но сега съм сътворен от течено сребро, което се е втвърдило, за да ми придаде форма. Не съм органичен и по-добре да не навлизам в тази област. Бил съм *направен*.

Израсъл съм от сребриста локва някъде зад мен на пода на кораба. Създаден съм от хора, които живеят на този кораб. (Да, хора. Които живеят.) Зная за Тях, наричам ги Хора, не Нея или То, защото са повече от един и общуват помежду си, но не зная как изглеждат или защо са ме направили, защо корабът върши подобни неща. Зная по-малко за тях, отколкото чукът знае за ръката на този, който го държи — по-малко от атом в дръжката на този чук — но те са ме създали такъв и са ме поставили тук с определена цел.“

И това е причината, добави той, загледан към паяците, които се носеха между него и неговия кораб. Бяха неумолими тъмни сенки на фона на сребристия „Чарлз Мансън“. Приближаваха се в тясна, сгъстена формация и той виждаше само първите пет или шест тела, но можеше да различи зад тях стотици крайници, някои здрави, други повредени, като подвижни скулптури на Кали. Знаеше, че ще се опита да ги спре, докато навлизат в кратера. Не го искаше, но и не бе отвратен от това, просто така бе създаден. То беше неизбежно като дишането, макар че сега се намираше в открития космос и не беше жив.

Нещо го подтикна да се обърне и да надзърне в дълбините на кратера. Не беше изненадан от това, което видя да излиза оттам и да застава до него, до ръба на кратера, с лице към приближаващите се паяци.

Всички на мостика бяха като поразени от гръм, докато наблюдаваха застиналата на ръба на кратера човешка фигура. Другите видяха като кого изглежда фигурата, но Фуурд пръв разбра какво е тя. Той не пропусна да забележи и най-малките подробности от езика на тялото, позата и поведението. Знаеше какво се крие зад очите ѝ.

Екранът подаде уголемено изображение на лицето.

— Това не е само... — поде Фуурд, но гърлото му се сви. Пое си дъх с отворена уста и гърдите му се повдигнаха мъчително. — Това не е само копие. Не е нечие изкуствено творение. Това съм аз, всичко, което съм, душата и съзнанието и всичко останало.

— Откъде знаеш? — попита Смитсън.

— Откъдето и ти щеше да знаеш, ако сега стоеше там. Той знае, че е всичко, което съм и аз, но същевременно е наясно, че е бил създаден, и се опитва да разбере причината. Не той, аз. Аз знам, че съм бил създаден, и се опитвам да разбера причината... Няма думи, които да опишат това, тук думите няма да свършат работа.

Той погледна през екрана право в своята обградена от вкочаняващ вакуум сребриста душа. И почувства студ.

На екрана фигурата се извърна и погледна към кратера. Други фигури излизаха оттам, за да се присъединят към нея, една по една те заставаха до Фуурд.

Фуурд се обърна и ги видя да излизат и да застават до него.

Първа беше Кир. Тя също бе сребристосива, с отенъци на сивото от белезникавобяло до почти черно. Ноктите на ръцете ѝ, винаги безупречно оформени и тъмносини на борда на „Чарлз Мансън“, бяха почти черни, в контраст със сребърните ѝ ръце. Куртката и обувките ѝ бяха тъмносиви. Полата ѝ се полюшваше грациозно, докато крачеше към него, както винаги, и Фуурд усети, че получава ерекция, както се случваше често, когато я види.

„Позволили са ми дори да имам ерекция“, помисли си той. Искаше му се да го извади и да го погледне, но вероятно сега не беше подходящият момент. Предполагаше, че ще е сребрист или сив.

Тя го дари с усмивка.

— Командире.

— Здравей, Кир.

„Даже мога да разговарям, в открития Космос.“ Не можеш да чуваш звуци в Космоса. Но и не можеш да стоиш и да дишаш, а Кир стоеше и дишаше до него, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха под куртката. Гласът ѝ звучеше като на „Чарлз Мансън“, точно както го помнеше.

Той я огледа от горе до долу.

— Зная, че си избрала тези дрехи, за да ме възбуждаш — рече. — И се получава. Добре ти стоят. Ти си много красива.

Преди да успее да му отговори, към тях се присъединиха Тахл, Каанг и Смитсън. Тахл беше строен и грациозен като Кир, но по-слаб от нея. Каанг, приятна, но незабележима, леко пухкава и с изплашено лице. А Смитсън...

Смитсън беше най-странният от всички, защото на борда на „Чарлз Мансън“ той по принцип си беше сив. Само очите му бяха различни сега, обикновено топли и златисти, тук те бяха тъмносиви. Когато протегна пипалце, за да го поздрави, Фуурд чу тихо млясане на влажна плът.

Те всички бяха надарени със съзнание. Както бе забелязал Фуурд на борда на „Чарлз Мансън“, нещо в тях подсказваше, че е така. Притежаваха всичко, физично и духовно, с което се будеха всяка сутрин в живота си, ала същевременно знаеха, че са създадени и че трябва да защитават кратера. Знаеха също така, че трябва да се върнат на кораба и да намерят хората, които са ги създали, но че няма да го направят.

Те дойдоха и застанаха до Фуурд, представяйки си (можеха да го правят, бяха надарени с въображение) какво си мислят техните други аз, не, техните аз (колко трудно бе да се обясни това с наличните думи) — там на борда.

— Видяхте ли? — попита Фуурд другите на борда. — Те са *ние*. Те са всичко, което сме *ние*. Кажете ми, че не са.

— Командире, какво ще правим сега? — попита Каанг. Разглеждаше себе си и останалите фигури на екрана и похлипваше.

— Те какво ще правят? — попита Кир. Тя също не можеше да откъсне поглед от кратера.

— Вече знаете — рече Фуурд. — Тя ги е създала и Тя ги е поставила там. Поставила е там *нас*. За да защитаваме кратера от паяците.

— Но можеше да създаде обикновени устройства — възрази Каанг. — Обикновени дроиди. Дори и да приличат на нас, не беше необходимо да са *ние*.

На мостика тишината се върна. Начинът; по който хората мислят за близки и роднини, се променя според биологичен строеж и култура, но начинът, по който мислят за *себе си*, не подлежи на промяна. Някои от тях дори биха могли да си представят как убиват своите близки и роднини, но това сега беше по-лошо. По-лошо дори от самоубийство. Да убиеш някого, надарен с разум, когато този разум е твоят и когато той ще знае, че докато го убиваш, ще разбираш напълно какво вършиш...

— Трябва да атакуваме кратера — заяви Фуурд.

— Зная, командире — отвърна Кир. — И ако те го защитават, ще се наложи да ги убием. Да убием *нас*. Ще ми се думите да описваха тези неща по-точно.

— Вярно не е правила подобни неща — рече Тахл — предишния път, когато е била на Сакхра.

— Нали сам каза, че ще открием нови неща за Нея?

— Да, командире, казах го. Но това...

— Това е, *защото* Я наранихме. Накарахме Я да се бие за живота си. Никой не го е виждал, защото никой не й е причинявал подобно нещо. — Той си пое дълбоко дъх и усети, че гърлото му се свива. — Ще трябва да гледаме как умираме. — Той кимна на Кир и тя прати сигнал на паяците.

Те стояха до зейналия кратер в средната част на кораба и гледаха как паяците се насочват към тях.

— Защо ме доведоха тук? — попита Каанг. — Нямам нищо общо с това, аз съм само пилот. Ще загинем тук.

Фуурд се разсмя.

— Живи ли сме, за да загинем?

— Командире, ние сме само петима срещу... колко?

— Почти триста — отвърна Кир.

— И не сме въоръжени — посочи Смитсън. — Нямаме дори лично оръжие.

— Петима срещу триста или три хиляди. Какво значение има? — повдигна рамене Фуурд. — Те не са ни създали и поставили тук просто за да бъдем избити.

— Не са ли? — попита Смитсън. — Може би точно това е целта им. Да ни накарат, тези, които сме там, да убием нас тук.

Паяците се приближаваха бавно към отвора на кратера, толкова бавно, че почти се рееха.

— Мисля — рече Тахл, — че когато са ни създали, навярно са ни надарили с някакви специални способности.

— А аз мисля — отвърна суховато Фуурд, — че ги имаш и без това.

— Не, командире. Допълнителни способности. Инак защо ще ни...

— Нищо не усещам — рече Кир. — Нищо, което да нямам там и да имам тук.

— Трябва да се върнем в кратера и да ги открием — предложи Смитсън. — Но знаем, че не можем. Това е нещо, което нямаме там.

— В такъв случай — обобщи Фуурд, — тук ще умрем. Сражавайки се със собствените си оръжия.

Паяците бавно скъсяваха дистанцията. Без да мислят, всички отстъпиха назад от гърлото на кратера, за да позволят на първия да влезе.

— Когато ни откъснат ръцете и краката — промърмори Смитсън, — дали и ние ще почнем да се делим, докато изчезнем напълно?

— Нищо, което се дели, не може да изчезне напълно — възрази Тахл.

— Тахл, дали ние сме... — поде Фуурд.

— ... като онези там? — довърши Тахл. — Не си спомням, командире. Може би оставяме повече неизказани неща.

Фуурд огледа мостика и втренчи гневно очи в Кир.

— Гледай към екрана! Не се обръщай. Те са ние. Те биха искали да се отнасяме към тях с подobaващо достойнство. А не да извърщаме глави.

— Прав сте, командире. Съжалявам.

Кир беше единствената на мостика, която се опита да не гледа. Обикновено първа втречваше поглед в жертвите на своите оръжия. Изпитваше наслаждение да ги използва, но не и срещу *тези* противници. Тя се извърна към екрана, където нейното копие и останалите премигваха под хладната светлина на кратера. И тогава взе решение. Имаше едно нещо, което можеше да направи.

Натисна няколко копчета.

Паяците се приближаваха и първият от тях навлезе в гърлото на кратера. Липсваха му няколко израстъка и имаше белези по тялото. Той запълзя към тях. Не се насочи към Фуурд, а към Кир. Тя вече предполагаше какво е направила на борда на „Чарлз Мансън“.

— Кир?

— Командире, аз трябва да съм първа, не вие.

— Защо?

— Защото на кораба аз ги контролирам.

— Не разбирам.

— Ще разберете.

Паякът я приближи непохватно, сякаш всичко беше случайно. Заради липсващия крайник накуцваше. Кир го гледаше очертан на фона на сребристия кораб на хиляда и шестстотин стъпки от тях. На борда на „Чарлз Мансън“ тези, които бяха на мостика, го виждаха очертан на фона на сребрилата фигура на Кир, стройна и грациозна.

Тя отстъпи в страни. Както предполагаше, никой от останалите паяци все още не бе навлязъл в кратера. Кир потърси несъществуващото лице. Това беше нейно оръжие. Тя го управляваше на „Чарлз Мансън“. То пристъпи към нея, дращейки с крачета по пода на кратера, протегна няколко израстъка, сякаш я поздравяваше, и преобразува клещите в манипулационни ръце. Кир се опитваше да пресметне колко може да издържи срещу него, колко време ще мине, преди заложените в нея от създателите ѝ способности да започнат да се проявяват. Докато го обмисляше, паякът се изправи на задните си

крачета и посегна към очите ѝ. Тя изпищя. Фуурд си помисли, че долавя в гласа ѝ ужас и болка, но не беше сигурен, защото никога досега не я бе чувал да пищя. Кир продължи да вика. Письците ѝ не въплъщаваха в себе си послания като *Очите ми* или *Помогнете*, а бяха напълно безсловесни. Фуурд даде знак на останалите да се разпръснат. „Това не може да бъде, рече си той. Ако са ни създали, защо ще позволят да ни изтребят по този начин? Сигурно са ни дали нещо. Но какво?“

На мостика Кир наблюдаваше локалното увеличение на екрана. Дланите ѝ бяха окървавени от забилите се в тях нокти, върховете на пръстите и маникюрът бяха потъмнели от кръвта. На екрана Кир в кратера бе коленичила и бе закрила очите си с ръце, докато крещеше, а Фуурд тъкмо бе дал знак на останалите да се разпръснат и да се изправят срещу навлизащите в кратера паяци, които вече се катереха един върху друг и се блъскаха, за да се доберат по-бързо до тях.

— Наредила си на първия да тръгне към теб, не към мен.

— Да, командире.

— И си му казала какво трябва да ти направи.

— Да, командире. — Кир издържа на втренчения му поглед. Очите ѝ бяха тъмни и непроницаеми. — Това е единственото, което мога да направя за тях, искам да кажа за нас, в кратера. Те ще знаят, че съм наредила на паяците да ги атакуват. Ето защо избрах първо себе си — по най-жестокия начин, по който можех.

Фуурд се готвеше да попита *как може да си толкова жестока*, но вече знаеше отговора. Просто така е била създадена.

В кратера те се бяха разделили един от друг и водеха отделни битки, които постепенно губеха. Кир все още бе жива, докато паякът, който ѝ беше избол очите, сега работеше върху лицето ѝ, за да го превърне в безлико като своето. Едва след това я довърши, като ѝ преряза гърлото.

Кръвта ѝ, тъмносива, почти черна, би трябвало да се разхвърчи около нея на капки, но в кратера имаше гравитация.

Фуурд падна с лекота, по-леко, отколкото очакваше. Един паяк се приближи и го промуши в корема — вътрешностите му сияеха в сребристо и сиво — сетне му преряза гърлото. Не повика другите на помощ, просто падна, поклати глава, сякаш казваше „Не, това не може да бъде“, и паякът го прекрачи, прекрачи и Каанг, която вече бе мъртва, набучена на крака на друг паяк, и продължи към Смитсън и Тахл. Те знаеха, че Смитсън и Тахл ще са по-трудни, защото това бе въведено в програмата им.

От борда на „Чарлз Мансън“ Смитсън гледаше как пет паяка го наобиколиха и се редуваха да го разсичат вертикално. Стана му мъчно, но това бе само прикритие за надигация се в него гняв. Той започна да ги ругае, както ги ругаеше в кратера, докато те режеха парчета от тялото му, плътта му в кратера беше също тъй влажна и лепкава, както тази на „Чарлз Мансън“. Бяха откъснали един от двата му предни израстъка, но той извади нов, сграбчи един от паяците и го използва, за да разбие други двама на парчета. Рухна, след като оцелелите паяци го разполовиха, после пак го и разполовиха, и пак, и пак...

Остана само Тахл. Наобиколиха го, девет срещу един, с нови подкрепления, навлизащи в кратера. Той се зае да ги атакува един по един с резки удари с ръце и крака. Скоро след това вече бе неутрализирал пет от тях, движейки се помежду им с бързината на биещ се сакхранец — не само чевръсто и гъвкаво, но излъчвайки нещо, което караше противниците му да изглеждат мудни и непохватни. Съвсем като истински жив сакхранец, помисли си той мрачно, но вече си даваше сметка, че не може да ги унищожава с бързината, с която те навлизаха в кратера. Знаеше, че тези, които бяха създали него и останалите, ги бяха пратили в кратера, за да спрат дроидите, но беше озадачен.

„Би трябвало да има нещо, заради което да са били сигурни, че ще се бием срещу тях.“

Останалите не бяха го открили, нито той досега, но би трябвало да го има. Питаше се отново и отново какво може да е и кога и как ще се прояви. Разрита няколко повредени дроида, за да направи място за схватката със следващите, които го заобикаляха. И тогава осъзна какво е то и се усмихна.

На мостика Тахл внимателно изучаваше себе си, докато се сражаваше в кратера. Останалите присъстващи бяха направили това,

което Фуурд бе поискал от тях. Бяха гледали как умират въпреки изпълващите ги чувства. Тахл не си позволи да покаже каквито и да било емоции, дори докато гледаше какво направиха с Кир, макар че във всичко това имаше доста ирония, тъй като Кир тук — думите отново не можеха да изразят нещата точно — трябваше да им казва какво да направят с нея. Той остана все така безстрастен, когато Фуурд бе повален с лекота, и все още не проявяваше никакви чувства, докато се гледаше как се бие — макар да бе втренчил поглед в екрана, търсейки, без да открива, някакви промени или подобрения в уменията си.

Знаеше, че това не е краят.

„Тя ни е създала и Тя ни изпрати в кратера, за да го отбраняваме. Сигурно ни е надарила със способности да го защитаваме, нещо повече от това, което сме.“ Той се зачуди кога и как ще прояви това. Наблюдаваше се как се промъква между паяците — съвсем като истински жив сакхранец, помисли си мрачно — и тогава му хрумна, че точно както той караше паяците да изглеждат бавни и непохватни, така правеха и Нейните паяци, всеки един надвил поне шестима противници, преди те...

И тогава разбра и се усмихна. Усмихваше се право към екрана на мостика, където той продължаваше да се сражава в кратера и да се усмихва.

В кратера паяците, които Тахл бе обезвредил, се търкаляха, повечето от тях с откъснати крайници, но въпреки това опитващи се да допълзят до него. А междувременно в кратера навлизаха нови и нови и продължаваха да го обкръжават: девет, десет, единайсет. Те предприемаха лъжливи маневри, за да го подмамят навън, но все още не го нападаха директно. И броят им продължаваше да расте.

И тогава той се усмихна.

„Ще ми се да поживея малко повече — рече си, — което не е лишено от смисъл, имайки предвид как са ме създали.

Дарили са ме със съзнание, дали са ми всички спомени, всички движещи ме мотиви.“ Би могъл да добави и душа, но сакхранците — вероятно заради начина, по който се размножаваха, или заради социалната си организация — не бяха особено религиозни. „Така че

без душа — продължи той, — но с усещане за това, което съм. И тъй като са ме направили такъв, ще ми е по-лесно да извърша това, което следва. Няма да е окончателно като смъртта, тъй като ще продължа да живея там.“

Той застина неподвижно. Скръсти ръце на гърдите и рухна в себе си.

Процесът започна от върха на главата му и продължи надолу през тялото към краката, сякаш се топеше ледена скулптура. Превръщаше се в течено сребро. И тъй като процесът започна от главата, съзнанието му се разпадна, докато останалата част от него се разтваряше. Последната му мисъл беше: „Не са ни направили телепати. Ще ми се да можех да им кажа там, че нашите противници не са само Тя, или То, че тук живеят хора. Може би те ще го разберат. И дори ще се срещнат с тях“.

Втеченото сребро от главата му потече надолу по тялото, което на свой ред се изля в локва около краката и накрая те също се разтопиха в нея. Веднага щом Тахл изчезна, същата участ последва и останалите тела. Кир, Фуурд, Каанг и Смитсън рухнаха в себе си, оставяйки сребристи, общо пет локви, включително и тази, която беше Тахл. По повърхността им пробягнаха шарки, наподобяващи дъги след дъжд, но иначе локвите оставаха неподвижни. Паяците ги наобиколиха, пъхайки предпазливо в тях израстъци. Не срещнаха никаква съпротива. Петте локви изригнаха едновременно в хиляди сребристи мъниста, всяко от тях голямо колкото човешки нокът. Няколко секунди те останаха разделени, сетне се плъзнаха по стените на кратера, събирайки се в общо тяло, килим от трепкащо сребро, не по-дебел от един молекулен слой. То продължи навътре към черните дълбини на кратера, зад непрогледната завеса, където бе изчезнало въжетото. После се върна обратно и изпълзя към устието на кратера.

Беше увеличило обема си. Сега вече покриваше целия кратер и на дебелина достигаше няколко сантиметра.

На мостика Фуурд извика, докато гледаше как Тахл загива в кратера. Беше запазил привидно безразличие, докато падаха другите, дори той самият, но сега не смееше да погледне към Тахл на мостика. И двамата бяха засрамени.

Той гледаше как локвите се превръщат в капки, които се събират заедно.

— Каанг, да се махаме оттук.

— Командире, нашите паяци...

— Забрави ги, Кир, с тях е свършено. Махни ни от тук, Каанг. Веднага.

Маневрените двигатели на „Чарлз Мансън“ изригнаха пламъци — почти като прощален жест. Корабът се завъртя, форсира йонния двигател на седемдесет процента и побягна. „Непрестанно се движим напред-назад — помисли си Фуурд, — сякаш мастурбираме.“

Килимът от течно сребро се простираше от устието на кратера до скритите му дълбини, където имаше само непрогледен мрак. На места той лекичко се повдигаше или вдлъбваше, сякаш разлюлян от дъждовна буря. По повърхността му като сенки на облаци се гонеха различни цветове — кобалтов, виолетов, тъмносив.

Около трийсет паяка имаше в кратера, останалите все още се рееха отвън. Те крачеха из сребрилата течност и се въртяха насам-натам, търсейки познати очертания. Но не виждаха нищо. Бяха забелязали, че „Чарлз Мансън“ се е обърнал и се отдалечава от тях, ала това не означаваше нищо, местонахождението му не беше въведено в параметрите на тяхната мисия, не и докато не свършеха това, за което бяха пратени.

Близо до входа на кратера върху сребрилата течност се образува конусовидно възвишение с височина няколко сантиметра. То започна да расте, черпейки от околната течност. Все още бе сребристо на цвят, но бързо потъмняваше и скоро прие очертанията, които Фуурд очакваше — триъгълно тяло с размери на човек, с три израстъка от всеки от ъглите и без лице.

В момента, за който можеше да се каже, че е начало на неговото съществуване, то се отдели с тих плясък от сребрилата локва и се завъртя, оглеждайки обкръжилите го паяци на „Чарлз Мансън“. Те го разглеждаха безстрастно. Повдигайки се първо на единия ъгъл на тялото си, после на другия, движейки се спастично като нова шахматна фигура, то се хвърли между паяците и разкъса три от тях, преди да успеят да реагират. Четвърти паяк, припомнил си по-ранните схватки

на „Чарлз Мансън“, се хвърли и откъсна едно от крачетата му. Но този път сребристият паяк не започна да се разполовява, докато изчезне. Той спря и погледна, безлик, към дълбините на кратера, където се оформяха други като него.

В началото бяха три. Чу се тихо пляскане, докато се откъсваха от локвата и започваха съществуването си без излишна церемониалност. Те се подредиха около първия, заеха бойна формация и се придвижиха бавно напред. Сменяха една посока с друга и преминаваха от пълна неподвижност към активно движение толкова рязко, че в сравнение с тях паяците от „Чарлз Мансън“ изглеждаха почти човешки създания.

Без да му бъде наредено, докато се отдалечаваха, екранът на мостика подаваше уголемено изображение на кратера. На дистанция от сто и петдесет хиляди стъпки Каанг спря кораба и го завъртя с лице към Нея.

На екрана се виждаха нови сребристи паяци. Те се надигаха от течния килим, а противниците им потъваха в него и се разтваряха. Сякаш се връщаха у дома.

Сега вече кратерът бе изпълнен със сребристи паяци. Бяха толкова много и се отделяха от течния килим с плясък толкова често, че ако екранът предаваше звуци, щяха да се чуват като цял хор от разтварящи се и свиващи се сфинктери. Сребристите паяци се подреждаха в бойни формации от по четири и се насочваха към устието на кратера, където запалваха бордовите си двигатели и литваха навън.

Екранът дръпна картината назад. Бълвоч от сребристи паяци излизаше от кратера в средната част на Вяра и пресрещаше паяците на „Чарлз Мансън“, които все още се носеха към устието. Миг по-късно започна клането.

96, съобщии безстрастно дисплект в долния край на екрана, срещу 261.

Сякаш сакхранци се сражаваха с хорадори нещо повече, защото сакхранците се биеха индивидуално, а сребристите паяци бяха в перфектна координация. На „Чарлз Мансън“ те се разпадаха и изчезваха, ала всеки от тях можеше да се мери поне с шестима от своите противници. Сега надмощието бе свалено до трима към един.

95, обяви все така безстрастно дисплеят, срещу 187... 95 срещу 163.

Двама срещу един, поправи се Фуурд с нарастващ ужас, по-малко от двама срещу един. Беше го предвидил и затова ужасът му не прерасна в паника, а запази хладна математична пресметливост като дисплея на екрана. Това, което ставаше там, бе напълно лишено от драматизъм, но въпреки това беше ужасно.

94 срещу 123.

Сребристите паяци не се сражаваха със своите противници, те просто ги разчленяваха и ги подаваха назад по образувалата се линия към течното покритие на кратера.

94 срещу 87.

Чисто промишлена операция. Те не се биеха, а пренасяха товари и дори не забелязваха, че тези товари се опитват да се съпротивляват. И сега, когато операцията приближаваше заключителната си част, ускориха процеса.

93 срещу 45. 93 срещу 9.

— Лъчеви оръжия? — попита Кир. Гласът ѝ не издаваше нищо.

— Не. Не и в кратера — отвърна Фуурд.

93 срещу 0.

— Имам пред вид срещу тях, командире. Ако тръгнат към нас.

— Няма да тръгнат. Тя взе достатъчно от нас. Сега иска Сакхра.

На мостика никой не проговаряше. Мислеха си едно и също, но не смееха да го произнесат на глас. „Те всички се спуснаха в мрака — повтаряше си Фуурд. — Всички се спуснаха в мрака и станаха част от Нея.“

Не мислеше за деветдесет и тримата, които току-що се бяха присъединили към Вяра. Нито за останалите паяци в кратера или за разхвърляните по повърхността на „Чарлз Мансън“. Това бяха само парчета от машини.

Мислеше си за онези първи пет сребристи фигури, които гледаха към тях от дупката в корпуса ѝ. Тези фигури носеха техните души и сега *нашите* души бяха станали част от Нея.

Не бяха станали. Винаги са били.

— Мисля си — поде той — разни невъзможни неща. Както и вие. Не бива да ги оставим неизказани.

— Аз си мислех — рече Смитсън, — че това е точно същото, което сторихме с твоя кораб.

Фуурд не му отговори.

— Онези пет фигури, които видяхме, знаем, че те бяха ние. Видяхме го през техните очи. Имаха нашите спомени и мотиви. Дори нашите души, ако въобще имаме такива. Всичко, което ни прави живи създания, правеше такива и тях. И Тя вече го знаеше. Когато е създавала тези петимата, е знаела какви сме ние. Заложила го е в тях, преди да ги прати в устието на кратера. Взела го е обратно в себе си, когато взе обратно и тях. Мисля, че винаги е знаела какво представляваме. Отпреди да съществуваме.

— Командире — рече Тахл с почти нежен глас, — ние прекъснахме връзките си с Федерацията. Самите ние не знаем какво представляваме. Къде ни е мястото сега?

— Може би повече при Нея, отколкото във Федерацията. Сега в Нея има повече от нас, отколкото някога сме давали на Федерацията.

„Какво казах току-що?“

— Командире — попита Смитсън, — чуваш ли се какво говориш?

— Да не искаш да кажеш, че не ти е хрумнала същата мисъл?

— Командире, вие ли казвате тези неща? — намеси се Кир.

— Тя има пред вид... — поде Тахл.

— Зная какво има пред вид. Дали говоря аз, или Вяра.

Отново никой не проговори на мостика.

— Аз говоря. — Но още докато го казваше, изпита неувереност. — Не бих се поддал на влиянието на по-висша сила, Нейна или на Федерацията. Нищо въвн от мен няма право да познава душата ми. Нямах ясна представа какво исках да кажа, когато измислих тези Инструменти на самите себе си, но сега вече имам. То означава това.

Фуурд погледна към екрана, където Тя продължаваше да сияе, привидно неподвижна. Беше се отдалечила от тях и сега бе на сто и петдесет хиляди стъпки и летеше през Бездната, но екранът продължаваше да подава уголеменото ѝ изображение, а в Бездната няма много отправни точки. Сякаш и двата кораба бяха застинали

неподвижно и Тя продължаваше да е на хиляда и шестстотин стъпки. А всъщност изглеждаше като да е на сто и шейсет.

— Федерацията е взела много от нас, но не чак толкова, колкото Вяра. Федерацията не е божество, а само машина. А ние тук воюваме с божество. Трябва да продължим и да Я унищожим, независимо какво ще научим от Нея. Няма друго време и пространство, освен времето и пространството, което ще ни е необходимо, за да Я унищожим. — Той усещаше, че говори почти несвързано, но въпреки това продължи. — Няма космос пред или зад нас. Няма време преди, след и сега.

Разбираше едва половината от това, което казваше, и нямаше никаква представа какво ще кажат другите, включително и той. И така и не узна, защото в този миг го прекъснаха.

— Командире — рече Тахл, — имаме повикване.

— Мисля, че ти казах да не...

— Сигналът не е от Сакхра, командире. Нито от Земята. От Нея е.

8.

Беше пратила сигнала открито, без опит да прикрие източника. Дори бе спазила стандартния федеративен протокол за междукорабна обмяна, прибавяйки общоприетия код на уговорената честота за повикване, а по-точно — официална покана за връзка, която със същата официалност те отхвърлиха. Тя игнорира отказа им и се опита да заобиколи защитата и да изведе сигнала директно на екрана на мостика.

— Тахл, блокирай го, ако обичаш.

— Командире, може да е...

Фуурд го изгледа строго.

— Блокирай го!

Образът ѝ на екрана се размаза и изпълни със статични смущения, обичаен страничен ефект при заглушаване на входящ сигнал. Когато блокът задейства, би трябвало сигналът да бъде изчистен от екрана напълно.

— Тахл?

— Командире, сигналът става по-мошен. Ще се опитам да...

— Тахл, *екранът*.

Екранът на мостика никога не бе потъмнявал, докато корабът е активен. Внезапното изчезване на светлината от него бе като внезапно спиране притока на въздух, визуално задушаване. Тахл превключи на аварийен сигнал и на екрана отново се появи размазаното ѝ изображение, после и тази картина потъна в мрак. Екранът имаше много резервни канали и защиты и Тахл ги използва всичките. Екранът оставаше тъмен.

— Смитсън — поде Фуурд с внимателно контролиран глас, — можем ли...

— Да, командире, все още я следим със скенерите и Тя не е променила курса. — Гласът му утихна.

Екранът светна. Сияеше с млечновата светлина, но беше съвсем празен. Това беше по-лошо дори отколкото когато бе тъмен.

Непрестанно се менеше по начин, по който не би трябвало — като че променяше материята, от която е изработен.

Екранът покриваше извитата стена на мостика и беше тънък като слой боя, но сега повърхността му се накъса, сякаш нещо се оформяше върху него, зад него, което бе невъзможно. Върху един участък точно срещу Фуурд две фигури се опитваха да го пробият — правоъгълна и овална. Овалната се намести върху правоъгълната като глава, залепваща за тяло.

— Лицето ѝ — рече Тахл. Изглежда говореше на себе си.

— Не! — извика Фуурд. — Не и на моя екран, не и на моя мостик, не му е тук мястото. Тахл, не искаме да гледаме това. Моля те, блокирай го.

— Може да е Нейното лице, командире.

— Казах блокирай го!

Тахл натисна няколко копчета. Нищо не се случи. Натисна още. Копринената материя и формите под нея бавно напуснаха екрана. Той се върна към обичайния си вид, стана тъмен, блесна отново и показа образа ѝ, увеличен както преди, когато изглеждаше едва на сто и шейсет стъпки. Двигателите ѝ изпусаха трепкащи пламъчета, дисплеят им съобщи, че лети по непроменен курс, но скоростта ѝ е паднала до трийсет и пет процента. Каанг се изравни с Нея. Кратерът в средната част оставаше тъмен.

Фуурд въздъхна уморено. Нещо му подсказваше, че в никакъв случай не бива да видят това, което се опитва да се появи на екрана. Знаеше, че нито един сигнал от друг кораб, независимо колко е силен, не може да пробие защитата на „Чарлз Мансън“, ако решат да го блокират. В края на краищата бяха успели, макар че не беше никак лесно. Фуурд си мислеше, че е запознат със способностите ѝ в областта на комуникациите. Но отново се оказа, че греша.

— Блокирани са, командире — докладва Тахл с грижливо подбран неутрален глас.

Фуурд кимна, без да сваля поглед от образа ѝ на екрана. Имаше нещо в Нея, което не му даваше покой. Според дисплея бе забавила до трийсет процента и задните ѝ сопла проблясваха равномерно. Той си спомни за голата крушка в подземието. „Воюваме с Нея през цяла една слънчева система, а Тя успява да сведе схватката до подземия и дъждовни алеи.“

Алармите леко се засилиха.

— Какво...

— Нов сигнал, командире — рече Тахл.

Нищо не достигна екрана. Само образът ѝ се мъдреше там. Вече бе свалила скоростта на двайсет и пет процента и двигателите в кърмата ту припалваха, ту угасваха.

— Къде? Къде е Нейният сигнал?

Ръцете на Тахл пробягаха върху пулта. Ноктите му се подаваха и прибираха почти с ритъма, с който се палеха и гасяха нейните кърмови двигатели. За миг изглеждаше сякаш го е завладяла паника, Фуурд никога досега не го бе виждал такъв, но после сакхранецът се успокои и се върна към обичайното си поведение. Той се озърна и погледна към Фуурд.

— Командире, този сигнал не е насочен към екрана. Прицелен е право тук, на мостика...

— *Какво?*

— ... и до този момент не успявам да го блокирам.

Бяла светлина изпълваше мостика, същата като тази, която бяха видели в кратера. Те примигнаха слепешката. От светлината полъхна студ. Нямаше източник и не хвърляше сенки. Тя извираше отвсякъде, дори от въздуха.

Озаряваше ги, превръщайки лицата им в лунни пейзажи, а телата им в разкривени статуи.

Фуурд вдигна ръка пред очите си и я разгледа, както бе направил в устието на кратера другият Фуурд. Лепкавата пот под дрехите му бе изстинала. Дъхът замръзваше пред лицето му, щипеше устните и ноздрите му и през изпаренията той видя отломките по пода, които не бе разрешил да почистят.

Отново бяха започнали да се движат. Издигнаха се над пода във вихър, който просъществува съвсем кратко и издъхна като живите видове на Хор 5. Това, което бе породило вихъра, бе оформяща се в средата на мостика фигура. Все още беше неясна и потрепваше, скеле от бързо местещи се изпарения като дъха на Фуурд, но вече имаше глава и рамене, ръце и крака и приблизително човешки пропорции.

Фуурд извади пистолета от кобура. Кир вече бе измъкнала своя и го беше насочила, а Тахл пристъпи към фигурата.

— Недейте! — изкрещя Смитсън. — Нея докосвайте! Не се приближавайте!

Екранът на мостика непрестанно подаваше противоречиви заключения от анализите: това е холограма, това е материален обект, не е нито едно от тях, и двете е, нещо непознато. Беше наистина красива, излъчваше свое, вътрешно сияние. Непрестанно премигваше, опитвайки се да довърши формата си. В същия ритъм, в който премигваха двигателите ѝ от екрана.

Скоростта ѝ се снижи до деветнайсет процента и Тя започна да се поклаща неуверено. Енергията, необходима, за да проектира нещо на техния мостик срещу всичките им вградени защиты, бе невъобразима, също както невъобразим бе целият този акт. Дори аутсайдер не би могъл да постигне нещо подобно.

— Командире — заговори Смитсън, — Тя се изстискава докрай. Източва всичко от себе си само за да се свърже с нас!

— И целта е?

— Друго искам да кажа. Сега вече сигурно ще е уязвима за лъчеви оръжия, така че защо да не ги използваме? Кир, как не се досети?

— Прав си — промърмори Фуурд. „Винаги си прав, тлъст дебел червей“. — Стреляй, Кир. Не в кратерите, а навсякъде.

Лъчите пронизаха тъмния космос. Трепкащите ѝ полета ги пресрещнаха и удържаха, но — според дисплея на екрана — с последни сили. Кърмовите ѝ двигатели угаснаха, закашляха се, просветнаха отново и същото стана с фигурата в средата на мостика, която се преви сякаш от болка.

— Видяхте ли? *Видяхте ли?* — провикна се Смитсън и добави, макар че беше излишно: — *Това* трябваше да направите!

— Отново, Кир. Продължавай да стреляш с тях.

Кир го послуша, стреляше отново и отново, представяйки си, че пръстът ѝ не натиска копчето на спусъковия механизъм, а едно от очите на Смитсън. Винаги, винаги е прав, повтаряше си тя, никога, никога няма да може да му прости.

Трепкащите ѝ полета все още задържаха лъчите, но всеки път, когато Кир стреляше, фигурата на мостика ставаше все по-неопределена. Тя размахваше ръце над главата си. Ако можеха да видят лицето ѝ, вероятно щеше да е разкрито от вик. Изпаренията,

придаващи форма на фигурата, започнаха да се разсейват, като че ли полъхвани от вятър. Тя избледняваше и накрая се изгуби напълно, но бялата светлина, която я бе довела на борда и от която се оформяше, продължаваше да сияе наоколо. Отломките не спираха да се търкалят по пода. Дъхът на всички от екипажа все още замръзваше пред лицата. И все още им беше студено.

Кърмовите ѝ двигатели помръкнаха, повече не се запалиха и Тя постепенно спря. „Чарлз Мансън“ спря заедно с нея, но Кир продължаваше да я пробоща с лъчеви оръжия. Трепкащите ѝ полета с пурпурен оттенък, какъвто не бяха виждали на нито един кораб досега, бяха започнали да избледняват и изтъняват. Когато се разпъваха, зад тях прозираше сребристият ѝ корпус и дисплеят съобщаваше, че енергията им намалява и че Тя успява да ги активира наносекунда по-късно. С всеки нов изстрел лъчите приближаваха момента, в който щяха да пробият полето и да попаднат в корпуса.

— Тя губи сили — посочи Кир.

— Не, Тя не губи сили — поправи я Смитсън ядосано. — Отслабват полетата ѝ, защото отклонява енергията от тях. — Той погледна към мостика. — Към *това*.

Фигурата се бе върнала на мостика, но беше по-бледа от преди. Тя се изгуби за миг, появи се отново и пак започна да избледнява.

— Скоро ще е съвсем беззащитна — просъска Кир — и лъчите ще я достигнат.

През цялото преследване техните лъчеви оръжия бяха единственото нещо, с което успяваха да ѝ надделяват. Те се забиваха в защитното ѝ поле, всеки път по-близо до Нея.

Тя бе вложила всичко в това, което се опитваше да проектира на мостика, но пак не беше достатъчно. Макар бялата светлина все още да изпълваше мостика, фигурата не успяваше да почерпи форма от нея, а лъчите не спираха да Я тормозят. Постепенно Тя се отказа и пренасочи енергията към двигателите и трепкащите си полета. Кърмовите ѝ двигатели се закашляха и изригнаха пламъци и Тя се понесе през Бездната с трийсет процента — Каанг незабавно се синхронизира със скоростта и курса ѝ. Трепкащите ѝ полета също набраха сила. Кир продължи обстрела, но сега вече полетата удържаха на лъчите. Бялата светлина на мостика започна да притъмнява. Също и фигурата, която се опитваше да придобие форма.

Отново бяха вкопчени в мъртва хватка.

Мостикът се върна към обичайната си приглушена светлина. Екранът показваше последните анализи на предприятиите от Нея опити, но там не се виждаше нищо ново. Това, което бе проникнало на мостика — *проникнало на мостика*, прочете ядосано и на глас Фуурд — беше електромагнитен сигнал, приемащ материален облик. Още един пример, добави Смитсън, забелязал почудата им, за това колко усъвършенствани са методите ѝ за приложение на телепортация.

— И това е всичко?

— Разбира се, че не — разсърди се Смитсън. — Командире, каквото и да е искала да ни каже, все още го иска. Тя изложи на риск себе си, за да го стори. Няма да се откаже.

— И как по-точно няма да се откаже?

— Не ѝ достигна енергия, за да прати това нещо на мостика и същевременно да се бори с лъчевите ни оръжия. Така че...

— Така че сега ще потърси енергия. И ти вече знаеш откъде ще я вземе, нали?

Нетипично за него, Смитсън премълча.

— Винаги си прав — рече му Фуурд, сякаш го укоряваше за това, докато даваше знак на Тахл да отклони част от енергията към блокирането на външни сигнали. — Но не винаги си прав в нужния момент. Тахл! Онази фигура ще се върне отново и този път...

Кратерът в средната ѝ част засия, не със студена бяла светлина, а в безименния цвят, скрит в нормалния спектър. От каквато и вселена да идваше, там той беше нещо обичайно, вероятно като цвета на небето или тревата. В тази тук той беше много думи, повечето започващи с *без*.

В кратера в средната част избухна експлозия. Вяра се завъртя, обръщайки към тях неповредения си десен борд и дорзалната повърхност, и продължи завъртането, докато отново насочи към тях левия си борд. Дисплеят показваше нови и нови колонки от данни, сякаш се опитваше да им обясни какво виждат. Кратерът в средната част беше с два процента по-голям, но със съвършено същите очертания, озарен от светлина, която извираше постоянно и равномерно отвътре.

Може би това бе само поредната една милионна от поетото от Нея — включително и техните пет копия, паяците, отломките от

обшивката им, както и парчета от Нея — но Тя ги поглъщаше и ги превръщаше в енергия, част от която отиваше за трепкащите ѝ полета, друга за двигателите, но най-много за проекцията на техния мостик, която този път преодоля с лекота защитите им и се превърна в изправена пред тях фигура. Не копие в сребристо и сиво, а реална фигура, с плът в реални цветове, премигваща на светлината на мостика, докато ги оглеждаше бавно. Дори дъхът ѝ замръзваше пред лицето ѝ както техните.

Арон Фуурд стоеше в средата на мостика и премигваше. Беше около тринайсетгодишен, чернокос и мълчалив. Носеше униформата на сиропиталището, бяла риза и тъмносин панталон. И му беше студено.

Той погледна към Фуурд.

— Да не си този, който ще стана?

— А ти — този, от когото израснах?

Арон Фуурд огледа останалите и спря поглед на Кир.

— Малко старичка си да носиш *това* — рече той, — но ти стои добре. Много си красива.

Обърна се към Фуурд и попита:

— Кой са тези хора с теб?

— Не ти ли казаха, преди да те пратят тук?

— Не.

— Те са като мен — обясни Фуурд.

— Онези, които ме пратиха, онези от кораба там...

— Наричаме го Вяра. Или Тя.

— ... изглежда ви познават.

— Как изглеждат те?

— Не ми позволяват да си спомня... Не знаеш нищо за тях, нали?

— Не.

— По-късно ще узнаете.

— Трябва да призная — рече Фуурд, — че си по-убедителен от фигурите в кратера. Но въпреки това си създаден от Нея.

— Какво искаш да кажеш с „фигурите в кратера“? Не те разбирам.

— Ти не си аз. Дори не си самият себе си. Тя те е създала, ти си мое, макар и по-младо подобие.

— Какво искаш да кажеш с „фигурите в кратера“?

— А как според теб си се озовал тук от сиропиталището? Защо, мислиш, си тук?

— Не зная. Те не ми позволяват да си спомня.

— Ти не си аз. Дори не си ти. Тя те е създала и след като говориш с мен и кажеш каквото имаш да казваш, ще те премахне от този свят. Животът ти съществува само между тези два момента, той е кратък и безсмислен.

— И ти не си аз. Какво си спомняш за мен?

— Не помня нищо за теб, защото скоро ще престанеш да съществуваш. Помня за себе си.

— Нищо не помниш. Може би затова съм тук, за да ти кажа какво си забравил.

— Призраци от Коледното минало — прошепна Кир.

— Ах — въздъхна Фуурд. — Това е. Обикаляхме около него, но ти си прав — затова си тук. За да ми кажеш защо отидох в сиропиталището, как се изолирах от хората, как успях в живота и станах командир на федеративен кораб, а по-точно на кораб, пълен със самотници и аутсайдери като мен, сред които аз съм най-самотният и най-отчужденият. Защото всички останали кръгове на ада стават все по-горещи, но последният е студен, тих и стерилен като мен. Това ли те прати Тя да ми кажеш?

— Да.

— В такъв случай си се справил. Може да те отведе оттук и да те премахне. Животът ти беше кратък и безсмислен.

— Студено, тихо и стерилно...

— Какво?

— Студено. Тихо. Стерилно. Ако ти си това, което ще стана, значи животът ми е бил кратък и безсмислен.

Фуурд не отговори.

Следващия път, когато Арон Фуурд заговори, се обърна към друг:

— Моля те, искам да ме отведеш от тук. Искам да ме премахнеш.

Фуурд поде:

— Не биваше да...

Фигурата на Арон Фуурд продължаваше да стои там, но Арон Фуурд го нямаше вътре. Нещо се движеше по повърхността му, сребриста вълна от главата до петите отмиваше чертите и очертанията му.

— Не биваше да... — поде отново Фуурд. — Не биваше да му казвам тези неща. Но той...

— Той си отиде, командире — прекъсна го Тахл. — Остави го. — Протегна се и положи ръка на рамото на Фуурд. И двамата подскочиха — беше забравил да си прибере ноктите.

— Съжалявам — произнесоха едновременно, но по различни причини.

Фигурата остана в средата на мостика, лишена от черти и неподвижна. Тя продължаваше да мени формата и позата си, изтъня и застана под неестествен ъгъл. Отвътре напирараха нови очертания, достигнаха повърхността и се уталожиха там. Последваха ги нови цветове на плът. Фигурата имаше нов обитател.

В средата на мостика стоеше Сузана Кир. Не премигваше, а колкото до усещането, че ѝ е студено — на нея винаги ѝ беше студено. Беше на възраст над деветдесет. Огледа ги един по един, докато намери Кир.

— Ти ли си тази, от която израснах?

— Ти си ли тази, която ще стана? — отвърна Кир.

— Да, съвсем точно, такава ще бъдеш. Погледни се.

Беше мършава там, където преди беше стройна, и гласът ѝ бе слаб и немощен. Все още носеше тъмно червило, но сега цветът му бе като този на избилите по лицето ѝ венички. Дрехите ѝ — скъпо тъмно сако от фин плат и пола — висяха някак нескопосано на ъгловатото ѝ тяло.

— Защо стоиш така изкривена?

— Артрит. И памперси.

— Ти си съвсем истинска, като онзи другия — рече Кир. — Цветовете на плътта, подробностите, всичко.

— Кой друг?

— Нали знаеш, че Тя те е създала и те е пратила тук?

— Разбира се, че знам. За кого другиго говореше?

Леко раздвижване встрани от тях ги накара да се озърнат. Тахл незабелязано бе прехвърлил оръжейното управление от пулта на Кир на своя — за всеки случай.

Двете жени отново се спогледаха.

— Другият поне беше копие на някого, който е съществувал — продължи Кир, — макар и в миналото. А ти си от шейсет години в бъдещето. Ти си копие на някого, който още не е живял.

— И това ако е новина. Вече ти го казах.

— Не си — възрази Кир, — сама се досетих. За какво те пратиха — да разговаряш с мен?

— Ах, разбирам. Другият. Аз какво съм — номер две? Значи остават още трима. Или четирима, ако Тя направи и Джосър.

— И какво ти е казала да ни кажеш? Че съществуват много възможни видове бъдеще?

— Съжалявам, не те разбирам.

— О, нали знаеш, че бъдещето не е нещо константно, че може да се променя, че може да не стана като теб и лицето ми да е като смачкана хавлия, но първо трябва да се *променя*. Трябва да спра да харесвам всичко, което ми плаща да върша Федерацията — оръжията, убийствата. Защото това, че ги харесвам, ме прави самотница, дори на този аутсайдерски кораб. Трябва да се *променя*. Може да съм хубава, но отвътре съм пълна с отрова и ако не се *променя*, това отвътре ще се прояви и отвън. Както е станало с теб. Ала все още не е късно да се *променя*, да сменя живота си и да намеря друго бъдеще. Това ли ти каза Тя да ми кажеш?

— Всяка дума, която произнесе току-що — заяви спокойно Сузана Кир, — е погрешна до последната сричка. Бъдещето ти е *константно*. Не може да се променя. Не можеш да промениш живота си. Каквото и да правиш, ще станеш като мен. А си самотница и отчуждена, защото...

— Защото ми харесва твърде много?

— Защото никой няма да те иска. Бъдещето ти е неизменно. Никой няма да те иска, нито като любовница, нито като партньор в живота, нито дори за приятел. Ти имаш само колеги. Повечето от тях

се боят от теб. Онези, които не се страхуват — като тези тук — се отвращават от теб.

Кир искаше да се огледа, но не посмя.

— Понякога — продължаваше Сузана Кир — си мислиш, че Фуурд може да те желае толкова силно, колкото ти него, и също понякога това е вярно. Той смята, че си най-хубавата жена, която е виждал, но и жената, която най-много го отвращава. Можеш да го накараш еднакво лесно да се изпразни или да повърне — и почти в еднакви количества... Да, да се изпразни. Понякога в каютата си той си мисли за теб и мастурбира.

Сузана Кир спря и се засмя — същият смях като на Кир, и заради него изглеждаше още по-грозна.

— Все същият Фуурд. Никога няма да го сподели, дори с теб. Предпочита да го запази за себе си. Знаеш ли, понякога не може да се изпразни, защото си мисли не за това, което имаш между краката, а между ушите.

Тахл вече пристъпваше към Кир, но може би се поколеба или може би за пръв път се оказа бавен. Тя изпразни пистолета си в тялото на Сузана Кир. От гърдите на старицата се разхвърчаха парчета разкъсана кожа, кости и окървавен плат. Истинска плът, а не сребърна. Тя се преви, сетне се изправи. Не падна въпреки болните си стави, а парченцата от разкъсаното ѝ тяло се разлетяха около нея, но застинаха веднага щом се отделиха от тялото ѝ. Приличаше на избухнала диаграма. Тя се усмихна на Кир.

— Защо не се прицели в лицето?

Кир не можа да отговори, дори да поклати глава. Лапата на Тахл бе обхванала гърлото ѝ, без да го стиска. Тя изпусна пистолета. Тахл прибра бавно нокти и отдръпна ръка.

— Какво пък, няма значение — подхвърли Сузана Кир. — И без това тук приключих. Ще се видим след шейсет години. Бъдещето е константно. Животът ти ще е дълъг и безсмислен. Зная, защото го изживях.

Кир падна на колене. Тахл все още стоеше зад нея. Той се пресегна и я докосна по рамото, но тя се отдръпна, сякаш усещаше ноктите му.

Чертите на Сузана Кир напуснаха фигурата. За известно време пред тях остана само безлика статуя.

— Призраци от Коледното бъдеще — просъска Кир. Тя извърна очи към Фуурд. Странно, но никой от двамата не се чувстваше засрамен.

— Наистина ли го правиш? Сам?

— Да — отвърна Фуурд.

— Защо?

— Навик.

Тахл местеше поглед между двамата. Имаше само повърхностна представа за човешките сексуални обичаи, но познаваше добре нюансите на човешката реч, за да долови, че има неизказани неща.

— Каанг — рече Фуурд, — махни ни отук. Пълен наляво, осемдесет процента. Може би с разстоянието сигналът ще отслабне.

Тя го послуша, макар че не му вярваше. Както и никой от останалите.

Те побягнаха през Бездната. Вяра не направи опит да ги последва, но бялата светлина продължаваше да озарява мостика и те все още усещаха студения ѝ полъх.

За първи път след смъртта на Джосър на мостика бяха шестима, а не петима, но шестата фигура бе неподвижна, лишена от черти и пуста. По тази причина Кир — която знаеше, че е важно да изглежда безразлична — си позволи рискованата тактика да я нарича Джосър. Когато се надигна неуверено на крака след напускането на Сузана Кир и заповедта на Фуурд да се махат, тя посочи фигурата. Придавайки нехайство на гласа си, Кир попита Тахл:

— Кой от нас ще е следващият в Джосър? Ти?

Тахл не отговори, тя снижи глас и продължи:

— Спомни си, че бях твърде бърза за теб. И ако обичаш, върни оръжейния контрол на моя пулт.

Тахл погледна към Фуурд, който кимна.

Без да сваля очи от Тахл, Кир заяви:

— Той не ти е нареждал да прехвърлиш управлението на твоя компютър. Не е необходимо и сега да ти нарежда да го връщаш.

— Функцията е възстановена.

— Благодаря ти.

— Кир, никога не бих те убил.

— Зная. Но се опита да ми попречиш да направя каквото исках.

По-късно, докато продължаваха да бягат от Нея в мълчание, прекъсвано само от служебни коментари, Кир се обърна към Фуурд и каза:

— Джосър още ли е с твърда субстанция? Или се превръща отново в пара?

Дисплеят на екрана показваше, че Вяра е на стотици мили от тях, не след дълго станаха хиляди. Образът ѝ се смали почти до нищо. При липса на заповед екранът не виждаше смисъл да го увеличава.

— Говоря сериозно, командире. Погледнете го. Обърнете внимание на контурите. Не виждате ли?

Фуурд откъсна очи от нея и погледна към празната фигура. Трябваша му няколко секунди, за да види това, което Кир вече бе забелязала: фигурата не беше толкова ясно очертана. Тя започна да се поклаща. Движението бе най-забележимо в главата, докато краката оставаха неподвижни. От нея се отделяха едри бели парцали, които се разтваряха на светлината. Фигурата кървеше в светлината в процес, обратен на този, при който преди се бе появила.

— С разстоянието тя отслабва! — възкликна Фуурд.

Дисплеят на екрана показваше, че Вяра е на няколко хиляди мили от тях. Фигурата на мостика все още запазваше формата си, но губеше материален субстрат, превръщайки се във видение от пара. За първи път, след като бе станала обител на Сузана Кир, тя направи рязко движение, вдигайки ръце към мястото, където преди се намираше нейната шия. Ако беше по-добре очертана, навярно щеше да изглежда така, сякаш се задушава.

Вяра беше вече на десетки хиляди мили зад тях, нищо повече от петънце на екрана. В този момент той реши отново да подаде локално увеличение, връщайки Я, сякаш е на сто и шейсет стъпки от тях. Вяра избра същия момент, за да изконсумира поредната една милионна от това, което се намираше в кратера. Последва нова експлозия, сетне зарево от безименния цвят, но този път, докато Тя се завърташе от ударната вълна на експлозията, нещо не беше както преди. Тя се преобърна по цялата си дължина и едновременно около средната си част, напред, назад и настрани, превръщайки движението си в мощно и

непохватно люлеене, което се опитваше да овладее. Но нищо от това, което Тя прави, не е непохватно, мислеше си Фуурд. Вяра имаше проблеми.

Докато се въртеше и поклащаше, те виждаха накъсани картини от десния, левия борд и дорзалната повърхност. Маневрените двигатели изпускаха пламъци в опит да коригират движението и завъртането завърши, преди отново да се появи левият борд, сетне се възобнови, но в обратна посока. Маневрените двигатели направиха нов опит да овладеят въртенето и люшкането, сетне още един и още един. Тя се завъртя пак, този път отдолу през дорзалната страна и към левия борд. Може би, мислеха си те, проекцията Я уврежда вътрешно.

Кир потропваше доволно върху пулта пред себе си. Фуурд и Тахл не откъсваха погледи от екрана.

— Кир... — поде Фуурд.

— Да, командире, все още сме в лъчев обхват.

Той кимна и погледна към кратера в средната ѝ част, който сияеше както преди — равномерно и силно. Сякаш беше екран, показващ картина от друга вселена. Алармите се усилиха.

В този момент Фуурд забеляза, че празната фигура на мостика вече не е празна.

Елизабет Каанг стоеше, премигвайки, под студената светлина и дъхът замръзваше пред лицето ѝ. Тя ги огледа един по един и намери Каанг. Погледите им се срещнаха.

— Какво липсва? — попита Каанг.

— Нищо, струва ми се — отвърна Елизабет Каанг. — Аз съм същата като теб.

Така беше за останалите на мостика: тя беше руса, пухкава, с бледа кожа и приятни незапомнящи се черти.

— Съжалявам — продължи Каанг. — Но нещо липсва.

— Ах, това ли? Ето *там* — Елизабет Каанг посочи към екрана, където Вяра се поклащаше като мълчалив участник в разговора им. — Казаха, че ще го забележиш веднага. За мен нямаше никаква разлика. Никога не е било в мен.

— Там значи. Кой са те?

— Не зная. Не ми разрешават да си спомня.

— Как изглеждат?

— Не зная. Не ми разрешават да си спомня. Виж, истината е, че аз съм нищо. Това, което ми казаха да ти кажа, ще отнеме само няколко секунди, по-малко, отколкото с останалите, и после изчезвам... Този кораб разполага само с две неща, които могат да ги надвият. Едното са лъчевите оръжия, по-силни от техните, но това е само тактическо преимущество.

— А второто — прекъсна я Каанг — трябва да съм аз.

— Да. Там на кораба те не разполагат с нищо, което би могло да се сравнява с теб. Ти самата го знаеш. Ти не си нищо особено — казвам го спокойно, защото съм същата като теб — не си нищо особено извън уменията ти на пилот. Но за тях дори понятие като гениален ще е твърде слабо. Геният се появява веднъж в живота, докато ти може никога да не бъдеш повторена. Имаш го поначало, не се е налагало да работиш за него и не знаеш какво представлява. Федерацията също не знае.

Каанг погледна към пулта пред себе си. Тахл бе прехвърлил пилотските ѝ функции на своя пулт.

— Никой — произнесе тя — не знае какво е това.

— Онези там знаят — възрази Елизабет Каанг.

— Не! Не ти вярвам! — Гласът на Каанг потрепери. — Не ти вярвам, ти лъжеш.

— Съжалявам — отвърна Елизабет Каанг, — но те ми казаха точно какво е то и как действа. Естествено, че не разбирам, а и те няма да ми разрешат да си спомня.

— Не! Ти лъжеш!

— Те ме създадоха без него, за да покажа, че ако то някога те напусне, останалото от теб ще бъде непроменено.

— Не можеш да го докажеш по никакъв начин!

— Първото, което каза, беше: „Какво липсва?“.

— Все още не можеш да го докажеш. Ти лъжеш!

— Виж, предупредих те, че няма да остана колкото другите и почти приключвам. Имаш дарба, която не разбираш и за която не си молила. Ти си на аутсайдерски кораб, с екипаж от аутсайдери, но дори спрямо тях си различна заради това. Имат нужда от теб заради уменията ти, но по нищо не приличаш на тях. Ти си друг тип аутсайдер. Никога не си вършила нещо лошо. Не знаеш как да *вземеш*

решение да извършиш нещо лошо. — Тя се усмихна почти извинително и чертите ѝ започнаха да се губят.

Последното, което каза, преди да се стопи съвсем, беше:

— Помолих онези там, ако разбират дарбата ти, да направят и други като теб. Те ми отговориха, но не ми позволиха да...

... си...

... спомня.

— Добре съм, командире — повтори Каанг на Фуурд. — В този разговор нямаше нищо, което да не зная. Тахл, ще ми върнеш ли пилотското управление? Благодаря ти.

— Каанг, Тя не предприе всичко това, за да ни забавлява. Струваше ѝ скъпо да праща тези образи на борда. Така че ако обичаш, иди да си отдъхнеш.

— Защото съм нищо, нали? Защото, ако се изключи пилотската ми дарба, съм най-слабата тук, нали?

Фуурд помисли малко.

— Да.

— Командире, радвам се, че отговорихте честно. Ако бяхте казали нещо друго, като например „да, но...“, щях да знам, че лъжете.

Фуурд не отговори.

— Но не мога да си почивам, командире. Ако Тя разбира какво притежавам, трябва да бъда тук. Ако Тя наистина може да направи други като мен, ще ни последва.

— Не може и няма да го стори — заяви фигурата на мостика. — Тя лъже.

Празната фигура се бе превърнала в двуметрова колона с приблизително човешка форма. Тя беше сива и блестяща, с едри златисти и топли очи.

— Тя лъже — повтори колоната.

— А ти каква работа имаш тук? — попита Смитсън.

Останалата част от разговора се проведе на неговия език — поредица от писукания и дращения, осъществени чрез търкани на хитиновите повърхности в гърлото, увеличени в устната кухина и

модулирани през устата — език с почти електронна скорост и интензитет, създаден от предците на Смитсън, когато още живеели в стада от растениеяди и трябвало да изградят сложна обществена структура, по-добре организирана от тази на глутниците хищници, които ги преследвали. Това, заедно с физическата им сила и усъвършенстваната храносмилателна система, способна да извлича енергия от растения, действаща на субатомно ниво и позволяваща да завършат процеса мигновено, без да се налага да преживят и така да отделят повече време за интелектуалното си развитие — им бе позволило да еволюират наопаки и да се превърнат в доминиращата форма на живот.

По-късно Фуурд така и не можа да си обясни защо разговорът се проведе на езика на Смитсън. В началото предположи, че в него става въпрос за неща, които Тя не би искала останалите да чуят. Но в действителност, както узнаха по-късно, когато екранът проигра разговора с превод, ставаше дума за вече познати теми.

В началото новата фигура изрецитира истинското име на Смитсън, това, което бе получил още в младостта си. То представляваше многосричкова дума с дължина от няколко параграфа, изброяваща младежките му постижения — както физически, така и интелектуални. Името му всъщност бе цял един сложен механизъм, растящ заедно с него, като някои части се отнемаха, а други се добавяха, за да покажат в какво се превръща и какъв би могъл да стане в обозримото бъдеще. И после завършваше внезапно.

Фигурата млъкна — беше й отнело само няколко секунди, но преводът продължи минути — и после произнесе настоящото име на Смитсън, това, което вече нямаше да търпи промени и да нараства, защото той нямаше бъдеще. То се основаваше на многосричковата дума на предишното му име и завършваше с краткото очовечено название, получено от Федерацията: Смитсън.

Повече добавки към името не можеше да има. Смитсън беше краят. Това бе жаргонен израз, който можеше да се преведе приблизително като Отровна буца.

Децата и младежките постижения бяха от особено значение за сънародниците на Смитсън. Те се нуждаеха и от двете заради силата и разума да надделеят над няколко хищнически вида и да останат доминиращата форма на живот на Ембера. Мъжките и женските

екземпляри трупаха постижения и ги използваша като разменни монети в желанието си да се възпроизвеждат и да подсилят генетичния фонд. Тази страст за нови постижения и продължение на рода беше основополагаща за социалната организация на обитаващите безкрайните равнини на Ембера. Тя преобладаваше във всички техни институции. Сънародниците на Смитсън бяха постигнали нещо на пръв поглед невъзможно: да бъдат динамични и вдъхновени тревопасни.

А Смитсън изпъкваше дори сред такава силна конкуренция. Позицията му на Ембера бе почти като тази на Срахр на Сакхра. Но всичко това приключи, когато откриха, че е носител на неизлечима болест, позната в разговорния език — емберският хумор е известен с жестокостта си — като Отровна буца. Като преносител на тази болест той нямаше да се разболее от нея, нито да пострада от ужасяващите ѝ дегенеративни последствия, които се разпространяваха от половите органи и обхващаха цялото тяло, но децата му щяха да заболят. Ето защо той ги уби и после — както заяви, тъй като и без това щели да се превърнат в растения, а той е вегетарианец — изяде останките им, надявайки се да се зарази. Но носителите бяха имунизирани към болестта. Това го принуди да се раздели със сънародниците си и да забрави за своите постижения, още повече че сега едва ли би намерил друга женска, която да се съгласи да се съвкупява с него — и да потърси препитание във Федерацията.

— И това — попита Смитсън, преминавайки на федеративен — е всичко, заради което дойде тук? Че всички вече го знаят.

Фигурата се разсмя.

— Важното е, че спечели малко време. За да може Тя да създаде повече като Каанг.

— Само минута от тяхното време — посочи Смитсън. — А и Тя не може да създаде други като Каанг, това е лъжа.

— Разбира се, че е лъжа. Тъкмо затова съм тук. Да те излъжа, че е било лъжа.

— О, що не си го начукаш?

— Това вече си го опитвал, забрави ли? И пак не можа да се заразиш.

По-късно Фуурд се сети отново да провери фигурата на мостика. Беше празна и неподвижна. Чертите и формите на Смитсън я бяха напуснали, останките сега бяха по-дребни и човекоподобни, но лишени от съдържание.

— Готвите ли се за мен, командире? — попита Тахл.

— Защо Тя те остави последен?

— Ние сме в лъчев обхват, командире — събщи Каанг.

— Благодаря ти. Задръж тази позиция. Кир, ако обичаш, открий огън.

Кир вече беше започнала стрелбата. Преди Каанг да стационарира кораба, лъчите се стрелнаха в космоса и още преди да достигнат до Нея, Фуурд видя нещо, което го накара да извика триумфиращо. Беше вперил поглед в данните от екрана и вече не се съмняваше, че Тя е допуснала грешка.

Вяра бе отклонила съвсем минимално количество енергия към трепкащите полета, оставяйки ги почти прозрачни и разпъвайки ги с цяла наносекунда по-късно. Тъмносините лъчи на Кир се забиха в тях и почти ги пронизаха, но не напълно. Те изчезнаха на по-малко от петдесет стъпки от корпуса ѝ. Фуурд тъкмо се готвеше да поклати глава — това беше най-добрият им шанс, може би единственият — когато Кир изруга, високо и отвратително, и стреля отново. Този път Вяра отклони повече енергия към полетата. Лъчите успяха да ги преминат, но се разсеяха на петдесетина стъпки от корпуса. Кир изкрещя към образа на екрана, удари с юмрук пулта и стреля — отново и отново. Беше превключила на ръчна стрелба — автоматичната изискваше интервали между залповете, за да успеят лъчите да наберат достатъчно енергия, а Кир не можеше да понесе мисълта за интервали, дори и ако трябваше да претовари оръжията. Фуурд никога досега не я беше чувал да крещи.

Само Каанг и лъчите могат да я победят, обясни им Кир, а Тя може би вече знае какво се крие в Каанг, така че остават единствено лъчите, които пък биха могли да свършат работа само сега, когато трепкащите ѝ полета са обезсилени и може би, може би, може би бъдещето не е непроменяемо и може би тя няма да накуцва, опакована в памперс, на деветдесет. Тя им обясни всичко това задъхана и задавена от истеричните викове, опитвайки се безуспешно да си поеме въздух.

Фуурд я гледаше смаян и изненадан и си мислеше: виждал съм те да вършиш много неща, но не и по този начин. Винаги подбираше внимателно думите си. Какво става с теб?

— Кир! Това е достатъчно. Премини на автоматична стрелба, ще претовариш оръжията.

Тя не можеше да говори. Само поклати глава, опита се да произнесе едно кратко „не“, после посочи екрана на мостика.

И тогава думите излетяха от устата ѝ:

— Майната ти!

По брадичката ѝ се стече слюнка. Устата ѝ бе като един от отворите по тялото на Смитсън.

— Достатъчно. Превключи на автоматична стрелба. Незабавно!

Кир продължаваше да стреля на ръчна. Лъчите достигаха на петдесетина стъпки от Вяра, но не можеха да продължат нататък.

Кир избухна в нов пристъп на кашлица.

— Давате ли си сметка — успя да проговори тя — колко близо бях?

— Превключи и емоциите си на автоматична.

Кир го изгледа яростно, обърса слюнката от брадичката си и я запрати към него — жест, който той предпочете да остави без последствие, заради двамата. Все пак тя сви рамене и се подчини. Оръжията преминаха на автоматичен режим и подхванаха обичайния ритъм: техните лъчи, Нейните полета.

Вяра използваше интервалите между автоматичната стрелба, за да отклонява енергия към полетата. Докато го правеше, студената бяла светлина на мостика отслабваше и неподвижната фигура изчезваше в нея. Тя ставаше все по-прозрачна като трепкащите полета на Вяра. Лъчите продължаваха да пронизват защитните полета, но все така не можеха да Я доближат. Имаше почти неуловимо взаимодействие между двата кораба, нещо като общ ритъм, който се стараеха да поддържат.

Кир потърси с очи Фуурд.

— Какво е станало с теб? — попита я той.

— Искаше Я повече от мен — рече троснато тя, — повече от всичко на света. Можех да ти я поднеса на тепсия, но ти нареди да побегнем.

Фуурд не знаеше какво да отговори. „Тя е като плът от плътта ми — мислеше си той, — дори когато ме ядосва, не мога да я отхвърля.“ Той се обърна към Смитсън и попита:

— Добре ли си?

— Да, командире. Онова нещо просто произнесе две имена. Не каза нищо, което вече да не знаете. — Той помръдна лекичко с горната част на тялото. — Преводът вече трябва да е готов. Ако искаш, може да го пуснем, сега имаме време. — Той махна към мостика, където продължаваше светлинното шоу между лъчите и трепкащите полета.

Фуурд не беше сигурен, че имат време. Изравнените сили бяха от полза и за двата кораба, но само докато единият от тях не открие друго решение. В Нейния случай това означаваше да дублира невероятните умения на Каанг.

— Каанг, ти какво мислиш? Дали Тя ни лъже?

— Не зная, командире — отвърна тя с нещастно изражение. Не обичаше подобни разговори и Фуурд обикновено избягваше да ги подхваща с нея. Но не и този път.

— Опитай се. Имаме нужда от твоето мнение.

— Веднъж ми казахте, че ако Федерацията може да различи това, което притеждавам, и да го копира в други, тя е готова да ме убие, за да го получи. Помните ли?

— Може би съм имал предвид не Федерацията, а Министерството, но си спомням — кимна Фуурд, местейки поглед от Каанг към екрана, където нещо бе приковало вниманието му.

— Те опитаха какво ли не, за да го разберат, но така и не успяха. Нито пък аз.

— Така ли? — отвърна с въпрос той, но не сваляше поглед от екрана. Нещо там не беше наред.

— Така че няма как да разбере дали Тя лъже.

— О, ясно. — Фуурд изведнъж осъзна какво го е обезпокоило и вече се канеше да извика името на Кир, ала междуременно Каанг продължи:

— Командире, вече обсъдихме този въпрос, когато ме взехте при вас. Аз съм само ваш пилот. Моля ви, не очаквайте от мен да върша други неща.

— Добре, няма... Кир!

Бялата светлина продължи да се топи и фигурата изчезваше заедно с нея. Явно Вяра бе прехвърлила повече енергия към трепкащите си полета, а причината за това беше, че Кир отново бе изключила автоматичното управление на стрелбата и беше преминала на ръчно. На екрана се виждаше, че сега лъчите Я пронизват почти постоянно. Полето също бе разпънато постоянно, като пурпурен облак, който Я обгръща, и Вяра приличаше на кървящо във водата животно. Въпреки увеличената им сила Кир почти успяваше да пониже полетата, тя непрестанно менеше посоката на ударите и караше пурпурния облак да се мести.

Кир бе потънала в мълчание, вгълбена в задачата си. Управляваше хладнокръвно оръжейните установки, почти както Каанг управляваше кораба, довеждайки лъчевите оръжия до техния максимум, без да ги претовари, точно както Каанг успяваше да изцеди максимума от кораба.

— Кир!

— Не, командире. Почти Я спипах, още малко и ще ви дам каквото искате.

— Кир, върни се на автоматична. Това е заповед!

— Командире — обади се Смитсън, — оставете я да стреля на ръчна. Имам една идея. — Той проведе кратък разговор по интеркома и кимна. — Да, можем да го направим. Командире, нека продължи на ръчна.

— Смитсън, какво...

— Сега нямаме време. — Смитсън огледа хората на мостика. — Пригответе се, чака ни нещо, което няма да е никак приятно.

Ала засега не настъпваше промяна. В отслабващата светлина фигурата едва се различаваше. Тя стоеше сред тях като мъртво дърво сред жива горичка.

Откъм средната част на „Чарлз Мансън“, където бяха разположени генераторите на лъчевите оръдия, долетя приглушена експлозия. Алармите зазвучаха усилено и екранът подаде картина от средната секция на десния борд, където част от обшивката се бе откъснала от взрива. Корабът се разклати, но Каанг веднага го овладя. От люковете вече излизаха ремонтни дроиди.

— Нищо работа, командире — обясни Смитсън, като надвикваше алармите. — Малка фалшификация. Най-доброто, което можахме да

организираме за толкова кратко време, но Тя може и да захапне въдицата. Повредите са незначителни.

— Повредите?

— Кир — продължи Смитсън, — намали силата на лъчевите оръжия с дванайсет цяло и пет процента.

— Какво?

— Кир — намеси се Фуурд, — прави каквото ти казват. Веднага! Да не си посмяла отново да не се подчиниш на заповедта ми.

Кир се подчини и едва сега започна да разбира.

— Дванайсет цяло и пет процента — обясни Смитсън — се равнява на загубата на един генератор. — Твоите претоварени оръжия. Забрави ли?

— Искаш да кажеш — погледна го Кир, — че Тя ще повярва, че сме изгубили един генератор. И може да...

— Може да намали енергията към полетата и да я прехвърли отново тук. Така че ако това нещо там отново се раздвижи и започне да се изпълва с живот, ще имаш своя решителен изстрел. Можеш да Я удариш с цялата си мощ.

Кир се засмя и поклати глава.

— Ах, ти, умно копеле.

Тишината на борда се нарушаваше само от едва доловимо шепнещия на себе си кораб и ритмичните пулсации на лъчевите оръжия. Те бяха на автоматична и стреляха с намалена мощност, при която пурпурните полета на Вяра се справяха без проблеми. Пустата фигура на мостика почти беше изчезнала, нищо повече от едва забележим белег във въздуха. Измина една минута. Фуурд внезапно усети, че му се вие свят. Даваше си сметка колко много зависи от следващите секунди.

Кир бе уловила и разчела изражението му.

— Командире, да не ви е страх, че Тя може и да не се хване?

— Не ме е страх. Просто не съм сигурен.

— Успокойте се. Ще се хване. И тогава вече се оставете на несигурността.

— Защо го казваш?

— Бъдещето не е константно. И най-малкото за вас, командире.

Фуурд я изгледа с любопитство, понечи да отговори, но после я забрави. На мостика внезапно стана студено. Ярката светлина се бе

завърнала, Смитсън крещеше „Нали ви казах?“ и пустата фигура отново се бе появила. Светлината извираше отвсякъде и фигурата черпеше от нея плътност, после очертания, цвят на кожата и дори поза. И накрая — самоличност.

Когато най-сетне се изправи пред тях, стройна и грациозна, с привидно крехко телосложение, не изненада никого с появата си.

Копието на Тахл не премигваше на светлината — сакхранците рядко мигат — и не оглеждаше присъстващите, за да потърси този, от когото произхожда. Освен един мимолетен поглед към Фуурд то не обърна внимание на никого освен на Тахл. Не беше негов двойник, по-скоро по-възрастен вариант, макар че при сакхранците признаците на стареене не са толкова забележими.

— Аха — рече Тахл.

— Аха — отвърна копието.

— Защо ли Вяра ме остави последен?

— Защото — отвърна копието — другите са по-интересни.

— Да, разбира се. Какви ти тайни при мен. — Лицето и гласът на Тахл оставаха безизразни, както и тези на копието. Сакхранският хумор е тих, както е жесток този на емберците.

— И при мен също — съгласи се копието. — Нямам какво да крия.

На екрана продължаваше равновесието между лъчи и полета. Кир все още нямаше намерение да открива огън на пълна мощност — би било твърде рано и прекалено очевидно — но Фуурд не преставаше да я следи внимателно.

— Или почти нищо — продължи копието. — Освен за вашата мисия.

— Е, и?

— Ами оказа се успешна. Преди три години — преди три години за мен — „Чарлз Мансън“ преследва Вяра през Бездната до Сакхра и накрая Я унищожи в двубой недалеч от строения Хорски флот.

— Да, наистина е успешна — съгласи се Тахл. — Нищо друго ли няма да ни кажеш?

— Не, нищо — отвърна копието. Фуурд все още гледаше към Кир, която обстрелваше Вяра с намалена сила и не правеше опити да

премине на максимална мощност.

— Или почти нищо. Освен за Фуурд.

— Какво за Фуурд?

— Фуурд ме изостави — пардон, изостави *теб* — на Сакхра и се върна на Земята, за да обере лаврите. Но на Сакхра знаем какво е писал Срахр. Знаем какво представлява Вяра и че Тя пак ще се появи. Ще има още и още като Нея.

По някаква причина копието направи пауза.

— Има ли още за Фуурд? — попита Тахл.

Копието изглеждаше засрамено, доста необичайно за сакхранец, дори за негов двойник. Когато заговори отново, гласът му бе променен. Почти извинителен.

— Фуурд така и не успя да спре да мисли за Нея. Накрая се върна на Сакхра и прочете Книгата. После написа своя книга, която нарече Втората книга на Срахр, и направи с Федерацията това, което Срахр направи с нас. Когато хората прочетоха какво представлява Тя, се отдръпнаха един от друг, както сторихме и ние. Нещо напусна завинаги живота им и те така и не успяха да си го върнат.

Кир задейства лъчевите оръжия на максимална мощност. Бъдещето погълна нов милион от себе си и избухна назад чак до Сакхра.

9.

Нещо неочаквано се бе случило в Бездната и на Суон предстоеше да улови вълните от него.

Когато „Чарлз Мансън“ се издигна от Сакхра и последваха странните вълнения, Суон се бе прибрал в Командния център на Блентпорт. Като умиращ фараон той бе наредил на своя екип да бъде погребан с него. През следващите дни бункерът бе изпълнен с шум и тежка миризма. Всички едновременно трупяха умора, горещина и пот, опитвайки се да разчетат това, което не подлежеше на разчитане: вълненията на Сакхра и събитията в Бездната.

Някога Командният център бе просторен, симетричен и подреден, сега беше претъпкан — не само с хора, но и с отпадъци от тяхното съществуване. Пространството между пултовете за управление бе изпълнено с други пултове. Освен централните екрани имаше и паравани с други екрани, на които се виждаха различни участъци от Блентпорт. Екрани, широкоъгълни и с висока резолюция, тънки като хартия, за да могат да се залепват върху други повърхности. Някои от тях показваха последния етап от разполагането на Хорския флот около Сакхра, на други се виждаха картини от размириците.

Сакхра не бе обхваната от масово въстание — нито сакхранците, нито хората ковяха политиката по този начин — но бе изпъстрена с отделни изблици на недоволство.

Суон потърка чело, усещайки под пръстите си засъхнала пот и мръсотия. Беше му горещо, тялото му плуваше в пот и той изпитваше безкрайна умора от опитите да разчете неразчетимото. Размириците бяха нещо лошо, но още по-лоши бяха събитията в Бездната.

Имаше един екран в Командния център, най-големият, на който нямаше картини, а само данни, схеми и текст. Това бяха анализаторите на Суон, опитващи се да разберат какво се случва в Бездната. През всички дни от доброволната им изолация тук анализаторите непрестанно подаваха или изтегляха от екрана информация. Новите данни се движеха по него като невидима часовникова стрелка, изтриваща предишните или въвеждаща ред. Всеки обход отнемаше

около минута, после идваше трийсетсекундна пауза, преди да започне следващият, и така отново — незабележими и постоянни като морски вълни.

Екранът трепна след поредното завъртане, изгуби за миг светлина и блесна отново. Невидимият часовник бе започнал поредния си цикъл, хвърляйки сенки върху изписаните думи и символи.

Встрани от него имаше старинен микрофон на стойка — висок близо метър и половина, с широка метална основа. Суон го беше изтикал там след последния гневен разговор с Министерството. Тежката кръгла основа бе попречила на микрофона да се прекатури.

Той забръмча и на монитора до него се изписа „Внимание!“.

— Канцеларски офицер Обан, Отдел за различни превозни средства, Министерство на административните работи. Директоре, Министерството изразява съжаление за създадените ви неприятности, но това е само рутинна процедура. Ако моментът не е удобен...

— Да, да, знам, че сте истински, пропуснете встъплението.

— Има промяна.

— И това видях. Какво означава?

— Фуурд е постигнал успех. Голям успех.

Каквото и да представляваха, обитателите на Вяра несъмнено бяха разумни. Не се намираха в пряка заплаха от хаоса, на който ги бе подложил Фуурд — никога досега не бяха усещали, нито притежаваха способността да усещат назряваща опасност — но никой от тях не би могъл да я игнорира. Те реагираха.

Нищо друго във Вселената не беше съвсем като тях. Те бяха неуязвими, но не и безсмъртни. Знаеха добре от какво са създадени. На други разумни същества щеше да е необходимо да го разберат с помощта на някой необичаен индивид, който би написал Книга, способна да промени живота им, но не и при тях: те винаги са знаели. Това беше част от равновесието на Вселената, част от нейния вътрешен механизъм — фактът, че са неуязвими. Ако не бяха неуязвими, значи Вселената беше сбъркана.

— Фуурд е постигнал успех. Голям успех.

— Чудесно! Колко голям?

— Отново Я е наранил, този път по-сериозно от предишния път... Смятаме, че равновесието се измества. Според нас той печели.

— Има нещо в гласа ви. Какво не е наред?

Микрофонът мълчеше. Докато го наблюдаваше втренчено, Суон усети, че придобива свой език на тялото, отразявайки несигурността, която долавяше в мълчанието на офицера.

Зад микрофона на големия екран завърши поредният цикъл. Невидимата часовникова стрелка отново размести думите и диаграмите и хората на Суон се скупчиха наоколо. Те му подвикваха разни неща, но тишината на микрофона ги поглъщаше.

Когато гласът заговори отново, звучеше променен и Суон се смути, след като осъзна причината. Всъщност гласът звучеше засрамено.

— Виждате ли, случи се нещо.

— Знам. Казахте ми. Фуурд печели.

— Не, става дума за нас. Вече не сме единодушни.

— За кое?

— Някои от нас смятат, че всъщност може да не сме оценили докрай ситуацията.

Сега вече Суон беше сигурен, че нещо не е наред. Нещо огромно и страшно съвсем не беше наред. Ако гласът беше само изплашен, и той щеше да се изплаши с него, това е естествено, когато срещаш пречки в осъществяването на някоя операция. Може да се изплашиш и пак да имаш възможност да се справиш с тях. Но гласът беше засрамен. Човек е засрамен само когато вече нищо не може да поправи.

— И какво е това, което може да не сте оценили докрай?

— Фуурд. Знаем какво може да стане, ако загуби. Но ако спечели, положението може да се влоши.

— Какво?

— Ако изгуби, съществува заплаха за Федерацията. Но ако спечели, заплахата може да е много по-голяма.

— Какво може да е по-голямо от Федерацията?

— Всичко.

Това, че са неуязвими, беше част от баланса на Вселената, част от нейния механизъм. Те действаха като богове, без да са богове. Нито един от тях не беше кой знае колко по-умен от Фуурд, Смитсън, Тахл или Кир. Но бяха създадени да са различни. Нищо друго във Вселената не беше създадено като тях.

Те никога нямаше да се срещнат с противник, който вече да не е част от тях. Мотивите и спомените, надеждите и страховете, миналото и бъдещето на всеки противник, срещу когото се изправяха или щяха да се изправят, се съдържаха дълбоко в тях — в изкривеното и изправено пространство между уникалните частици, от които бяха изградени, в промеждутъците, където не достигаха други физични закони. И всичко това съществуваше там, за да бъде почерпено, когато срещнат следващия си противник и следващия, и следващия. И така до вечността, докато съществуваше Вселената. Те не знаеха защо го правят или кой ги е създал, но как го правят беше функция на това как са създадени.

В продължение на цяла геологична епоха те се бяха срещали с различни противници, поединично и на групи. Нито една от способностите на противниците им не беше непозната за тях. Нито един противников кораб не можеше да се мери или да надвие техния. И никой досега не беше правил с тях това, което сега направи този.

— Всичко.

— Не раз...

— Спомняте ли си, когато настоявахте да пратим в Бездната друг аутсайдер? Дори го обмисляхме, но сега е невъзможно. Сега сте сами. Както и ние. Сега вече всеки може да разчита само на себе си.

— Аз не ви...

— Не, вие не ме слушате. Чуйте. Задръжте Хорския флот в отбранителна позиция, както ви казахме. Тези два кораба още са далеч, но се приближават. Ще прекосят Бездната и ще пристигнат край Сакхра, вкопчени в двубой, или каквото там правят помежду си. Молете се никой от тях да не спечели. Молете се да продължават да се бият година, десет години или хиляда.

Нито един противник досега не им бе причинявал това, което им причини този. Те все още имаха превъзходство заради уникалния си кораб и собствената си уникалност, но сега за първи път усетиха слабо безпокойство. Не заради себе си — никога не бяха изпитвали необходимостта да чувстват лична опасност — а заради равновесието, механизма, на който служеха. Ако там се объркат нещата, значи ще се объркат навсякъде.

Превъзходството все още беше на тяхна страна. Фуурд бе извършил нещо неочаквано, но те все още бяха способни на други неща, отвъд неговите способности. Те реагираха.

10.

— Нещо е напуснало живота им — рече копието на Тахл. — И те така и не са могли да си го върнат.

Кир задейства на пълна мощност лъчевите оръжия. Те пробиха лишените от мощност защитни екрани на Вяра и я удариха два пъти. Тя изключи главните си двигатели, прекъсна сигнала, който пращаше на мостика, унищожи всички останали неща, които бе запазила за покъсно, и пренасочи цялата си енергия в силовото поле, но по това време Кир — която водеше стрелбата непрекъснато и на ръчен контрол — Я бе ударила отново и отново и отново: пет пъти, преди нейните полета — твърде късно — да достигнат пълна мощност.

Идеята на Смитсън сработи — неговите идеи винаги даваха резултат. Но тази щеше да продължи да дава плодове далеч отвъд момента, в който щеше да им осигури каквото очакваха от нея.

На екрана на мостика те виждаха как петте залпа на Кир се забиват в тялото ѝ, някъде между средната част и кърмовите кратери, изпепеляват в миг плочите на обшивката и оставят пет успоредни неравни дири като от стържещи нокти, сетне полето ѝ достигна пълна мощност и стана непрозрачно и почти твърдо за докосващите го лъчи на Кир и дори екранът на мостика не можеше да вижда отвъд него. Повече нито един изстрел не можа да го прониза.

Когато Вяра прекъсна сигнала, който пращаше на мостика, Тя уби и копието на Тахл. То се люшна на една страна, сякаш пометено от вятър, разпадна се на частици, които от своя страна се разпаднаха на светлина и накрая се превърна в нищо. Копието умря внезапно и без церемонии, като истински сакхранец, и не остави нищо след себе си.

Бялата светлина на Нейния сигнал угасна и мостикът потъна в бледото локално осветление. Студът изчезна и дъхът им вече не замръзваше пред лицата им. Фуурд даде знак на Кир да преустанови стрелбата, силовото поле на Вяра отново стана прозрачно и екранът на мостика им показва какво се бе случило там.

Би трябвало да има поне един нов кратер или пет, от които да блика сребриста течност с неназовим цвят и да изхвърчат отломки,

които да пресъздават пет нови кратера, преди да изгорят и да изчезнат. Вместо това имаше само пет успоредни тъмни линии, оставени върху корпуса ѝ от лъчите. Приличаха на линии върху лист от тетрадка. Екранът на мостика извърши необходимите измервания и докладва: всяка от линиите бе с дължина поне деветстотин стъпки и ширина помалко от една стъпка — колкото няколко от пластините, които покриваха обшивката ѝ. Лъчите бяха обгорили тези пластини, оголвайки отдолу втория ѝ защитен слой, който сияеше и изглеждаше напълно незасегнат.

— Одраскали са Я — ядоса се Фуурд, загледан към Смитсън. — Тези лъчи трябваше да Я понижат. Да ни помогнат да Я надвием.

— Тя го каза, командире — обади се Каанг. — Моята двойничка. Фуурд не ѝ обърна внимание и се обърна към Кир:

— Кратерите. Къде са кратерите?

— Командире — намеси се Тахл, — сондите ни засякоха нещо вътре в Нея.

— Сондите ни никога досега не са засичали каквото и да било в Нея!

— Значи това ще е първият път.

Беше движение, бавно и могъщо като океан. Екранът на мостика изплю малко данни, но те не подлежаха на анализ — според тях движението се бе зародило на девет хиляди мили вътре в Нея. Сондите го изгубиха и когато го откриха, беше по-близо до повърхността. Сега беше само на три хиляди мили вътре в Нея.

— Какво е това, Тахл?

— Сам виждате данните, командире. Аз не зная.

— Какво направихме този път? — прошепна Фуурд на Смитсън, а после се обърна към Тахл: — Защо не се показва?

— Не зная.

Кратерът в средната част продължаваше да сияе в безименния цвят, както и преди. Но този път, когато екранът се опита да подаде уголемено изображение, Фуурд махна с ръка.

— Остави го. Това няма значение. Покажи онова там. — Той посочи петте черни дири върху корпуса ѝ. И светлината мигом изчезна, сякаш Тя го бе чула или пък знаеше какво ще поиска той.

Екранът на мостика проследи дирите.

Ето там.

На едно място на около триста стъпки от кратера в средната ѝ част нещо напираше отдолу, повдигаше обшивката, разместваше плочките и Фуурд си помисли, че прилича на мускулите под люспите на кожата на Тахл. Екранът подаде уголемено изображение.

Движението покриваше зона, не по-голяма от страница на книга, която се намираще между две от тъмните дири. Тук плочките бяха раздалечени и отдолу се виждаше втори защитен слой. Без да получава нареждане, екранът подаде обща картина.

Имаше второ подобно петно на стотина стъпки, трето, четвърто и още дузина, всичките между успоредните дири в корпуса и дълбоки само колкото отдолу да прозира вторият слой. Тъй като се появяваха само между успоредните линии, те заприличаха на нещо написано — ефект, който се подсилваше от хаотичната им подредба. Екранът отново се приближи.

Отблизо линиите, образувани от разместването на повдигнатите плочки, изглеждаха зърнести като изписан в курсив текст, като мастило под лупа, попило дълбоко в пергамент. Екранът продължи да се приближава, сякаш изпълняваше функцията на микроскоп. Той се концентрира върху две от плочките. Краищата им, там, където бяха леко раздалечени, за да се вижда долният слой, приличаха на скъсана хартия с микроскопични повлекла, поклащащи се като че ли се сбогуват. Екранът се задържа върху тях няколко секунди, сетне отново се отдалечи.

Сега вече бяха няколко хиляди. По цялата дължина издутите линии бяха започнали да се събират. Все повече приличаха на думи — думи, които се подреждат във фрази, сетне в цели изречения. Фуурд трябваше да се пребори с изкушението да ги прочете.

На места плочките се бяха показали толкова, че вторият слой приличаше на малко тъмно хълмче. Екранът ги показва в увеличен вариант — върху плочките не се образуваха нови линии, повторение на тези върху корпуса, те просто се отделяха от Вяра и отлитаха настрани. Екранът отново се оттегли назад.

Нови и нови плочки се откъсваха от корпуса ѝ — десетки, стотици тъмни петънца зад Нея. Сетне хиляди. Сега вече знаците върху корпуса не приличаха толкова на думи, колкото на ноти, и Фуурд

трябваше да съдържа ново желание — да засвири мелодията. Смитсън дори бе започнал да си я тананика.

Фуурд го изглежда.

— Престани веднага. Каж ми какво става тук.

— Какво толкова може да става? — попита Смитсън.

— Какво прави Вяра?

— Не го прави Тя, командире, то *се случва* с Нея. Не може да го спре, защото е отклонила цялата си енергия към полетата. За да ни задържи.

— В такъв случай ние трябваше да сме доволни, а ти да ни повтаряш „нали ви казах“. Но нито ние сме доволни, нито ти го повтаряш. Така че какво става там?

Смитсън не отговори.

— Каж ми какво предизвикахме този път?

Деветстотин стъпки от корпуса ѝ — от средната част до кърмата — се откъртиха. Нямаше експлозия. Те се отделиха бавно, слой по слой, сякаш Тя се събличаше пред тях.

Може би Тя наистина не можеше да го спре, а само да го забави, и ако беше така, значи го бе забавила хиляда пъти. То имаше очертанията, но не и скоростта на експлозия. На протежение от деветстотин стъпки повърхността ѝ се отдели и се разлетя встрани — сребристи плочки, стотици и хиляди, парчета от илюминатори, маневрени сопла, външни части на скенери, оръжейни амбразури. Повечето от тях се откъсваха почти цели и неповредени, малко показваха белези за повреда. Те се отделяха, сетне се понасяха недалеч и успоредно с Нея.

Нямаше изтичане на сребриста течност, нито безименен цвят. Под отлепения слой се виждаше втори, напълно запазен — тъмен оловно сив пласт, почти лишен от очертания освен силуетите на външните прозорци. Но той също започна да се отделя.

Вторият слой се отлепваше цял, без да се разпада на отделни плочки като външния. Деветстотин стъпки от него се разпаднаха само на пет парчета, толкова големи, че запазиха участъци от външната извивка. Когато се отделиха от Нея, те се разпадаха на по-малки части,

всички с остри сияещи ръбове, и продължиха да Я следват, блъскайки се за място с парчетата от външния ѝ слой.

Под втория слой започваше кухня, в която се виждаше носещата структура, както и намиращият се под него трети слой, също в оловносив цвят. Веднъж вече го бяха мярвали, когато ракетите им отвориха кратерите в Нея, но сега можеха да го разгледат увеличен на екрана. Тогава върху него се бе стоварила силата на техните две ракети, но сега той се разцепваше и разпадаше под собствени сили, хиляди пъти по-бавни, но неудържими, които го откъсваха от Нея и го изхвърляха настрана. Както и преди, в него се виждаха познати елементи, каквито се срещаха и на „Чарлз Мансън“ — носещи греди с пресечни секции, шахти, тръби и огромни монтажни болтове (екранът дори показва главите им в едър план, докато те се отвъртаха от гнездата си). Имаше и други части, които нямаше как да познаят, нито да определят предназначението им — дискове, триъгълници и многоъгълници, изработени от нещо средно между газ и течност. Те всички се откъсваха с лекота от дългата деветстотин стъпки рана в хълбока ѝ, разпадаха се на по-малки парчета и политаха успоредно на Нея.

„Поне веднъж — мислеше си Фуурд — и Смитсън да сгреша. Това не се случва с нея, Тя сама го прави на себе си.“

Третият слой от обшивката ѝ, както и вторият, беше оловносив. Екранът на мостика, предполагайки, че той също ще се отдели, подаде увеличено изображение. Екранът бе изчислил, че когато избухне, отворът ще е достатъчно голям, за да могат да надзърнат в Нея. Но той не избухна. Раната в хълбока ѝ потъмня, сякаш беше бездънна или достигаше до безкрая, но от нея не се показва нищо. Според данните от екрана дирята бе дълбока едва един молекулен слой, сетне девет хиляди мили, после стигаше до безкрая и накрая екранът сам се отказа и изписа „не подлежи на изчисление“. Отворът принадлежеше на друга вселена, където физичните закони и времето не вървяха отпред назад, а от една страна на друга или отвътре навън. Не подлежеше на изчисление.

— Каанг — успя да промълви Фуурд, — видя ли това?

— Да, командире.

— Искам да вкараш кораба в него.

Всички на мостика се оцъклиха.

Алармите започнаха да се усилват.

— Командире — запелтечи Каанг, — вие наистина ли...

— Добре де, няма. Кир, стреляй в отвора с лъчевите.

— Командире, не знаем какво е това!

— Именно затова.

Кир посегна да натисна копчето за стрелба, сетне огледа останалите.

— Това беше заповед.

Алармите продължаваха да набират сила.

— Командире, погледнете данните на екрана!

Алармите се бяха пробудили, защото за втори път сондите бяха засекли нещо да се раздвижва вътре в Нея. Данните от дисплея както и преди бяха неразгадаеми. Според тях то беше на девет хиляди мили вътре в Нея и десет пъти по-голямо от предишното движение, после на три хиляди мили вътре и сто пъти по-голямо.

— Видях данните. Огън!

Лъчите се проточиха към Нея, но бяха пресрещнати от полетата ѝ, сега на пълна мощ и почти непрозрачни. Кир преустанови стрелбата и полетата изчезнаха. Раздвижването не бе достигнало корпуса ѝ. Според данните от екрана беше само на един молекулен слой дълбочина и милиони пъти по-голямо, отколкото преди. После данните изчезнаха. Неизчислимо.

Повече нищо не се случи.

— Тя чака да се върнем при Нея — рече Фуурд, почти на себе си. „Ще научим нови неща за Нея.“ — Каанг, откарай ни на петдесет хиляди стъпки и задръж там.

Каанг изпълни заповедта.

Когато Каанг накара кораба да спре, Тя продължи.

Нещо започна да се подава от зейналата в страната ѝ рана. Не беше стотици пъти или милион пъти по-голямо от преди, но щеше да стане по-голямо от Нея, а това беше невъзможно. Преди Тя бе оцеляла, като ядеше от себе си. Сега, изглежда, се изхождаше.

Това, което се подаде от отвора, приличаше на пръсти на гигантска ръка: пет отделни пръста, по-дебели от сакхрански дървета, на интервали от по двеста стъпки по цялата дължина на раната.

Изглеждаха разделени, но се движеха по начин, който подсказваше, че някъде вътре в Нея, зад завесата на мрака, бяха свързани в една ръка. Тъмносини на цвят, в началото те едва се различаваха на черния фон на раната, после, когато се подадоха навън, контрастираха ярко със сребристите повърхности на корпуса.

Тъмносиният им цвят бе като този на синините върху човешка кожа. Това бяха петте снопа на лъчевите оръжия, с които Я бяха ударили, забавени милион пъти, от което приличаха по-скоро на меласа. Дори лъцяха като меласа. Те се подадоха лепкаво от раната и докато продължаваха и продължаваха да растат, заприличаха все повече на слепи червеи, протягащи се към облака от отломки, летящ успоредно на Вяра.

Наносекунди от енергия, забавени милион пъти, докато се превърнат в маса, но тази маса бе далеч по-голяма от тяхната енергия, когато Я бяха ударили, сякаш Вяра бе обърнала наопаки процеса маса в енергия или бе докарала допълнителни припаси от друга вселена. Екранът непрестанно ги анализираше. Твърдеше, че съставът им е като този на лъчите, но масата им е невероятно голяма, скоро след това отново се върна към познатото „не подлежи на изчисление“.

Те достигнаха облака от отломки и се заровиха в него, разхвърляйки внимателно настрани по-едрите парчета. Вътре в облака всеки от петте пръста се раздели на по-тънки — толкова тънки, че скоро най-дебели сред тях останаха нишките. Разпределяйки се из облака, те свързваха отломките, подреждайки ги с инстинктивната изтънченост на паяци в непрестанноменяща се сферозна конструкция, далеч по-голяма, отколкото бе самата Вяра.

Петте пръста продължаваха да излизат от раната в корпуса ѝ, пресичайки пространството, за да се включат в строежа на сферата. В началото тъмносиви, те избледняваха, ставаха прозрачни и накрая кухи. Вътре в тях се виждаха прелитащи предмети, изпомпвани от недрата на Вяра, за да се включат в сферата — в началото десетки, после стотици. Петте прозрачни тръби пулсираха около тях. Фуурд се готвеше да нареди на екрана да покаже уголемено изображение, но той го изпревари и вече знаеше какво минава по тръбите: всичко, което Тя беше взела от тях, и всичко, което те бяха хвърлили в Нея, както и още — в невероятни, неизчислими количества.

Имаше неща с размери на човешка длан, имаше черни сърповидни предмети с диамантени върхове и множество повлекла — парчета от куките, които Кир наричаше „ръце на дружбата“. После стотици сияещи късчета от диаманти от техните „кутии за бижута“, избухнали вътре в Нея. Сетне нещо по-голямо, лъщящо и извито: откъснат обръч от Молитвено колело. Тъмни черупки от разкъсани дроиди, зад които се влачеха останки от механични вътрешности. Последните бликаха със стотици през всеки от петте пръста и екранът на мостика ги класифицираше прилежно с кратко просветващи етикети в същия ритъм, с който бяха просветвали техните лъчи, преди Вяра да ги превърна в пръсти. Екранът се опитваше да поддържа ритъма, да не пропуска нито един от предметите, сякаш беше страстен колекционер.

Петте пръста вече не бяха само снабдителни канали за сферата, а нейни конструктори, ваятели на материал с обеми, каквито бе невъзможно да се съдържат във Вяра. Сега вече сферата беше по-голяма от двата кораба, взети заедно.

През тези пръсти в сферата се изсипваше всичко, което те бяха наливали в Нея от началото на техния двубой. Сребристи парчета от обшивка, издълбани от Нейните дроиди и отнесени обратно на Нейния борд. Огнени опали, паднали и издъхнали някъде в Нея. Нови порои от сияещи диамантени късчета, този път стотици и хиляди, от техните Диамантени гроздове. Дори цилиндрични отломки от самите гигантски Диамантени гроздове, сдъвкани от смилатели късчета. Нови парчета от Молитвените колела, съхранили част от извивката и даже някои отделни спици. И пак отломки от обшивка, диамантени парчета, останки от нейните паяци и мъртви Огнени опали. Хиляди и хиляди от всичко.

— Твърде много са — промърмори Смитсън. — Като лъчите. Много повече, отколкото ние сме й пратили.

— Защото Тя ги *прави* — прошепна Фуурд. — Хиляди от всичко. Какво...

— ... предизвикахме този път? Кой знае — отвърна Тахл.

Петте пръста отново си смениха цветовете. През тях в сферата продължаваха да навлизат различни предмети, но този път, изглежда, не бяха техни, а Нейни: сребристосивата глава на Тахл, торсът на Смитсън, сляпото лице на Кир. Не по един, а със стотици. Фуурд видя

собствения си образ поне стотина пъти. Видя и фигурите на Арон Фуурд, Сузана Кир, Елизабет Каанг, Смитсън и Тахл, на всички останали, които бяха заедно с тях на мостика, оформени от сияещия облак и разтворили се в него. Те се премятаха, извиваха и смаляваха, за да се поберат в очертанията на петте пръста, докато прелитаха през тях като мъртви деца на пързалка, подскачащи с безизразни лица към строежа на сферата. Стотиците станаха хиляди и сферата вече не беше само конструкция, а придоби плътност, обagri се с цветове, взети от тях и от Нея.

Най-сетне се видя и краят на пръстите. Те така и не се превърнаха в ръка. Един по един се отделяха от раната в хълбока ѝ, показвайки прерязани краища, прекосяваха кратката дистанция в Космоса и потъваха в сферата. Мракът, дълбок един молекулен слой или разстоянието между галактики, остана.

Сферата висеше неподвижно между двата кораба — по-голяма от двата, взети заедно.

„Смесица от нас и от Нея“ — мислеше си Фуурд.

— Стреляй по сферата — нареди той на Кир, но тя не можа да изпълни заповедта му, защото сферата се превърна в нещо друго.

Започна да се свива, сякаш мачкана от невидими пръсти, преди да бъде захвърлена. Свиването ѝ не беше едновременно, а на пресекулки и неравно. За наносекунди обемът ѝ се смали наполовина, сетне за пет секунди се преполови още веднъж, стабилизира се за кратко, отново се преполови до размерите на ябълка, пак се смали и този път изчезна. Сега двата кораба бяха изправени един срещу друг през пространството, доскоро заемано от сферата.

Екранът на мостика продължаваше да я следи като хрътка, уловила дирята, от размера на ябълка до зрънце и до молекула. Екранът изглеждаше в маниачен като Фуурд, като че се бе зарекъл повече да не изписва отчаяното „Не подлежи на изчисление“. Продължи да проследява смаляването на сферата и отвъд молекулните измерения. Игнорирайки налудничавостта на собствените си данни, той се фокусираше и рефокусираше с точността на микроскоп, показвайки на мостика едно пусто пространство, зад което се поклащаше Вяра, и сочейки с огромна стрелка това, в което се бе превърнала сферата: атом или цяла вселена.

Не беше атом.

Тя експлодира обратно до размерите на зрънце. Сетне се разшири и стана колкото ябълка. Продължи да се разширява, но все по-бавно.

Екранът я бе проследил през първоначалното ѝ свиване и обратно при разширяването. И през цялото време им беше казал какво може или не може да е, изтривайки и пренаписвайки собствените си данни, комбинирайки противоречия и заключения. Накрая, подобно на самата сфера, данните му се сринаха почти до нищо, експлодираха отново, разшириха се и постигнаха относителна стабилност.

Това е вселена, твърдеше екранът, с размерите на ябълка. Вътре в нея щеше да има галактики колкото молекули, слънчеви системи не по-големи от субатомни частици, цивилизации, чийто живот се измерва с наносекунди. За не повече от пет минути, информира ги екранът, експлозията на нейното възникване ще поеме в обратна посока и тя ще се свие.

Той я увеличи отвъд възможностите на фокусиращата система и показва повърхността ѝ. Лицето ѝ изпълни екрана, както го бе изпълнил Хор 4, но не с такива подробности. Външната ѝ повърхност беше непроницаема, повече от твърда. Цветът ѝ бе безименният цвят на нейните кратери, но тя беше плоска и сумрачна. И докато съществуваше, издаваше звук, с който винаги щяха да я свързват. Не неин, а техен звук — хаотичната смесица от шумовете на техните прибори, докато се опитваха да я сондират и не успяваха, докладваха за това и опитваха отново.

Ако това беше вселена, тогава на екрана виждаха външната ѝ граница, в което нямаше смисъл. Как ли би изглеждала отвън границата на една вселена? Или отвътре? Ако това беше вселена, тя беше безкрайна, несвършваща отвътре и отвън, или по-точно — отвътре тя бе толкова несвършваща, колкото незапочваща отвън, където се намираха те.

Хаотичният шум на приборите не спираше. Всеки от тях на борда на кораба се опитваше да проникне във вселената, но тя беше по-плътна от Хор 4 или от неутронна звезда — милиарди и милиарди пъти по-плътна от тях. Ако съществуваше наистина, гравитацията ѝ

отдавна би трябвало да унищожи и двата кораба още в мига на своето появяване, но от едната страна беше Вяра, а от другата, малко подалече, „Чарлз Мансън“ и те не засичаха никаква гравитация. Това между тях, разделящо ги с няколко хиляди стъпки и с милиарди светлинни години, се държеше сякаш те не съществуват, също както то не съществуваше за тях или не би могло да съществува, което беше съвсем различно.

Смитсън избухна в смях. Не зловническият смях, така характерен за него, а смях на почуда.

— Тя наистина го прави.

— Екранът може да греши.

— Не, командире. Може да греши в детайлите: как и кога се е свила сферата, но не и за това какво представлява. — Той се разсмя отново, този път тихо. — Единственият начин Тя да ни задържи е, като постави помежду ни вселена. Възможно ли е да съществува по-голям комплимент? Мислехме си, че ще научим някои неща за Нея.

— Не раз...

— Напротив, командире, разбираш. Ти беше прав, направила го е нарочно. Тази сфера е създадена колкото *от Нея*, толкова и *от нас*. Заедно. За нас животът ѝ ще продължи само секунди или минути, но за тях е цяла вечност.

— За тях?

Смитсън отмести поглед. Изглеждаше сякаш примигва.

— Командире — намеси се Тахл, — той има пред вид живите същества, които ще се появят и ще изчезнат вътре в нея. Вероятно вече са еволюирали... командире, нищо чудно да се срещнем пак вътре, без дори да го знаем.

Фуурд отмести поглед. Изглеждаше сякаш примигва.

— Командире — рече Кир, — да стрелям ли по сферата?

— Не и този път. Каквото и да е създала там Вяра, нека само се погрижи за себе си.

— Но...

— Първо, в действителност сферата не е там. Второ, ако я има, оръжията ни ще са безсилни срещу нея. И трето... разрушавал съм кораби. Може да разруша и градове, ако се наложи. Но цяла вселена?

— Създадена от Нея.

— Четвъртата причина. Ние сме част от Нея. Винаги сме били.

Той отново усети, че примигва. Очите му се изпълваха със сълзи.

Тя висеше пред тях на екрана. Гласът на кораба — приборите, неспособни да постигнат съгласие, я възпяваха, докато тя продължаваше да съществува.

Зазвучаха аларми. Двата кораба висяха един срещу друг в пространството, разделени от Нейната вселена, която не можеше да съществува като дефиниран обект, защото беше безкрайна.

За петте секунди и билионите години, определящи нейното съществуване, тя създаде свое пространство и време и свои физични закони. Образува мъглявина — мъглявина, която оформи звезди, те на свой ред се скупчиха във въртящи се галактики, чиито размери едновременно бяха като на молекули и на светлинни години. Около тези звезди се оформиха планети.

Петнайсет секунди и три билиона години от началото на своето възникване тя закипя от живот и се преизпълни със смърт. Живите същества, които еволюираха в нея, създадоха цивилизации, някои от тях процъфтяха и просъществуваха милионни от секундата и хиляди години. Още по-малко от тези цивилизации завладяха повече от една слънчева система. Там имаше дори неидентифициран кораб, който се скиташе из тъмните простори между галактиките. Повече от един, но те рядко се срещаха и влизаха в контакт.

Вселената ѝ, както всяка друга, беше почти пуста. Пустош, която караше кипящите звезди да изглеждат като джуджета, като светлинки от цигари, хвърлени от изоставена сграда. За частици от секунди в тази вселена се появяваха, еволюираха и изчезваха цели цивилизации. Атомни и субатомни частици от Фуурд и Тахл, Кир, Смитсън и Каанг — от техните двойници от кратера, от двойниците им на мостика, от хилядите техни копия, излезли от Нея — бяха отишли в тази вселена, за да се претворят там в живи същества. Понякога те обитаваха същите галактики, по-рядко в близки една до друга слънчеви системи и почти никога в една и съща слънчева система, още по-рядко на една планета, във форми, които биха могли да се разпознаят.

Веднъж на една планета, обикаляща около умиращо червено слънце, индивид, носещ някои от атомите на Фуурд, се приближи на няколко крачки от друг индивид с частици от Тахл. Те се спогледаха и

се разминаха. Единият имаше хитинова обвивка и беше част от колективен мравуняк, другият имаше пера, които стърчаха от гладкото му тяло, сякаш бяха забити в ябълка. По-късно и двамата умряха. Пет секунди и пет билиона години след това тяхното слънце стана свръхнова. Един неидентифициран кораб го наблюдаваше от разстояние няколко атома и няколко светлинни години, след което се насочи към следващата слънчева система.

Вяра започна своята заключителна игра. За втори път екранът на мостика потъмня и Тя ги премести в своята вселена. Нямаше смаляване — останаха такива, каквито си бяха, но реалността около тях се промени в един миг, отвътре навън.

Тъй като беше безкрайна, всяка част от Нейната вселена докосна част от тяхната. Тя ги поздрави с уютно шумолене. Над този несъществуващ шум Фуурд се провикна към тях: „Ще излезем при Сакхра и там всичко ще свърши!“.

Ще свърши внезапно. След всичко, което се бе случило досега, заключителната ѝ игра бе неприкрита и внезапна. Бърза и окончателна. Последното ѝ хвърляне на зара.

Фуурд вече Я познаваше по-добре и знаеше какво е направила. Тя беше конвенционален кораб с конвенционален опонент и опонентът ѝ беше равен по сила, може би дори — благодарение на неочакваните ходове на Фуурд — малко по-силен от Нея. Но Тя беше също и нещо друго, нещо, което можеше да създава и да смалява вселени, и бе призовала тази своя втора същност, за да се справи със заплахата срещу първата. Ала Фуурд знаеше, че това е и заплахата за втората същност.

Те преминаха през Нейната вселена като призраци, невидящи и невидими. Бяха почти нищо: раздвижване на въздуха, ехо, подсилване на цвета. Докато преминаваха, следите им се променяха с величината на това, което пресичаха — планета, континент, стая.

В тази вселена имаше частици от тях и от Нея. Тя съдържаше цивилизации, които израстваха и отмираха в различни галактики и времена, без да се познават. Някои наподобяваха Федерацията или Сакхранската империя, други бяха невъобразимо различни. Някои бяха посещавани от неидентифицирания кораб и се сриваха и загиваха, след

като той ги напуснеше. В някои имаше индивид, който написа книга за това какво представлява този кораб.

Някои пратиха друг кораб, за да се справи с неидентифицирания.

Те видяха от Нейната вселена не повече, отколкото тя видя от тях. В продължение на секунди и билиони години, те се рееха из нея като призраци. Сменяха мащаба си. Ако се намираха в някоя вселена, подминаваха само шест от нейните планети в шест различни слънчеви системи в шест различни галактики по своя път към Сакхра. Това беше кратко пътуване, не по-голямо от песъчинка на морски бряг, и за секундите и билионите години, които то продължи, Фуурд най-сетне разбра.

„Зная какво е Тя. Зная какво е написал Срахр.“

На една необитаема планета с тъмна повърхност преминаването им не беше нещо повече от потрепване в димен стълб. Димът се издигаше над самотна къщурка, построена на склоновете на планина. Някои бяха идвали тук, за да живеят и умрат в самота.

На планета със синкавосив гранит преминаването им не бе нищо повече от потъмняване на жилка минерали в стената на скала. Скалата бе издълбана от тунели, всеки от тях прояден от киселинен дъжд. Тунелите гледаха към морски бряг.

Задаваше се цунами с височина почти десет метра и скорост деветстотин километра в час. То влачеше със себе си към брега пясъчни маси и тласкаше пред себе си вятър със скорост деветстотин километра в час, който нахлу в тунелите в скалата и ги накара да закрепят.

В стая на върха на каменна кула преминаването им бе неуловимо втвърдяване на тресчица на дървения под. В помещението живееха последните две същества на този свят, баща и дъщеря, врагове на забравена теокрация. Теокрацията ги беше поставила в клетъчно стазисно поле, което бе преустановило процеса на тяхното стареене и премахнало необходимостта да приемат хранителни вещества, и след

това, превръщайки ги в почти безсмъртни създания, ги бе осъдила на доживотен затвор. Ако Фуурд можеше да ги види, щеше да си спомни цитат от една от книгите на баща си: „Ние ще изгнем, захвърлени в тъмница, глутници и секти от великите, които се отдръпват с отлива и летят около луната“.

И така стана. Те живееха, за да видят през зарешетените прозорци края на своя вид. Но се бяха превърнали в нещо друго и това вече нямаше значение за тях.

На планета, някога посещавана от един неидентифициран кораб, преминаването им беше слабо завихряне на вятъра в купчина мъртви листа. Това беше първата планета на цивилизация, обхванала половин галактика, сравнена с която Федерацията щеше да е джудже. Кулите на нейните градове бяха толкова високи, че пронизваха йоносферата, и толкова многобройни, че планетата наподобяваше игленик. В подножието на всяка от тях зеленееше парк. След като неидентифицираният кораб си тръгна, хората се отдръпнаха един от друг, вече не живееха в градове и не посещаваха паркове и вече не бяха хора. Малки вихрушки на вятъра повдигаха мъртвите листа в парковете като призраци на териери.

В полуосветен апартамент преминаването им беше незабелязано трепване на крушката, люшкаща се от тавана. Една двойка си бе уредила среща тук въпреки забраната на властващите политически сили. По-късно те умряха, но децата им основаха ново общество. То отря, но постепенно и с аристократизъм, и докато съществуваше — стотни от секундата и десетки хиляди години — беше величествено. Системите им на мислене бяха толкова могъщи, че те продължаваха да живеят като призраци, чувани и виждани в сънищата на историци и хроникьори, на археолозите, които се ровеха в техните руини.

Преминаването им бе мигновено разширение на зеницата на същество, което пресичаше огромна равнина.

Това беше самотно месоядно животно с форма на тялото, копираща тази на стадото, край което преминаваше. Беше еволюирало да наподобява очертанията, миризмата и звуците на съществата от стадото, за да може да живее сред тях. Дори им помагаше да се защитават от глутница хищници. Живееше сред тях и вън от тях и се хранеше с тях и от тях.

„Зная какво е Тя. Зная какво е написал Срахр.“ Нейната вселена умря. За четири минути, не пет, както бе казал екранът на мостика, тя премина от сингуларна през вселена до сингуларна. Тя се сви и те излязоха от нея край Сакхра.

Екранът блесна и хората на мостика нададоха викове. Струваше им се, че са изминали месеци и години, откакто за последен път бяха видели Сакхра. Тя пулсираше пред тях, сякаш озарена от самотна крушка, единственият ѝ континент, покриващ половин хемисфера, и Големият котел — покриващ вътрешността му. Приличаше на гигантско око.

Тя ги очакваше. За първи и последен път Вяра им заговори.

„Аз почти ви обичам“ — изписаха се думите ѝ на екрана в курсив, какъвто им се стори, че виждаха по-рано върху корпуса ѝ, но този път успяха да го разчетат. „Аз също почти те обичах — помисли си Фуурд, — а почти любовта почти никога не може да умре.“

Вяра се приближи точно на хиляда шестстотин и дванайсет стъпки от тях и те продължиха да се бият, или каквото беше това.

Двата кораба подминаха Сакхра далеч извън орбитата ѝ. Заел внимателно обмислен защитен кордон, Хорският флот проследи движението им. Вяра имаше огромна рана, разпорила две трети от левия ѝ борд, а „Чарлз Мансън“ бе покрит с фекалии и бразди и несъмнено страдаше от чревно разстройство на местата, където дорзалните му повърхности бяха претърпели удари. Когато се появиха край Сакхра, те се обстрелваха с близкобойните си оръжия и продължиха да го правят, докато прекосиха орбитата и се насочиха към двете вътрешни планети. Никой от тях не обърна особено внимание на

Хорския флот. От своя страна флотът не направи никакъв опит да ги доближи или да влезе в контакт с тях. И скоро те се отдалечиха.

Малко по-късно доближиха орбитата на Хор 2. „Чарлз Мансън“ бе понесъл поне петнайсет попадения на Нейни ракети, копия на двете ракети на Фуурд, и сега те се носеха инертни около тях. Бяха попаднали в почти всички части на кораба, дори в мостика. Не Нейната лична вселена се опитваше да ги унищожи, а Нейното *копие* на идеята на Фуурд. „Сега вече наистина разбирам сакхранското чувство за ирония — мислеше си Фуурд и поглеждаше крадешком своя най-близък приятел. — Той винаги е бил моят най-добър приятел.“

Пораженията, които ѝ бяха нанесли, се оказаха достатъчни — тя се самоизяждаше. Вече не беше в състояние да се обърне и да атакува Сакхра. Накуцваше, докато пресичаха системата Хор, и несъмнено нямаше да може да се върне обратно.

Корабът на Фуурд умираше, както би умирал Джийвс: стъпка по стъпка, с ясно съзнание за случващото се, той се смяляваше прогресивно и акуратно, информирайки оцелелите за месторазположението на спасителните катери. Фуурд и преди често се бе чудил как ли е умрял Джийвс.

Мостикът беше опустошен. Каанг и Смитсън не бяха пострадали, но Тахл загина внезапно и Кир лежеше на пода сред отломки и боклуци. Фуурд я доближи и я улови за ръцете. Никога по-рано не я бе докосвал освен веднъж, преди повече от седем години, за да се здрависат, когато тя постъпи на кораба. Сега се целунаха, с език и всичко останало.

Кир го погледна.

— Почти — рече тя и издъхна.

ДЕВЕТА ЧАСТ

От Втората книга на Срахр, автор Арон Фуурд

— Почти — рече тя. Може би е имала предвид живота, който би трябвало да преживеем двамата, или схватката с Вяра. Думата прилягаше еднакво добре и на двете.

Ако е имала пред вид съвместния ни живот, нямаше да пиша тук за това. Не тук му е мястото. Ако пък говореше за схватката с Вяра, мисля, че е била права — ние почти я победихме.

Така и не успяхме да видим как изглежда, но сега вече това едва ли има значение. Когато знаеш какво прави някой, как изглежда не е толкова важно. Те вършат работата на боговете, но те самите не са богове.

Вероятно би трябвало да пиша за Нея в минало време. В края на краищата, битката остана в миналото: Тя изостави Сакхра, защото Я бяхме наранили, и повече няма да се върне. Но въздействието ѝ върху нас, както въздействието ѝ върху сакхранците, когато за пръв път ги е посетила преди триста години, живее в настоящето и ще продължава да живее в бъдещето. То няма да изчезне само защото Тя е отпътувала. А и Тя не е само една. Винаги ще има и други като Нея: в нашата вселена съществуват поне още няколко. Има ги във всяка вселена.

Случи се точно преди края на схватката — тогава за мен всичко приключи. Най-сетне разбрах какво представлява Тя. И когато го разбрах, видях и нещо друго: структура, състояща се от различни мащаби. За да опиша какво е Вяра, трябва първо да опиша тази структура, защото Тя е част от нея.

Мащаби.

Колко песъчинки има на брега? Колко бряга има на една планета? Планети в галактиката? Галактики в една вселена? И тогава колко песъчинки има в една вселена? И колко са вселените? Всички

тези въпроси освен последния имат определен отговор. Само при последния отговорът е безкраен. Или нула, което е същото, но обърнато навътре. В сакхранската математика символът за безкрайност и нула е един и същ: *срахр*, измислен преди триста години, когато Тя се появила край Сакхра.

Когато Срахр написал своята Книга и им разкрил какво е Тя, те прозрели истината и я приели. Все още я носят в себе си като код на някоя древна болест. Той им казвал, че те са почти нищо, че няма какво да направят, освен да започнат да странят един от друг, и няма друг път за развитие освен този към регрес и упадък. Понякога си мисля, че са прави, друг път — не. Това, което е написал Срахр и което ще напиша аз, съдържа в себе си повече от непрогледен мрак, то също е намек за безкрайност. Колкото повече знаеш, толкова повече място се разкрива за непознатото. Като нещо, което непрестанно се дели наполовина и половинките стават по-големи.

Първата част от това, което написах, може лесно да бъде доказана, защото се демонстрира от различните мащаби. Те са известни на всички. Машабът на нашата галактика, сравнен с този на Вселената, е почти незначителен, може би не повече от мащаба на един атом, и ние сме още по-незначителна част от този атом. Във физичен аспект ние наистина сме нищо. Не можем да видим цялата Вселена, защото тя е твърде голяма. Срещата ни с Вяра не е нищо повече от моментно вълнение в един незначителен регион на незначителна галактика.

Следващата част не може да бъде доказана по обективен път, но тъкмо нея видях, когато свърши схватката, и тя съвпада с наблюдаваните данни. Когато става въпрос за събрана информация, никой от Срахр насам не Я е наблюдавал повече от мен.

Ние се сражавахме с Вяра из цялата слънчева система и аз Я опознавах къс по къс, едно нещо след друго, макар че не успях да събера късчетата до самия край. Ключът са *нейните способности*. Способностите да обяснява не само как, но защо. Те са всичко, което Тя притежава.

Способностите ѝ означават, че тя познава всички свои опоненти, минали, настоящи и бъдещи. Че Тя ги познава *отпреди* да съществуват и *след като* ги е победила. Че те *винаги* са били част от Нея и *винаги* ще бъдат.

Способностите ѝ означават, че нито една нападната от нея система не би могла да Я победи и че всяка система, която Тя атакува, след това ще потъне в хаос и упадък.

Способностите ѝ означават, че тя знае какви сме ние, познава мотивите и спомените ни. Би могла да ги вложи в наши сребърни копия, по-добри от оригиналите, и после да ни накара да ги убием. Ние успяхме да се възстановим от това, но не напълно.

Способностите ѝ означават, че Тя може да прати второ поколение наши копия на мостика, на *моя* мостик, двойници на това, което сме били или ще бъдем, едновременно истински и фалшиви. Така и не успяхме да се възстановим напълно от това, макар че по някакъв начин продължавахме да се бием с нея.

Способностите ѝ означават, че Тя може да ни въздейства, като създава събития, на които знае отлично как ще реагираме. Прави го точно дори от телепатията или обладаването на съзнанието, което не е необходимо за Нея. Понякога Тя, изглежда, познава мислите ни, преди още да са възникнали, но това, което най-добре познава, сме *ние самите*.

Способностите ѝ означават, че тя може да обърква или блокира нашите скенери и сонди, да им позволява да засекат само това, което Тя иска те да видят, и по такъв начин да ги прави безполезни.

Способностите ѝ означават, че Тя може да променя градивните елементи на материята, може да създава и пресъздава свои паяци и копия на нашите от сребриста течност и бяла светлина, че може да взима части от себе си и части от нас, да ги събира на едно място и да ги превръща в енергия, която да използва, за да продължава да се бие дори когато нанесените ѝ повреди би трябвало да са Я разрушили.

Способностите ѝ означават, че Тя може да управлява фундаменталните закони за преобразуване на материя в енергия, да ги забавя хиляди пъти, докато постигне равновесие и да ги разпространява върху себе си. Да пренаписва законите на свой език.

Способностите ѝ означават, че Тя може да създаде вселена, очевидно с чисто тактически цели, и да използва нейните няколко минути живот, за да придвижи себе си и нас през Бездната.

Способностите ѝ помагат да бъде по-силна, по-маневрена и по-разумна от всеки Неин противник, срещу когото се е изправяла някога или ще се изправи в бъдеще, и така до края на Вселената.

Способностите ѝ са точно това, от което би се нуждала, ако Тя беше специално създадено антитяло на самата Вселена. Забелязах, че без да искам, съм преминал в минало време. Тя е специално създадено антитяло на Вселената и ще бъде такава вечно, докато съществува Вселената.

Разбрах какво представлява Тя точно преди края на битката, когато за мен всичко свърши... не, не биваше да го казвам, Смитсън би ме укорил, че пак съм себичен. Свършилото за мен е моя лична работа и не му е мястото да го обсъждам тук. Ще започна отначало.

Разбрах какво е Тя точно преди края на битката. Единственият начин, по който Срахр би могъл да обясни заключението си и единственият начин, по който аз мога да обясня моето, след като се сражавах с Нея из цялата слънчева система, е, че различните мащаби не са създадени за неодушевени предмети, те засягат живите клетки в живо тяло, галактики във Вселената.

Вселената е живо същество, може би последното или единствено живо създание. Въпросът е дали е разумна и по-нататък ще се върна към този въпрос.

Опасявам се, че не мога да уцеля верния тон за всичко това. Защото верният тон трябва да е апокалиптичен или поне пророчески, но не съм способен и на двете. Научих се да виждам нещата различно сега и това, което виждам, са различни нива на ирония, вероятно в резултат на твърде дългото ми пребиваване сред сакхранци. И така, нашата галактика е само клетка в живо тяло, твърде голямо, за да го видим, и това тяло се организира, защитава и пази, съзнателно или сляпо, срещу всякакви болести. Болестта е дисбаланс в някоя негова част, нещо, което се разпространява твърде бързо. Цивилизации, които се разпростират отвъд пределите на своята слънчева система, са болест, те заплашват с нарушение на равновесието и затова Тя ги навестява и оставя след себе си упадък и хаос. Нашата среща с Нея, в която вложихме всичко от себе си, е само мимолетен спазъм в някой дребен орган и остава незабелязана за тялото, освен ако не е разумно — въпрос, към който ще се върна след малко.

И така, Тя е един безупречен и неуязвим инструмент на Вселената, но въпреки това ние успяхме да Я нараним толкова сериозно, че Тя не можа да отиде на Сакхра. Означава ли това, че сме доказали Нейната неспособност? Означава ли, че ще се появи ново поколение от антителя, които да Я заменят, по-красиви и по-гениални от Нея?

Тя е творение на Вселената, но дали съзнателно или сляпо? Възможно ли е нещо като *Нея* да е създадено слепешката? Да е рожба на рефлекс? Може би: антителята, ензимите и секретите в тялото са сляпо творение, но ако ги разглеждаме във функционалната им същност, те са красиви и гениални като Нея.

А това, което е създадо Вселената, създадо Нея, дали е действало съзнателно или слепешката? Докъде можем да стигнем в изброяване на различните мащаби, преди да изковем окончателното заключение? Може би никога няма да го направим. Може би това е поредица без край. А може би има окончателно заключение. Може би то е безкрайно и не съществува негова крайна версия, която да принадлежи към по-ниските величини. Може би крайната степен на последното живо същество е липсата на разум.

Ние не виждаме белези за разум във Вселената, нито липсата на такъв, но няма как да ги видим. Вселената е твърде голяма. Не можем да я видим цялата, не можем да видим дори някоя значителна част от нея. Различни мащаби: дори тази част, която виждаме, е безмерно голяма за нас или пък ние сме безмерно малки в нея. Почти нищо.

Ако тя беше разумна, можехме поне да кажем, че е от по-висш порядък от нас, но аз не мисля, че е такава. Според мен тя не е достатъчно жива, за да осъзнае, че може някога да умре. Мисля, че конструирането ѝ, като това на Вяра, не е дело на съзнателна мисъл или разум, а на сляп рефлекс. Като секрецията. А ние сме разумните и мислещи незначителни части на огромен неразумен и немислещ организъм.

Корабът ми притежава девет процента разум. Той издъхна, както винаги съм си представял, че ще издъхне Джийвс, спокойно и акуратно. Едно от най-добрите оскърбления, които съм срещал някога в литературата, идва от една книга за Джийвс, където лелята на Бърти Устър Агата му казва: „Има моменти, Бърти, когато си мисля, че ти си почти разумен“.

Но може би това не е обида. Неразумността е мястото, където всичко започва и където всичко се връща: началото и краят. Последното живо същество, окончателното, абсолютно живо същество — е немислещо като първото. Няма по-голяма, нито по-необорима ирония.

През целия си живот съм бил заобиколен от нюанси и интонации, невиджани и неизказани неща. Да се опитваш да определиш размерите им е все едно доброволно да си навлечеш главоболие.

Струва ми се, че са изминали години, а не дни, откакто за последен път посетих Сакхра. Схватката с Нея още не беше приключила, последствията ѝ щяха да дойдат по-късно. Последствието щеше да е като срахр, разглеждан като права линия от своя ръб или като овал от различни ъгли, но никога като завършен диск. През цялото време на схватката ми с Вяра всичко, което видях, беше само върхът на нещо по-голямо или началното движение на нещо скрито.

Това, което Тя ни даде, беше като срахр: нула или безкрайност. То би могло да ни накара да започнем да страним един от друг и да потънем в регресия и хаос или да обиколим Вселената и да открием как функционира, дали е жива и дали наистина създава свои антители. Неща като Вяра се секретират, за да неутрализират други неща като Федерацията. Но този път може би няма да успеят.

Винаги съм хранил безразличие към споровете за това какво представлява Тя. Аз съм последният човек, който би трябвало да го узнае, но сега го знам със същата увереност и дълбочина като самия Срахр. Това ирония ли е, или нещо друго?

Може би Федерацията ще изпадне в регресия, както Сакхра. Може би двамата с Кир ще се срещнем отново, същата комбинация от клетки, появила се след трилиони години. Шансовете срещу това са безкрайни, но то означава, че шансовете в полза на това също са безкрайни. Или (още една ирония) може просто да се разминем, без да се познаем. Но тук не е мястото да обсъждам подобни неща. Ще започна отново.

Дали Федерацията ще изпадне в регресия както Сакхра? Дали ние ще се отчуждим, както сториха сакхранците? Не зная. Може би този път те грешат. Вселената е място на неразкрити тайни, на много неща, които да предизвикват почуда. Сакхранците преживяха упадък, когато Срахр им каза, че са се превърнали в болест и че Вселената е пратила непобедим противник, за да спре нейното разпространение. Но Вяра не е непобедима — аз почти успях да Я сразя. Тя смяташе да се върне на Сакхра, но не можа заради това, което ѝ сторих. Нито един противник досега не Я е наранявал толкова.

И какво означава упадъкът? Когато Срахр им казал какво е Тя, те се отвърнали един от друг, макар че като истински сакхранци, не стигнали до края на своето падение. Не се отдали изцяло на отчаянието, защото винаги са имали иронията, на която да се уповават. Дълбоко вкорененото чувство за ирония. Както и аз. За разлика от Вяра аз съм бил на Сакхра два пъти.

Познавам сакхранците по-добре от мнозина. Те се възпроизвеждат безполово, но не са просто копия, невъзможно е взаимоотношенията ми със Сулху да се сравняват с тези с неговия син. Винаги съм знаел, че Тахл е най-близкият ми колега, но едва в мига преди да го загубя завинаги, осъзнах, че той е най-добрият ми приятел. Мисля, че той го знаеше от самото начало.

Мащаби. Обичах Тахл толкова, колкото обичах майка си и баща си, и почти толкова (едва сега го осъзнах), колкото обичах Кир... но Тахл е само частица от Срахр. Той знаеше какво е Тя, защото е чел Книгата на Срахр. Срахр беше този, който я е написал. Какво ли е да напишеш подобна книга? Всички казват, че той е бил най-великият сакхранец, комбинация от поет, философ, войник и учен. Аз съм само командир на боен кораб и нищо повече. Но Срахр освен това бил писател и сънародниците му така и не успели да се възстановят от последиците на неговата литературна кариера. Може би това е едничкото ми общо с него.

Но дори Срахр не винаги е бил прав. Той е смятал Вяра за непобедима, а аз почти доказах, че не е. Тя успя да ни спре само с копия на нашите собствени ракети, тези, които ѝ причиниха почти фатален удар, а това е почти признание за *Нейния* разгром. А може би

просто налучквам в мрака, същия този мрак, в който попаднаха и издъгнаха нашите Огнени опали и Диамантени гроздове, както и останалите ни оръжия.

„Почти“ е толкова голяма дума, почти безкрайна. Ние почти я победихме, но в края на краищата моят кораб бе разрушен и изгубих половината от екипажа си. Това е безсмислено, крещеше към мен Смитсън, след като Кир и Тахл умряха. Беше побеснял. Не ме интересуваше дали съм жив или мъртъв, но *тя* и *той* трябваше да живеят. Трябваше да предам думите му като цитат, но и така казват каквото е необходимо. Защото те са и мои думи.

Когато приключи тук, ще замина обратно за Федерацията и ще си позволя една последна себична постъпка, последна крачка от общото към личното. Когато замина от тук, ще съм без Кир и Тахл. Липсват ми — Тахл заради това, което беше, а Кир заради това, което трябваше да бъде.

Никога няма да мога да гледам на нещата по начина, по който го правех преди — ябълка, пращинка на слънчева светлина, песъчинка, моята ръка пред лицето ми. Създадох пустота между себе си и Кир и между себе си и Тахл, когато те бяха живи. Сега са мъртви и все още виждам тази пустота. Хората умират, но празните пространства между тях са безсмъртни.

Издание:

Автор: Джон Лав

Заглавие: Вяра

Преводач: Юлиан Стойнов

Година на превод: 2012

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-355-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/847>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.